

Universitäts- und Landesbibliothek Tirol

Titvli Lyciae lingvis Graeca et Latina conscripti

Kalinka, Ernst

Wien, 1930

AUGUST KAHRER
VORM. J. STIFT
BUCHBINDEEI
INNSBRUCK

TITVLI ASIAE MINORIS

COLLECTI ET EDITI

AVSPICIIS ACADEMIAE LITTERARVM VINDOBONENSIS

VOLVMEN II

TITVLI LYCIAE

LINGVIS GRAECA ET LATINA CONSCRIPTI

FASCICVLVS I

PARS LYCIAE OCCIDENTALIS CVM XANTHO OPPIDO

ENARRAVIT

ERNESTVS KALINKA

Inst. Sp. 1922

VINDOBONAE MDCCCXX

IN AEDIBUS ALFREDI HOELDER

TYPIS EXPRESSIT RVDOLPHVS M. ROHRER BRVNAE

UB INNSBRUCK

+C132982004

Plus novem annos imprimebatur hoc volumen. etenim post mortem Ottonis Benndorf, qui horum in Austria studiorum auctor titulos Telmessi Xanthi aliorumque oppidorum ad Xanthum fluvium sitorum ipse enarrare coeperat, mox vero mihi totam mandavit operis molem, hortatu Roberti de Schneider maturavi lineamenta editionis titulorum omnium Lyciae Graecorum et Latinorum; ac postquam illo quoque praematura morte absumpto cum Aemilio Reisch qui his etiam num praecest negotiis occasione oblata sedulo de iis consultavi quae ad absolvendam operis formam addenda corrigenda immutanda essent, vere anni 1910 primae paginae typis quos vocamus impressae sunt et equidem enixe operam dedi ut volumen emitteretur. itaque mora duorum lustrorum „utinam ne tota viribus nostris detur“ ut Ottonis Benndorf verbis (TAM I p. VI) utar „nedum voluntati quae honesta est et a levi ambitione aliena“, sed quae praeter difficultates angustiasque a belli huius ingentis diuturnitate atque immanitate natas quibus librariorum munus impediatur ac diu intermittebatur operi perficiendo obsistebant, longum est taedetque enumerare et iam contere obliuione praestabit.

Iam vero meum est rationes huius editionis peculiare et exponere et comprobare. ac primum quidem et gravissimum eius officium mihi semper videbatur omnia large suppeditare quaecumque ad constituenda interpretationis fundamenta opus sunt. quae non tantum litteris ipsis earumque formis ac levissimis vestigiis continentur sed etiam natura magnitudine specie monumenti in quo sunt incisae. itaque in monumentis describendis ac data facultate etiam adumbrandis ne multi videremur, Benndorf ipse in prooemio primi voluminis prospexit. accedit quod regiones quas huius editionis causa peruestigavimus adeo remotae sunt ab usu negotiorum et consuetudine itinerum, ut non tam facile quam opera in Graecia vel Italia sita quilibet revisere possit; quam ob rem quod uberius effudimus quae nobis suppetebant, quis criminetur? summa vero opera et cura in titulos ipsos eorumque litteras erat impendenda; in qua re iis plerumque copiis potuimus niti, quas ipsi comparavimus itineribus, quae Benndorf annis 1881 et 1882 cum multis sociis (E. Loewy, F. de Luschan, G. Niemann, E. Petersen, R. de Schneider, F. Studniczka), 1892 cum duobus praeter me (E. Hula et E. Krickl), deinde ego 1894 et 1895 cum R. Heberdey, 1908 cum J. Zingerle, denique 1898 Heberdey et Zingerle soli susceperunt; tum enim titulorum exempla conscripsimus et ectypa quae solent vocari confecimus aut temporis angustiis coacti altero utro subsidio acquiescebamus. atqui cum permagni intersit cui fidem habeas ac nosse iuuet, quando quemque lapidem invenerimus, semper ut in priore volumine adscripsi quis quo anno titulum descripsisset vel ectypum fecisset. sicut enim fides exempli scripti vertitur in fide eius qui scripsit, similiter omnia eiusdem lapidis ectypa eandem legendi facultatem praebere negabit quisquis in iis legendis versatus erit; quamquam quod minus contigit ut in ectypo omnia quae in lapide apparent, saepe non tam neglegentiae aut temeritati vitio vertendum est quam loci temporis tempestatis iniquitati quae augetur festinatione talium itinerum. ut igitur tot homines docti operas coniunxerunt ad ectypa paranda, sic in iis legendis, quamquam ipse ad unum omnia haec oculis perlustravi, magnam eorum partem primus e charta in qua impressae sunt litterae ad chartam ubi pinguntur transtuli, non pauca etiam atque etiam perscrutatus sum, multum me praeter ceteros adiuverunt Heberdey et Zingerle amici. in quod negotium quantum insumendum

fuerit adsidui laboris, merito iudicare non potest, qui non ipse lapides illius provinciae corrosos adesos pertusos vidit eorumque ipse titulos inscriptos legere conatus est. quid quod Benndorf, ut unum exemplum proferam pro multis, tres illos sarcophagos Carmylessios (120—122) praeefracte negavit inscriptos esse, quorum scripturam quanta quotiensque redintegrata et oculorum et mentis intentione tandem adsecutus sim vix potest dici.

Quas igitur litteras vocesque ex isto ingenii certamine quasi reportavimus, studiorum sociis ita proponere potuimus, ut litteris minusculis quae dicuntur solis uteremur sicut Dittenberger Dessau Michel aliique atque in primis plerique papyrorum editores, et ita proponere debuimus si consilium Udalrici de Wilamowitz-Moellendorff (conf. Gött. gel. Anz. 1900 559 sqq.) secuti id maxime egissemus ne tanti liber constaret. at maluimus omnibus eum quaestionibus firmo esse fundamento itaque imaginem titulorum reddi quam verissimam, qua quisque usus, praesertim ubi litterarum pars tam misere extincta et deleta est ut nos quidem non omnia enodaverimus neque ad certum percipiendi finem pervenerimus, ipse lectionem et interpretationem multo maiore fiducia instituere corrigere amplificare posset quam si iis eum simpliciter niti oporteret quae editor quamvis religiosissimus enucleasset. quam viam Benndorf potissimum praemuniverat, quem longius quam debuit progressum esse cum plane omnes titulos imaginibus reddi voluit quis neget? quod autem imagines, quarum aliam alio tempore alius iuvenis doctus adumbravit et pars earum ante plus XXX annos orta est, non omnes eadem ratione confectae sunt nedum perfectae, quis miretur aut quis non excuset animo aequo? neque crimini, immo laudi nobis ut ducatur speramus futurum esse, quod, sicubi hoc vel illud minus recte adumbratum curis posterioribus visum erat, in adnotatione libere professi meliorem substituimus lectionem. at si quaeras cur non omnia vel plurima sola lucis ope, qua nihil propius veram speciem accedit, reddenda curaverimus, in promptu est quod iam Benndorf in prooemio illo admonuit hoc in Lycia quidem „numquam fere propter incredibilem detritum lapidis calcarii“ fieri potuisse. ubi vero nulla in legendo difficultas restabat neque alia de causa imago accurata desiderari videbatur, verba litteris minusculis transscribere, formas autem litterarum summatim significare collibitum est. rarius fixas illas litterarum figuras collocandas curavi, quippe quibus imago congruens totiens potius simuletur quam reddatur ut existat periculum ne temere iis confisus inducere in errores. atque quia editiones antiquiores velut Fellowsianos libros CIG BCH minus sollicitas de specie titulorum paene semper uno eodemque litterarum typo ut ita dicam contentas fuisse inter doctos constat, quamvis diversa fuerit figura litterarum quales in ipsis lapidibus legebantur, ne exempla quidem litterarum ex iis recipere posterisque tradere ausus sum.

Quo maiorem autem curam et industriam ad titulos reddendos et legendos adhibuimus, eo minus necesse videbatur renovare quicquid ante nos de iis prolatum erat, neque in nominandis auctoribus titulorum quos ipsi in itineribus nostris recuperavimus ultra CIG regressus sum ne vanis nominibus coacervandis paginas completem. non enim huius editionis est demonstrare, quis quemque titulum qui etiam num exstat primus viderit et magis minusve recte legerit, sed quam certissime et copiosissime constituere ac definire quae in eo legantur. quos vero titulos non ipsi nos vidimus descripsimus expressimus sed e libris

tantum aliorum repetivimus aut quos alii ante nos pleniores quam nos atque adeo integros legerant, eos ita edidi ut illorum auctorum testimonia omni qua par erat diligentia adferrem.

Inter hos doctos optime de Lycia meriti sunt Fellows, qui annis 1838 et 1840 Lyciam peragravit, Schoenborn, qui titulos anno 1841 descriptos Augusto Boeckh ut auctori Corporis inscriptionum Graecarum permisit, Ross de Bladensburg, cuius exemplaribus Le Bas uti poterat, Daniell socius itineris quod Spratt et Forbes vere anni 1842 susceperunt. cum vero Daniell iuvenis morte praepropera abreptus esset, illi eius socii titulos lingua Lycia conscriptos Danieli Sharpe amico edendos tradiderunt, Graecorum ipsi paucos ediderunt in libri sui voluminis II p. 266 sqq. ubi haec legimus p. 266: „The transcripts were made chiefly by Mr. Daniell; and such as were copied by his companions, were, in most cases, carefully collated by him. The memorandum-books containing these inscriptions have been deposited by us in the British Museum, and Mr. Birch will probably give an account of their contents. In the meantime, we have selected from among them those which throw new light on the geography of ancient Lycia, and the other provinces visited during our journey.“ Birch autem quod illi promiserant praestitisse numquam videtur. eo melius evenit quod Benndorf anno 1884 in museo Britannico si non ipsum illum librum Daniellis at tamen alium manu scriptum repperit, in quo impressa sunt verba „Lycian antiquities Birch“ et insunt praeter cetera, quae ad antiqua Lyciae monumenta pertinent, a p. 269 ad p. 514 tituli, quos ex illo libro Daniellis repetitos esse Benndorf inde collegit quod saepius Daniellis vel potius Daniellis nomen adscribitur (Benndorf: Dann folgen ersichtlicher Weise obwohl nicht deutlich als solche bezeichnet Kopien aus dem Memorandumbook von Daniel). plurima huius partis cum Benndorf descripsisset, in usum huius editionis ita converti, ut si quid alicuius esset momenti, sive titulus aliunde non erat notus sive ad titulum cuius lectio non omnino certa esset hoc illudve conferri poterat, semper nomine Birch adscripto proferrem. decem vero annis postquam Benndorf hoc negotium absolverat, partem titulorum quos Birch in illo codice collegerat G. F. Hill in lucem protulit Journ. hell. st. 1895 XV 116 sqq. (Inscriptions from Lycia and Pisidia copied by Daniell and Fellows), ubi haec exponit: „The Library of the Department of Greek and Roman Antiquities in the British Museum possesses a manuscript volume containing a large collection of notes on the antiquities of Lycia made at different times by Samuel Birch. A considerable part of the volume appears to be a transcript from the papers of E. T. Daniell, the scholar who accompanied Spratt and Forbes on their travels in Lycia in 1842. Daniell copied a large number of inscriptions in Lycia, the Cibyratis, Pisidia and Pamphylia, some of which were published by his fellow-travellers in the second volume of their journal. It is particularly unfortunate that Daniell did not live to publish the results of his labours, as they have clearly suffered very seriously at the hands of others. What became of his original MS. is not known, only one page apparently in his hand remaining incorporated in Birch's volume. Birch's copies must be received with a considerable amount of caution, particularly as regards the forms of the letters. . . . The volume has of course been seen by various scholars, who have made use of it in various ways. Some extracts from it were made by Benndorf, and references will be found to it in the Notes to the second volume of the Reisen in Lykien etc. The inscriptions here published are selected from the hitherto unpublished ones contained in the MS. I have been careful to avoid to the best of my power the repetition of anything that has already seen the light, mentioning only important variations from already published documents. . . . A few pages included in Birch's volume include transcripts from copies made by Sir Charles Fellows in his third expedition, and there are two pages in Fellows' own handwriting. Some of the inscriptions found on these pages have been included in what follows on the same principle as those owing to Daniell.“

At inter eos auctores quibus fides habenda sit cave numeres Bailium, cuius Fasciculus inscriptionum quamquam in Corpore inscriptionum Graecarum et a Le Bas ad titulos restituendos adhibetur, tamen iam Waddington indignatus illum seseque ipsum a Bailio in errores saepius inductos esse hoc iudicium ut severum ita iustum tulit ad Le Bas 1276: „Comme les copies publiées par Bailie ont été corrigées après coup, on ne sait jamais au juste ce qu'il y avait sur la copie et ce qu'il a changé plus tard. Du reste il avertit lui-même ses lecteurs du système déplorable qu'il a suivi: Lectores commonefactos velim quod inscriptiones ab omni fere parte expurgatae accedunt non quales inter describendum exaravi.“ et ad Le Bas 1300: „Depuis que j'ai entre les mains“, inquit Waddington, „les copies d'inscriptions faites par M. Ross de Bladensburg et communiquées à Le Bas par Borrell, j'ai acquis la conviction qu'une portion considérable des inscriptions publiées par Bailie et notamment celles de la Lycie ont été données d'après le manuscrit de Ross, corrigé et amendé par Bailie et non d'après des copies faites par Bailie lui-même et que par conséquent les textes de Bailie n'ont aucune valeur pour la critique. . . . J'ajouterai que lorsqu'il n'a pas copié une inscription lui-même il se sert généralement de l'expression descriptum habui.“ ut vero ipse quanta Bailie temeritate levitate protervitate mutaverit et commenta inculcaverit tibi persuadeas, videas quaeso quo modo titulum 360 Xanthium funditus depraverit atque corruperit.

Quid? quod in titulis mutilatis, quales in Lycia nimios esse constat, cum litteras quae saxo praebentur quam diligentissime indagavimus, non plus dimidium operis absolutum est. nam restat ut eas interpretati suppleamus. in quo negotio arduo me maiore quam profiteri possum liberalitate adsiduitate sagacitate adjuvit J. Zingerle amicus, cuius familiari ut ita dicam antiquae Asiae minoris scientiae contigit ut multos obscuros locos illustraret multos desperatos sanaret. praeter hunc Rudolpho Heberdey, Guilelmo Kubitschek, Adolpho Wilhelm ac nuperrime Ludovico Radermacher maximas ago gratias quod tantum temporis tantumque laboris contulerunt in emendandas paginas ut aliis studiorum sodalibus non nimium relictum esse improbandum sperem. denique pio memini animo Ottonis Benndorf, qui scidulas quae ad Telmessum et oppida Xantho fluvio propinqua pertinent singulari studio praeparaverat et commentario complura eximiae doctrinae documenta intexuit, quae suo loco ipsius verbis servatis proferam. ipse autem cum etiam supplementa nimis incerta addidi, id spectavi ut quantum facere possem certe aliquam viam et rationem monstrarem litteras a ruina vindicatas magis minusve apte coniungendi sanamque sententiam recuperandi, licet commodius fuerit penitus manus abstinere.

De ratione quam in transscribendis titulorum verbis observavi ea potissimum proponere et probare convenit quae a consuetudine talium editionum differunt. ac primum quidem quoniam sicut alii inscriptam verba exarandi rationem ita retinui ut cum lapidario proferrem αἰτερος τῶς τέκνης ποιαιεῖδα ἀποτεῖσι ἦροα ἐατοῦ ἐλέξας, non dubitavi similiter litteram τ mutam omittere nisi in saxo legitur, nec timeo ne quis prudens me insimulet ita facultati commode intellegendi parum consuluisse; immo periculum est ne ratione contraria praesertim iis locis, quorum lectio vel interpretatio dubia est, tali τ temere addito mens praeter necessitatem occupetur. accedit quod ne in latina quidem lingua ut ablativus cognoscatur supra a litteram apex poni solet. deinde etiam eo scripturam titulorum imitatus sum quod in iis maxime titulis, quorum non imaginem sed sola verba reddidi, si quod spatium inter litteras casu quodam relictum erat, easdem litteras in transscribendo diremi spatium. in nominibus autem propriis neque Graecae nec Latinae originis accentu spirituque abstinere malui, nisi certis de causis quo modo pronuntiata sint concludi potest. in Latinis vero consonantium v et i, ubi Graecis litteris ου et ι redduntur, ita rationem habendam censui ut numquam accentu vocalem earum naturam urgerem, praesertim cum Kallenberg Rhein. Mus. 1912 LXVII 11 sq. Dionysium ante tale ου hiatum non vitavisse demonstraverit; velut Γάϊου vel Γαῖου (ubi accentus ad priorem diphthongi partem α pertinet cum τ

paene in consonantem abierit ut in βιάου = biáiu) et Νέρουα scripsi quia certe nemo Graecus Παίου vel Νερούα locutus est. eadem de causa non Κόίντος sed Κοίντος scribendum est, conf. Schweizer Gramm. der pergam. Inschriften 69. uncos vero, quibus litterae includi solent quae omnino perierunt, ad eas quoque adhibui significandas, quarum reliquiae tales sunt ut non minus facile ad figuras aliarum similium litterarum possint revocari, si nullam quidem aut vicinarum litterarum aut sententiae rationem habes, velut ΛΥΠΗ/ΙΟΕ Αὐρήλιος quia ΛΥΠΗ per se non minus reliquiae litterarum ΔΧΒΕ esse possunt quam ΑΥΡΗ. si vero sententia vel facultas vocabuli constituendi respiceretur, Αὐρήλιος sine unco scribere debes etiam si nihil superest nisi / ΠΗ/ΟΕ.

Vix est quod adfirmem nos omnes qui quidem nobis noti sint titulos illarum regionum hoc volumine complecti praeter paucos eos quorum nihil est reliquom nisi litterae discerptae aut singula vocabula volgaria sine contextu sententiae. ceteros vero titulos, quamvis pauca certo legi possint, tamen quodam modo restituere, quoad fieri poterat, me conatum esse iam supra dixi et excusavi. sed cautiores fuimus in temporibus eorum definiendis neque exemplum secuti sumus eorum qui sive e litterarum sive e nominum formis sive e sermone certissima temporis indicia lucrari sibi visi sunt; namque magis magisque quam lubricum hoc esset fundamentum persuasimus nobis.

COMPENDIA

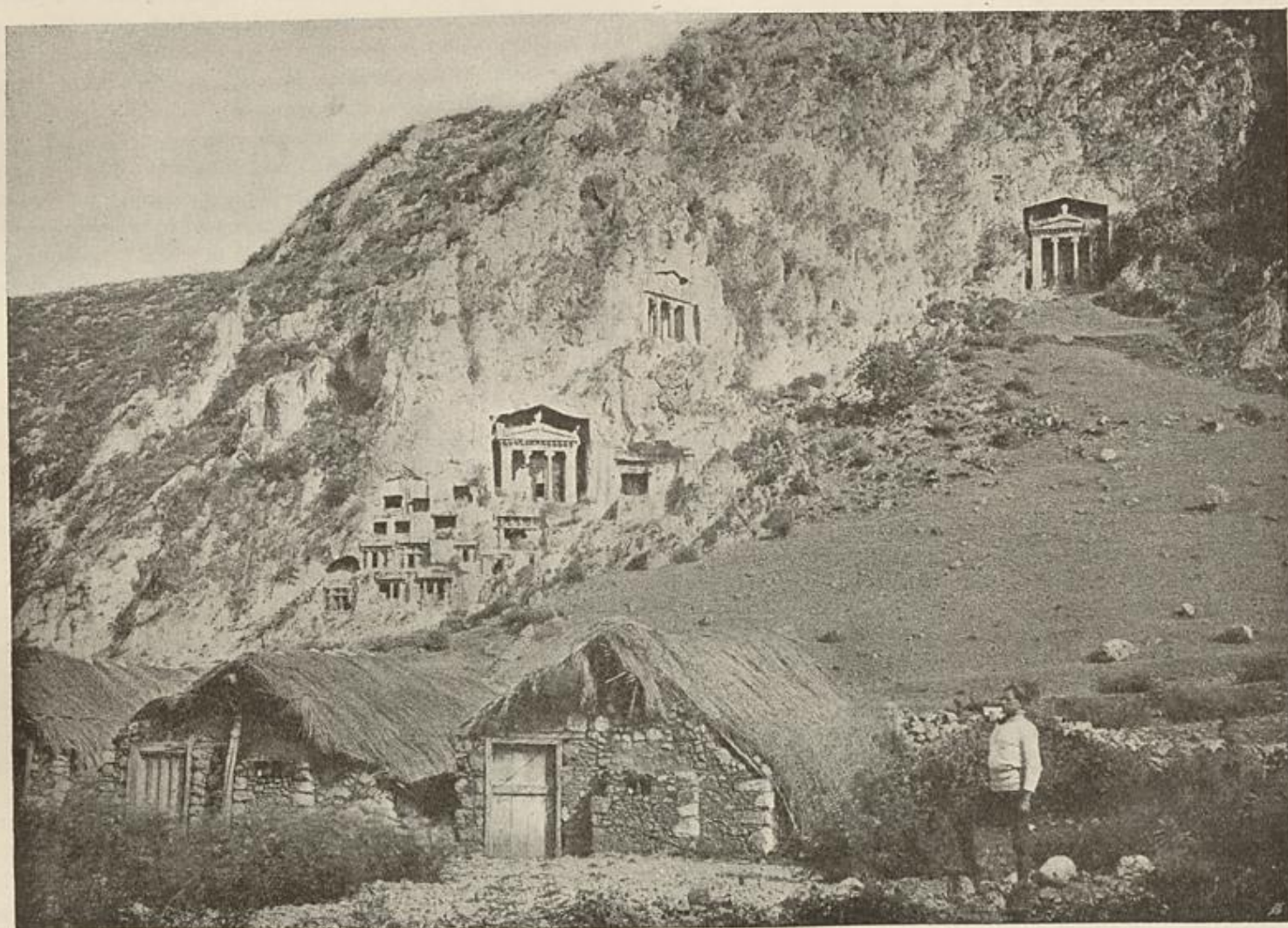
(conf. TAM I p. 1 sq.)

- Baillie = Fasciculus inscriptionum, Graecarum potissimum, ex Galatia, Lycia, Syria, et Aegypto, quas apud sedes celeberrimas chartis mandatas et nunc denuo concinnatas, notisque et indicibus amplissimis instructas, edidit Jacobus Kennedy Bailie. Dublin-London 1849
- BCH = Bulletin de correspondance hellénique
- Birch = liber eius manu scriptus in quo plurima e Memorandum-book Daniellis repetita sunt (conf. p. IV)
- Dessau = Inscriptiones Latinae selectae ed. Dessau I 1892, II 1 1902, II 2 1906, III 1 1914, III 2 1916
- Dittenberger = Sylloge inscriptionum Graecarum ed. Dittenberger I² 1898, II² 1900, I³ 1915, II³ 1917
- Dittenberger Suppl. = Orientis Graeci inscriptiones selectae ed. Dittenberger I 1903, II 1905
- Hammer = J. v. Hammer, Topographische Ansichten, gesammelt auf einer Reise in die Levante 1811
- Heberdey-Kalinka = Bericht über zwei Reisen im südwestlichen Kleinasien, ausgeführt von Heberdey und Kalinka 1896 (Denkschriften der kais. Akademie der Wissenschaften in Wien XLV 1)
- Jahrbuch = Jahrbuch des deutschen archäol. Instituts
- Jahreshefte = Jahreshefte des österreichischen archäol. Instituts
- IGRom. = Inscriptiones Graecae ad res Romanas pertinentes (quarum editor multa quae nondum edita erant e nostris scidulis recepit) III 2 1903, III 3 1904, III 5 1906
- Journ. hell. st. = The Journal of Hellenic Studies
- Lanckoroński = Städte Pamphyliens und Pisidiens unter Mitwirkung von G. Niemann und E. Petersen herausgegeben von Karl Grafen Lanckoroński I 1890, II 1892
- Le Bas = Ph. Le Bas-W. H. Waddington, Inscriptions grecques et latines recueillies en Grèce et en Asie mineure III 1870
- Michel = Michel, Recueil d'inscriptions grecques 1900
- PIR = Prosopographia imperii Romani saec. I II III 1897/8
- P.-Wiss. = Paulys Realenzyklopädie der klassischen Altertumswissenschaft, herausgegeben von Wissowa
- Reisen I = Reisen in Lykien und Karien, beschrieben von O. Bendorff und G. Niemann 1884
- Reisen II = Reisen in Lykien Milyas und Kibyrtis, herausgegeben von E. Petersen und F. v. Luschan 1889
- Ritter = C. Ritter, Die Erdkunde von Asien IX, Kleinasien II (= Die Erdkunde XIX 3 2) 1859
- Roscher = Ausführliches Lexikon der griechischen und römischen Mythologie, herausgegeben von W. H. Roscher
- Spratt-Forbes = Travels in Lycia Milyas and the Cibyratis in company with the late Rev. E. T. Daniell by T. A. B. Spratt and E. Forbes 1847

PARS PRIMA
 TELMESSVS ET VICINIA

I TELMESSVS (MAKRI)

Reisen I tab. XIV

Telmessus urbs qua aetate condita sit definiri non potest neque certum eius documentum superest antiquius titulis inscriptis linguae Lyciae quinque (TAM I 1—5). namque quae Herodotus I 78 et 84 de Telmessiis Croesi aetate claris vatibus memoriae prodidit, potius ad Telmessum oppidum Cariae referenda sunt templo Apollinis et arte vaticinandi celeberrimum quod LX stadia ab Halicarnasso distare Polemo testatus est (conf. Suidam *Τελμυσσεῖς* et *Fragm. histor. Gr. coll. C. Müller III 125 = Polemonis fragm. 35*). ex illis autem paucis linguae Lyciae titulis cave concludas a Lyciis i. e. ab eo hominum genere cuius et linguam et scripturam e centum quinquaginta titulis inscriptis didicimus conditam esse Telmessum cuius ipsum nomen terminatione *ησσος* est insigne aliena a nominibus oppidorum in quibus plurimi tituli linguae Lyciae

inscripti sunt (conf. TAM I p. 10). quamquam mirum est quod in eodem nomine Telmessi nomen Termilarum quod Herodotus VII 92 Lyciis indidit videtur latere. at temporibus antiquissimis per plura saecula Telmessios non fuisse coniunctos cum Lyciis certum est. etenim V. saeculo Athenienses cum tributorum rationes referebant Telmessios a Lyciis segregabant, nam in tabulis sexagesimae tributorum Ol. 83/3 (IG I 234) *Τελμηήσσιοι* collocantur ante *Λύκιοι καὶ συντελεῖς* et in laterculo tributorum Ol. 88/4 (IG I 37) post *Φασηλίται*. atque etiam Romani cum anno 189 a. Chr. pacis cum Antiocho condiciones constituerent Telmessum exemerunt e Lycia; neque continuo post exitum Attalorum, id quod e Strabone XIV 3 4 colligere possis, Telmessus addicta est Lyciae, quia etiam in bello Mithradatico si modo fidem habes

verbis Appiani Μιθριδ. 24 Telmessii a Lyciis separati erant. sed ut iam saeculo IV. expeditione Periclis regis coacti (vid. Theop. Philipp. XII 101 Grenfell-Hunt) societatem Lyciorum inierant (conf. Scyl. 100 Geogr. Gr. min. recogn. C. Müller I p. 74: πόλεις Λυκίαις αἰδε· Τελμισσός κτλ), ita primo certe saeculo a. Chr. in foedus Lyciorum receptam esse urbem nummis demonstratur (vid. Head Hist. numorum² 698), quamquam non in sex primis societatis oppidis ducebatur. inde ex hoc tempore semper erat coniuncta cum Lycia, itaque ut alia omittam apud Melam I 15 82 et Plinium N. H. V 27 101 legimus: „quae Lyciam finit (urbs) Telmesos“ et in Συνεκδήμῳ Hieroclis Τελμισσός numeratur inter oppida ἐπαρχίας Λυκίας.

Sed iam singula testimonia perlustremus, quibus quae fuerint fortuna et res gestae Telmessiorum illustretur. Suidas (conf. Phot., Apostolii cent. XVI 24, Etymol. M., Fragm. histor. Gr. coll. C. Müller IV 394 = Dionysii Chalcedensis fragm. 4): Τελμισσός δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήγορος θυγατέρων ἢ ἐμίγῃ εἰς σκύλακα μεταβαλὼν διὸ καὶ τερατοσκόπον αὐτὸν ἐποίησεν ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσει (Eustath. ad Dionysii perieg. 859: τῆσιν [Τελmessum] τινὲς διὰ τοῦ λ γράφουσι Τελμισσὸν καὶ λέγουσιν ὅτι Τελμισσός ἢ πόλις πλεονασμὸν ἔπαθεν ἐπεπενθεντός τοῦ λ· ἐκλήθη γὰρ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν). Theopomp. Philipp. XII 101 (Grenfell-Hunt) = 111 (Müller): περιέχει ὁ δωδέκατος λόγος... καὶ ὡς Λύκιοι πρὸς Τελμισσοὺς ἡγουμένου αὐτοῖς τοῦ σφῶν βασιλέως Περικλέους ἐπολέμησαν καὶ οὐκ ἀνήκαν πολεμοῦντες ἕως αὐτοῦ τειχῆρεις ποιήσαντες καθ' ὁμολογίαν παρεστήσαντο. Arriani Anab. I 24 4: ἔπειτα (Alexander) εἰσβαλὼν εἰς Λυκίαν Τελμισσέας μὲν ὁμολογία προσηγάγετο. Polyæn. V 35: Νέαρχος Κρής κατέσχε Τελμισσὸν Ἀντιπατρίδου κρατοῦντος. κατέπλευσε μὲν ἐς τὸν λιμένα Νέαρχος. ἐπεὶ δὲ Ἀντιπατρίδης παλαιὸς ὢν φίλος ἀπὸ τῆς ἄκρας κατέβη πρὸς αὐτὸν καὶ διελέξαντο περὶ ὧν ἐβούλοντο ὁ Κρής ἔφη βούλεσθαι γυναῖκας ἀποθέσθαι παρ' αὐτῷ καὶ παῖδας δεδεμένους... ὡς δ' εἰσω τῆς ἄκρας ἐγένοντο, οἱ τε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἄγοντες σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια καταλαμβάνουσι τὴν ἄκραν καὶ τῆς Τελμισσοῦ Νέαρχος ἐκράτησεν. post mortem vero Alexandri et vicissitudines temporum quae sequebantur Telmessii cum Lyciis in dicionem Ptolemaeorum redacti sunt et Ptolemaeo III regnante Ptolemaeus quendam Lysimachi filium Telmessi dominatum esse e TAM II 1 discimus. Liv. XXXVII 16: (a. 190 a. Chr.) „postremo tamen fusi fugatique sunt Lycii atque in urbem (= Patara) compulsi et Romani cum haud incruenta victoria ad naves redierunt, inde in Telmessicum profecti sinum qui latere uno Cariam altero Lyciam contingit“... XXXVII 56: (a. 189 a. Chr.) „de summa rerum senatus constituit. Lycaoniam omnem et Phrygiam utramque et Mysiam... et Cariam... et castella vicosque ad Maeandrum amnem et oppida nisi quae libera ante bellum fuissent Telmesson item nominatim et castra Telmessium praeter agrum qui Ptolemaei Telmessii fuisset, haec omnia quae supra sunt scripta regi Eumeni iussa dari. Rhodiis Lycia data extra eundem Telmessum et castra Telmessium et agrum qui Ptolemaei Telmessii fuisset, hic et ab Eumene et ab Rhodiis exceptus“. XXXVIII 39: (a. 188 a. Chr.) „Telmessum (Q. Fabius Labeo) eadem expeditione territis subito adventu classis oppidanis recipit“. Polyb. XXI 48 8 sqq.: (a. 188 a. Chr.) μετὰ δὲ ταῦτα (οἱ τε δέκα καὶ Γυνκίος ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων) Ῥοδίους ἐχρημάτισαν διδόντες Λυκίαν καὶ Καρίας τὰ μέχρι Μαιάνδρου ποταμοῦ πλὴν Τελμισσοῦ. περὶ δὲ τοῦ βασιλέως Εὐμένους καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐν τε ταῖς πρὸς Ἀντίοχον συνθήκαις τὴν ἐνδεχομένην πρόνοιαν ἐποίησαντο καὶ τότε τῆς μὲν Εὐρώπης αὐτῷ προσέθησαν Χερρόνησον... τῆς δ' Ἀσίας Φρυγίαν... Μυσοῦς... Λυκαονίαν Μιυάδα Λυδίαν Τράλλεις Ἐφεσον Τελμισσόν. Strabo XIV 3 4: μετὰ δ' οὖν τὰ Δαίδαλα τὸ τῶν Λυκίων ὄρος πλησίον ἐστὶ Τελμισσός πολίχνη Λυκίων καὶ Τελμισσίδος ἄκρα λιμένα ἔχουσα. ἔλαβε δὲ τὸ χωρίον τοῦτο παρὰ Ῥωμαίων Εὐμένης ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ πολέμῳ, καταλυθείσης δὲ τῆς βασιλείας

ἀπέλαβον πάλιν οἱ Λύκιοι. Appiani Μιθριδ. 24: ἐν δὲ τούτῳ (88 a. Chr.) Ῥόδιοι τὰ τε τείχη σφῶν καὶ τοὺς λιμένας ἐκρατόνυαντο καὶ μηχανὰς ἅπασιν ἐφίστανον καὶ τινες αὐτοῖς Τελμισσέων τε καὶ Λυκίων συνεμάχουν. episcorum autem Telmessi primum Gams (Series episcoporum 449) tribuit anno fere 370 p. Chr. denique addere iuvat quod legitur in Notit. episc. VIII et IX: Τελμισσοῦ ἦτοι Ἀναστασιουπόλεως (inter oppida ἐπαρχίας Λυκίας), unde intellegitur Telmessum aliquamdiu Anastasio potius II (713—716) quam I (491—518) regnante nomine imperatoris esse honoratam antequam inciperetur Μάκρη nominari.

Nominis huius urbis plures formae traduntur: Τελμισσός Τελμησός Τελμησός Τελμ(σ)ός (conf. Böckh-Fränk. Staatshaushaltung der Athener II 488 sq.), inter quas speciem genuinae prae se fert Τελμησός; e qua in ore Graecorum quasi sponte Τελμησός oriri potuit (conf. Meisterhans-Schwyz. Grammatik der attischen Inschriften 69, Kretschmer Vasenschriften 125 sq.), quae forma non solum titulis Atticis (IG I 37 et 234) aliisque, sed etiam comoedia Aristophanis, quae inscripta erat Τελμησός (vid. Com. fragm. ed. Kock I 528—541) et a Koerte Gordion (= Jahrbuch V. Erg.-Heft 1904) p. 13 sq. (de quo loco me Wilhelm admonuit) ad Caricos illos refertur vates, confirmatur; aetate autem inferiore qua η et ι vocales similiter pronuntiarum coeptae sunt Τελμισσός scribebatur. quamquam enim iam Polybii codices hanc formam testari videntur, tamen cave inde de scriptura Polybii ipsius quicquam colligas, quoniam talibus in rebus ullam fidem certam ne melioribus quidem codicibus haberi posse constat. tituli vero inscripti ut sinceri consuetudinis aetatis suae testes ad unum omnes consentiunt (sicut nummi qui omnes habent ΤΕΛΜΗ) in forma Τελμησός, quae duplici σ terminationis illius notissimae insignis est. neque dubium est, quin Τελμησός ad eandem stirpem sit referendum ac Τερμησός (conf. Lanckoroński Städte Pamphyliens und Pisidiens II 12); nam ut saepius λ pro ρ, ρ pro λ substituitur, ita tituli Lycii loco nominis Πίναρα praebent ΠΕΛΡΑΑ vel ΠΕΛΛΑ, conf. Τέρμερα—Τέρμελα in Caria. atque etiam Τερμησός nomen montis et oppidi Boeotiae vix discernere licet, cum apud Cretes quidem ευ ex ελ, ω ex αλ nonnumquam ortum sit, conf. Brugmann-Thumb Griech. Gramm. 95, Thumb Griech. Dialekte 127, Roscher Lex. III 2926. inde apparere videtur eandem gentem quae in Pisidia et ad Oenoanda oppida Τερμησσοῦ nomine condidit* atque oppidis Lyciae et Cariae imposuit nomen Τελμησσοῦ (cuius vestigia etiam in Sicilia Macedonia Syria deprehenduntur) quondam pertinuisse usque in Boeotiam. quae autem fuerit illa gens, eos opus non est docere qui antiquissimis Graeciae Asiaeque minoris rebus indagandis operam dederunt (conf. Kretschmer Einleitung in die Geschichte der griech. Sprache 401 sqq.). maximi vero momenti est similitudo nominum Τερμησός et ΤΡΧΜΕΛΕ = Τερμίλαι quo nomine ipsi Lyciae incolae se vocitaverunt; in illis enim eadem radix latet aucta terminationibus ησός et ἰλος; conf. Τέρμερα(ελα). quae cum ita sint, forma Τερμησός habenda est genuina; sed urbs de qua nunc est sermo semper quod quidem sciamus Τελμησός nominata est. quam ob rem equidem alios secutus nomen ΤΑΛΛΒΑ+Ε quod in titulo Lycio TAM I 26 et in nummis Lyciis saeculi V. a. Chr. legitur ad Telmessum rettuleram, quam opinionem iam non sustinere audeo praesertim cum non facile intellegatur ratio litterae Β; accedit quod ante expeditionem Periclis Lyciorum regis quam Treuber (Geschichte der Lykier 103¹) optimo iure priori dimidio saeculi IV a. Chr. tribuit Telmessii omnino nondum coniuncti erant cum Lyciis.

Telmessus sita erat intimo in recessu sinus Glauci cuius pars orientalis tantum inciditur in terra ut instar habeat portus praesertim cum aditus paene totus praecludatur insula longa Μάκρας vel Μάκριδος nomine. a qua insula, cuius parietinas ceteraque monumenta ipse 1892 cum Hula et Krickl itineris sociis perlustravi** frustra sperans nos aliquid antiqui reperturos esse, vicus qui loco Telmessi in ora meridiana illius portus hodie exstat nomen traxit Μάκρη, quod nomen

* quod idem nomen etiam in Hispania invenitur.

** J. v. Hammer Topographische Ansichten 93: „Das Eiland steigt in drey Anhöhen auf. Eine derselben an jeglichem Ende und eine in der Mitte. Jede An-

höhe ist mit einem Schlosse gekrönt, jedes Schloß mit fensterlosen Thürmen und geräumigen Cisternen versehen.“ conf. Texier Description de l'Asie mineure III 191.

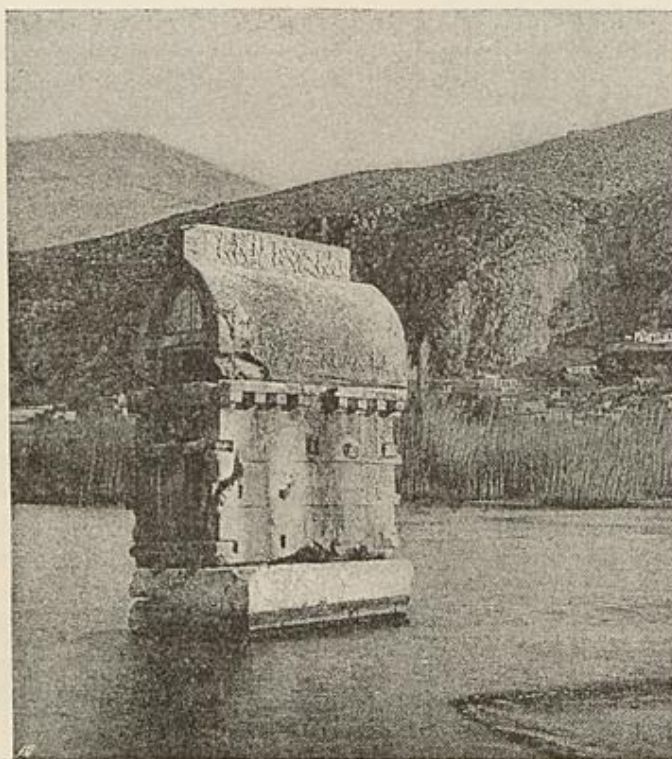
primum apparet quod ego quidem noverim inter nomina subscripta actis concilii anni 879 (conf. praeterea Notit. episc. X et XIII = Nova tactica ed. Gelzer 1427). a meridie ab hoc vico conspicuus est mons arce munitus in quo et ipso et ad orientem multa sepulcra excisa sunt e rupibus. horum sepulcrorum partem egregiam imagine quae e Reisen I tab. XIV repetita est reddendam curavi. de arce autem in qua moenia et turre castelli aevi quod vocatur medii conspiciuntur Hula 1892 haec conscripsit: „Die Akropolis, auf der im späten Mittelalter eine stattliche Burg errichtet wurde, fällt gegen Süd und West steil ab. In der nördlichen Mauer öffnet sich eine nach West gerichtete Pforte, deren Deckbalken eine Inschrift (n. 54) trägt. Sie führt zu einem sanft ansteigenden Plateau, über dem sich die eigentliche Burg erhebt; süd-östlich von jener Pforte ein Eingang mit einem Turm, in den vier Inschriften vermauert sind; besonders stark befestigt ist die Westseite. In der Felswand Kammern und Löcher für Votive. Ganz oben große Cisterne.“ praeter illa vero et alia sepulcra antiqua quae usque in vias vici pertinent et dispersos lapides edolatos vel inscriptos vel imagine ornatos nulla fere antiquitatis vestigia inveniuntur. quid? quod iam ne theatra quidem remanserunt, quorum maius ad occidentem a vico in ipso litore situm magnitudine et arte animos ceperat (conf. M. G. F. A. comte de Choiseul Voyage pittoresque de la Grèce I 1782 tab. 72*, W. M. Leake Journal of a tour in Asia minor 1824 p. 320, Fellows Asia minor 244, Texier Description de l'Asie mineure III 187 n. 224

* Forma theatri, quam Choiseul proponit, ita est comparata, ut cavea, qua 27 gradus continentur, quorum inter 14. et 15. praecinctio (ζυζωμνα) patet, in 7 cuneos dividatur, radius orchestrae paene 16^m longus sit, scaena autem ad 50^m longa, quae fere 16^m ab orchestra distat, quinque portis sit insignis. Texier vero 9 cuneos ostendit et scaenam non multo plus 40^m longam esse nec multo plus 8^m ab orchestra distare indicat.

tab. 177 et 178, Ritter Erdkunde XIX 952, Reisen I 39^a), sed sensim dirutum est cum eius saxa ad aedificia publica exstruenda adhibita sunt**, minus autem in latere arcis septentrionali situm iam ante hos LXX annos paene totum perierat (conf. Hoskyn Journal of royal geogr. society of London 1842 XII 146). quae cum ita sint, alia quoque aedificia antiqua hominum temeritate recentiorum funditus deleta esse possunt. nec vero eis solis crimini danda est ista misera ruina. nam magna urbis pars maris fluctibus hausta est, quia terrae solum non Telmessi tantum sed totius Lyciae orae altius desedisse constat***. itaque praeter cetera nunc eminet ex aquis sarcophagus imaginibus ornatus cuius formam e Reisen II fig. 1 repetivi (conf. Fellows Lycia 112 sq.); deinde saxa aedificiorum quadrata eiusdemque generis fragmenta velut epistylia Ionii ipse conspexi in mari cum ad Macram insulam navigarem; denique quae iam ipso fere mari quodam modo subluuntur speluncas ingentes iuxta theatrum (conf. Ritter 952) et fundamenta muri antiqua supra quae medio aevo iterum murus exstructus erat (conf. Hammer 96) antea longius a litore afuisse certum est (Hula 1892: „die untere ‚Johanniterburg‘ beim Hafen, in deren Mauer besonders Ehrendekrete vermauert sind, was vielleicht auf die Nähe der Agora schließen läßt“). tamen Hammero qui totam urbem in mare demersam esse sibi persuasit non adsentior quia arx antiqua cuius Polyaeus mentionem fecit eodem loco ac medii aevi castellum quin collocata fuerit dubitare non possum.

** Reisen I 39: „Man erkennt seine Existenz nur an ein paar Mauerstücken, die von dem Bühnengebäude übrig geblieben sind, und an der Höhlung, in welcher der Stufenbau des Zuschauerraumes sich erhob.“

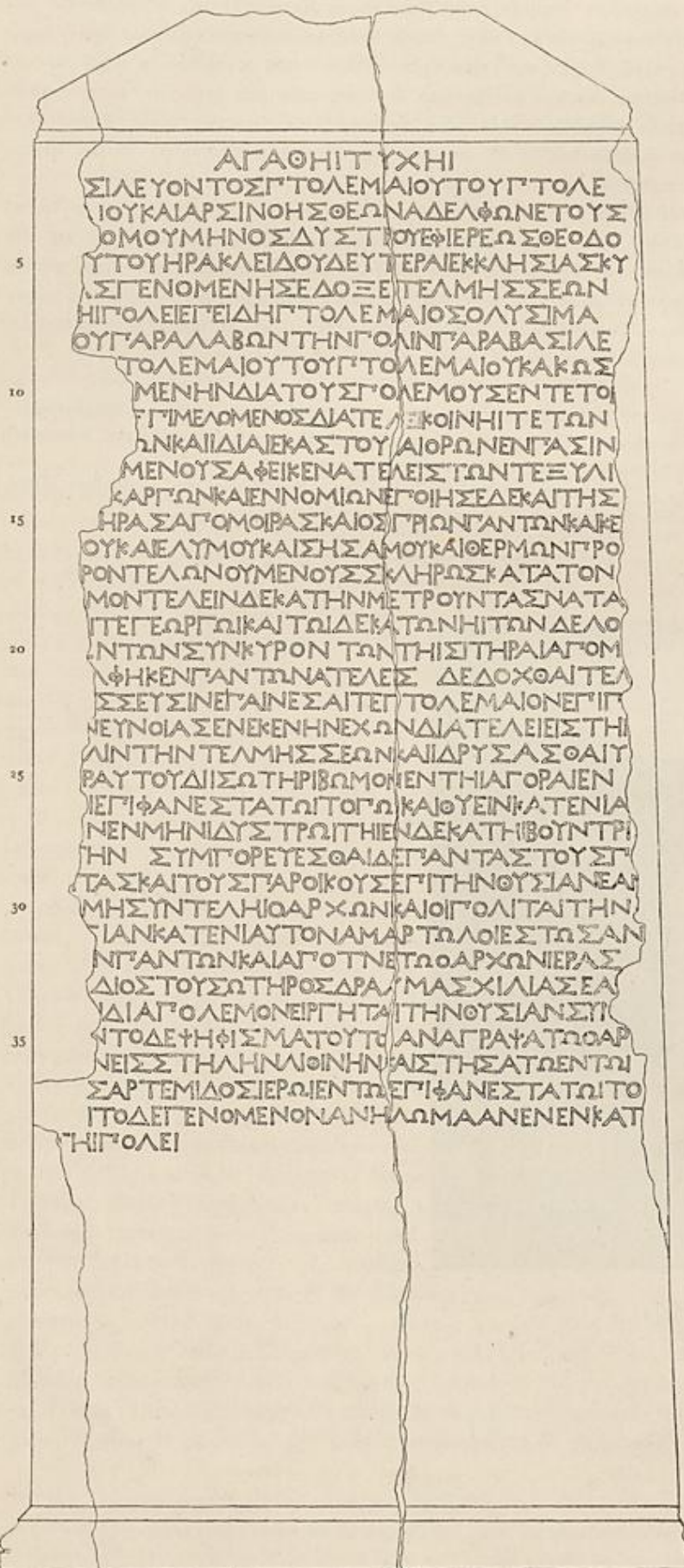
*** conf. A. Philippon Reisen und Forschungen im westlichen Kleinasien (Ergänzungsheft 183 zu Petermanns Mitteilungen 1915) 92 sq.

Reisen II ex fig. 1

A DECRETA

I Tabula discissa marmoris albi nunc ad 1^m alta, 0'41^m lata, 0'105^m crassa; anno 1892 Macri apud Luisidim; Bérard eam invenerat 'un peu au-dessous de la citadelle franque, à l'ouest du téké actuel'. „Schriftfeld 0'855^m hoch, Giebel jetzt bis 0'075^m hoch, Ablauf unten 0'04^m hoch, Buchstaben 0'01^m.“

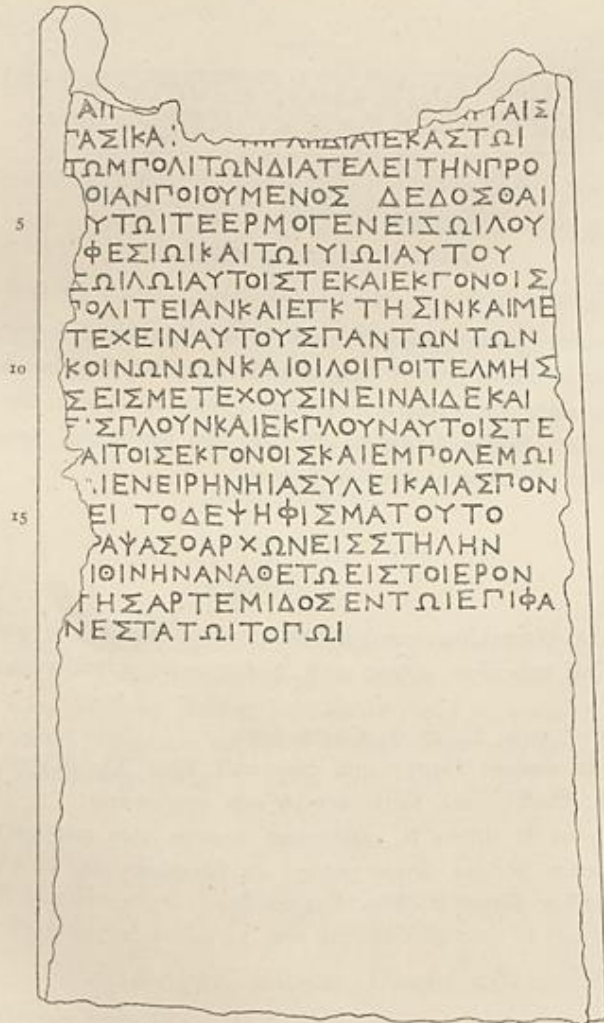
Αγαθή τύχη.
 Βα]σιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολε-
 μαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν ἔτους i. e. mense fere
 ἑβδόμου μηνὸς Δύστρου ἐφ' ἱερέως Θεοδό- Februaryo anni
 5 τοῦ τοῦ Ἡρακλείδου, δευτέραι, ἐκκλησίας κυ- 240 a. Chr.
 ρίας γενομένης, ἔδοξε Τελμησσέων
 τῆς πόλει· Ἐπειδὴ Πτολεμαῖος ὁ Λυσιμά-
 χου παραλαβὼν τὴν πόλιν παρὰ βασιλέ-
 10 ως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου κακῶς
 διακει]μένην διὰ τοὺς πολέμους ἐν τε τοῖς
 ἄλλοις] ἐπιμελόμενος διατελεῖ κοινῆς τε τῶν
 πολιτῶν καὶ ἰδία ἐκάστου [καὶ ὄρων ἐν πᾶσιν
 θλιβο]μένους ἀφείκεν ἀτελεῖς τῶν τε ξυλί-
 15 σιτ]ηρᾶς ἀπομοίρας καὶ ὀσπρίων πάντων καὶ κέ[ν]-
 χρου καὶ ἐλύμου καὶ σησάμου καὶ θέρμων, πρό-
 τε]ρον τελωνομένους σκληρῶς, κατὰ τὸν
 νό]μον τελεῖν δεκάτην μετροῦντας νατὰ (sic)
 τῶ]ι τε γεωργῶι καὶ τῶι δεκατῶνῃ, τῶν δὲ λο[-
 20 πῶ]ν τῶν συνκυρόντων τῆς σιτηρᾶς ἀπομοί-
 ραι ἀ]φῆκεν πάντων ἀτελεῖς· δεδόχθαι Τελ-
 μη]σσεῦσιν ἐπαινεῖσαι τε [Π]τολεμαῖον ἐπὶ [πᾶ-
 σι?]ν εὐνοίας ἕνεκεν ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς τῆ]ν
 25 πό]λιν τὴν Τελμησσέων καὶ ἰδρύσασθαι ὑ-
 πέ]ρ αὐτοῦ Διὶ Σωτῆρι βωμὸν ἐν τῆι ἀγορᾷ ἐν
 τῶ]ι ἐπιφανεστάτῳ τόπω]ι καὶ θύειν κατ' ἐνια[ο]-
 τῶ]ν ἐν μηνὶ Δύστρῳι τῆι ἑνδεκάτῃ βόων τρι-
 30 ἐ]την, συμπορεύεσθαι δὲ πάντας τοὺς π[ο-
 λί]τας καὶ τοὺς παροίκους ἐπὶ τὴν θυσίαν· ἐὰ]ν
 35 δὲ] μὴ συντελεῖ ὁ ἄρχων καὶ οἱ πολῖται τὴν
 θυσί]αν κατ' ἐνιαυτόν, ἀμαρτωλοὶ ἔστωσαν
 θεῶ]ν πάντων καὶ ἀποτι]νέτω ὁ ἄρχων ἱεράς
 τοῦ] Διὸς τοῦ Σωτῆρος δρα[χ]μὰς χιλίας, ἐὰ]ν
 μὴ] διὰ πόλεμον εἰργηται τὴν θυσίαν συγ-
 40 τελει]ν· τὸ δὲ φήμισμα τοῦτο ἀναγραφῆτω ὁ ἄρ-
 χων] εἰς στήλην λιθίνην καὶ στησάτω ἐν τῶι
 τῆ]ς Ἀρτέμιδος ἱερῶι ἐν τῶ]ι ἐπιφανεστάτῳ τό-
 45 πω]ι, τὸ δὲ γεγόμενον ἀνήλωμα ἀνεενεκάτω
 τῆ]ς πόλει.

Anno 1892 contuli, quae Bérard BCH 1890 XIV 162 sqq. n. 1 edi-
 derat, et ectypum feci. (Strack Dynastie der Ptolemäer 236 n. 51, Michel
 547, Dittenberger Suppl. I 55, Revenue Laws [Mahaffy] p. LII sqq.,
 Sokolov Žurnal minist. narodn. prosv. 1902 CCCXXXIII 399 sqq.)
 v. 14 sqq. conf. Rostowzew Philol. 1904 suppl. IX 361 sq. et
 Studien zur Geschichte des röm. Kolonates (1. Beiheft zum Archiv f.
 Papyrusforschung 1910) 278 sq.; v. 15 οἰ]νηρᾶς Mahaffy, sed conf.
 v. 20; v. 18 NATA scriptura mendosa videtur sicut ἀποτινέτω
 v. 32; num ἔναντα (= coram)? ab Arnim: ναστὰ (μέτρα); „Quae
 Mahaffyo in mentem venerunt ANTA (adverbium) ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΑ non
 probabilia sunt neque quod illi maxime placet νατὰ (i. e. arva,
 agros aratos, a verbo ναῶ) mihi arridet“ Ditt.; Rostowzew Studien
 279¹: μετρῶν τὰ δίκαια; v. 22/3 Ἐπίγονον Holleaux, Stern, de
 Groot, sed conf. Bouché-Leclercq Histoire des Lagides IV 312.

„Qui eponymus dicitur Theodotus Heraclidis f., sacerdos esse videtur Dianae Telmessiae, in cuius delubro decretum collocandum erat, non Alexandri et Ptolemaeorum, ut placuit Berardio [et Dittenbergero]. honoratur Ptolemaeus Lysimachi f. propter merita in urbem conlata, quam bellis laborantem acceperat a Ptolemaeo rege, ac perpetuantur merita illa ita, ut qui ad memoriam liberatae patriae celebrandam saepius inserviret cultus institueretur Διὸς Σωτήρος. bella intellegenda sunt Ptolemaei Euergetae contra Seleucum II et Rhodios gesta.“ Benndorf. Quin Lysimachus ille frater Ptolemaei III fuerit et Ptolemaeus Lysimachi f. idem sit quem etiam anno 189 agrum Tel-

messium tenuisse Livius XXXVII 56 narrat, post ea quae luculenter Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 209 sqq. et Dittenberger exposuerunt (conf. Sokoloff Klio 1904 IV 108 et R. Laqueur Quaestiones epigr. et papyrolog. 1904 82 sqq.) ego quidem non iam dubito; dissentiunt Holleaux Revue de philol. 1894 XVIII 119 sqq., Revue des études anc. 1899 I 12 n. 13, BCH 1904 XXVIII 408 sqq., Lenschau Jahresber. über die Fortschritte der Altertumswiss. 1907 CXXXV 188 sq., Bouché-Leclercq Histoire des Lagides I 393¹, III 73¹, IV 312 sq. nuperrime rem exposuerunt E. de Stern Hermes 1915 L 427 sqq. et A. W. de Groot Rhein. Mus. 1918 LXXII 455 sq.

2 Tabula fracta marmorea 0'29^m lata, 0'08^m crassa, nunc 0'55^m alta, anno 1892 Macri apud Luisidim; rep. infra castellum eodem fere loco ubi titulus antecedens. „Buchstaben 0'01^m“; Seitenränder erhalten, aber bestoßen; unten vermutlich gerade beim Ablauf abgeschlagen.“

.....
 .....
 κ?]αί ..... [τοῖς πολίτ]αις
 πᾶσι κα[ὶ κοινῆι καὶ ἰ]δίαι ἐκάστωι
 τῶν πολιτῶν διατελεῖ τὴν πρό-
 ν]οιαν ποιούμενος, δεδόσθαι
 5 α]ὐτῶι τε Ἐρμογένει Ζωίλου
 Ἐ]φεσίωι καὶ τῶι υἱῶι αὐτοῦ
 Ζωίλωι, αὐτοῖς τε καὶ ἐκγόνοις,
 πολιτείαν καὶ ἔγκτησιν καὶ με-
 τέχειν αὐτοῖς πάντων τῶν
 10 κοινῶν, ὧν καὶ οἱ λοιποὶ Τελμησ-
 σεῖς μετέχουσιν, εἶναι δὲ καὶ
 ε[ἰ]σπλοῦν καὶ ἐκπλοῦν αὐτοῖς τε
 κ]αὶ τοῖς ἐκγόνοις καὶ ἐν πολέμοι
 κα]ἰ ἐν εἰρήνῃι ἀσυλεῖ καὶ ἀσπον-
 15 δ]εῖ. τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο
 γρ]άψας ὁ ἄρχων εἰς στήλην
 λ]ιθίνην ἀναθέτω εἰς τὸ ἱερόν
 τ]ῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῶι ἐπιφα-
 νεστάτῳ τόπωι.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
 Bérard BCH 1890 XIV 167 sq. n. 2.

B DONARIA

3 Ara quadrata marmorea a Telmesso ad orientem unius fere horae spatio interiecto inter sepulcra Turcorum, 0'84^m alta, 0'43^m lata, 0'36^m crassa. „Ablauf auch rechts und links, oben 0'175^m hoch, verstoßen; Buchstaben 0'05^m.“

Διὶ Ὀλυμ-
 πῖω Φλάβ[ι]-
 ος Ἄττα-
 λος ὑπὲρ
 5 τ]ῆς ἐνκτί-
 σ]εος τῶν
 χ]ωρίων.

Zingerle anno 1908 descripsit.
 Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 2 n. 4.
 v. 6 in. Ormerod et Robinson ΕΟΣ

4 Ara quadrata marmorea 0'13^m alta, 0'08^m lata, 0'085^m crassa; 1892 Macri apud Luisidim. „Der Aufsatz ist kreisrund. Das Profil läuft ringsum, nur an der Rückseite weniger ausgearbeitet; die Nebenseiten sind leer.“

Ἀρτέ-
μει
Κόμβα.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

Utrum dea cognomen habeat a Comba Lyciae oppido an Κόμβα nomen sit mulieris, in medio relinquo.

5 Tabula quadrata lapidis calcarii 0'6^m longa, 0'425^m alta, 0'14^m crassa, sed crassitudo paulatim imminuitur ad partem superiorem; tabula paene tota occupatur imagine ectypa duorum equitum adversorum inter quos femina velata in basi insistit. Bérard viderat et descripsit in oppido Macri apud Casilli; nunc exstat Viennae in museo imperiali.

Ex ectypo et imagine lucis ope effecta.
Bérard BCH 1890 XIV 176 n. 11.

Ἑρμαῖος Διογένους
Ὀρέστου Διοσκόροις [ε]ψυχήν.

Comparari potest gemma, quam Hula 1892 ita descripsit: „Im Privatbesitz zu Makri 0'015^m langer elliptischer Karneol mit Intagliodarstellung einer altertümlichen stehenden Frau im Peplos, die rechte Hand mit dem Bogen bewehrt, über ihr ein Halbmond, beiderseits die reitenden Dioskuren, darüber Sterne.“

6 Tabula de qua Saridakis medicus Rhodius: Σηλίδιον inquit πρισματικὸν ἐκ τιτανολίθου (= ἀμυγδαλοπέτρας), δωρηθέντος μοι παρὰ φίλου εὐρόντος ἐν Μάκρῃ τῆς Λυκίας· φέρει δὲ καὶ κορωνίδα ἐπὶ τῆ τοῦ ἄνω ἄκρου καὶ τοῦ κάτω· μήκος 0'18, πλάτος 0'10, πάχος 0'07.

ΟΡΑΣ
ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΑΕΥΧΗ

Ορας
Ἐλευθέ-
ρα εὐχήν.

Ectypum misit Hiller de Gaertringen.

v. 1 de nomine Ορας conf. Sundwall Klio XI. Beiheft 232; Kubitschek: Ἐραξ? quae lectio ectypo non confirmatur;

v. 3 post H littera N, quamquam certum eius vestigium non apparet, tamen scripta fuisse potest; de Eleuthera dea cf. Petersen Reisen II 61² et Jessen P.-Wiss. V 2344 sq.

7 Tabula lapidis calcarii 0'32^m alta, 0'26^m lata, 0'07^m crassa ornata imagine equitis qui clavam sustulit; litterae 0'015—0'02^m altae sunt; 1892 Macri apud Luisidim.

Ἀρτέμων δις
εὐὼ Κακασβω
εὐχ]ήν.

Descripsi anno 1892.

„De nomine dei, qui et [Τ?]ρικασβος vocatur (n. 11) et Κακασβος [nisi error subest] in lapide Carico [ἐπὶ ἀναγλύφου ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ ἐν Ναρλίκοις κ. A. Mirzan] (Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρῃνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς I 1875/6 p. 30 n. ρλ': Μολεσεός Τρώγλου Κακασβω|εὐχ]ήν), Loewy Arch.-epigr. Mitt. VII 124 adn. disseruit. clavae

symbolum saepius gerere deos, qui vim fatalem repraesentent, U. de Wilamowitz-Moellendorff Euripides Herakles II² 174 luculenter edocuit. simili figura effingitur Σώζων deus in anaglyphis Phrygiis et Pamphylis (Collignon BCH IV 291 sqq. tab. IX et X, Smith Journ. hell. st. VIII 235, Hill Journ. hell. st. XV 129 sq., Petersen apud Lanckoroński II 8 sq., Sarre Arch.-epigr. Mitt. XIX 50; conf. Perdrizet BCH XX 65, 98²). etiam alibi in Asia minore similes occurrunt imagines votivae, cf. Reisen I 153 n. 128, p. 125 fig. 77, Königliche Museen zu Berlin Beschreibung der antiken Skulpturen 1891 n. 680, 812. gemmae gnosticae aquila cum serpente ornatae (Montfaucon Antiqu. expl. II pl. 175) ΚΑΚΑΣΒΕΥΣ nomen inscriptum indicavit Drexler Arch.-epigr. Mitt. XIII 126 [conf. Roscher II 919 sq.]. alius generis sunt anaglypha, quae mortuum utpote heroem equo insidentem ostendunt, cf. M. A. Wagener Inscriptions grecques recueillies en Asie mineure 22, Mémoires couronnés et mémoires des savants étrangers publiés par l'Académie Royale des sciences de Belgique t. XXX.“ Benndorf.

8 Tabula lapidis calcarii 0'38^m alta, 0'36^m lata, 0'09^m crassa ornata imagine equitis clava armati; 1892 Macri apud Luisidim, antea in vico Levissi.

Ἑρμαῖος δις
Κουνδαλι θεῶ Κακασβ-
ω εὐχίην.

Petersen 1882 descripsit et adumbravit; Reisen II 3 fig. 2 n. 7; contuli.

v. 2 ad nomen explicandum plura conguessit Petersen, quibus addatur Κόνδαλος Μουσώλου ὑπαρχος apud Aristotelem Oecon. β 1348a 18; illud nomen quamvis Κουνδαν quoque legi possit, tamen cave cogites de nomine Romano [Σε]κούνδα.

9 Tabula inscripta litteris 0'012^m altis; „above the inscription is a rude relief of a horseman riding to the left“; 1911 Macri apud Luisidim.

ΘΕΩΚΑΚΑΚΙ ΣΑΠΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΕΥΧΗΝ

θεῶ Κακασ[β]ω Ἀπολ-
λώνιος εὐχίην.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 1 n. 1.

10 Tabula lapidis calcarii 0'33^m alta, 0'36^m lata, 0'09^m crassa ornata imagine equitis, cuius equus ad dexteram progreditur, perquam rudi; litterae 0'01—0'015^m altae; Macri apud Jorji Manoli Karidi.

ΣΙΜΟΝΙΔΗΣ Α
ΑΛΛ ΕΥΧΗΑΙ

Σιμονίδης [Λε?]ο[ν]ίδου [θεῶ
Κα]κ[ασβω] εὐχίην.

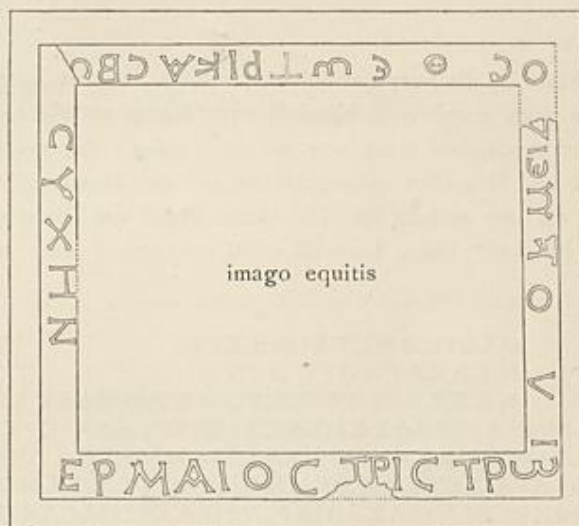
Descripsi 1895. Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 1 n. 2. v. 1 Ormerod et Robinson: ΜΟΝΙΔΗΣ Α Ο ΙΔΟΥ

11 Tabula calcarii lapidis 0'39^m lata, 0'35^m alta, 0'14^m crassa; Macri apud Luisidim. „Eingetieftes Relief eines keulenschwingenden Reiters auf langgezogenem Pferde; am Rande auf allen vier Seiten Inschrift.“

Ἑρμαῖος τρις Τρω-
ίλο[υ] Μείδ[η]τ-?
ος θεῶ [Γ?]ρικασβω
ε]ὐχίην.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 2 sq. Wilhelm Μείδιος legi mavult; sed in describendo titulo statui spatium suppetere ad duas litteras interponendas, id quod in imagine nostra negligitur.

12 Tabulam marmoris albi 0'31^m altam quae simili equitis imagine ornata est Löwy viderat Rhodi apud Vitalem consulem et e parte Asiae minoris Rhodo finitima [vel potius ex ipso oppido Telmesso ut ego opinor ceteris tabulis similibus respectis] in illam insulam esse translata statuit.

Διογένης | Μόλιτος | Οἰασήμ[ος] (?) | s Κακασβω εὐχίην.

Ectypum misit Hiller de Gaertringen.

Loewy Arch.-epigr. Mitt. 1883 VII 124 n. 51.

v. 3 et 4 (qui versus in ectypo parum expressus est) nescio an legendum sit Οἰασήμ[ος] (quocum conf. Κουνδαλι n. 8) | [θεῶ], quia in ceteris tabulis huius generis nomini Κακασβω praecedere solet θεῶ.

13 Tabula lapidis calcarii ornata imagine equitis calceati et tunica paenulaque vestiti (conf. n. 7 et 8), quam vestem editores temere pro thorace („che sembra formata di un corsetto e di un pezzo sovrapposto che copre le spalle e la sommità del petto“) habuerunt, et clava armati; capiti autem num quid impositum fuerit, incertum est; rep. Attaliae prope Παρθενγωγείον, sed quia editores addunt „sulla cui provenienza non ho avuto notizie sicure“, mihi quidem persuasum est hanc quoque Cacasbi imaginem Telmesso Attaliam adlatam esse.

Ἀρτέμις Ἀπολωνίου θεῶ Κακασβω [ε]ὐχίην.

Paribeni-Romanelli Monumenti antichi pubblicati per cura della r. accademia dei lincei (Milano) 1915 XXIII p. 15 fig. 1 quae imago hic repetita est.

v. 2 € in ΘΕΩ ex Α; editores Κακασβω, sed ante superiorem partem litterae Β cernere mihi videor C; post ΒΩ lego CΥ

Duae similes tabulae, quae titulis carent, ex Ernesti Krickl scidulis hic repetendae videntur esse, ad quas ille 1892 haec adnotavit: „a) Makri im Hause des Schusters Michalis Ganera Stele mit Giebel, darauf Akroter, darin Medusenkopf, 0,33^m hoch, 0,23^m breit, 0,08^m dick, vielleicht das beste Exemplar der Gattung; b) im Kaffenion Andoni eine Stunde östlich von Dont viereckige Marmorplatte, 0,21^m hoch, 0,26^m breit, 0,075^m dick.“

In vico Levissi tabulam 0,33^m latam et 0,27^m altam simili anaglypho ornatam cum titulo ita extincto, ut iam nihil legi posset, vidit Petersen descripsitque Reisen II 3. ac simillimam 0,33^m latam et 0,25^m altam idem Attaliae in domo privata prope portum sita anno 1882 adumbravit.

14 = IG XII 1 33. Tabula marmoris albi parva II. fere saeculi a. Chr.; nunc in museo Britannico.

Αἰγύπτου μεδέουσι βαθυκλήροιο Σαίτης
 ζεῖνε παρά προπύλωι τούσδ' ἔθετο ζάκορος
 βωμούς ἀθανάτοισιν ἐπεὶ γέρας αὐτοὶ ἀνακτες
 κεδνοῖς Εὐρώπας παισιν ἐνειμαν ἴσον
 5 μούνωι ἐν αἰζείοισι τὸ δὲ κλέος ἀφθονον ὄνηρ
 ἐγ μακάρων ἀνύσαι φωτὶ δικαιοσύναι.

Hedenborgium in codice manu scripto Cremonensi Sommi Pice-nardi Marchionis tab. XLV huic titulo subscripsisse 'Makri' Hiller de Gärtringen nos edocuit; idem Ath. Mitt. 1896 XXI 59 lapidem quondam in Syme insula fuisse demonstravit, unde Rhodum ad Biliotti consulem pervenit. sed ad quascumque oras per temporum vices delatus est, vix dubitari potest, quin recte originem eius Alexandrinam statuerit Newton.

C TITVLI HONORARII

15 Basis lapidis porphyretici 2,57^m longa, 1^m alta, 0,45^m crassa „dans le mur de fortification élevé par les Chevaliers de Rhodes autour de l'ancien port, derrière le khani; lettres hautes et très soignées“; IV „fragment de la même inscription, mais de l'autre face sans doute: il a été brisé et transporté dans une maison voisine“ Bérard. „IV sah ich nicht und von I—III nur die sechs oberen Zeilen, das übrige unter Wasser; I und II stehen nebeneinander auf der Hauptseite des vermauerten Basisblockes. Die Nebenseiten fand ich freigelegt; die linke ist schriftlos, auf der rechten III. Der rechte Rand von III ist verstoßen, war aber deutlich Fuge. Die Basis bestand also aus zwei hintereinander liegenden Blöcken“ Hula. Cum III et IV cohaereant inter se, IV necesse est positum fuerit in latere continenti lapidis posterioris.

I
 ΟΚΟΙΝΟΝΕΤΕΙΜΗΣΕΝ ΤΕΙΜΑΙΣ
 ΝΚΛΕΑΡΧΟΥΤΟΥΤΛ ΤΟΥΦΙΛΩ
 ΗΗΣΣΕΑ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙΕΝΤΑΙΣ
 ΤΑΛΥΚΙΑΝΠΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΤΩΝΣΕ
 5 ΤΩΝΤΟΝΔΕΛΥΤΟΝΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΛΥΚΙΩΝΤΟΥ
 ΝΟΥΔΙΑΣΕΤΕΛΕΣΕΝΜΕΓΑΛΟΥΥΧΩΣΜΟΝΟΜΑΧΙ
 ΚΑΙΘΗΡΙΑΜΑΧΙΑΣΚΑΙΑΡΓΥΡΙΚΑΣΕΠΙΔΟΣΕΙΣΚΑΙΤΑΣ
 ΑΡΕΣΧΗΜΕΝΟΝΚΑΙΤΗΙΠΑΤΡΙΔΙ
 ΜΝΑΣΙΟΥΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΝΚΑΙΑΡΙΘΜ ΤΑΛΕ
 10 ΡΙΟΥΜΥΡΙΑΔ ΣΠΕΝΤΕΚΑΙΕΞΑΚΙΣ ΧΕΙΛΙΑΣ
 ΤΗΚΟΝΤΑ ΟΚΤΩ ΔΡΑΧΜΑΣ

I
 Λυκίων τ]ὸ κοινὸν ἐτείμησεν [ταῖς τρίταις] τειμαῖς
 Φίλιππο]ν Κλεάρχου τοῦ Τλ[ηπολέμου] τοῦ Φιλώ-
 του Τελμ]ησσέα, πολιτευόμενον δὲ καὶ ἐν ταῖς
 κα]τὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, τὸν ἀρχιερέα τῶν Σε-
 5 βασ]τῶν, τὸν δὲ αὐτὸν καὶ γραμματέα Λυκίων τοῦ
 κοι]νοῦ, δι' ἃς ἐτέλεσεν μεγαλοφύχως μονομαχί-
 ας] καὶ θηριομαχίας, καὶ ἀργυρικὰς ἐπιδόσεις καὶ τὰς
 λοιπὰς δαπάνας π]αρεσχημένον καὶ τῆι πατρίδι
 γυ]μνασίου χαρισάμενον καὶ ἀριθμ[ήσαν]τα λε[πτοῦ
 10 ἀργυ]ρίου μυριάδ[ας] πέντε καὶ ἐξάκις χειλίας
 πεν]τήκοντα ὀκτὼ δραχμάς.

II
 ΛΥΚΙΩΝΤΟΚΟΙΝΟΝΕΤΕ Σ
 ΤΡΙΤΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣΑΡΤΕΜΙΟΝΤΗΝΚΑΙΤΑΤΑΝ
 ΜΕΓΑΣΥΣΤΟΥΤΕΛΜΗΣΣΙΔΑΤΗΝΑΡΧΙ
 ΕΡΕΙΑΝΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΓΥΝΑΙΚΑ
 5 ΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥΚΛΕΑΡΧΟΥΤΟΥΤΛΗ
 ΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΦΙΛΩΤΟΥΤΕΛΜΗΣΣΕΩΣ
 ΤΕΥΟΜΕΝΟΥΔΕΚΑΙΕΝΤΑΙΣΚΑ
 ΤΑΛΥΚΙΑΝΠΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΚΕΚΟΣΜΗ
 ΜΕΜΗΝΤΑΣΗΙΑΡΕΤΗΚΑΙΣΩΦΡΟΣΥΝΗΙ

II
 Λυκίων τὸ κοινὸν ἐτείμησεν ταῖς
 τρίταις τειμαῖς Ἀρτέμιον τὴν καὶ Ταταν
 Μεγασύστου Τελμησσίδα, τὴν ἀρχι-
 5 ερειαν τῶν Σεβαστῶν, γυναῖκα
 Φιλίππου τοῦ Κλεάρχου τοῦ Τλη-
 πολέμου τοῦ Φιλώτου Τελμησσέως
 πολι]τευομένου δὲ καὶ ἐν ταῖς κα-
 τὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, κεκοσμη-
 μέ[ν]ην πάσῃ ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ.

III
 in latere dextro

III IV

ΚΑΙΤΩΙΣΥΝΠΑΝ
 ΜΕΤΑΘΗΗΜΕΤΕ
 ΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥΚ
 ΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΦΙΛΩΤΟΥΗΑΡ
 5 ΤΗΣΚΑΙΤΑΤΑΣΜΕ ΑΣΥΣΤΟΥΤΕΛ
 ΜΗΣΣΕΩ ΙΑΝΔΡΙ ΝΤΑΣΩΙΤΙΝΙΟΥΝ
 ΤΡΟΠΩΙ ΠΟΙΗΣΗΕΝΩΙ
 ΛΗΤ ΕΙΤΕΑΡΧΩΝΕΙΤΕ
 ΝΑΥΤΟΝΥΠΕΡ
 10 ΥΤΟΣΤΩΙΛΥΚΙΩΝ
 ΓΑΘΩΣΚΑΙΤΑΧΕΙ
 ΚΛΗΣΙΑΕΨΗΦΙΣΑΤΟ

... [ἀνέστησε τοὺς
 [ἀνδριάντας σὺν ταῖς βάσεσιν]
 καὶ τῶι σύνπαν[τι κόσμωι· ἐὰν δὲ τις
 μεταθῆ ἢ μετε[νέκη] τούσδε τοὺς
 Φιλίππου τοῦ Κ[λεάρχου] τοῦ Τλη-
 πολέμου τοῦ Φιλώτου ἢ Ἀρ[τεμίου]
 5 τῆς καὶ Τατας Με[γ]ασύστου Τελ-
 μησσέω[ν] ἀνδρ[ά]ντας ὅτινι σὺν
 τρόπωι [ἢ κακῶς] ποιῆσῃ ἐν ᾧ
 δ]ή τ[ινι] μέρει? εἴτε ἀρχων εἴτε
 ἰδιώτης,] . . . . ν αὐτὸν ὑπὲρ
 10 . . . . . υτος τῶι Λυκίων
 ἔθνει] . . . . . γαθως καὶ τὰ χει-
 . . . . . ἢ ἐκ]κλησία ἐψηφίσατο.

Bérard BCH 1890 XIV 169 sq. n. 3. (IG Rom. III 539)
Versus sex priores titulorum I II III Hula 1892 contulit.

18 λοιπὰς δαπάνας Zingerle qui ad monumentum Oprameae (Heberdey Oprameas p. 9 II ε v. 3 sq.) revocat; Benndorf et Wilhelm: ἄλλας φιλοτιμίας παρεσχημένον; 9 (ὑπὲρ) γυμνασίου Kubitschek; 9 sqq. Wide Ath. Mitt. 1894 XIX 275: „Die in unserer Inschrift (Iobacchorum, vid. Dittenberger II² 737⁴⁸) vorkommende Drachme ist also dem Wert nach nichts anderes als der frühere Obolos; die Bezeichnung λεπτοῦ (ἀργυρίου) δραχμῆ scheint darauf hinzuweisen, daß

man die alte Bedeutung der Drachme noch nicht vergessen hatte“, conf. praeter cetera exempla CIG 2693 e₅: ἀργυρίου Ῥοδίου λεπτοῦ (vid. Hultsch Metrologie² 562⁷); IV 2 Wilhelm: μετεπιγράψη; 7 Heberdey: [ἡ] καὶ μεταποίησι; IV 8 δὴ Heberdey; IV 9 sq. εἶναι αὐτὸν ὑπεύθυνον ἐπὶ τοῦτο(ι)ς; Heberdey: τείνει]ν αὐτὸν ὑπὲρ [τοῦ] τολμήματος τοῦτο[υ] (sicut in titulo Termessio BCH 1890 XXIII 166 1) τῷ Λυκίων [ἔθνει] δηγάρια . . . ; v. 11 sq. Wilhelm: καὶ αὐθὺς καὶ τὰ χειρὸς γραφὰ περιέχει καὶ ἡ ἐκκλησία ἐψηφίσατο.

16 ΜΑΡΚΟΝ ΔΟΜΙΤΙΟΝ ΜΑΡΔΟΙ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΜΕΓΑΣΥΣΤΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΟΝΚΥΡΕΙΝΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΕΛΜΗΣΣΕΑΥΤΟ
... ΤΙΝ ΚΑΙΚΤΙΣΤΗΙ
... ΝΚΗ ΤΙΚΜΝΚΑΙΑ
ΑΠΙΗΩΝΑ ΛΥΚΙΑΙΩ

Mārkon Domítion Mār(kou) Do[m(i)tiou]
Φιλίππου Μεγασύστα [τοῦ]
Φιλίππου υἱὸν Κυρεῖνα
Φιλίππου Τελμησσέα, αὐτὸν
εὐεργέτην καὶ κτίστην,
συγκλητικὸν καὶ ἀρχι-
ερᾶ τῶν [Λυκία]ρ-
χῶν προγόνων] . . . . .

Ziebarth nobiscum hunc titulum communicavit, quem 1897 in-
venerat in codicis Vat. lat. 9133 folio 336; antecedunt in codice haec
verba: „da una lettera scritta dal Sig. Giov. Mariti a Lodovico
Coltellini fatta mi vedere dall' Ab. Arnaduzzi l' a. 1778 . . . . .
Telmissa città della Licia, dove sopra varii sepolcri avea trovate

da 15 iscriz. greche quali manda ma sono tutte o mancanti o malis-
simo copiate cosicchè io le potrei in modo alcuno copiare, tuttavia
copiai queste tre.“

Conf. infra n. 24 v. 9 sqq. Λυκίαρχου Μάρ(κου) Δομ(ιτίου) Φιλίππου
Τελμησσέως.

17 Lapis quadratus 1'4^m longus, 0'45^m altus, 0'58^m crassus muro arcis ita immissus est, ut summa pars in anum versa sit; litterae 0'04^m altae.

Κλέαρχον Διονυσίου τοῦ Ἀγαθ[ο]-
κλέους? Τελμησσέα τετειμημένον
ὑπὸ τῆς β[ου]λῆς καὶ τοῦ δήμου Ἀμιμί-
α ἡ καὶ Τατα Κλεάρχου τὸν πατέρα.

Hula 1892 ectypum fecit.

18 Lapis albus 1'095^m latus et nunc quidem 0'78^m altus, a parte summa fractus; in solo ante portam domus cui nomen est Ahmet Gasi Teke („dans l'intérieur du Téké“ Bérard); litterae accurate incisae fere 0'04^m altae (v. 2 0'035^m, v. 4 0'045^m). ΑΕΜΣΥΩ

...
καὶ πάππον καὶ πρόπαππον συν-
κλητικὸν ἐτείμησεν καὶ ἀνδριάντι
Τελμησσέων ἡ βουλή καὶ ὁ δήμος
κατασκευάσαντα ἐκ τῶν ἰδίων
τὰς δύο στοὰς σὺν τῷ περὶ αὐτ[ῶ]ς
κόσμῳ.

Contuli 1892 quae Bérard BCH 1890 XIV 175 n. 9 ediderat.
(IG Rom. III 537)
v. 1 in. ΑΙ; v. 5 extr. ΤΑΣ

18 a = TAM I 5.

19 „Ville de Makri: maison de Hadji Manoli Paulidis fragment de décret.“

ΟΔΗΜΟΣΟΤΕΛΜΗΣΣΕΩΝ
ΤΕΙΜΗΣΣΕΝΔΙΟΔΩΡΟΝ
ΠΟΥΔΙΟΣΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΩ
ΑΡΙΣΤΑΙΣ

Ὁ δήμος ὁ Τελμησσέων ἐ-
τείμησεν Διόδωρον [Σερ-
πούδιος χρυσῶ στεφάνω
ἀριστείῳ .

Bérard BCH 1890 XIV 172 n. 4.
v. 2 Zingerle suppl., conf. n. 119 b 1 et n. 123 v. 8 sq. (Σερπό-
διος); v. 3 sq. conf. Dittenberger Suppl. 248¹⁸, 763¹⁴, 771¹⁰, Gerlach
Griech. Ehreninschriften 53 sq., deinde praeter alios Lyciae ipsius
titulos (velut TAM I 5) Kern Die Inschriften von Magnesia a. M.
139 v. 4 sq. (χρυσέωι ἀριστείῳ στεφάνωι), F. v. Hiller Inschriften

von Priene 108 v. 316 et 132 v. 12 (στεφάνωι χρυσέωι ἀριστείωι), 113 v. 97 (χρυσέωι στεφάνωι ἀριστήωι), 133 v. 5 (χρυσέωι ἀριστείωι

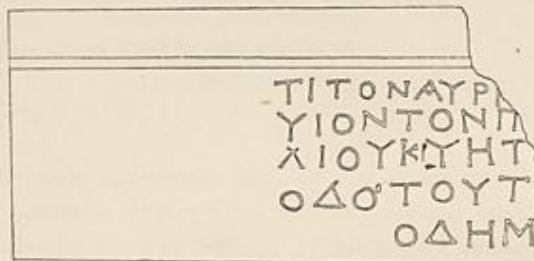
στεφάνωι), Fränkel Die Inschriften von Pergamon 256 v. 6 (στεφάνωι ἀριστείωι ἀιδίωι), v. 19 (τῶι ἀριστείωι καὶ ἀιδίωι στεφάνωι).

20 Basis quadrata 0'7^m lata et crassa „nördlich der Hauptstraße von Makri in einer Wasserrinne, so daß nur der obere Ablauf der Basis und dicht unter ihm die erste Zeile sichtbar war.“

Ὁ δ᾽ ἦμος Τελημησ-
σέων].....
.....
.....

Hula 1892 descripsit.
Inter Δ et Η spatium vacuum.

21 Basis lapidis calcarii mutilata 0'35^m alta, 0'52^m lata, 0'5^m crassa muro arcis summae iuxta fenestram turris ita immissa ut pars summa ad inum versa sit.

Τίτον Αὐρή[λιον Κυήτον Κυήτου?
υἰόν, τὸν πατέρα Τίτου Αὐρη-
λίου Κυήτου ἀγνωστάτου δικαι-
οδότου, Τ[ελημησέων ἢ βουλή καὶ
5 ὁ δῆμος ἐτείμησεν.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Hula 1892 contulit quae ille ediderat Reisen I 42 n. 11; Benndorf Wiener Studien 1902 XXIV 249. (IG Rom. III 1510)

PIR I 214 n. 1292: T. Aurelius Quietus . . . . . legatus Aug. pro pr. (Lyciae) anno 80, consul (suffectus) anno 82; v. 3 Benndorf: ἀγνωστού δικαιοδότου.

22 Tabula fracta lapidis albi 1^m alta; „mur des Chevaliers; . . . . . grandes lettres; gravure soignée.“

Α Μ Η Ε Ε Ε Ω Ν Τ Η Ε
Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ε Ω Ε Τ Ο Υ
Ν Ε Θ Ν Ο Υ Ε Η
Η Κ Α Ι Ο Δ Η Μ Ο Ε
5 Ι Α Ν Ο Ν Υ Ι Ο Ν
Ο Υ Ο Υ Λ Π Ι Ο Υ
Υ Π Α Ρ Α Δ Ο Ζ Ο Υ
Ο Ν Ε Ι Κ Ο Υ Τ Ε Λ
Α Κ Α Ι Κ Α Ι Σ Α Ρ Ε Α
10 Τ Η Ν Κ Α Ι Ζ Α Ν Θ Ι Ο Ν
Ν Τ Α Π Α Ι Δ Ω Ν Τ Η Ν
Ε Ν Α Τ Η Ν Α Χ Θ Ε
Ι Ι Ν Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε
Ω Σ Ε Υ Τ Υ Χ
15 Α Τ Ο Υ Α Γ Α Θ Ο
Υ Ε Π Α Φ Ρ Ο Δ
Ο Υ Κ Α Ι Ε Υ Τ Υ Χ
Ε Τ Ε Λ Μ Η Ε Ε Ε Ω Ε

Τε]λημησέων τῆς [μη-
τροπόλεως τοῦ [Λυκί-
ω]ν ἔθνους ἢ [βου-
λή] καὶ ὁ δῆμος . . .
5 . . . . . υἰόν . . .
.. . . . οὐ Οὐλπίου . . .
. . . . . οὐ παραδόξου [περι-
οδ?]ονείκου Τελ[μησ-
σέ]α καὶ Καίσαρέα [καὶ Λυ-
10 θά]την καὶ Σάνθιον [νεική-
σα]ντα παίδων τὴν [πά-
λη] ἐνάτην ἀχθε[ῖσαν
θέ]μιν ἀγωνοθε[τοῦ]-
τ]ος Εὐτυχ[έ]ους?
15 δι?]ὰ τοῦ Ἀγαθο . . . .
το]ῦ Ἐπαφροδ[εῖ]του
τ]οῦ καὶ Εὐτυχ[έ]-
ου]ς Τελημησέως.

Bérard BCH 1890 XIV 174 n. 7.

Hula 1892 contulit, qui et Σ et Ε formas in hoc titulo inesse statuit.

Bérard: „brisée à gauche“, at mihi magis magisque persuasi lapidem a dextera quoque fractum esse aut certe nonnullas illic litteras perisse. namque si Berardio fidem habes, non solum primae versuum litterae non derecte alia infra aliam scriptae fuissent, quia in v. 8 ineunte, si modo cum ipso Berardio ἱερονείκου scribis, tres litterae desunt, in plerisque vero quinque vel plures, sed etiam

verba ἀχθε-ῖσαν (v. 12 sq.), Εὐτυχ-έους (v. 14 sq. et v. 17 sq.), Ἐπαφροδ-εῖτου (v. 16 sq.) divisa essent praeter consuetudinem.

v. 5 Bérard: Θαλη]τανόν; v. 7 sq. περιοδονείκου? Zingerle, Bérard: ἱερονείκου? v. 9 sq. Λυδάτην Zingerle; v. 11 sq. πάλη Zingerle nisus IGRom. III 437 (νεικήσας θέμιν ἀνδρῶν πάλη ἀχθεῖσαν τὸ ια'), Heberdey: ι' καὶ] ἐνάτην? v. 14 in. ΩΣΤΟ (in quo testimonio duos versus 14 et 15 errore confusos esse opinor) Hula; v. 15 Heberdey δις?] τοῦ, Zingerle ἀ exitum genetivi nominis esse putat; v. 16 sq. Ἐπαφροδ[εῖ]του καὶ Bérard.

23 Tabula lapidis caerulei 0,9^m alta, 0,5^m lata; „mur des Chevaliers; . . . . petites lettres; mauvaise gravure. Au-dessous grossiers dessins à la pointe, semblant représenter des vaisseaux.“

ΜΑΡΚΟΥ
 ΤΕΛΜΗΣΣΕΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣ
 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣΤΟΥΛΥΚΙΩΝ
 ΕΘΝΟΥΣΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
 5 ΜΟΣΜΑΡ'ΑΥΡ'ΘΑΛΗΤΙΑΝΟΝ
 ΜΑΡΚΟΝΘΑΛΗΤΟΣΤΟΥΚΑΙ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΣΥΝΙΣΤΟ
 ΡΟΣΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΕΛ
 ΙΕΡΟΝΕΙΚΗΝΝΕΙΚΗΣΑΝ
 10 ΤΑΕΝΔΟΣΩΣΑΝΔΡΩΝ
 ΠΑΛΗΝΤΗΝΚΑΧΘΕΙ
 ΣΑΝΘΕΜΙΝΑΓΩΝΘΕ
 ΤΟΥΝΤΟΣΜΑΡ'ΑΥΡ'
 ΗΛΙΘΔΩΡΟΥΒ'ΕΠΙΚΤΗ
 15 ΤΟΥΤΕΛ

Bérard BCH 1890 XIV 173 n. 6. Hula 1892 contulit.

Μάρκου.

Τελμησσέων τῆς πόλεως,
 μητροπόλεως τοῦ Λυκίων
 ἔθνους, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δή-
 5 μος Μάρ(κον) Αὐρ(ήλιον) Θαλητιανὸν
 Μάρκον Θαλητος τοῦ καὶ
 Ἀλεξάνδρου Συνίστο-
 ρος τοῦ Δημητρίου Τελ(μησσέα)
 ἱερονεΐην νεικήσαν-
 10 τα ἐνδόξως ἀνδρῶν
 πάλην τὴν κα' ἀχθεΐ-
 σαν θέμιν ἀγωνοθε-
 τοῦντος Μάρ(κου) Αὐρ(ηλίου)
 Ἡλιοδώρου β' Ἐπικτή-
 15 του Τελ(μησσέως).

v. 1 et 6 conf. A. Wilhelm Wiener Studien 1902 XXIV 596 sqq.

24 Basis „built into a wall near the sea, and partly under ground“ Fellows Lycia 373.

ΜΑΡΚΟΣΑΥΡΗΡΜΑΓΟΡΑΣΟ
 ΚΑΙΖΩΣΙΜΟΣΥΙΟΣΜΑΡΚΑΥΡ
 ΕΡΜΑΓΟΡΑΔΙΣΜΑΡΙΩΝΑΣΤΟΥΔΙ
 ΟΦΑΝΟΥΣΤΕΛΜΗΣΣΕΥΣ
 5 ΝΕΙΛΕΣΑΣΤΟΝΑΠΑΝΑΤΩΝ
 ΠΡΟΚΛΗΙΑΝΕΙΩΝΑΠΕΝΕΙΩΝ
 ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝΤΗΝΤΕΤΑΡΤΗΝΘΕ
 ΜΙΝΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΔΙΑΡΙΟΥ
 ΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΛΑΥΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
 10 ΜΑΡΔΟΜΦΙΛΙΠΠΟΥΣΤΕΛΜΗΣ
 ΣΕΩΣ

Fellows Lycia 108, unde titulus repetitus est, haec addit: „In this inscription I must remark that the ΟΘΦ are diamondshaped.“
 CIG 4198. (IG Rom. III 538)

Μάρκος Αὐρή(λιος) Ἐρμαγόρας ὁ
 καὶ Ζώσιμος υἱὸς Μάρ(κου) Αὐρ(ηλίου)
 Ἐρμαγόρα δις Μάρων[ο]ς τοῦ Δι-
 σφάνους Τελμησσεὺς
 5 νει[κή]σας τὸν ἀ[γῶ]να τῶν
 Προκληϊανείων ἀ[γ]ενείων
 πανκράτιον τὴν τετάρτην θέ-
 μιν ἀγωνοθετοῦντος διὰ [β]ίου
 τοῦ ἀξιολογω[τάτου] Λυκιάρχου
 10 Μάρ(κου) Δομι[τίου] Φιλίππου [ε?] Τελμησ-
 σέως.

v. 10 ε' Heberdey, Wilhelm: Φιλίππου = Φιλίππου? v. 9 sqq. conf. n. 29.

25—27 Fragmenta lapidis albi; „mur des Chevaliers; . . . . grandes lettres bien gravées.“ Fragmenti 27 litterae 0,035^m altae sunt.

25
 Τελμησσέων
 τῆς μητροπόε- (sic)
 ως τοῦ Λυκίων ἔ-
 θνους ἡ βουλὴ καὶ ὁ
 5 δήμος Εὐπέλεμο-
 ν τοῦ Ἐρμαπίου Τελ-
 μησ]σέα νεικήσαν-
 τα] . . . . . γνιπτω
 . . . . . πον
 10 . . . . .
 παιδ[ων] . . . . .
 ναμε . . . . .
 ν τρίτη . . . . .

26
 . . . . . τείμου Τ[ελ-
 μησ]σέα τὸν προ-
 . . . . . σειτωνήσ[αντα]?
 . . . . . ἡ πατρίς.

27
 . . . . . νου . . . . .
 . . . . . ησεανειν . . . . .
 . . . . . τῶν λογογράφων αι . . . . .
 . . . . . δευτέρα . . . . .
 5 . . . . . ἀ]γωνοθετοῦντος Ἀσκλ . . . . .
 . . . . . ου τοῦ Τληπολέμου . . . . .
 . . . . . Τελμησσέως.

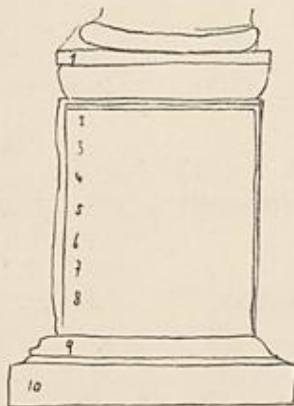
Bérard BCH 1890 XIV 173 n. 8.
 Fragmentum 27 Hula 1892 descripsit.

27 Hula:
 . . . . . ν?]ο[υ] . . . . .
 Τελμ]ησσέα νεικ[ήσαντα
 τὸν] τῶν λογογράφων ἀ[γῶ]να
 ἐν τῇ] δευτέρα ἀχθείση θέ-
 5 μιδι ἀ]γωνοθετοῦντος Ἀσκλ-
 πιάδ?]ου τοῦ Τληπολέμου
 Τελμησσέως.

Fragmenti 25 v. 8 sq. Zingerle hoc modo emendavit et supplevit:
 ἑπ[π]ω | [τελείω].
 In fragmenti 26 v. 3 Wilhelm uncum Berardio invertendum fuisse
 suspicatus haec proponit legenda: τὸν προ[μοίρω]ς τελευτήσ]αντα.

28 Basis columnae.

2 ΑΥΡΤΡΟΚΟΝΔΑΣ
 3 ΥΙΟΣ ΑΥΡΚΑΣΤΟ
 4 ΡΟΣΤ ΝΕΙΚΗΑΕ
 5 ΘΕΜΙΝ ΠΑΙΔΩΝ
 6 ΠΑΛΗΝ ΕΚΦΙΔΟ
 7 ΤΕΙΜΙΑΣ ΤΙΤΟΥ
 8 ΑΙΛΙΟΥ ΑΓΡΙΠΕΙ
 9 ΝΟΥ
 10 ΗΙ·Ι·ΕΡΜΙΟΥ ΘΟΑΝΤΟΣ

.....
 Αὐρ(ήλιος) Τροκόνδας
 υἱὸς Αὐρ(ηλίου) Κάστο-
 ρος τ[ρις] νεικήσα[ς]
 5 θέμιν παίδων
 πάλην ἐκ φι[λ]ο-
 τεμίας Τίτου
 Αἰλίου Ἀγριπέ-
 νου
 10 ἐπ[ί] [Τίτου] Ἑρμίου Θόαντος.

Lapidis formam cum titulo anno 1845 a Fred. Howlett descriptam A. S. Murray praefectus monumentis Graecis et Romanis musei Britannici nobiscum communicavit.

v. 10 ἐπ[ί] Wilhelm.

29 Fragmentum basis honorariae exiguum in muro arcis.

Hula 1892 ectypum fecit.

.....
 .....
 ..... ἀγωνοθετούτος]
 διὰ βίου τοῦ ἀξιολογώ[α]του
 Λυκιάρχου Μάρ(κου) Δομ[ε]τίου Φιλίππου [ε']?
 Τελ[ε]μησείως.

Bormann suspicatur hoc fragmentum fuisse partem tituli 24 aut certe similis tituli.

D TITVLI SEPVLCRALES

1 SEPVLCRA E RVPE EXCISA

30 Intra cavernam e rupe excisam aedes sepulcralis formae Ioniae cum porticu et fastigio acroteriis ornato. „Auffällig klein ist aber die Grabkammer, welche hinter der Tempelhür liegt. Nur das rechte untere Viertel der Thür, das mit einer oben und unten in einem Falze seitwärts verschiebbaren Steinplatte geschlossen war, bildet den Eingang und dieser ist nicht breiter als sechzig Centimeter. Inwendig kann man kaum stehen. Tricliniumartig laufen drei Felsbänke ringsum.“ Reisen.

Titulus in anta sinistra inscriptus est.

ΑΜΥΝΤΟΥ ΤΟΥ
 ΕΡΜΑΠΙΟΥ

Ἀμύντου τοῦ
 Ἑρμαπίου.

Benndorf 1881, Petersen 1882 descripserunt.

CIG 4202 et Add., Le Bas 1238; Reisen I 40 sq. n. 9 (ex ectypo) et tab. XVII, unde hae imagines repetitae sunt.

Reisen I tab. XVII

31 Sepulcrum Lycii generis bipartitum, cuius porta dextra latior est; „am vertikalen Mittelbalken oben Inschrift, unter der dritten Zeile jetzt abgebrochen; in den Furchen der Buchstaben zum Teil noch Reste roter Farbe“.

ΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΥ Β
ΑΘΗ
ΟΥ

Ἀπολλω-
νίου β'
Ἀθη[ναί]-
ου.

Hula 1892 v. 1—3 descripsit; v. 4 e CIG („transcripsit Loewius“).
CIG 4203 b, Le Bas 1239.

32 Sepulcrum Lycii generis simplex; „auf dem oberen horizontalen Hauptbalken Inschrift unter den Rundbalken, Anten mit je zwei Bossen, Balkenköpfe rechtwinkelig, doppelter Türrahmen“.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙ
ΟΥ ΠΕΡΓΑΜΟΥ

Τιβερίου Κλαυδί-
ου Περγάμου.

Petersen 1882 ectypum fecit, Hula 1892 contulit exemplar
Clarkianum quod in CIG redditum est.
CIG 4214 et Add., Le Bas 1240.

33 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem ab arce; „Inschrift auf dem horizontalen Hauptbalken oberhalb der Türen“.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΤΟΥ ΛΟΑΝΑΚΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΛΗ[ΡΟΝ]ΟΜΩΝ ΑΥΤΟΥ

Ἀριστείδου τοῦ [Ἀγαθ]ἀνάκτος
καὶ τῶν κλη[ρον]όμων αὐτοῦ.

Exemplar Corporis IG, quod nititur testimoniis Hammeri Clarkii
Fellowsii, Benndorf 1881 emendavit, cuius lectionem Hula 1892, ego

1895 contuli.
CIG 4204 et Add., Reisen I 42³.

34 Sepulcrum Lycii generis ad orientem a Macri; „Inschrift am Mittelpfeiler und an der unteren Leiste, sichtlich erst viel später zugefügt“.

ΑΝΤΙ
ΦΙΛΟΥ
ΘΙΣ ΤΟΥ
ΦΑΡΓΑ
ΚΟΥ

Ἄντι-
φίλου
θίς τοῦ
Φαργά-
κου
τὸ μνημεῖον.

Benndorf 1882 descripsit, Hula 1892 contulit et ectypum fecit.
CIG 4203 et Add.; Reisen I 43 n. 15, unde hanc imaginem repe-
tendam curavi quamvis ea ductus litterarum non omnino accurate
reddatur.
v. 5 post κου folium videtur adumbratum fuisse.
Wilhelm legendum esse censet Τὸ μνημεῖον Ἀντιφίλου κτλ

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ

35 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem a Macri; „Inschrift an dem vertikalen Mittelposten; Balkenenden gebogen, oben Rundhölzer, innen eine Kline“.

ΤΟΜΝΗ
ΜΑΙΑΣΟ
ΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕ
ΟΔΟΥ
ΤΩΝ ΓΑΙ
ΟΥ

Το μνη-
μα Ἰάσο-
νος καὶ Θε-
οδού
τῶν Γάι-
ου.

Petersen 1882 descripsit, contulerunt Hula 1892, Heberdey 1895.
CIG 4210 et Add., Keil Philol. 1850 V 662.

36 Sepulcrum.

ΤΟΥ ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ ΑΝΤΡΟΝΙΚΟΥ ΕΣΤΙ

Τοῦτο μνημεῖον Ἀντρονίκου ἐστί.

CIG 4201 e libro Hammeri 168 n. 26.

37 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem a Macri; „Inscription auf dem oberen horizontalen Hauptbalken; innen drei Klinen“.

ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΤΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙ
ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΔΙΣΤΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Διοτείμου τοῦ
Τληπολέμου καὶ
Διοτείμου δις τοῦ
Τληπολέμου προγονικόν.

Hula 1892 contulit exemplar Corporis IG, quod nititur testimoniis Hammeri Clarkii Fellowsii.

CIG 4205, Reisen I 42³.
v. 4 ΤΛ scriptum est (non ΤΔ).

38 Sepulcrum.

ΕΥΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΔΙΟΓΕ
ΝΟΥΣΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Εὐπολέμου τοῦ Διογένους
προγονικόν.

„Loewius transscripsit.“ CIG 4208b, Le Bas 1241.

39 Sepulcrum Lycii generis bipartitum prope sepulcrum Amyntae (= n. 30); „Inscription auf den oberen Türrahmen; innen drei Klinen; auf dem linken Eckpfosten in 0'3^m hoher Vertiefung das rohe, 0'21^m hohe, 0'12^m breite Relief einer in Vordersicht stehenden, vom Gewand ganz umhüllten Frau und links daneben im Felsen eine mit ausgestreckten Fingern erhobene linke Hand, 0'14^m hoch, 0'07^m breit“.

Τούτο μνημεῖον προγονικόν Νέστο[ρος δις τοῦ? Ν]έστορος
καὶ Λικ[ι]νίου(?) καὶ Υ. . . . .

Benndorf 1881 descripsit; Hula 1892, ego 1908 contulimus, ipse ectypum feci.

CIG 4222, Reisen I 43 n. 16.
v. 2 inter duas particulas καὶ haec iam lego in ectypo: ΛΙΚΙΝΙΟΥ

40 Sepulcrum Lycii generis bipartitum 1'48^m altum et 1'62^m latum ad occidentem a sepulcro Amyntae (= n. 30); „Inscription auf dem oberen horizontalen, an den Enden vorgebogenen Hauptbalken; auf den Rundhölzern zwei Balkenlagen; in den Buchstaben noch Reste roter Farbe“. Hula.

ΜΟΣΧΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΔΕΤΕΡΙΟΣ
ΛΙΜΡΕΩΣ ΤΑΓΗΝ ΔΕΕΤΑ ΞΑΝΟΙ
ΜΕΝΔΙΤΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΟΙΓΟΥΣ ΙΝ ΤΟ
ΜΝΗΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟΥ ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΞ

Μοσχίωνος τοῦ Πεδετέριος
Λιμ[υ]ρέως. ταγὴν δὲ ἔταξαν οἱ
μενδίται τοῖς ἀνοίγουσιν τὸ
μνημα Ἀλεξανδρείου δραχμῶν [ε]ξ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, ego 1895 contuli.

v. 4 Ἀλεξανδρείου i. e. ἀργυρίου quod ab Alexandro Magno nomen habebat (conf. Hultsch Metrologie² 245); cuius ratio quaecumque fuit, tamen mirum est quod tam exiguus drachmarum numerus proponitur. itaque suspicari licet istam pecuniae summam non pro multa esse habendam, cuius in sepulcris aetatis inferioris tot exstant exempla, sed quasi pro pretio sepulturae, quod τοῖς μενδίταις persolvere debebat

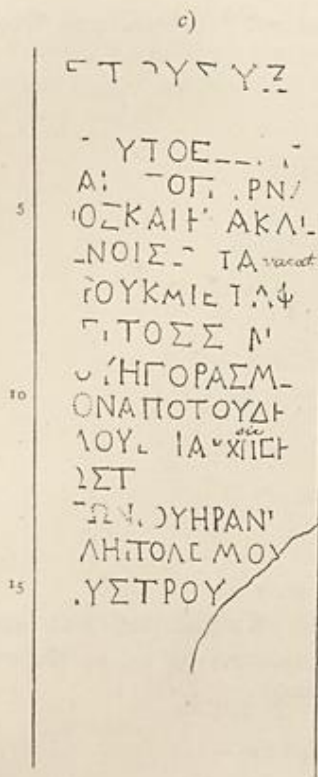
qui in hoc sepulcro quendam condendum curabat; quam opinionem Arkwright mihi confirmavit qui eandem rationem in titulis linguae Lyciae invenisse sibi videtur. Wilhelm vero post εξ scriptum fuisse χιλιάδας opinatur; neque ego ectypo iterum inspecto omnino negare audeo litteras ΧΙ'Ι secutas esse, quamquam haec lapidis pars temporum iniuria adeo adfecta est ut nihil certi cognosci possit. Kubitschek: σζ'?

41 Sepulcrum Lycii generis bipartitum in latere arcis meridiano iuxta viam qua ad Levissi itur. „Balkenenden gebogen, drei Balkenlagen über den Rundhölzern, statt der üblichen Kline im Innern rechts vom Eingange gebrochener Sarkophag; drei Inschriften: a) in der Mitte des oberen horizontalen Hauptbalkens, Buchstaben 0'0375^m; b) durchlaufend auf dem Balken über den Türen, eradiert und völlig unleserlich; c) auf der unteren Hälfte des linken Standpfostens unterhalb des mittleren Balkenkopfes, 0'26^m breit, 0'53^m hoch, Buchstaben 0'02^m“. Heberdey.

a)
ΑΙΧΜΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΛΥΚ. \

a)
Αἰχμονος
τοῦ Λυκ[έ]α.

c)
 Ἔτους υξ΄
 [τὸ μνημεῖον]
 τοῦτο ἐξεργά-
 σα[ντ]ο Π[α]ρν[ά]-
 σι[?]ος καὶ Ἡ[ρ]ακλ[έ]-
 ω]ν οἱ Σω[π]ά-
 τ]ρου καὶ Ἐ[π]α[φ]ρ[ό]-
 δε[ι]τος Σ[υ]μ[μ]ά-
 χου ἡγορασμ[έ]-
 νον ἀπὸ τοῦ δή-
 μου [ἐπ]ὶ ἀ[ρ]χι[ε]ρ[ε]-
 ως τ[ῶν] Σεβασ-
 τῶν [Κ(οίντου)] Οὐρηαν[ίου]
 Τηλοπολ[έ]μο[υ],
 15 Δύστρου . .

Hula 1892 ectypum fecit, Heberdey 1895 descripsit.
 CIG 4199 b cum Add. et 4224 b.
 c 11 scripturam ἀρχιερέως pro mendo lapidarii habere nolim.
 „Vicissitudines talium sepulcrorum luculentius hic quam alibi illustrantur. titulus a tertii a. Ch. n. saeculi est. longe remotior autem sepulcri origo cum universa contignationis structura demonstratur tum trabum superioris et inferioris extremis curvaturis, quas altae antiquitatis indicium esse exploratum habemus, cf. Reisen I 106 fig. 60. ac titulum b hodie prorsus erasum, sed a solita Graecarum inscriptionum elegantia ita certe alienum, ut minutis litteris taeniae vel filii instar totius monumenti latitudinem occupaverit, ab ipso conditore Lycie incisum fuisse et rasura declarat et quae indigenis omnino placuit sollemnis singulorum versuum longitudo. tituli c aetatem Q. Veranius Tlepolemus archiereus Augustorum constituit, qui anni 149 p. Ch. n. eponymus est. ita per sex septemve si non plura saecula sepulcri fata persequi licet“. Benndorf. Optimo iure Kubitschek et Wilhelm numero υξ΄ aeram quam dicimus Seleucidarum significari eo demonstraverunt, quod 460 Sel. pertinet usque ad Septembrem mensem anni 149 p. Chr. quo Tlepolemus sacerdotio illo fungebatur.

42 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem a Macri iuxta viam qua ad Ovadschik itur cum limine 3'13^m longo quod a tecto 2^m distat. „Inchrift auf dem oberen, 0'24^m hohen horizontalen Hauptbalken, die Buchstaben 0'02^m; Balkenenden mit Winkelaufsatz, oben auf den runden Balkenköpfen drei Balkenlagen; innen links und hinten 0'81^m hohe Kline, Innenraum 1'61^m hoch, 2'13^m breit, 2'27^m tief.“

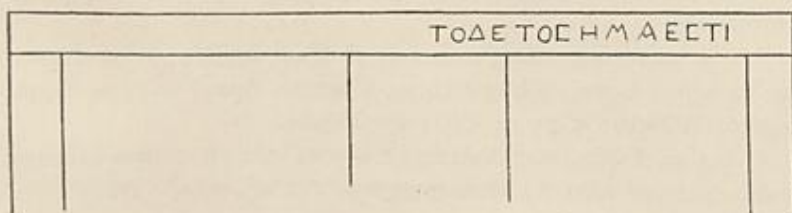
ΕΤΟΥΣ Ε̄ΜΗΝΟΣ ΛΩΟΥ Ᾱ
 ΤΟΣΗΝΑ ΦΙΛΤΗΤΟΥ ΤΟΔΩΚΕΝΗ ΠΟΛΙΣ

Ἔτους ξ' μηνός Λώου α'.
 τὸ σῆμα Φίλτη: τοῦτο δῶκεν ἡ πόλις.

Anno 1892 ectypum feci.
 CIG 4199 et Add. (Kaibel Epigr. 410), Bérard BCH XIV 172 n. 5.
 „Elementorum figurae totiusque tituli accurata dispositio aera nostra eum antiquiorem esse declarant confirmantque Ioannis Franz iudicium, qui ipse cogitaverat de epocha Sullana (a. u. c. 669 = 85 a. Chr., cf. Kubitschek P.-Wiss. I 638). annus igitur huius tituli est 25 a. Chr. ac Sullam illo tempore cum res Asiae ordinaret Lyciis libertatem concessisse testis est Appianus Mithridat. 61. Philtis autem nomen rarum nec tamen ignotum — Philtim Tlepolemi filium habes in templorum Deliacorum inventario a. 279 a. Chr. = BCH XIV 392, 11 [IG XI 2 161 A 32] — fieri potest ut non tam versus senarii quam honoris causa determinatione careat.“ Benndorf. Wilhelm vero, qui in hoc quoque titulo anni numerum ad aeram Seleucidarum referendum

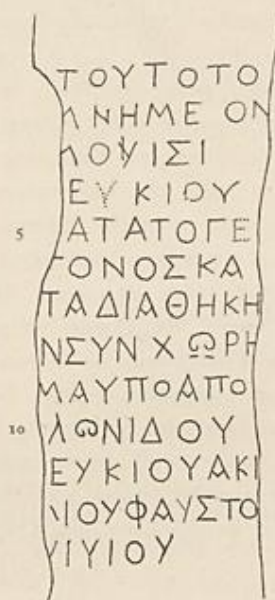
esse (= 253/2 a. Chr.) ob litterarum formas censuerat, iam, postquam Kubitschek Lyciis medio saec. III. a. Chr. aera Seleucidarum usos esse negavit, Ptolemaeorum cuiusdam regnum significari arbitratus Ε̄ pro Ε̄ legi mavult. at sine emendatione ad eundem finem pervenimus, si ξ' ad eam Lagidarum aeram referimus, cuius primus annus 285 erat (vid. Kubitschek P.-Wiss. I 635) et sexagesimus 224 a. Chr.
 v. 2 CIG: Φ[ρά]τη = Φράτη quae lectio ectypo non confirmatur. tamen Gardthausen (Orientalische Studien Th. Nöldeke zum 70. Geburtstag . . . . herausgegeben von C. Bezold 1906 II 842 sq.) Φράτην filium Phraatis IV. regis anno 25 a. Chr. a Tiridate captum illum sed ab Augusto patri remissum (conf. Gardthausen Augustus I 822 et II 472) Telmessi sepultum esse opinatur.

43 Sepulcrum Lycii generis bipartitum „an der großen Gräberwand; unvollendete Inchrift (Buchstaben 0'03^m) auf dem horizontalen oberen Rahmen über der rechten blinden Tür; Balkenenden gebogen, oben Rundhölzer, innen 3 Klinien“. Hula.

Τὸδε τὸ σῆμά ἐστι . . . . .
 Hula 1892 descripsit, Heberdey 1895 contulit.
 CIG 4223 et Add.
 Foliolum, quod Loewius in fine addidit (conf. CIG Add.), neque Hula neque Heberdey animadvertit.

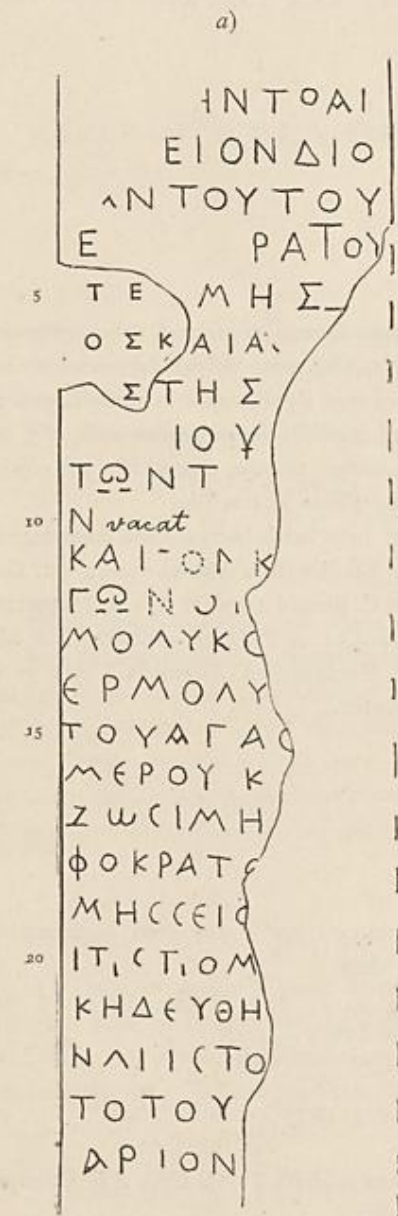
44 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem ab arce; „Inscript 0'31^m hoch auf dem vertikalen 0'18^m breiten, 1'55^m hohen Mittelbalken; oben Rundhölzer, innen rechts eine Kline“.

Τούτο τὸ
μνημεῖόν
μου (?) Ἰσί[ου]
Λευκίου
κατὰ τὸ γε-
γονὸς κα-
τὰ διαθήκη-
ν συγχώρη-
μα ὑπὸ Ἀπο-
λλωνίδου
Λευκίου Ἀκι-
λίου Φάυστο-
υ υἱοῦ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 3 Μούσι = Μωύση? Heberdey; Καλλουσί[ου]? Kubitschek;
lectio Δε[σ]υ[σ]ί[ου] ectypo non comprobatur; v. 12 sq. an Φάυστο[υ]
υἱοῦ? Kubitschek: Φαυστο[ύ]λου υἱοῦ?

45 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ac duobus tabulatis insigne quod ad orientem a Macri situm adiacet radicibus montis; „rechte Tür breiter, Balkenenden gebogen, oben Rundbalken; Inscripten auf dem vertikalen Mittelbalken (a) und auf dem rechten Pfosten (b)“. Benndorf.

a)
Ἔστιν τὸ ἀν-
γείον Διο-
φάντου τοῦ
Ἑρμούρατου
Τε[λ]μησέ-
ος καὶ Ἀμμί-
α[ς] τῆς [συν-
β]ίου [καὶ
τῶν τέκνω-
ν.
Καὶ [τ]ὸν εἰ-
γωνο[ν] Ἑρ-
μόλυκον
Ἑρμούρατου
τοῦ Ἀγαθή-
μέρου καὶ
Ζωσίμη[ν] Ἀρ-
φοκράτου Τελ-
μησεῖ[ς] ἐπ-
ι[τ]ρέ[π]οι[εν]
κηδεύθη-
ν[α]: ἰς τοῦ-
το τὸ ὑποκαμ-
άριον.

b)
ΑΝΔΕΡΟΥ
ΛΗΟΦΑΜΙΑ
ΗΓΥΝΙ Υ
ΘΗ
ΕΞΕΣΤ
ΤΗΚΑΙΘ
ΟΙ.ΑΟΝΤ
ΤΕ
CIG (ex exemplari Loewii)

b)
ΑΙΝΔΕΡΟΥΙ
ΛΗΘΗΑΜΑ
ΗΓΥΝΗΜΟΥ
ΘΗΙ
ΕΞΕΣΤΩ.Δ
ΤΗΚΑΙΟΣΕΓΙ
ΟΙΣΑΟΥΠ
ΤΕΘΗΝΑΙ
Davies

b)
Ἄν δὲ [β]ου-
ληθῆ Ἀμία
ἡ γυνή μου
θῆ[ναι] τινα?
ἐξέστω [Γλιά]-
τη καὶ Ὀσέ[τη]?
οἷς [Λ]ούτ[τιος]?
τε[θ]ῆ[ναι].

Benndorf et Hula 1892 a) descripserunt, Hula ectypum fecit;
b) neglexerunt.
CIG 4224 et Add.; Davies Journ. hell. st. 1895 XV 102 sq.
n. 6 (= b).
a 1 sq. Benndorf suspicatus est: τὸ ἀ[ν]ω ἀγγείον; v. 5—7 initia
ex exemplari Loewii (CIG); v. 6 sq. Zingerle: Ἀμας? v. 17 sq. Ἀρφο-
κράτου Wilhelm; v. 23 sq. CIG: ὑποσάριον.
b 5 sq. Γλιάτη et 7 Λούττιος Zingerle, idem v. 2 Ἀμα praefert;
conf. Sundwall Klio XI. Beiheft 49 sq., 227 sq., 239, 137.

46 et 47 Sepulcrum e rupe excisum cum porticu ad orientem a Macri; „Inscript a im linken unteren Feld der Türe 1'22^m hoch, 0'63^m breit, Buchstaben rot gefärbt“ Hula; b „auf der rechten Seite der Säulenvorhalle“ Hammer, „über der Inscript Löcher, darüber vertieftes Feld, über dem sich wieder Löcher befinden; Buchstaben 0'07^m“ Hula.

a)

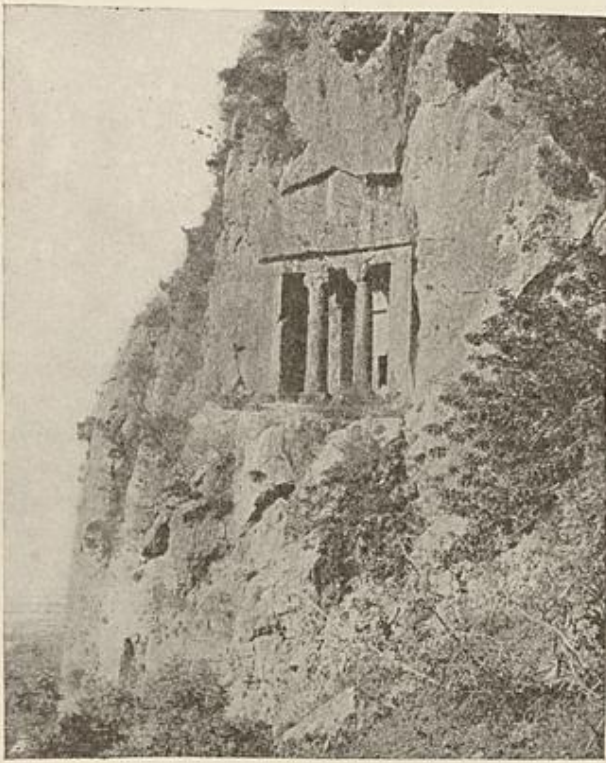
ΜΕΤΟΘ ΜΝΗΜΙΟΝ
 ΝΤΩΥΠ ΧΟΝΤΙΑΝ
 ΚΑΤΟΙΣ ΟΝΟΣΤΟΥ
 ΟΥΕΙΣΤ ΙΤΓΕΝΙΚ
 ΜΗ ΗΕ Η
 ΤΟΜΝ Μ

Μετο[χην] μνημίου
 ἐν τῷ ὑπ[άρ]χοντι ἀν[γίω] ἔδω-
 κα τοῖς [ἐκγ]όνο[ι]ς τοῦ [Ἐρμαί]-
 ου — εἰς τὸ συν[γενικ]όν?
 s μν[ημ]ε[ῖ]ον [εἰσιόντι]? ἐν
 τ[ῷ ἀριστερῷ] μ[έρει]?

b)

ΠΡΕΙΜΑ ΔΙΟΝ
 ΥΗΚΑΙ
 ΣΙΑΕΡΜΑ
 ΤΟΝΥΟΝΑΥΤ
 ΝΑΜΝΗΜΗΧ Ν

Πρ[ε]ίμα Διο[ν]-
 σίου ἢ καὶ [Διον]υ-
 σία Ἐρμα[ίου] γ[α]μ[ετῆ]?
 τὸν ὄν ἀυτ[ῆ]ς Ἡρο-
 s να μνήμης χ[άρι]ν.

repet. e Reisen I tab. XVI

Zingerle cognovit; v. 2 in. Hammer EN, Fellows (Asia minor 246) TN, Beaufort ΣΝ; extr. Fellows ANE, Beaufort ΔΝC, Hammer ΤΟΝ(!); v. 2 sq. CIG ἀνέ[θη]κα; v. 3 in. Hammer ΚΕΑΤΟΙΣ, Beaufort ΚΚΑΤΟΙΣ; extr. Hammer ΟΝΟΙΣ, Beaufort ΟΝΟΣΤΟΥ...; v. 4 in. Beaufort ΟΥΕΙΣΤ; extr. Hammer ΕΙΤΙΖΟ, Fellows ΠΓΗΙΚ, Beaufort ΠΤΕΙΤΙΚ...; v. 5 Fellows et Beaufort idem habent, Hammer v. 5 sq. omisit; v. 6 extr. Fellows E, Beaufort ΑΣ... v. 4 sq. εἰς τὸ συν[γενικ]όν μν[ημ]ε[ῖ]ον Zingerle.

b) v. 1 extr. Fellows Lycia 378 app. A n. 108 ΔΙΟΝ///N///; v. 2 extr. idem P pro); v. 3 idem ΣΙΑΕΡΜΑ//// ΠΙΑΝΟ, Hammer 169 n. 30 ΖΙΑΕΡΜΑΧΟΥ///; v. 4 Hammer temere ut saepe τὸν υἱὸν αὐτῆς Κίρκης, Fellows ΤΟΝΥΟΝΑΥΤΙΧΗΡC, Beaufort ΤΟΝΥΟΝΑΥΤ. ΚΗΡΟΝΑ quem ΝΑ ex initio versus 5. huc transtulisse certum est.

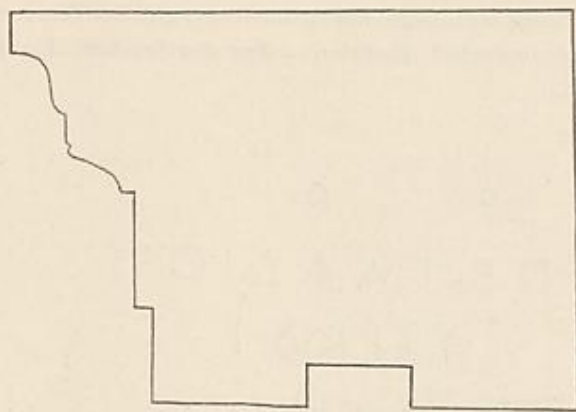
„Ad idem monumentum pertinent ac vereor ne ad eosdem titulos redeant quae suo more tradidit Texier III 190: „Sur le grand tombeau à portique, on lit aussi plusieurs inscriptions dont les caractères rappellent le Bas-Empire, mais qui sont sans intérêt. J'ai déchiffré une inscription ainsi disposée“ (= CIG 4224 b, Le Bas 1242).

.....
 .....ΟΥ
 ΜΝΗΜΗC ΜΝΕΙΑC
 ΧΑΡΙΝ ΧΑΡΙΝ

Parva est rupi incisa cella cui magnifica in saxo montis praecipiti superstructa est frons aedis Ionicae. totius conspectus quem haec in regione praebet imaginem edidi Reisen I tab. XVI, Texier III tab. CLXXII atque apud eundem habes in tabula antecedenti delineatam simul et ichnographiam et orthographiam sepulcri. quod quinti certe quartive a. Chr. saeculi esse ipsa operis ratio atque structura suadet (Reisen I 113). patet inde titulos loco indigno pessime illitos non dedicantis, sed ut omnes fere, qui in sepulcris Lycii generis graece scripti inveniuntur, occupantis sepulcrum esse.“ Benndorf.

Hula 1892 descripsit.
 CIG 4219 cum Add. et 4220 (unde lectiones Beaufortii repetivi)
 a) v. 1 in. ΜΕΤΟ habent omnes, Beaufort ΜΕΤΟΘΟ, solus Hammer 168 n. 29 Μετόχου μνημείον; tamen legendum esse μετοχην μνημίου, unde apparet titulum b fuisse priorem, quem secutus sit titulus a,

48 Limen sepulcri Lycii superius lapidis calcarii 0'43^m altum, 0'55^m latum, crassum in parte infima 0'48^m, ante domum extremo in Macri oppido ad occidentem et septem triones sitam; litterae 0'025^m altae.

Κατεσκευάσαν Οὐ[?]ελ(ία) Νεβρίς και Ἰούλ(ιος) Λογικός
 ἑαυτοῖς? και] . . . . . και Ζωσίμω και ἐκγόνοις
 αὐτῶν τὴν κλείνην ἐν τῷ? μέσω τοῦ μνημείου.
 ἐὰν δὲ ἕτερός τι]ς θάψη τινά,
 δώσει τῇ πόλει(?) (δηγάραια)] ,βφ'.

Heberdey 1895 descripsit.

v. 3 Zingerle suppl.

2 SARCOPHAGI ET SIMILIA SEPVLCRA

49 Sarcophagus lapidis calcarii 1'67^m altus, 1'94^m longus, 1'24^m latus „auf drei Stufen ohne Hyposorion, Deckel spitzbogig; am Wege nach Lewissi nahe der Johanniterburg; Inschrift auf der dem Wege zugekehrten Langseite des Sarges ohne Umrahmung; Buchstaben 0'03^m“.

ΕΝΘΑ ΒΟΗΘΟΣ ΑΝΗΡ ΜΟΥΣΟΡΡΥΤΟΣ
 ΡΥΤΟΣ ΥΠΝΟΝ ΙΑΪΣ ΑΙΩΝΟΣ
 ΓΛΥΚΕΡΩ ΚΕΙΜΕΝΟΣ
 ΕΝ ΜΕΛΙΤΙ

Ἐνθα Βόηθος ἀνὴρ μουσόρ-
 ρυτος ὑπνον ἰαΐσι αἰῶνος
 γλυκερῷ κείμενος
 ἐν μέλιτι.

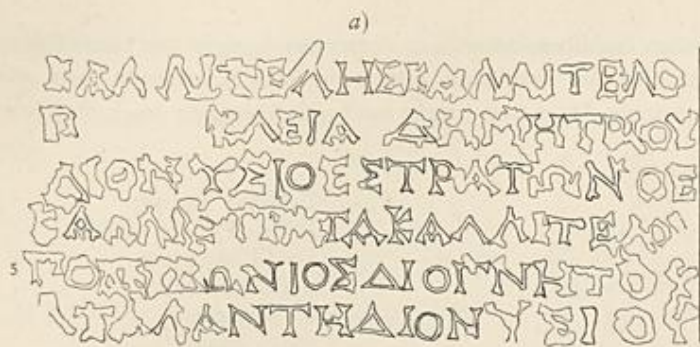
Heberdey 1895 et 1898 descripsit, 1898 ectypum fecit.

Benndorf Festschrift f. Th. Gomperz 401 sqq., ubi (p. 404) optimo iure probare studuit sepulcrum cum titulo inscripto I. saec. a. Chr. exstructum esse.

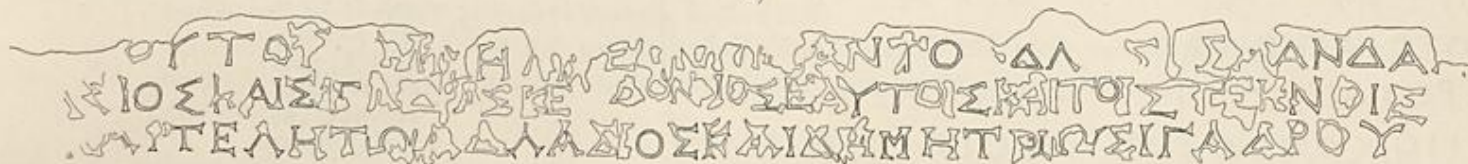
v. 1 Βόηθος] „gesichert ist der kilikische Dichter Boethos, der nach dem Sturze des Antonius aus seiner Vaterstadt Tarsos vertrieben ward (conf. P.-Wiss. III 601). Sollte er sich nach Lykien geflüchtet haben und in Telmessos verstorben sein? Die zeitlichen Indizien der behandelten Grabschrift würden passen, sein Verstant und der gerühmte Redefluß den ἀνὴρ μουσόρρυτος, das Exil die Vereinsamung, vielleicht auch das Schweigen über Herkunft und Abstammung erklären“ Benndorf Festschrift 411; v. 1/2 μουσόρρυτος] „ein neues, nicht gerade gefälliges, aber richtig gebildetes wie sicher überliefertes Wort, das ihn als professionellen Sprachkünstler bezeichnet, dem die Gabe fließender Rede oder Dichtung, eine τέχνη μελίρρυτος zu eigen war. Kein Zweifel daher, daß er nach Landessitte sich das Grab bei

Lebzeiten bestellte, für den Todesfall Einbalsamierung anordnete und im voraus wie so mancher Dichter die Grabschrift selbst verfaßte“ Benndorf Festschrift 408; v. 3 sq. κείμενος ἐν μέλιτι] „sepulcrum cum hyposorio careat, vix patris familias est, fortasse caelibis, certe altiore loco nati. melle enim non condebantur nisi nobilium hominum corpora, quem morem pervetustum tam in Asia quam in Graecia late increbuisse congestis multis exemplis nuper Wolfgang Helbig Das homerische Epos² 51 sqq. probavit [conf. Benndorf Festschrift 404 sqq.]. notatu autem dignum est poetam huius epigrammatis ita rem suapte naturam tetigisse ut in his regionibus eam non modo notam sed quodam modo divulgatam fuisse appareat, quod optime convenit provinciae tot tantisque sepulcris gentilibus oppletae, ut ipsa appellari possit sepulcralis“. Benndorf. Idem iam senserat quandam subesse facetam sermonis elegantiam, cum poeta vivus Musarum donis affluere, mortuus in dulci melle iacere diceretur.

50 Sarcophagus excelsus e rupe radicibus montis obiecta excisus „mit zwei Stufen an der Vorderseite und Spitzbogendeckel, der Firstkamm und an beiden Langseiten je zwei Bossen hat; im rechten Giebel die ganze Höhe hinauf schmale Nische leer, im linken Giebel quadratisches Loch mit zwei Klammerlöchern daneben, über dem Loche Ansatz eines vertikalen Balkens. An der einen Langseite des Sarges oben, jedoch viel näher dem rechten Rande, ein langes vertieftes Feld mit elf Figuren; von links an: nach rechts sitzende Frau, ihr halb zugewandt stehende Figur (Frau?), alle folgenden Figuren stehend, Frau und Mann mit Kind dazwischen, zwei Frauen, Kind, Mann, zwei Frauen oder Mädchen. Links vom Relief Inschrift (a), desgleichen auf der linken Nebenseite des Sargkastens oben (b), beide zerstört“. Kalinka. „The relief represents a female figure seated, to whom some one is presenting an infant. Four other figures, two male and two female, follow the person who carries the child. These again are succeeded by a train of attendants . . . It is not quite so clear for what purpose this subject was introduced upon a sepulchral monument, unless it were erected in memory of one who died in child-bed.“ Clarke Travels II 1 248.

a) Καλλιτέλης Καλλιτέλο[υ]
Π[ο]λύκλεια Δημητρίου
Διονύσιος Στράτωνος
Καλλιστράτα Καλλιτέλο[υ]
5 Ποσιδώνιος Διογνήτου
Ἀταλάντη Διονυσίου.

b) Τούτο τ[ὸ] μνή[μα] ἐ[πι]νήσαντο [Α]δ[ελ]φ[ο]ίσις Μανδα[λ-]
άσιος καὶ Σιγάδρας Κενδόσιος ἑαυτοῖς καὶ τοῖς τέκνοις
καὶ Τελίτῳ Ἀδλάσιος καὶ Δημητρίῳ Σιγάδρου.

b)

CIG 4221 et Add. (= a), 4221 c (= b); Fellows Lycia 110. praebet imaginem anaglyphorum.

Titulo a sex figuris ectypis nomina adscribi videntur. a v. 2 Heberdey ΛΥ in saxo legere sibi visus est quarum litterarum ne vestigium quidem in ectypis reperire possum; ineunte in v. 5 idem legit ΠΟΣΙΔ, ineunte in v. 6 Α; b v. 2 post ΚΕ descripsit Ν

b 1 ἐπινήσαντο Zingerle.

Ipse 1895, Heberdey 1898 ectypa fecimus, hic titulos descripsit, Krickl 1892 imaginem confecit quam hic reddendam curavi.

51 Sarcophagus fastigatus in cuius latere porta inter duas pilas. „The largest of those tombs near the shore, situated in a valley between the mountains and the sea, is composed of five immense masses of stone; four being used for the sides, and one for the lid or cover. The length of the operculum (and of course of the Soros which it exactly covers) is ten feet; its width, eight feet five inches; and its sickness, two feet six inches. A small opening, shaped like a door, in the side facing the harbour, is barely large enough to allow a passage for the human body. Examining its interior by means of the aperture here afforded, we perceived another small square-opening in the floor of this vast Soros, which seemed to communicate with an inferior vault... Upon the right hand of the mouth of the Soros... is an Inscription, in legible characters.“ Clarke Travels II 1 246.

ΕΛΕΝΗ Η ΚΑΙ
ΑΦΦΙΟΝΙΑΣ Ο
ΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟ
ΓΕΝΟΥΣ ΤΕΛ
5 Μ Η Ε Ρ Ι Ε Τ Ο Μ Ν Η
Μ Ε Ι Ο Ν Κ Α Τ Ε Κ Ε Υ Α Σ Ε Ν
Ε Α Υ Τ Η Κ Α Ι Ο Ι Ε Α Υ
Τ Η Ν Ε Θ Α Υ Ε Ν Α Π Ο Λ
Λ Ω Ν Ι Δ Η Δ Υ Ι Ω Α Υ Τ Η Σ
10 Κ Α Ι Ε Λ Ε Ν Η Τ Η Κ Α Ι Α Φ Φ Ι
Μ Ε Γ Ο Ν Η Α Υ Τ Η Σ Α Λ Λ Ω Δ Ε
Μ Η Δ Ε Ν Ι Ε Ζ Ε Ι Ν Α Ι Ε Ν Τ Ω
Π Υ Ρ Γ Ι Κ Ω Τ Ε Θ Η Ν Α Ι Μ Ε
Τ Α Τ Ο Ε Ν Τ Α Φ Η Ν Α Ι Α Υ Τ Η Ν
15 Ε Π Ε Ι Ο Θ Ε Ι Σ Τ Ι Ν Α Α Σ Ε
Β Η Ε Ε Σ Τ Ω Θ Ε Ο Ι Κ Α Τ Α
Χ Θ Ο Ν Ι Ο Ι Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Σ
Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Τ Ω Τ Ε Λ
Μ Η Ε Ε Ω Ν Δ Η
20 Μ Ω * / Ε

Ἐλένη ἡ καὶ
Ἀφφιὸν Ἰάσο-
νος τοῦ Διο-
γένους Τελ-
5 μισοῦ τὸ μνη-
μεῖον κατασκεύασεν
ἑαυτῇ καὶ οἷς αὐ-
τῇ ἐπέταψεν Ἀπολ-
λωνίδῃ δ' οὐδ' αὐτῆς
10 καὶ Ἐλένη τῇ καὶ Ἀφφι-
ῶ ἐγγόνῃ αὐτῆς· ἄλλω δὲ
μηδενὶ ἐξεῖναι ἐν τῷ
πυργίσκῳ τεθῆναι με-
τὰ τὸ ἐπιταφῆναι αὐτήν·
15 ἐπεὶ ὁ θεὸς τινα ἀσε-
βῆς ἔστω θεοῖς κατα-
χθονίοις καὶ ἐκτός
ὀφειλέτω τῷ Τελ-
μισσέων δῆ-
20 μῶ (δηγάρια) ,ε.

Hula 1892 contulit exemplar Clarkii quod in CIG redditum est CIG 4207 et Add.; monumenti imaginem praebeant Hammer tab. B ad p. 114 et Clarke Travels II 1 ad p. 244.

52 Sepulcrum 2'65^m longum et 2'20^m latum compositum e tribus lapidibus calcariis et contextum fastigio „im Garten des Wasili Hadschi Anastasi; der niedrige Untersatz viereckig ausgeschnitten, so daß er eine Art Triklinium bildet; die eine Schmalseite ganz offen, hier an den 1'3^m hohen, 0'35^m breiten vertikalen Seitenflächen der Längsplatten wie an Anten angebracht zwei gleichlautende Inschriften (a et b)^a. Zingerle.

a) (in sinistra parte)

b) (in dextra parte)

b)

ΛΛΙΟΞ
 ΕΝΤΕΛΜΗΛ
 ΚΑΤΕΞΚΕΥΑ
 5 ΤΟΜΝΗΜΕΙ
 ΤΟΥΤΟΕΑΥ
 ΙΟΥΕΠΟΙΗ
 ΑΙΤΗ/ Τ
 ΓΩΤΟΙΑΠΕΛΒ
 10 ΟΕΡΟΥΑΥΤΟΥ
 ΟΙΙΟΥΟΝΟΜ
 ΗΔΕΝΟΛΕΤ
 ΥΕΧΟΝΤΟΞ
 ΞΟΥΞΙΑΝΤΑΦ
 15 ΝΑΙΕΝΤΟΥΤΩ
 ΤΩΜΝΜΕΙΩ
 ΙΜΗΜΟΝΟΝΟ
 Α ΟΓΕΠΙΤΡ
 ΝΙΙΕΝΔΙΑ
 20 ΘΗΚΗ

ΑΙΟΞΙΟΥΝΙΟΞ
 ΙΙΓΑΛΙΟΞΟΙΚΩ
 ΝΙΕΛΜΗΕΞ
 ΑΤΛΛΙ ΥΑΞΕ
 5 ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ
 ΤΟΥΤΟΕΑΥΤΩ
 ΙΟΥΕΠΟΙΗΞΑ
 ΑΙΙΗ ΑΓΟΓ
 ΙΩΤΟΥΑΓΕΛ
 10 ΘΕΡΟΥ/ΥΤΟΥ
 ΦΟΙΤΩΟΝΟΜ
 ΤΙΜ ΔΕΝΟ
 ΕΤΕΙ ΥΕΧΟΝ
 ΕΞΟΥΞΙΑΝΤΑΦ
 15 ΛΙΕΝΤΟΥΤΩ
 ΜΝΗΜΕΙΩ
 ΙΜΗΜΟΝΟΙ
 ΟΙΞΑΝΑΥΤΟΞ
 ΕΠ ΤΡΕΥΗΖΩ
 20 ΗΞ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γυ?αίος Ίούνιος
 Γι?ν[ιτ?]άλιος οίκω[ν
 ἐ]ν [Γ]ελμησσῶ
 κ]ατεσκεύασεν
 5 τὸ μνημεῖον
 τοῦτο ἑαυτῶ
 δι' οὗ ἐποιήσατ[ο
 αἰτήματο[ς
 τῶ τοῦ ἀπελ[ευ-
 10 θέρου αὐτοῦ
 Φοί[β]ου ὀνόμ[α-
 τι· μ[η]δενός[ς
 ἐτέ[ρο]υ ἔχον[τος
 ἐξου[σ]ίαν ταφ[ῆ-
 15 να]: ἐν τούτῳ
 τῶ] μνημείῳ
 ἐ] μ[η] μόνον
 οἷς ἂν αὐτὸς
 ἐπιτρέψῃ ζῶν
 20 ἢ ἐ[ν] διαθήκῃ.

Hula 1892, Zingerle 1908 ectypa fecerunt; in quibus ut nonnullas litteras iam rectius aut plenius legerem mihi contigit quam in imagine nostra redditae sunt:

a) v. 2 ΞΙΝΙ ΛΛΙΟΞ, v. 8 extr. Α ante T, v. 9 Υ post Ο, v. 11 extr. ΟΜ/, v. 12 extr. ΕΤΕ, v. 18 in. ΑΝΑ ΤΩ, v. 19 in. ΖΩΝ
 b) v. 2 in. ΞΙΝΙ ΑΛΛ, extr. ΩΝ, v. 3 in. Ν, extr. Ω, v. 4 ΑΤΕΛΕΥΑΞΕΝ, v. 5 in. ΓΟ, v. 6 in. ΤΟ, v. 7 in. ΔΙΟ, extr. ΑΤ, v. 8 ΑΙΤΗΜΑΤΟΓ, v. 9 in. ΤΩΤ, extr. ΠΕΛΙ, v. 10 med. ΑΥ, v. 11 extr. ΟΜΑ, v. 12 med. ΜΙΔ, v. 17 extr. ΝΟΝ, v. 18 med. ΑΝΑΥ, v. 19 in. ΕΠΙΤ, extr. ΩΝ

v. 2 Γυνάτιος si modo supplere licet, conf. nomen Γενέθλιος; an Εἰντάλιος = Initialis? nam quod suspicari possis Οδαιτάλιος vel Κυντάλιος vestigiis ectyporum minime commendatur; melius Zingerle Ἀντάλιος; v. 11 Φοίβου Wilhelm, quae lectio ectypo confirmari videtur.

53 Lapis quadratus a sinistra fractus 1'06^m longus et 0'35^m altus iacet ad meridiem a via oppidi principali. „The stone seemed as if it had been placed over the entrance of some edifice^a. Clarke.

ΣΑΜΜΙΑΣΚΑΤΕΞΚΕΥΑΣΕΝΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΑΥΤΩ
 ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΥΞΗΣΕΙΝΑΝΝΙΔΟΣΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
 ΗΤΟΙΣΕΚΤΟΥΤΩΝΕΣΟΜΕΝΟΙΣΕΚΓΟΝΟΙΣΜΟΥΚΑΙ
 ΤΟΥΥΙΟΥΜΟΥΕΠΑΓΑΘΟΥΧΑΡΑΞΑΝΜΕΙΝΗΜΕΤΑΥΤΟΥ
 5 ΟΥΔΕΝΙΞΞΣΤΑΙΑΝΟΙΞΑΙΗΘΑΨΑΙΤΙΝΑΗΣΥΝΧΩΡΗΣΑΙΤΙΝΙ
 ΧΕΟΝΩ]ΕΙΑ ΕΜΗΟΑΛΛΟΤ.ΠΟΙΗ - Α ΣΑΠΟΤΕΙΣ ΕΙΤΗ
 ΜΗΣΞΕΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ * Δ

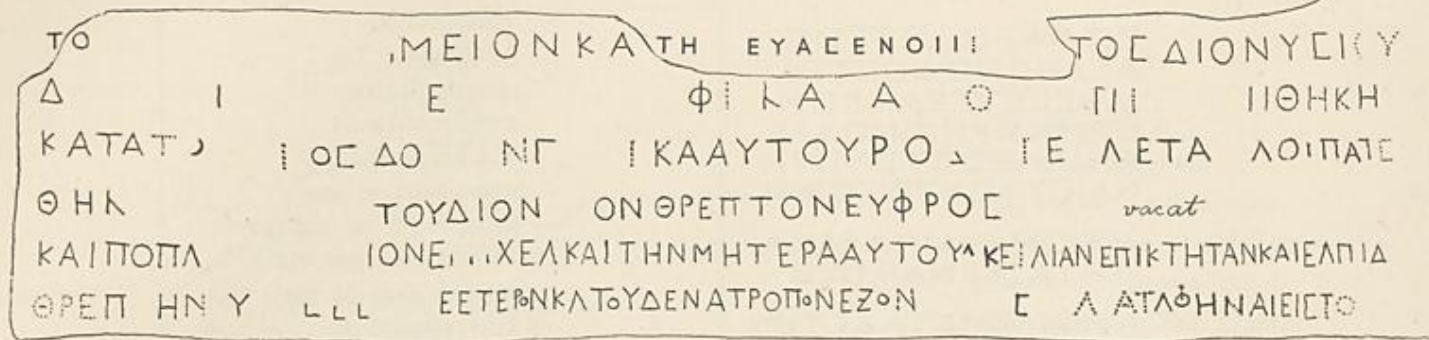
.....ς Ἀμμίας κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῶ
 καὶ τῆ] γυναικί αὐτοῦ Ἀδξήσει Ναννίδος καὶ τοῖς τέκνοις
 αὐτοῦ καὶ] τοῖς ἐκ τούτων ἐσομένοις ἐγγόνοις μου καὶ
 τῆ γυναικί] τοῦ υἱοῦ μου Ἐπαγάθου Χαρά, ἐὰν μείνῃ μετ' αὐτοῦ·
 5 ἄλλω δέ] οὐδενί ἐξέσται ἀνοῖξαι ἢ θάψαι τινὰ ἢ συνχωρῆσαί τιν
 χωρὶς ἐκγ[όν]ων[ν]· εἰ δὲ μή, ὁ ἄλλο [τι] ποιήσας ἀποτείσει τῆ
 Τελ]μησσέων γερούσια (δηνάρια), ἀψ'.

Hula 1892 partem tituli, quae tum restabat, expressit ectypo; praeposenda curavimus quae in versibus incuntibus legerat Clarke Travels II 1 p. 250.

CIG 4215 et Add.

v. 1 in. Hammer 171 n. 35 ΞΑΜ; idem v. 6 in. ΧΡΟΝΟΒΙΔΕ CIG: ᾗ δὴ τρόπω? Zingerle: ἄλλω ἐγγόνων; v. 6 med. et Clarke et Hammer ΣΑΣ; v. 7 extr. Hula in saxo legit ΑΦ.

54 Lapis quadratus 1'3^m longus et 0'3^m altus immissus muro occidentali aedis Turcorum sacrae.

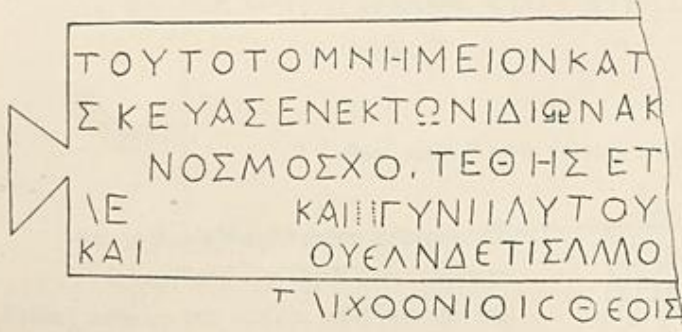

Τοῦτο τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν Ὁ[γνήσιος?] τοῦ Διονυσίου
δ[ι]... ἐπ[ὶ] τῷ ἐνταφ[η]ναί[ῳ] αὐτὸν [ἐν τῇ μέσῃ] θήκῃ [καί
κατὰ τὴν πρόσοδον] τῆν γυναικα αὐτοῦ Ῥόδ[ην], ἐ[ν] δὲ ταί[ς] λοιπαί[ς]
θήκ[αις] τὸν υἱὸν? αὐτοῦ Διονύσιον θρεπτόν Εὐφροσύνου
5 καὶ Πρόπλου... ἰον Εὐτυχέ[α] καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἀκελίαν Ἐπικτήταν καὶ Ἐλπίδα τὴν
θρεπ[τ]ήν [α]ὐτῆς. σῶμα? δὲ ἕτερον κ[α]τ' οὐδένα τρόπον ἐξόν [προ]σκαταφ[η]ναι εἰς τοῦτο
τὸ μνημεῖον, ἦ] κτλ

Hula 1892 ectypum fecit. — CIG 4221 b.
v. 1 litterae T et TH EYACENOIII repetitae sunt e CIG („trans-
scripsit Loewius“), ubi primis litteris TO additur Y; v. 2 med. iam lego
in ectypo ΕΠΙ ΠΙ Π ΦΙ ΝΑ ΑΥΤΟΝ; v. 4 med. ΥΤΟΥΔΙΟΝ ΛΙΟΝ

Heberdey amico has debeo lectiones: v. 2 ἐν τῇ μέσῃ, v. 3 sq. ἐν δὲ
ταίς λοιπαῖς θήκαις υἱὸν, v. 6 προσκαταφῆναι; v. 3 in. Wilhelm suppl.,
qui mavult legi v. 2 sq. ἐν τῇ μέσῃ θήκῃ τῇ κατὰ τὴν πρόσοδον καὶ γυ-
ναίκα; v. 4 in. Zingerle [τε-]θῆ[ναι]? v. 6 σῶμα Kubitschek.

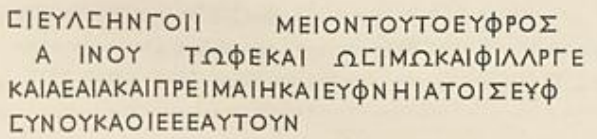
55 Lapis calcarius, qui sarcophagi fuerat, 0'24^m altus, 0'8^m latus, muro domus cuiusdam oppidi Macri immissus.

Τοῦτο τὸ μνημεῖον κατε-
σκεύασεν ἐκ τῶν ἰδίων Ἀκ[υ]-
λι[ν]ος Μόσχο[υ]. τεθῆσεται
δὲ [αὐτὸς] καὶ [ἡ] γυν[ὴ] αὐτοῦ
5 καὶ [οἱ] ἐξ' αὐτοῦ. ἐ[ὰν] δέ τις [ἄ]λλο[ν]
θ[ε]οῦ, [ε]ἰ[ροί]? ἔσονται; χ[θ]ονίους θεοῖς.

Hula 1892 ectypum fecit.
v. 3 in. ΔΙ, Benndorf: Ἀκίνδυνος? v. 5 οἱ ἐξ Heberdey; v. 6 in.
iam legere mihi videor in ectypo Α ΙΕ Ο Ε--ΟΝΤ ΛΙ, Benndorf
ἐπάρκτος ἔσται, Zingerle melius ἐνσχεθῆσονται.

56 Telmessi „on the door of a Roman-like tomb“. Fellows Lycia 377 n. 106, unde titulus repetitus est.

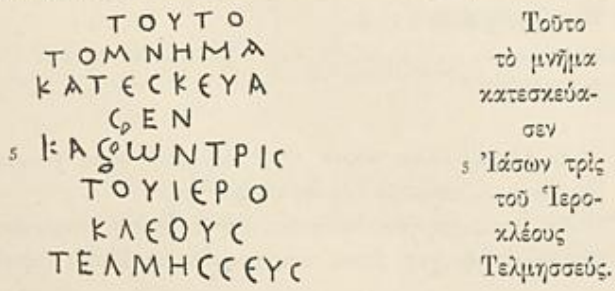

... [κατε-
σ[χ]ε[ύ]α[σ]ε[ν] [τ]ὸ [μνη]μεῖον τοῦτο Εὐφροσύνω
. α. ἰνου [αὐ]τῷ [τ]ε καὶ [Ζ]ωσίμω καὶ Φιλ[α]ρ[έ]τῃ
καὶ Δε[λ]ία καὶ Πρεῖμα [τ]ῆ καὶ Εὐφ[η]μία τοῖς Εὐφ[ρο]-
σύνου καὶ τῶ[ν] ἐ[ξ] αὐτῶ[ν].

CIG 4209.
v. 2 in. multa nomina possunt proponi, velut quae Kubitschek

profert Χαρίνου Φαεινοῦ Σαβίνου Λατίνου Μαρίνου; v. 3 in. Kubitschek:
Ἀγλαία? Αἰγλαία?

57 In parte sinistra sarcophagi fracti ad meridiem a via principali oppidi Macri „Inscrift zwischen einer reich umrahmten Türöffnung und dem linken Eckpfeiler; der oben und unten einfach profilierte Kasten auf Untersatz; Giebeldach mit Akroter“.

Ectypum feci 1895.
CIG 4211 et Add.

58 Lapis calcarius quadratus 2'6^m altus, 0'35^m latus, 0'4^m crassus, immissus muro arcis supra portam; „oben und unten Ablauf, wie es scheint. auf allen drei Seiten, jetzt weggeschlagen; oberhalb der Inschrift 1'4^m leer, Buchstaben 0'035^m“. Kalinka.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ
 ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ ΤΕΛ-
 ΜΗΣΣΕΥΣ ΕΛΑΒΟΝ
 5 ΣΥΝΧΩΡΗΣΙΝ ΠΑΡΑ
 ΑΧΙΛΛΕΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗ-
 ΝΑΙΟΥ ΤΟΥ ΤΟΤΟΜΗ
 ΜΕΙΟΝΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΚΑ-
 ΛΩΤΑ ΤΕΚΝΑ ΜΟΥΣ
 10 ΝΑΙ ΕΜΕ ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΗΝ
 ΕΜΗΝ ΤΕΛΕΥΤΗΝ ΕΙ-
 ΝΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ Τ-
 ΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΜΟΥ· Ε[ΑΝ
 ΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΜΟΥ· Ε[ΑΝ
 ΔΕ ΤΙΣ ΤΟΥΤΩΝ Δ[Ι-
 15 ΔΕΤΙΣ ΤΟΥΤΩΝ Δ
 ΑΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ
 ΚΟΙΝΗΣ [Γ]Υ[Μ]Η[Σ]
 ΕΞ[Ω]ΘΕΝ ΤΙΝΙ [Π]ΑΡ[Α-
 20 Χ]ΩΡΗΣΗ ΘΕ[Ι]ΝΑΙ Ή Ε-
 ΠΙΤΡΕΨΗ ΤΕΘΗ-
 ΝΑΙ ΟΣΤΙΣ ΑΝ ΑΥΤΩ[Ν]
 ΠΑΡΑ ΙΙΤ
 ΓΝΩΜΗΝ ΒΕΤΩΤΗ
 ΠΟΛΕΙ ΔΗΝΑΡΙΑΝ (sic)

Ἐπαφρόδειτος
 Ἀγαθόποδος Τελ-
 μήσσευς ἔλαβον
 συνχώρησιν παρὰ
 5 Ἀχιλλέου τοῦ Εἰρη-
 ναίου τοῦτο τὸ μνη-
 μεῖον, ἃ (?) καὶ παρακα-
 λῶ τὰ τέκνα μου θ[ε]-
 ναὶ ἐμέ, μετὰ δὲ τὴν
 10 ἐμὴν τελευτὴν εἶ-
 ναι τὴν ἐξουσίαν τ-
 ῶν τέκνων μου· ἐ[ὰν
 δὲ τις τούτων δ[ι-
 15 χᾶ] τῆς εἰς ἑαυτὸν
 κοινῆς [γ]υ[μ]ή[ς]
 ἐξ[ω]θὲν τινὶ [π]αρ[α-
 20 χ]ωρήσῃ θε[ῖ]ναι ἢ ἐ-
 πιτρέψῃ τεθῆ-
 ναι, ὅστις ἂν αὐτῶ[ν]
 παρα[βῆ] τ[ὴν] κοινὴν
 γνώμην, θέτω τῇ
 πόλει δηνάρια ν'.

Benndorf 1881 descripsit, ego 1892 contuli.

CIG 4208, Reisen I 42ⁿ. 12.

v. 4 *συνχώρησιν* quasi accus. praedicativus; v. 7 Α (ante ΚΑΙ): ut certa est lectio ita obscura sententia (Kubitschek: *καθὰ καί?* Zingerle:

Α = ἄμα?); v. 13 sq. *δίχα* Arkwright; v. 17 extr. ΒΕ idem interpretatur ἢ ἐ-; v. 18 de I post ΤΕΒΗ dubitari non potest; v. 22 numerum denariorum ipse legi in lapide.

59 Lapis 0'68^m latus et 0'26^m altus in domo Theophanidis Karanikolae; litterae 0'02^m altae sunt.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟ ΑΓΑΘΟ ΠΟΔ
 ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟΥ ΔΟ Ο ΤΑΥΙΟΥ
 ΕΠΙ ΤΟΤΕ Θ ΑΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ
 5 ΚΑΙ ΤΕΚΝΑΥ ΟΙ ΕΤΕΡΟΝ ΔΕ ΜΗ ΔΟ
 ΠΕΙΡΑΧ ΑΛΛΟ ΠΤΩΜΑ ΚΑΤΑ Θ ΕΣ
 ΤΟΙ ΕΡΟΤΑ Τ ΟΤΑ ΜΕΙΟ * Β Φ

Τὸ μνημεῖον τοῦτο Ἀγαθ[ό]ποδ[ος] τοῦ
 πραγματευτοῦ δο[ύ]λο[υ] Ὁκ[?]ταίου . . . .
 ἐπὶ τῷ τεθ[γ]ν[αι] α[ὐ]τῶν καὶ γυναίκα [αὐτοῦ
 καὶ τέκνα αὐ[τ]ῶ[ν], ἕτερον δὲ μηδ[έ]να· ὅς δ' ἂν
 5 πειράσῃ ἄλλο πτώμα καταθέσ[θαι], δώσει
 τ[ῶ] ἱερωτάτ[ω] ταμείω (δηνάρια) βφ'.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. — IG Rom. III 544.

v. 1 ectypum habet ΜΗ et semper Θ et Η; v. 1 τοῦ et v. 3 αὐτοῦ

Kubitschek; v. 2 Rostowzew Arch.-epigr. Mitt. 1896 XIX 139: „Wir

haben in der griechisch-römischen Welt eine Reihe von *πραγματευται* bezeugt, welche in der Regel Sklaven und nur selten Freiglassene sind“; conf. P.-Wiss. I 329 sq. (actor), Schulten Röm. Mitt. 1898 XIII 224 sq.

60 Sepulcrum.

ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΠΟ...
 ΤΕΛΜΗΣΣΕ...
 ΜΕΛΠΑΥ... Ο...
 ΕΚΤΟΥΤ...
 5 Ω ΑΛ Ψ ΑΙ Ε
 ... Τ Α Π Ρ Ο Γ ...
 ... Α Κ Ε Ε ...
 ... Ε Ι Α

Τοῦτο τὸ [μνημεῖον] κατεσκευάσασε . . . . .
 Τελμήσσε[ς] ἐαυτῶ καὶ . . . . . καὶ τῇ γενο-
 μέ[ν]ῃ αὐ[τ]ῶ[ν] γυναίκα . . . . . καὶ τοῖς
 ἐκ τούτων γεννηθησομένοις . . . . .
 5 θ[ά]ψαι· εἰ δὲ τις ἄλλος . . . . . τολμήσῃ
 παρὰ τὰ προγεγραμμένα . . . . .
 . . . α καὶ ε . . . . . [ἀποτείσσει τῇ πό-
 λει χ]εῖλ[ια] δηνάρια.

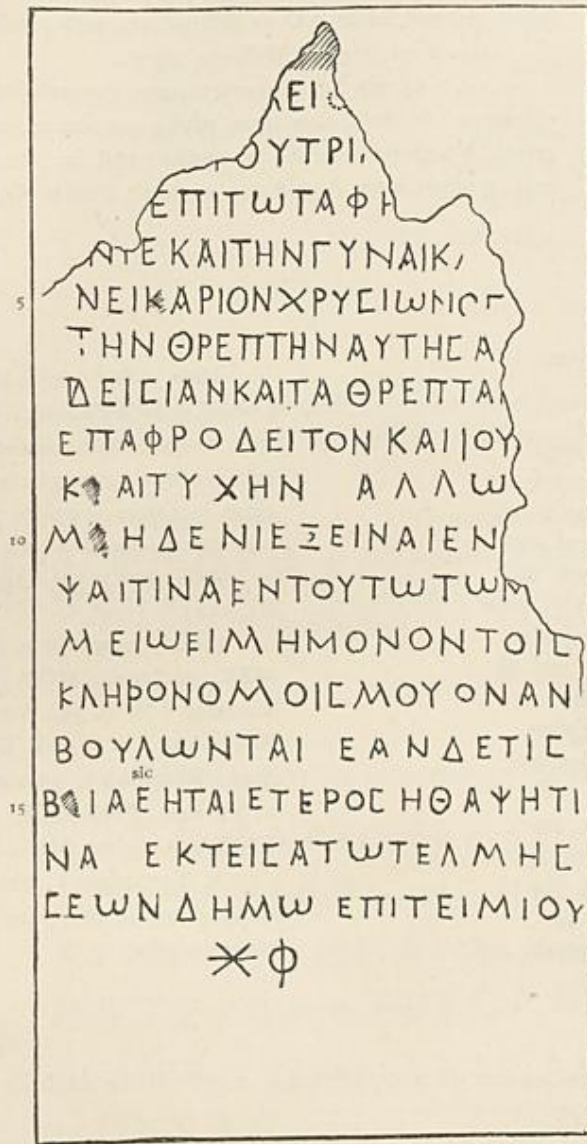
Ziebarth nobiscum hunc titulum communicavit quem 1897 in-
 venerat in codicis Vat. lat. 9133 folio 336; antecedunt in codice haec
 verba: „da una lettera scritta dal Sig. Giov. Mariti a Lodovico Coltel-
 lini fatta mi vedere dall' Ab. Arnaduzzi l' a. 1778. . . . Telmissa città

della Licia, dove sopra varii sepolcri avea trovate da 15 iscriz.
 greche . . . . tuttavia copiai queste tre.“

v. 2 extr. τῇ γενο-Wilhelm; v. 6 Heberdey supplevit; v. 6 sq. Zingerle:
 ὑπεύθυνος (ἐνοχος) ἔσται τυμβωρυχί[α] καὶ ἐ[κ]τὸς (ἐξωθεν) . . . .

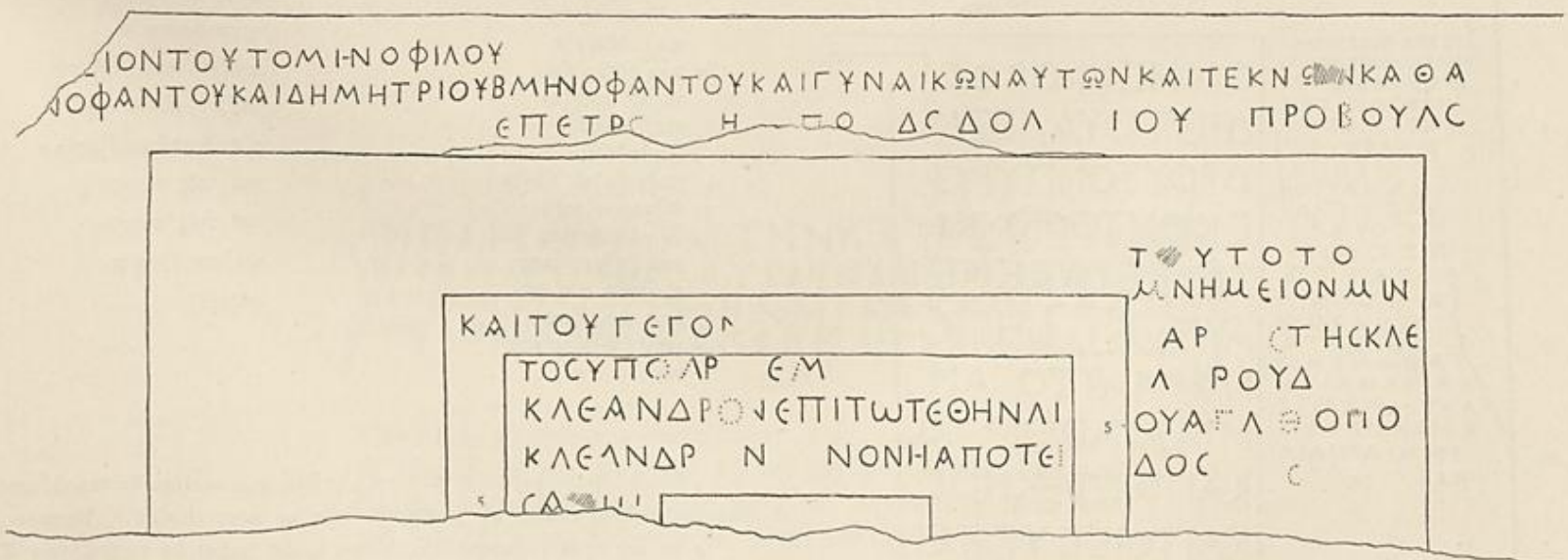
61 Lapis calcarius quadratus 1^m altus, 0'53^m latus, 0'31^m crassus, „roh behauen, gegen vorne Randbeschlag, hinten rauh; in einem Café, kürzlich ausgegraben in der Nekropole von Telmessos; Buchstaben apiciert und sehr ungleich“.

Τὸ μνημ[ε]ῖον . . . . .
 . . . . . σου τρι[ς] τοῦ . . . .
 ου] ἐπὶ τῷ ταφ[η]ναυτῶ-
 ν [τ]ε καὶ τὴν γυναῖκα μου
 5 Νεικάριον Χρυσίωνος καὶ
 τὴν θρεπτήν αὐτῆς Ἀφρο-
 δεισίαν καὶ τὰ θρεπτά [μου
 Ἐπαφρόδειτον καὶ Ἰου . . . .
 καὶ Τύχην· ἄλλω [δὲ
 10 μηδενὶ ἐξεῖναι ἐνθά-
 ψαι τινὰ ἐν τούτῳ τῷ μ[νη]-
 μείῳ, εἰ μὴ μόνον τοῖς
 κληρονόμοις μου, ἐν ἂν
 βούλωνται· ἐὰν δὲ τις
 15 βιάσ[η]ται ἕτερος ἢ θάψῃ τι-
 νά, ἐκτείσάτω Τελμησ-
 σέων δῆμῳ ἐπιτεμίῳ
 (δηνάρια) φ'.

Heberdey 1895 descripsit et ectypum sumpsit.
 v. 7 in. Δ ex Π, extr. θρεπτά[ρια]?

62 Sarcophagus terra paene obrutus ad orientem a Macri atque ad meridiem a via; „auf der Schmalseite vier Inschriften und zwar: a) an der Randleiste unter dem Dachgiebel, b) auf den zwei übereinander liegenden Rahmenleisten der Türe, c) seitwärts rechts von der Türe.“

Τὸ μνημ[ε]ῖον τοῦτο Μηνοφίλου
 τοῦ Μηνοφάντου καὶ Δημητρίου β' Μηνοφάντου καὶ γυναικῶν αὐτῶν καὶ τέκνων, καθὰ
 ἐπετρ[ε]ῖται [ὑ]πὸ δ[ε]δομ[ε]νοῦ προβουλ[ε]ύματος?

<p>b)</p> <p>καὶ τοῦ γεγο[νό]τος συγχωρήμα[?]τος ὑπὸ [Α]ρ[τ]έμ[ωνος] εἰς Κλέανδρον ἐπὶ τῷ τεθ[η]γ[α]ί Κλέ[α]νδρ[ο]ν [μ]ό[?]νον ἢ ἀποτε[?]σα[ι] τῆ[?] [πό]λει[?] τὸν] . . . .</p>	<p>c)</p> <p>Τ[ο]ῦτο τὸ μνημεῖον μίν- διος] τῆς Κλε- άδ]ρου θ[ε]ς? τ- 5 οὔ Ἀγ[α]θόπο- δός [ε]σ[τι]?</p> <p>Hula 1892 ectypa fecit. Apparet titulum c antiquiorem esse quam a et b; quoniam vero eius</p>	<p>litterae eandem fere speciem prae se ferunt atque a et b, fieri potest ut vetustate exstinctus renovatus sit.</p> <p>a v. 1 Τὸ et v. 2 τοῦ Wilhelm; v. 3 inter ΠΟ et ΔΟ nihil scriptum fuisse videtur; inter ΔΟ et ΟΥ incerta sunt vestigia litterarum Μ, CH</p> <p>b) v. 1 et 2 extr. Wilhelm suppl.</p> <p>c) v. 2 sq. μίν-διος Zingerle optime, quamvis litterae AP paene certae videantur (de sodalitate quae μίνδης vocabatur conf. Poland Gesch. d. griech. Vereinswesens 88 et addit. 537); v. 3 sq. Zingerle Κλεάδρου, quia spatium inter Λ et Ρ non suppetit litteris ΝΔ nominis Κλεάνδρου.</p>
--	--	---

63 Sarcophagus in cuius pila angulari sinistra titulus inscriptus est.

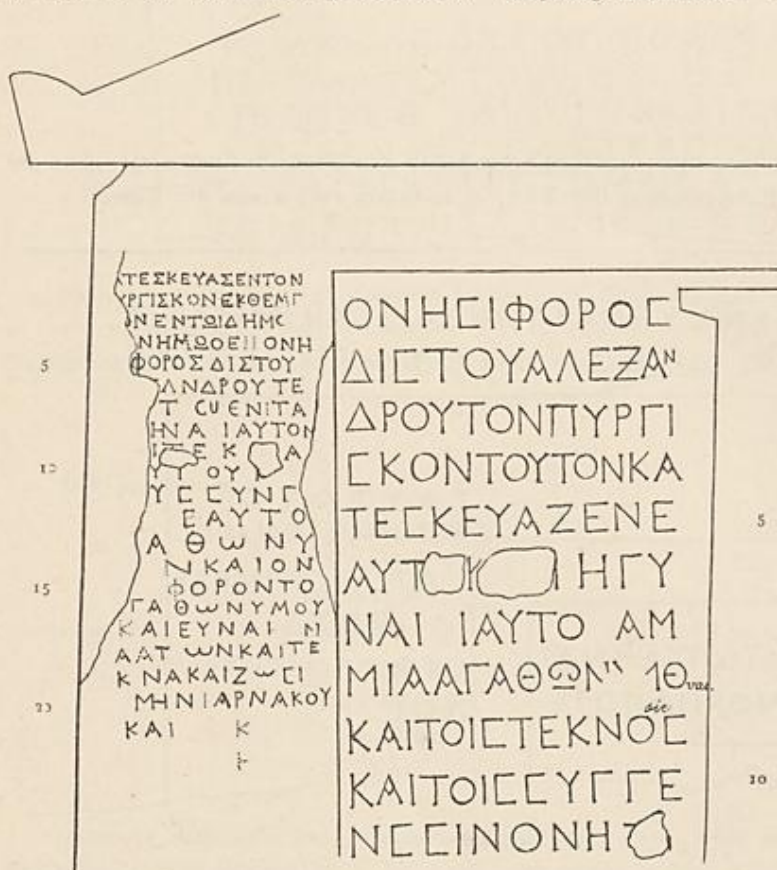
<p>Γ Η Λ Μ Μ Ε ΚΕΡΑΜΕΥΣ ΩΝΗΣΑΜΗΝ ΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙ 5 ΩΝΤΟΝΠΥΡΓΙ ΕΚΘΝΕΑΥΤΩ ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΜ ΕΛΠΙΔΙΚΑΙΤΟΙ ΠΕΝΘΕΡΔΙΕΜ 10 ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΚ ΙΑΝΟΑΡΙΩΚΑΙΤ ΚΝΟΙΣΗΜΩΝ ΚΑΙΩΤΗΡΙΧΩ ΤΩΝΠΕΝΘΕΡΙ 15 ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕ ΝΙΕΖΕΣΤΑΙ ΗΝΑΙΕΠΕΙΑ ΕΙΣΕΙΤΩ ΩΤΑΤΩΤΑ 20 ΜΕΙΩ * / Α ρ</p>	<p>Σησα[μ?]μας κεραμεύς ὠνησάμην διὰ τῶν ἀρχεί- 5 ων τὸν πυργί- σκον ἐμαυτῷ καὶ γυναικί μου Ἐλπίδι καὶ το[ῖς] πενθερ[ο]ί[ς] μου 10 Εὐφροσύνη καὶ Ἰανοαρίω καὶ τέ- κνοις ἡμῶν καὶ Σωτηρίχῳ τῶν πενθερῶν? 15 ἐτέρῳ δὲ οὐδε- νὶ ἐξέσται τα- ψῆναι· ἐπεὶ ἀ[πο]- τίσει τῷ [ε]- ρ]ωτάτῳ τα- 20 μείῳ (θηνάρια) ,αφ'.</p>
---	---

Hula 1892 contulit exemplar Loewii, quod in CIG Add. redditum est, et v. 1—5 ectypo expressit. accedit testimonium exemplaris Birchiani, cuius lectiones propriae in eis quae secuntur propositae sunt.

CIG 4212 et Add. (IG Rom. III 542)

CIG (Loewius): v. 1 ΓΗΕΑ . . ΜΑΕ, v. 7 extr. ΜΟΥ (idem habet Hammer 171 n. 34). — Exemplar Birchianum: v. 6 med. ΕΜΑΥ (idem habet Hammer), v. 9 extr. ΡΩΙΕΜΕ, v. 11 extr. ΡΩΚΑΙΤΕ, v. 16 extr. ΤΑΙΤΑ, v. 17 in. ΦΗ, v. 18 in. ΘΕΙ v. 14 (τέκνω) τῶν πενθερῶν intellegitur ex eis quae antecedunt τέκνοις ἡμῶν.

64 Sarcophagus ad orientem a Macri; „a) an der Giebelseite links neben der Türe 0.77 m hohe, 0.45 m breite Inschrift (Buchstaben 0.04 m), b) Inschrift auf dem linken Pfeilerartigen Vorsprung (Buchstaben 0.02 m)“.

<p>b)</p> <p>Κα]τεσκεύασεν τὸν πυργίσκον ἐκ θεμ[ε]- λίω]ν ἐν τῷ δημο[σί]- ωι κ]νημῷ σε' Ὀνη- 5 σί]φορος δις τοῦ Ἀλεξάνδρου Τε[λ]μησεύς?) ἐπὶ] τ[ῶ]ι ἐντα- ψῆ]ναι αὐτὸν κα]· τέκ[ν]α 10 α]ὐ[τ]οῦ [καὶ το]ῦς συγγ[ε]- νεῖς] αὐτοῦ Ἀγ]αθώνυ- μο]ν [κ]αὶ Ὀν[γ]- 15 σί]φορον το[ῦ] Ἀ]γαθωνύμου καὶ [γ]υναί[κ]ας α]ὐτῶν καὶ τέ- κνα καὶ Ζωσί- 20 μ]ην [Φ]αρνάκου καὶ . . . κ . . . .</p>	<p>a)</p> <p>Ὀνησίφορος δὲς τοῦ Ἀλεξάν- δρου τὸν πυργί- σκον τοῦτον κα- 5 τεσκεύασεν ἐ- αυτῶ] καὶ [τ]ῆ γυ- ναί]κ· αὐτοῦ Ἀμ- μία Ἀγαθων[ύ]μο[υ] καὶ τοῖς τέκνο[ι]ς 10 καὶ τοῖς συγγε- ν[έ]σιν Ὀνη[σι]- φ[ό]ρω?] . . . .</p>
--	--

„Tituli b pars superior (v. 1—6) primo sola scripta fuisse videtur, adiectus deinde titulus a, postremo inferior pars tituli b.“ Benndorf. a in exemplari quoque Birchiano, quod habet in v. 5 Ε pro Ζ, v. 6 ΚΑΙ, v. 7 ΑΥΤΟΥ

b 3 sq. nomine δημοσίου κνημοῦ saltum publicum significari, cuius numerus additur, Zingerle cognovit, cui omnino adsentior, licet notio saltus in glossariis plerumque nomine νάπηγς reddatur, rarius nominibus δρυμοῦ ὕλης ἄλλους συγκτήσεως, numquam κνημοῦ; 17 γυναίκας Wilhelm.

Hula 1892 tituli a) exemplar Loewianum quod in CIG redditum est contulit, titulum b) ectypo expressit et describere coepit. CIG 4213 et Add.

65 Sepulcrum.

ΟΠΥΡΓΙΕΚΟΣ
ΟΥΤΟΣΠΡΟ
ΟΝΙΚΟΣ
ΑΥΡΝ
5 ΤΡΚΕΠ
ΝΕCοΜΕ
ΥΑΡCΕ
ΡΟΥ

Ὁ πυργίσιος
οὗτος προ-
γ]ονικός
Μάρ(κου) Αἰρηλί-
5 ου] Τρ . . . . [καί
τῶ]ν ἐσομέ[νων
αὐτο]ῦ ἀρσέ-
νων, ἐτέ]ρου [δὲ
οὐδενός].

CIG 4220 b ex exemplari Loewii.
v. 2 in. Zingerle: τ]οῦτος, quia in-
unte in versu littera videtur deesse.

66 Sarcophagus gradatus et fastigio ornatus ad orientem a Macri atque ad meridiem a via; „an der rund drei Meter breiten Schmal-
seite mit Balkenverzierung eine 0'22^m hohe Inschrift in der rechten Hälfte eines 1^m breiten Feldes über der Türöffnung“.

◇ ΠΥΡΓΙΕΚΟΣ Α
ΟΝΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟ
◇ ΥΠΡΟΓΟΝ ΚΟΣ

Ὁ πυργίσιος Ἀ[γα-
θ]ονίδου Ἀνδρο[βί?]-
ου προγον[ε]μός.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

67 Lapis quadratus qui pro limine superiore fenestrae muro arcis summae immissus est.

ΤΟ ΚΑΜΑΡΙΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ Κ Ε Τ Μ Ζ Ε Ν Μ Ψ Ρ Ι Ι Λ Ο Λ
Ε Κ Τ Ω Ν Ι Δ Ι Ω Ν Ε Π Ι Τ Ω Τ Ε Θ Η Ν Α Ι Α Ψ Τ Ο Ν Τ Ε
Κ Α Ι Τ Η Ν Γ Ψ Ν Α Ι Κ Α Μ Ο Ψ Ε Λ Π Ι Δ Α Ν Κ Α Ι Τ Η Ν
Μ Η Τ Ε Ρ Α Δ Ψ Τ Η C Ε Λ Π Ι Δ Α Ν Κ Α Ι Τ Ο Π Α Ι Δ Ι Ο Ν
5 Μ Ο Ψ Α Ν Τ Ι Ο Χ Ι Α Ν Μ Ε Τ Α Δ Ε Τ Ι Ι Τ Ε Υ Τ Η Ν
Μ Ο Ψ Ε Ζ Ε | Ι Ν Ε Ν Ι Ι Ι Ι Ο

Τὸ καμάριον κατεσκεύασεν Μυρ[τι]λος
ἐκ τῶν ἰδίων ἐπὶ τῷ τεθῆναι αὐτόν τε
καὶ τὴν γυναῖκά μου Ἐλπίδαν καὶ τὴν
μητέρα αὐτῆς Ἐλπίδαν καὶ τὸ παιδίον
5 μου Ἀντιοχίαν. μετὰ δὲ τ[ὴν] τε[λε]στῆν
μου ἐξεῖν[αι] μηδ[ενί] [ἐτ]έ[ρω].

Hula 1892 ectypum fecit.
Benndorf Reisen I 42: „Eine gleichfalls neue längere Inschrift,
die mir an gefährlich abschüssiger Stelle unerreichbar war, ist als
Sturz desselben Fensters verbaut.“

68 Lapis quadratus immissus turri arcis quae ad orientem vergit.

ΗΝΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝΚΑΤΕCΚΕΥΑΣΕ
ΠΡΟΒΟΥΛΕΥCΙΜΟΥΟΥΕΔΩΚΑΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙΩΝΕ
ΝΑΝΔΡΑΜΟΥΕΠΙΓΟΝΟΝΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΜΟΥΑΓΑΘΗΤ
5 ΡΔΙΝΗΝΚΑΙΕΠΙΓΟΝΟΝΚΑΙΤΥΧΗΝΚΑΙΟΊΝΑΥ
vacat? Ο ΛΗΔΕ

Τ]ὴν καμάρ[α]ν ταύτην κατεσκεύασε[ν] . . . . .
τῆ] προβουλεύσι μου· οὐ ἔδωκα διὰ τῶν ἀρχείων ἐ[ξουσίαν] ὥστε ταφῆναι
τὸ]ν ἄνδρα μου Ἐπίγονον καὶ τὰ τέκνα μου Ἀγαθητ[ύχη]ν καὶ . . . . .
καὶ Να[ρδίν]η]ν καὶ Ἐπίγονον καὶ Τύχη]ν καὶ Οἰνά[νθη]ν? καὶ . . . . .
5 ο[ν]· ἂν δὲ [τις ἄλλος θάψῃ] τινά,
ἀποτείσει] . . . . .

Hula 1892 ectypum fecit.

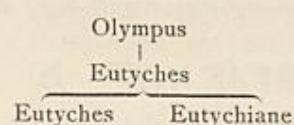
v. 2 ὥστε Zingerle; v. 4 Ναρδίνην et Οἰνάνθη]ν Wilhelm; an
extrema littera Ψ? v. 5 Kubitschek: ὀ[τ]ων δὲ?

69 „Large stone in the wall of a house. Letters 0'035 m.“

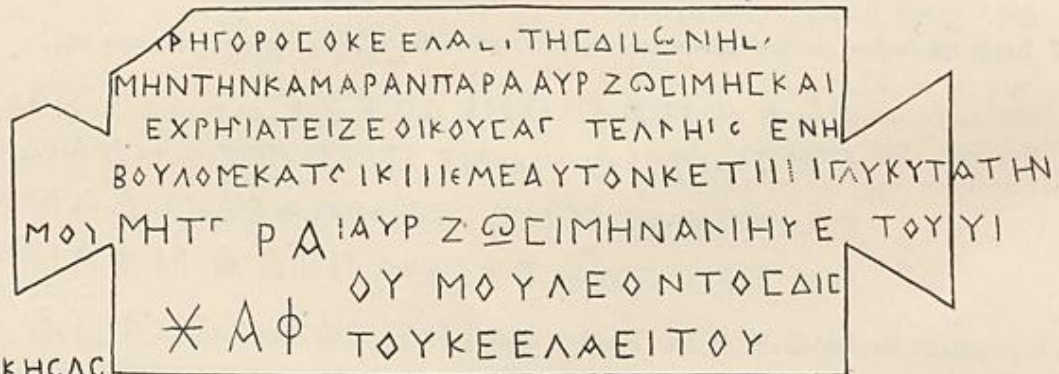
ΛΙΟΣΥΤΥΧΗΚΑΙΟΛΙΠΟΥΚΑΙΕΥΤΥΧΙΑΝΗΘΥΓΑΤΗΡΕΥΤΥΧΕΟΥΣ
ΥΤΕΛΜΗΛΣΕΙΓΚΑΤΕΣΚΕΥΑΛΜΕΝΤΗΝΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝ
ΕΘΗΝΑΙΗΙΑΣΑΥΤΟΥΣ ΤΑΕΣΗΜΩΝΙ ΚΑΙ ΙΥΤΟΙΖΩΝΤΕΣ
ΣΡΗΘΜΕΝΦΤΕΡΟΣΛΕ... ΙΑΝΟΥΧΣΕΙΗΣΙ ΤΙΣΠΑΡΑΤΑΥ
5 ΣΗΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤ ΦΙΣΚΩΦ ΩΝΟΕ... ΛΙΚΗΣΑΣΛΗΝΥΕΤΑΙΤΟΤ ΙΤΟΝ

Μ(ἄρκος) Αὐρήλιος [Ε]ὐτύχης [δ]ῆς Ὀλύμπου καὶ Εὐτυχιανῆ θυγάτηρ Εὐτυχέου
Ὀλύμπου Τελεμύ[σ]σει[ς] κατεσκευά[σα]μεν τὴν καμάραν ταύτην
ἐπὶ τῷ τεθῆναι ἡ[μ]ᾶς αὐτοῦς [καὶ] τὰ ἐξ ἡμῶν [καὶ ο]ἱ[ς] ἀ[ν] αὐτοὶ ζῶντες
συγχωρήσομεν ἕτερος [δ]ὲ [ἐ]ξ[ου]σίαν οὐχ [ἐ]ξ[ε]ῖ· ἢ [ε]ῖ? τις παρὰ ταῦ[τα]
5 ποιή[σ]η, ἀποτίσει τ[ῷ] φίσκω (θηνάρια) φ', ὧν ὁ ἐκ[δ]ικήσας λήγεται [τ]ὸ τ[ρ]ίτον.

Ex ectypo nobis misso a Gilberto Davies, qui titulum ipse edi-
derat Journ. hell. st. 1895 XV 103 sq. n. 8.
v. 4 Zingerle: ἦ [δσ?]τις.

70 Sarcophagus 1'88 m longus cum tabula inscripta 0'3 m alta et 0'7 m lata ad orientem a Macri et ad meridiem a via.

Παρήγορος ὁ καὶ Ἐλαίτης δις ὠνησά-
μην τὴν καμάραν παρὰ Αὐρηλίας Ζωσίμης καὶ
ὡς χρη[μ]ατεῖ[ε] οἰκοῦσα ἐν Τελεμύ[σ]σῳ· ἐν ἣ
βούλομε κατοικ[ε]ν ἔμὲ αὐτὸν καὶ τ[ῆ]ν γλυκυτάτην
5 μου μητ[ε]ρά. — Αὐρηλία Ζωσίμη Νά[ν]η [μ]ε[τ]ὰ τοῦ υἱ-
οῦ μου Λέοντος δις
τοῦ καὶ Ἐλαίτου.

ἐὰν δέ τις ἄλλος θάψῃ τινά, δώσει] . . . . . (θηνάρια) ,αφ'
ὧν λή[μ]ψ[ε]τ[α]ι τ[ὸ] τρίτον ὁ ἐκδικήσ[α]ς.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 1 in Zingerle: Παν[ή]γορος? Hula de saxo descripsit ΕΜΕΙΤΗΣ;
v. 3 ὡς χρηματεῖζει Wilhelm, conf. van Herwerden Lexicon Graec-
cum supplet. 907, IG Rom. IV 468¹, Lambertz Glotta 1913 V 116¹;

v. 5—7 verbis Αὐρ. Ζωσίμη κτλ pristinus sepulcri titulus conti-
netur cui pepercit qui de illa sepulcrum emerat; Heberdey tamen
legendum esse censet: μητ[ε]ρά Αὐρηλίαν Ζωσίμην. Ἀ[ν]ή[κ]ε[ι] τοῦ
υἱοῦ κτλ.

71 „Auf einem zur Hälfte in die Wand eines Hauses eingemauerten Steine.“ Hammer 172, unde tituli forma repetita est.

///ΜΝΑΙΟ·ΥΔΥΣΤΟ·ΙΔΥΜΗΤΛΙΟ
////ΝΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝΕΠΙΤΩ
///ΤΗΝΣΥΝΔΡΟΜΟΝΜΟΥΥΙΑΜ////
///ΟΥΔΕΝΙΜΗΔΕΣΥΓΧΩΡΗ////
5 ///ΑΝΔΕΤΙΣΣΕΙΑΙΤΗΝΕΜΗΝ

... μναίου δ[ι]ς το[ῦ] Δ[η]μητ[ρ]ί[ου]
κατέσκευασα τ[ὴ]ν καμάραν ταύτην ἐπὶ τῷ
τεθῆναι ἔμὲ καὶ τ[ὴ]ν σύν[τ]ρο[φ]όν μου [Π]αμ[φ]ίλην?
ἄλλω δὲ ἐξέσαι] οὐδενὶ μηδὲ συγχωρή[σαι] τι
5 ... ἂν δέ τις [μ]ε[τ]ὰ (<) τ[ὴ]ν ἐμὴν [τελευτ]ήν

CIG 4217 et Add.

v. 1 Δ[ι]μναίου Wilhelm; v. 5 Kubitschek suppl.

72 Lapis 0'39^m altus, 0'46^m latus, 0'23^m crassus „in einem türkischen Hause östlich von der Akropolis aufbewahrt“ Hula; „on a stone in the wall of a house below the western group of graves“ van Buren.

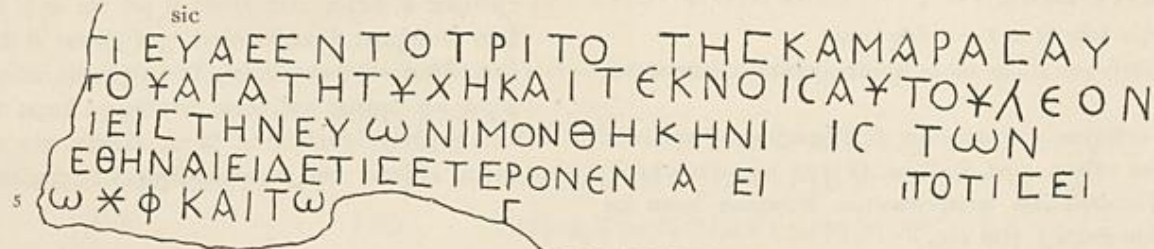

.....
.....
.. ακ[ε]ν .....
τῆς καμάρ[α]ς ἐ]μοῦ
μόνης, ἐτέρου δὲ μη-
δενός, τὴν οὔσαν πρὸς) ἔ-
5 τῆμα ἀπέναντι τοῦ κε-
ρ]αμείου, ἦντινα καμάραν
κὲ ἐπέγραψα, ὥστε, ἐάν βου-
λεύσοιμὲ, τινὰ ποτε τῶν ἐμῶ-
ν ἔτι ζώσης μου θιν[α]ί τινά·
10 εἰ δὲ τις μετὰ ταῦτα τολμή-
σι ἀνῶξε κὲ ἐνθάθε τινὰ με-
τὰ τὴν ἐμὴν τελευτήν, δώσει
ε]ῖς προστίμου λόγῳ[ν] . . .

Hula 1892 ectypum fecit et v. 2—5 descripsit.
van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 182 sq. n. 3.
„Distinguuntur duo sepulcra, quae mulier quaedam possidet, alterum ipsi destinatum, alterum familiae eius. et hoc quidem dicitur, si quid intellego, praesto esse et praeparatum (οὔσαν προέτημα = προέτοιμα adverbium plurali forma derivatum a voce iusta sed adhuc

ignota προέτοιμος) ex adverso figulorum officinis (ἀπέναντι τοῦ κεραμείου), quae extra urbis pomerium sitae fuisse videntur ut Athenis.“ Benndorf.
v. 1 sq. in. ΜΗΕΝ v. 4/5 πρὸς ἔτημα (= αἵτημα) Zingerle
THCKA
(conf. n. 52 v. 8); πρὸς] τῆ Μᾶ? quod vero van Buren legendum proposuit (πρὸ ἔτη μᾶ') vix potest intellegi.

73 Lapis 0'28^m altus et 1'34^m latus muro domus ad orientem ab arce sitae ita immissus ut summa pars ad imum versa sit; litterae 0'025^m altae sunt.

..... ἐπεσκ]εῦασεν τὸ τρίτο[ν] τῆς καμάρ[α]ς αὐ-
τῶ καὶ γυναικὶ αὐτ]οῦ Ἀγατητόχη (sic) καὶ τέκνοις αὐτοῦ Λέον-
τι? καὶ ..... καὶ εἰς τὴν εὐώνυμον (sic) θήκη[ν] [εἰς]ι[όν]των
..... τ]εθῆναι· εἰ δὲ τις ἕτερον ἐν[β]α[λ]εῖται, [ἀπ]οτίσει·
5 Τεληγησέων τῶ δῆμ]ω (δηγάρια) φ' καὶ τῶ [φ]ίσκω (δηγάρια) γ.

Hula 1892 ectypum fecit; idem in v. 1 descripsit CEN et in v. 2 paucas litteras.
In ectypo iam haec legere mihi videor: in v. 3 in. ΑΙΕΙΕ, v. 3 extr. ΗΝΙ ΓΙΕΙ ΤΩΝ, v. 4 med. ΕΝ ΑΛΕΙΤΑΙ/ ΤΟ
v. 3 εισιόντων Zingerle; v. 4 idem: ἐνβαλεῖ προσαποτίσει (conf. CIG 4259)?

74 Lapis quadratus calcarius 0'98^m latus et 0'24^m altus in domo Hassan Sebech; „Inscription in 0'035^m hohen Buchstaben reicht links bis an den Rand, rechts freier Raum (Z. 1 : 0'47^m lang); über der ersten Zeile zwei Löcher, vielleicht zur Befestigung von Girlanden“.

ΤΗΝΚ. V. ΟΡΚΑΤΕΣ
C ΚΕΥΑΣΕΝ ΜΑΡ ΑΥΡ
Ι ΑΣΩΝΔ ΙΚΜΗΝ Ο ΦΙΛΟΥ

Τὴν κ[α]μ[ά]ρα[ν] κατε-
σκεύασεν Μάρ[κος] Αὐρ[ήλιος]
Ἰάσων δις Μηνοφίλου.

Descripsi 1892 et ectypum feci.
v. 1 OP litterae in ectypo optime expressae haud scio an sint reliquiae tituli antiquioris.

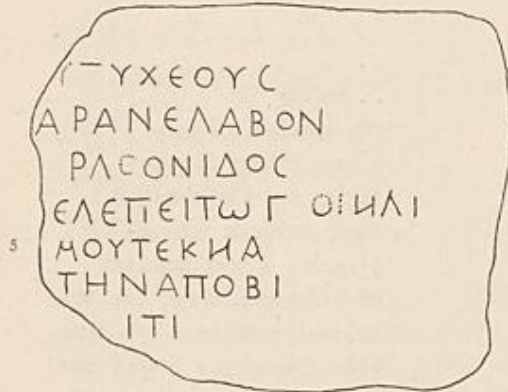
75 Lapis calcarius 0'2^m altus et 0'3^m latus a dextera et sinistra fractus qui in castello superiore lateri orientali turris cuiusdam immissus est.

Δ ΟΣΚΑΤΕ
ΡΑΝΕΦΩΤΕΘ
ΥΡΗΛΙΑΝΑΜΜ
ΙΚΑΙΑΥΡΗΛΙΣ
5 ΑΙΤΟΠΑΙΔΙΣ

..... οδοῦ κατε[σκευά]σεν
ταύτην τὴν καμάρ[αν], ἐφ' ᾧ τεθ[ῆ]ναι αὐτὸν
καὶ τὴν γυναῖκα Α]ύρηλιαν Ἀμμ[ί]αν καὶ τὰ
τέκνα ..... ν] καὶ Αὐρήλιο[ν] .....
5 ..... καὶ τὸ παιδί[ον] αὐτ[ῶν] .....

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit.
CIG 4218, Reisen I 42 n. 13.
v. 1 in. CIG (Hammer 172 n. 37) ΟΔΟΕ:
Wilhelm: Εὐδοῦς? Πρόσοδος? Kubitschek: Κόμ-
μοδος?

76 Lapis calcarius 0'34^m altus et 0'68^m latus immissus muro turris arcis summae qui ad meridiem vergit.

..... Εὐτε]υχέους
ταύτην τὴν καμ]άραν ἔλαβον
δωρεάν? παρὰ Μ(αρκίας) Α]ῦρ(ηλίας) Λεονίδος
καὶ ἐπεσκευάσα?] ἐπεὶ τῷ [τεθῆ]ν[α]:
5 καὶ ἑμαυτὸν? καὶ ἐ]μοῦ τέκνα·
ὁ δὲ τολμήσας μετὰ] τὴν ἀποβί-
ωσίν μου τινα θάψα:] τί[σει (δηγάρια) ,αφ'.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
In ectypo iam legere mihi videor ineunte in v. 3 ΥΡΛΕΟΝ, in
v. 7 √ΛΙΤΙ et spatio 4 litterarum interiecto √ΛΟ
v. 3 δωρεάν? Zingerle; v. 4 ἐπεὶ = ἐπί.

77 Duae partes magni lapidis quadrati calcarii terra obruti „im Hause des Stephanos Evangelu Alvanitis Kafedschi; a 0'55^m hoch und 0'84^m breit; b 0'56^m hoch, 0'68^m breit, 0'43^m dick, oben und rechts Kehle eingeschnitten, Oberseite Anschlussfläche, rechte Nebenseite roh; Buchstaben 0'03—0'035^m; unmittelbar hinter ihnen eine stattliche Quadermauer, von der sie offenbar abgestürzt sind, mit feinen Horizontal- fugen, oberste Quaderschicht 0'60^m hoch mit 0'28^m hohem Profil, die darunter liegende 1'11^m hoch“.

a
ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩΔΗΝΑΡΙΩΝΜΥΡΙ
ΕΙΔΗΝΑΡΙΩΝΜΥΡΙΑΔΑΣΠΕΝ
ΙΑΙΤΟΝΤΟΙΟΥΤΟΤΙΤΟΛΜΗΣΑΝΤΑ
ΕΒΕΙΑΟΜΟΙΩΣΟΥΚΕΣΕΣΤΑΙΤΙΝΙΟ
5 ΙΕΘΗΝΑΙΗΘΑΨΑΙΤΙΝΑΧΩΡΙΣΕΙΜΗΤΙ
ΗΕΝΔΙΑΘΗΚΑΙΣΗΚΩΔΙΚΙΛΛΟΙΣΓΡΑΥΑΣΑ
ΗΣΑΙΔΩΣΕΙΤΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΤΕΛΗ
ΜΥΡΙΑΚΑΙΟΜΟΙΩΣΚΑΙΟΥΤΟΣΥΠΕΥ
ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΟΥΣΑΣΕΒΕΙΑΕΙΔΕΤΙ
10 ΣΑΝΤΑΛΗΪΕΤΑΙΤΩΝΕΝΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩ

b
ΑΣΠΕΝΤΕΚΑΙΤΩΛΥΚΙΩΝ
ΜΕΤΑΤΟΥΚΑΙΥΠΕΥΘΥΝΟΝ
ΤΗΕΙΣΤΟΥΣΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΟΥΣ
ΛΕΕΝΤΩΥΠΟΣΟΡΙΩΤΟΥΗΡΩΟΥ
5 ΤΗΕΓΩΣΥΓΧΩΡΗΣΑΙΜΙΗΖΩΣΑ
ΕΛΕΓΣΑΙΤΟΝΤΑΥΤΑΤΟΛΜΗ
ΕΤΤΙΤΕΙΜΙΩΝΤΟΤΡΙΤΟΝ

Τοῦτο τὸ ἥρώον κατεσκευάσεν] .....
..... [δώσει τῷ
ἱερῷ]τάτῳ ταμείῳ δηγαρίων μυρι[άδ]ας πέντε καὶ τῷ Λυκίων
ἔθν]ει δηγαρίων μυριάδας πέν[τε] μετὰ τοῦ καὶ ὑπεύθυνον
εἶ]ναι τὸν τοιοῦτό τι τολμήσαντα [καί?] τῆ εἰς τοὺς κατοικομένους
ἀσ]βεβία· ὁμοίως οὐκ ἐξέσται τινὲ ο[ὐ]δὲ ἐν τῷ ὑποσορίῳ τοῦ ἥρώου
5 τ]εθῆναι ἢ θάψαι τινὰ χωρὶς εἰ μὴ τι ἐγὼ συγχωρήσαιμι ἢ ζῶσα
ἢ ἐν διαθήκαις ἢ κωδικίλλοις γρά[ψ]ασα· εἰ δὲ τις παρὰ ταῦτα ποι-
ήσαι, δώσει τῇ λαμπροτάτῃ Τελ[μ]ησσέων πόλει δηγάρια
μύρια καὶ ὁμοίως καὶ οὗτος ὑπεύθυνος ἔσται τῇ εἰς τοὺς
κατοικομένους ἀσεβεία· εἰ δὲ τις ἐλέγξει τὸν ταῦτα τολμή-
10 σαντα, λήψεται τῶν ἐγγεγραμμένω[ν] ἐπιτεμιῶν τὸ τρίτον.

Anno 1908 ectypa feci et a 1—4 descripsi.
Deest initium tituli, quod in alio lapide quadrato inscriptum fuisse certum est.
v. 6 codicilli eo differunt a testamentis (διαθήκαις) quod non sunt sollemnes itaque minus valent, conf. P.-Wiss. IV 175 sqq. (Seeck), V 350 sq. (Ziebarth), Vocabularium iurisprudentiae Romanae iussu instituti Savigniani compositum I 766 sqq.

78 Lapis quadratus calcarius qui sarcophagi fuerat corrosus et diruptus 0'35^m altus et 1'73^m longus immissus muro domus Hadschi Andun Bagdsche quae est iuxta viam qua itur a Macri ad Günükbaschi; litterae 0'04^m altae.

ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕΓΚΕΥΑΓΕΕΥΤΥΧΗΓΑΡΤΕΙΜ ΟΥ
ΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΓΑΥΤΟΥΚΑΙΕΝ
ΓΟΝΟΙΚΚΑΙΩΑΝΕΠΙΤΡΕΥΕΙΖΩΝ ΕΤΕΡΩΔΕ
ΜΗΔΕΝΙΕΖΟΝΕΙΝΑΙΕΝΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙΣΕΙ
5 ΤΗΤΕΛΜΗΣΣΕΩΝΠΟΛΕΙ*ΦΥΚΛΙΤΩΦΙΕΚΩΧΑ

Τὸ ἥρώον κατεσκευάσε Εὐτόχης Ἀρτε[μ]ίου
αὐτῷ καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις αὐτοῦ καὶ ἐν-
γόνοις καὶ ὧ ἂν ἐπιτρέψει ζῶν· ἑτέρῳ δὲ
μηδενὶ ἐξὸν εἶναι ἐνθάψαι τινὰ, ἐπεὶ ἀποτείσει
5 τῇ Τελμησσέων πόλει (δηγάρια) φ' κ[αί] τῷ φίσκῳ (δηγάρια) ,α.

Descripsi 1892 et ectypum feci.
IG Rom. III 543.
v. 5 extr. post Α (vel potius Α) littera (Φ?) deleta esse videatur.

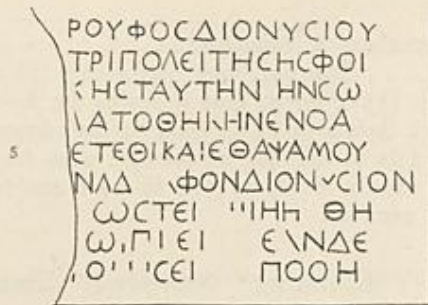
79 Lapis calcarius 1'53^m longus et 0'35^m altus „auf der Höhe des Weges von Makri nach Lewissi vor einer Zisterne über Kopf eingemauert; an der Unterseite flacher Kanal; die Schrift beginnt hart am Rande und läßt rechts 0'35^m frei“.

ΥΡΗΛΙΟΕΥΕΥΝΑΛΑΚΤ ΟΕΔΙΕΤΟΥΕΥΕΥ
ΝΑΛΛΑΚΤΟΥΚΑΤΕΚΕΥΑΓΕΝΤΟΥΤΟΤΟΗΡ
ΟΝΕΙΕ ΤΟΠΟΝΤΟΝΔΟΡΗΘΕΝΤΑΜΟΙΥΠΟΓΑ
ΙΑΝΗΕΥΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΤΟΥΑΝΔΡΟΣΑΥΤΗΣΑΝΤ
5 ΩΝΙΟΥΕΙΣΤΟΤΕΘΗΝΕΜΕΚΑΙΤΗΝΕΥΝΒΙΟΝ

Α]ῦρήλιος Εὐσυνάλακτος (sic) δις τοῦ Εὐσυ-
ναλλάκτου κατεσκευάσεν τοῦτο τὸ ἥρ[ω]-
ον εἰς τόπον τὸν δορηθέντα (sic) μοι ὑπὸ Γα-
ιανῆς Εὐπολέμου καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀντ-
5 ωνίου εἰς τὸ τεθῆνέ με καὶ τὴν σύμβιον.

Petersen 1882 descripsit et ectypum fecit, Benndorf 1892 contulit. Reisen II 2 n. 5.

80 Lapis muro aedis Turcorum sacrae immissus.

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit. CIG 4216 b, Reisen I 42 sq. n. 14.

Ῥοῦφος Διονυσίου
Τριπολείτης [τ]ῆς Φοι[γι]-
κ]ῆς ταύτην [τ]ῆν σω-
μ]ατοθήκην, ἐν[θ]α
5 ἐν[ε]τέθει καὶ ἔθαψα μου
τὸν [ἀ]δελφὸν Διονύσιον
δίζ[ω], ὥστε [μὴ κ?]ι[μ]ηθῆ-
τ?]ω [ἐτ]ε[ρος]· ἐ[ἀ]ν δέ
τις π[ο]ι[ή]σει, [ἀ]πο[θ]ύ[σει]?
10 τῆ πόλει (δηγάρια) . .

v. 4 sq. Zingerle: ἐν[θ]α[δ] [δ]ε τέθει(κα) καὶ; v. 6 CIG („transcripsit Loewius“): ΔΕΛΦΟΝ; v. 8 Kubitschek: ἐπιθῆναι? v. 8 sq. Zingerle: ἐ[ἀ]ν δέ [τις | καταφρ]ο[νή]σει? τ[ο]λ[μή]σει? v. 9 Wilhelm ΠΟΟΗ pro TICIT descriptum esse arbitratus legi mavult ἀποτίσει.

81 Lapis 0'30^m latus, 0'17^m altus, 0'47^m crassus cum titulo qui a partibus superiore inferiore sinistra est integer „in einem türkischen Hause östlich von der Akropolis eingemauert neben der Türe; in der Mitte der Unterseite quer durchlaufende Rinne“.

ΡΟΙΖΟΣ ΔΟ
ΤΕΙΚΩΝΑΟΥΧ
ΚΑΤΣΚΕΥΑΣ
ΑΥΤΟΝΚΑΙΤΗ
5 ΕΞΗΜΩΝΤΕΚ

Ῥοῖζος Δο . . . . .
Τε[ρ]κ[ω]ν[δ]ου Χ . . . . . [τὸ μνημ
κατ[ε]σκευάσ[εν] ἐπὶ τῷ τεθῆναι
αὐτὸν καὶ τῆν γυναῖκα καὶ τὰ
5 ἐξ ἡμῶν τέκ[να].

Hula 1892 ectypa fecit.
v. 1 si ante P littera evanuit, legi potest Κ]ροῖζος; v. 1 sq. Heberdey: [μετὰ τῶν] τέκ(ν)ων α(ὐτ)οῦ? v. 2 in. Wilhelm: Τ[ρο]κῶν[δ]ου? quae lectio ectypo non confirmatur; Τερκῶνδου Zingerle.

82 Lapis 0'3^m altus et 1'25^m longus muro aedis Turcorum sacrae ita immissus ut superior pars ad imum versa sit.

ΤΑ Θ ΔΙΚ ΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥ Ν Η Μ Ο Ψ Ζ Ω Σ Ι Μ Η Κ Α Ι Ο Ψ Ο Σ Μ
Δ Κ Ι Ν Δ Ψ Ν Λ Ι Ι Γ Α Ι Ι Ο Κ Α Ι Τ Α Ε Ξ Α Ψ Τ Ω Ν Τ Ε Κ Ν Α Κ
ΙΑΚ ΗΘ ΤΙΝ Δ Τ Ω Ν Ο Ι Κ Ε Ι Ω Ν Μ Ο Ψ Γ Ν Ο Α Υ
ΕΤΕΡΩ Δ Ε Ο Υ Δ Ε Ν Ι Ε Ξ Ο Ν Η Ο Π Α Ρ Α Τ Α Ψ Τ Α Τ Ο Λ Μ Η Σ Α Σ Δ Ω Σ Ε
5 Τ Ε Ι Μ Ο Ψ Τ Η Π Ο Λ Ε Ι Ξ Ψ Ν Τ Ο Τ Ρ Ι Τ Ο Ν Λ Η Ν Ψ Γ Τ Α Ι Ο Ε Δ Ι Κ Η

.....
ἐ]νε[αφ]ή[σ]ομαι [ἐ]γὼ καὶ ἡ γυνή μου Ζωσίμη καὶ ὁ υἱός μου
Ἄκινδον[ος] κ[α]ὶ [Α]πιανός καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα κ[α]ὶ ἄλλοι
ν[?]α κ[α]ὶ ἐάν βουλήθ[ω]μέν[ος] τινα τῶν οἰκείων μου [ἐ]ν[θ]ά[ψ]αι
ἐτέρω δὲ οὐδενὶ ἐξὸν ἢ ὁ παρὰ ταῦτα τολμήσας δώσε[ι] προσ-
5 τείμου τῆ πόλει (δηγάρια) [φ'] ὧν τὸ τρίτον λήψ[ε]ται ὁ ἐ[γ]δική[σας].

Hula 1892 ectypum fecit.
Ineunte in v. 1 ante T littera N certa est neque minus certa H in eodem verbo; -ομαι, quod ectypo confirmatur, Wilhelm; ineunte in v. 2 iam haec lego in ectypo Δ:ΚΙΝΔΥΝ:ΚΑΙ, ΠΦΙΑΝΟΣ; v. 2/3 [θρεπ]τ[ε]ζ? medio in v. 5 vestigium litterae φ in ectypo repperisse mihi videor.

83 Lapis fractus 0'26^m altus et 0'725^m latus inscriptus litteris 0'02^m altis; „built into a wall behind the Tekke“.

ΣΥΑΣΑΤΟΗΡΩΝΕΜΑΥΤΩ
ΝΤΩΡΟΔΙΝΗΝΤΗΝΗΛΕΥΘΕΡΩΜΕ
ΝΕΥΦΡΟΣΥΝΗΝΕΥΤΥΧΕΟΥΣΤΟΥΕΛΠΙΟΔ
ΚΕΚ\ΑΥΔΙΑΝΓΟΡΓΙΔΑΤΗ
5 ΕΛΠΙΝΡΟΔΙΝΗΤ ΡΩΔΕ ΥΔΕΝΙΕΖΟΝΕΣ
ΡΩΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩ*ΦΩΝΟΕΛΕΝΣΑΤΟ

..... κατεσκευάσα τὸ ἡρώων ἐμαυτῷ [κ]ε . . . . .
..... ἐπὶ τῷ Ῥοδίνῃ τὴν ἡλευθερωμέ[νη]ν μου ἐναφῆναι
κ[ε] . . . . . ν Εὐφροσύνην Εὐτυχεύου τοῦ Ἐλπιφάνου? . . . .
..... κ[ε] Κ[λ]αυδίαν Γοργίδα τῆν . . . . .
5 . . . . . τὴν ἀδ[ελφ]ῆν Ῥοδίνην· ἐτ[έ]ρω δὲ [ο]ὐδενὶ ἐξὸν ἔσ[τ]αι ἐνθάψαι
ἢ ἀποτίσει τῷ [ε]ρωτάτῳ ταμείῳ (δηγάρια) φ ὧν ὁ ἐλένζας τὸ [τρίτον] λήψεται.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 2 n. 3.
v. 3 Ἐλπιφάνους Zingerle.

84 Telmessi rep., nunc in Syme insula.

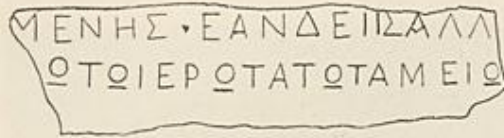
.....
ἀνοίξας ἀπο-
τείσει δηγάρια
δισχίλια
θεᾷ Δήμητρ[ι].
5 Τὸ ἀγγέον Με-
νάνδρου καὶ
Μελάντα τῶν
Ποσειδωνίου.

F. Hiller de Gaertringen ectypum nobis misit.

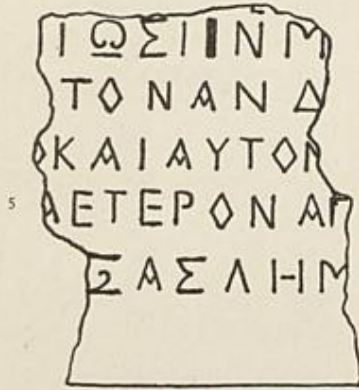

89 Fragmentum tabulae lapideae immissum muro domus Pauli Nicandri supra portam; litterae 0'03^m altae.

.....
 ..... μένης· εἰάν δέ [τ]ις ἄλλ[ος
 τολμήσῃ? ἀποτεισάτ]ω τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ [(δηγάρια) . .
 Anno 1892 descripsi, anno 1895 contuli.

90 Fragmentum tabulae lapideae immissum muro domus Pauli Nicandri supra portam.

..... ε .....
 μετὰ δὲ τὴν ἀποβ]ίωσίν μ[ου .....
 ..... καί] τὸν ἀνδ[ρα? αὐτῆς .....
 ..... ο καὶ αὐτὸν .....
 ε ἂν δέ τις θῆ τιν]α ἕτερον, ἀ[ποτεισάτω .....
 ..... ὃν ὁ ἐλέν]ξας λήμ[ψεται τὸ τρίτον.

Anno 1892 descripsi, anno 1895 contuli.

3 TITVLI STATVIS SVBSCRIPTI

91 Basis lapidis calcarii rotunda (diam. 0'62^m) quae in via principali oppidi Macri 0'4^m e solo eminet; „in der Mitte der horizontalen Oberfläche ein kreisrundes Loch; Buchstaben 0'025^m hoch“. ΑΞΗΘΜΡΣ^

Εἰρηναῖον (sic) | Ἑρμῶνος | Λυκίδας | Ἱεροκλέους | κατὰ διαθή-
 κην Ἀρμίας | τῆς Ἑρμῶνος.

Contuli 1892 exemplum editum a Berardio BCH 1890 XIV 176
 n. 12; Heberdey 1895 descripsit.

92 Basis immissa muro oppidi.

a (Barth)
 ΠΟΛΕΜΩΔΛ Ε
 ΣΙΑΣΩΝΑΦΑΡΝΑΚΟΥ
 ΜΑΥΣΩΛΟΣΣΙΑΣΩΝΟΣ
 ΡΛΙΩΝΕΑΥΤΟΥΠΑΥ
 5 ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΑΜΑΥΣΩΛΟΥ
 ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡΑ
 ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕΝ
 ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟ

b (Loewe)
 ΠΟΛΕΜΩΛΑ
 ΣΤΑΣΩΝΑΦΑΡΝΑΙΟΥ
 ΜΑΥΣΩΛΟΣΣΤΑΣΩΝΟΣ
 ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΠ
 5 ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΜΑΥΣΩΛΟΥ
 ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡ
 ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕ
 ΚΤΗΣΕΙΣΛ

Πολέμω[γ]α(?)
 Στάσωνα Φαρνάκου
 Μαύσωλος Στάσωνος
 τὸν ἑαυτοῦ πα[τέρα
 5 καὶ Μεριμουασα Μαυσώλου
 τὸν ἑαυτῆς ἀνδρα
 φιλοστοργίας ἔνεκεν
 τῆς εἰς αὐτο[ύς].

Titulus restituitur comparatis exemplaribus a) Henrici Barth (Rhein. Mus. 1850 VII 258 n. 41) et b) Loewii (Ann. d. inst. 1847 XIX 116 n. 12).

Tertium exemplar legitur in libro manu scripto Birchiano quo confirmantur plurimae lectiones Loewianae; sed v. 1 ΠΟΛΕΜΩΝ, v. 5 ΜΕΡΙΜΑΥΣΑΜΑΥΣΙΔΑΟΥ, v. 6 ΑΝΔΡΑ, v. 7 ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΣΥΝΒΙΟΝ, v. 8 ΤΗΣΕΙΣΑΟ

CIG 4216 et Add., Le Bas 1237, Keil Philol. 1850 V 655 sqq.

Pharnaces		Mausolus
Stason	ο	Merimauasa
Mausolus		

93 „Maison Maretzino sur la porte.“

ΛΥΚΙΑΗΡΟΔΟΤΟΥΤΕΛ
 ΜΗΕΙΣΙΗΡΕΙΑ
 ΒΙΟΥΘΕΑΕΣΕΒΑΣΤΗΣ
 ΛΥΚΙΑΝΚΛΕΩΝΟΣ
 5 ΤΕΛΜΗΕΣΙΔΑΚΑΙ
 ΣΑΝΘΙΑΝΤΗΝΘΥΓΑ
 ΤΕΡΑΤΗΣΘΥΓΑΤΡΟΣ
 ΑΥΤΗΣΛΥΚΙΑΕΤΗΣ
 ΕΩΠΑΤΡΟΥΦΙΛΟΣΤΟΡ
 10 ΓΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

Λυκία Ἡροδότου Τελ-
 μησίς, ἡ ἱέρεια [διὰ
 βίου θεᾶς Σεβαστῆς,
 Λυκίαν Κλέωνος
 5 Τελμησιίδα καὶ
 Σανθίαν, τὴν θυγα-
 τέρα τῆς θυγατρὸς
 αὐτῆς Λυκίας τῆς
 Σωπάτρου, φιλοστορ-
 10 γίας ἔνεκεν.

Bérard BCH 1890 XIV 175 sq. n. 10. (IG Rom. III 540)

Herodotus		
Lycia	ο	Sopater
Lycia ο Cleon		
Lycia		

94 Fragmentum lapidis calcarii 0'33^m altum, 0'21^m latum, 0'63^m crassum in domo Georgii Janni Hadschi Michali; „der obere Ablauf verschlagen; rechts Rand teilweise erhalten; Buchstaben 0'03^m“.

..... Π]ομαίαν
..... ν έαυτης
μνείας χά?]ριν.

Descripti 1895.
v. 2 Wilhelm τή]ν έαυτης.

4 STELAE

95 Tabula crepidine insignis fracta in parte summa, 0'3^m fere alta et 0'245^m lata „zwischen Makri und der Gräberstadt bei einer Grabung für einen Hausbau gefunden; die Inschrift am unteren Ende der glatten Fläche; unten Einsatzzapfen“. Petersen.

ΠΑΤΡΑΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ
ΣΙΔΗΤΙΣ
ΣΩΤΗΡΙΧΟΣΑΡΠΑΛΟΥ
ΣΕΛΕΥΚΕΥΣ

Πάτρα Τιμοκλέους
Σιδήτις
Σωτήριχος Ἀρπάλου
Σελευκεύς.

Petersen et R. de Schneider 1882 descripserunt.
Reisen II 1 n. 3.

96 Tabula crepidine et fastigio ornata 0'96^m alta et 0'45^m (infima pars 0'49^m) lata; „zwischen den Gräbern und der Stadt Makri in einer frischen Grabung für einen Hausbau gefunden; auf dem untersten Rande eine Inschriftzeile; darunter Einsatzzapfen; auf der glatten Fläche Spuren von Rot, etwas Gelb und Blau(?), aber Zeichnung nicht mehr kenntlich“.

ΠΑΘΟΚΛΕΑΔΙΟΝΥΣΙΟΥΧΑΙΡΕΧΡΗΣΤΗ

Ἀγ]αθόκλεα Διονυσίου χαιρε χρηστή.

Petersen 1882 descripsit.
Reisen II 1 n. 1.

97 Tabula fastigata, usque ad fastigium 0'6^m alta, 0'275^m lata „im Osten von Makri bei einem Hausbau gefunden; Rosette im Giebel, die Stelenfläche glatt, an ihrem unteren Ende die durch Abbruch der linken Ecke verstümmelte Inschrift“.

Μελ?]αινίς | [Δημ]ητρίου | [Σέλγ?]ισσα | [χρηστή?] χαιρε.
Petersen 1882 descripsit.

Reisen II 1 n. 2.
v. 1 Φιλ]αινίς? Wilhelm; v. 3 ΞΙΣΣΑ

5 ARAE

98 „A marble altar, on which a female figure was represented, with the extraordinary symbols of two hands figured in bas-relief, as if cut off and placed by her, with this inscription.“ Clarke Travels II 1 241 unde titulum repetivi.

Ειρήνη χαιρε.

CIG 4206 et Add.

99 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0'17^m) 0'325^m alta „im Viertel Makris Kesikapi im Hause des Jorji Dimitriu Jiriki, oben und unten rauh, Schaft 0'20^m hoch, unten und oben einfach profiliert; Buchstaben unregelmäßig, durchschnittlich 0'02^m hoch“. ACW

Λοβίων | χαιριν τοις παρ]άγουσιν.

Anno 1892 descripsi, Zingerle 1908 descripsit et ectypum fecit.

100 Ara rotunda lapidis calcarii subrufi 0'65^m alta (diam. in superiore parte 0'34^m, in inferiore 0'4^m) „im Hause des Charalambos Pavlidis, des Besitzers des Amyntasgrabes; mehrgliedriger Ablauf oben und unten, oben zylindrischer Aufsatz mit Gesims und Einsatzloch in der Mitte; Inschrift mit 0'02—0'015^m hohen Buchstaben am unteren Rande des Zylinderschaftes; über ihr in Relief ein Kantharos auf einer Basis, gegen dessen Mündung von rechts und links je eine Schlange züngelt, und weiter oben in Nische der Tote zu Pferd, nach rechts sprengend, in Chiton und flatterndem Mantel, das Gesicht herausgewendet, die rechte Hand am Zügel“.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ
ΟΝΗΕΙΘΟΡΟΥ ΕΡΜΟΛΥΚΟΝ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΝ
ΗΡΩΑ

Φιλέταυρος
Ὀνησιφόρου Ἑρμόλυκον
τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν
Ἥρωα.

Ex Journ. hell. st.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
A. W. van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 181 sq. n. 2 fig. 1,
quam imaginem repetendam curavi.
Conf. anaglyphum simile TAM I 4.

101 Ara marmorea, 0'71^m alta, 0'49^m lata, 0'15^m crassa, ornata imagine ectypa mulieris velatae stantis in aedícula ordinis corinthii, in cuius fastigio caput Medusae; 1881 in domo oppidi Makri mari vicina, nunc Viennae in thesauris Caroli comitis Lanckoroński.

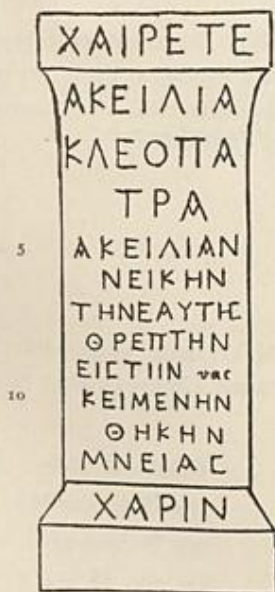
Ἀντιπάτραν [Ἀπο]λλ[ω]-
νίου Κρινόλαος τὴν
ἑαυτοῦ γυναῖκα σώφρονα καὶ
φιλανδρον, θεάν.

Reisen I 41 sq. n. 10.

Imagines debeo Henrico Sitte qui veniam obtinuit comitis Lanckoroński.

102 Ara 0'55^m alta, 0'22^m lata, 0'24^m crassa in domo Stavriani Karanikolae in oppido Macri ad orientem „aus einer weißen Marmorsäule so zugerichtet, daß an der Rückseite eine Halbsäule erhalten ist; Schaft 0'175^m breit und 0'33^m hoch, Ablauf oben 0'22^m breit; Buchstaben 0'025^m, stark apiziert, Z. 1 0'04^m“. Heberdey.

103 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0'33^m) 0'5^m alta „gefunden und aufbewahrt im Hause des Petros Michael zu Makri; Dübelloch in der Mitte der Unterfläche und eine für Bekrängung bestimmte Einkerbung am oberen Rande; viereckiges Loch links von der letzten Zeile; Buchstaben 0'02^m; über der Inschrift Nische mit Relief eines in Vordersicht stehenden bekleideten Mannes“.

Χαίρετε.
Ἀκειλία
Κλεοπά-
τρα
5 Ἀκειλίαν
Νείκην
τὴν ἑαυτῆς
θρεπτὴν
εἰς τ[ῆ]ν
10 κειμένην
θήκην
μνείας
χάριν.

Εὐάρεστος
Ἀπελλῆν τὸν
ἀ[δ]ελφὸν
μνείας χάριν.

Descripsi 1895.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 ectypum fecit.

104 Ara quadrata lapidis calcarii 0'27^m alta, 0'13^m lata, 0'12^m crassa „gefunden und aufbewahrt im Hause des Petros Michael zu Makri; Ablauf ganz verschlagen; Buchstaben 0'015—0'02^m“.

105 Ara quadrata lapidis calcarii 0'54^m alta, 0'18^m lata, 0'1^m crassa „im Viertel Makris Kesikapi auf dem Dach des Hauses des Jorji Dimitriu Jiriki vermauert; Profil oben und unten umlaufend, Schaft 0'33^m hoch, Buchstaben 0'025^m“. ACEHOΩNM

ΑΦΡΟΔ
ΠΟΣ·ΑΦΡΟ
ΔΕΙΣΙΩ
ΤΩΥΙΩ·

Ἀφροδ[εί]-
σιος Ἀφρο-
δεισίω
τῷ υἱῷ.

Descripsi 1895.

Λυσίμαχος
(θῖς) Σελεύκω
υἱῷ μνήμης
καὶ φιλοστορ-
5 γίας χάριν.

Descripsi 1908 et ectypum feci.
v. 2 in. B, v. 3 H et HC

106 Ara quadrata lapidis calcarii 0'27^m alta, 0'15^m lata et crassa, cuius latitudo ab inferiore parte ad superiorem imminuitur, „gefunden und aufbewahrt im Hause des Petros Michael zu Makri; einfacher Ablauf oben erhalten, unten verschlagen; Rückseite glatt, ohne Ablauf; Buchstaben 0'01—0'015^m“. ΑΕΘΜΕΦΩ

Μηνοθέα | καὶ Φίλητος | Παραμυθίω | τῶ τέκνω | μνείας | χάριν. Descripti 1895.

107 Tabula lapidis calcarii (abscisa, puto, ab ara), 0'54^m lata, 0'5^m alta, 0'05^m crassa, ornata imagine ectypa Petraitis retiarii, qui pugione (in sinistra) tridente (in dextera) tegmento brachii sinistri armatus, balteo et subligaculo cinctus est; sed galea et rete desunt ut semper fere in gladiatorum imaginibus; humi autem iacet palma; antea in domo Hippolyti Casilli, nunc Viennae in museo domus imperatoriae.

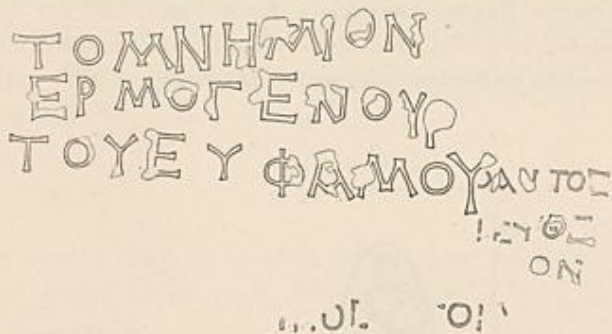

Ἑρμῆ
Παιτρασίτης μετὰ τῶν συναλλελαρίων
μνήμης χάριν.

Reisen I 41 fig. 30 (quam imaginem hic repetendam curavi) et Add. (IG Rom. III 541)

Nomen gladiatoris idem apud Petronium 52 et 71 et in vasculis vitreis aetatis Romanae; cf. Bücheler Rhein. Mus. 1872 XXVII 474, Friedländer Sittengeschichte Roms II⁵ 476. de cellis gladiatorum cf. Friedländer II⁵ 337.

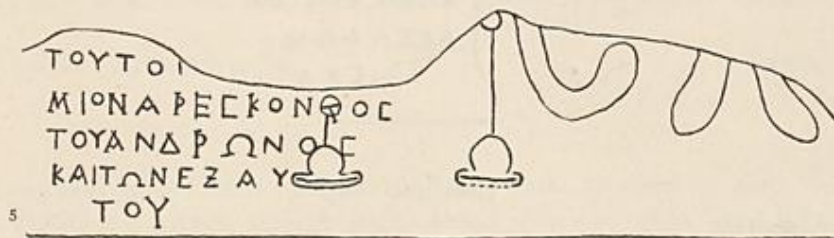
108 Ara rotunda (diam. 0'5^m) alta 0'65^m (sine crepidine utraque 0'35^m) iacet iuxta domum privatam ante aditum arcis summae sitam.

Τὸ μνημεῖον
Ἑρμογένου [γ' ?]
τοῦ Εὐφάμου.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
E paucis vestigiis tituli (ut mihi quidem videtur) antiquioris nihil certi perspeximus nisi [Διόφ?]αντος, [ἔκ?]ευθ[ε], ... ον.

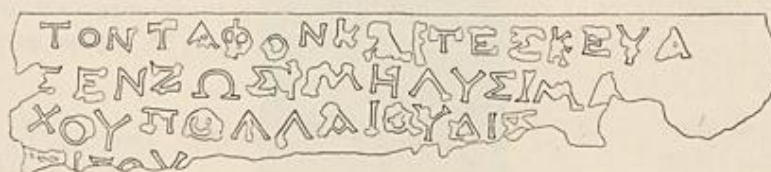
109 Arae rotundae (diam. 0'43^m) pars inferior 0'29^m alta „vor dem Hause des Doktor Scherif in Makri halb vermauert; mit flachem Relief von hängenden Binden und mit zierlich eingemeißelten 0'02^m hohen Buchstaben, die über ein Ornament hinweggeführt sind“.

Τοῦτο [τὸ μνη-
μεῖον Ἀρέσκοντος
τοῦ Ἄνδρωνος
καὶ τῶν ἐξ αὐ-
τοῦ.

Descripti 1892 et ectypum feci.

110 Arae quadratae lapidis calcarii pars superior crepidine ornata 0'41^m lata et 0'37^m crassa, in arce summa; litterae 0'015^m altae.

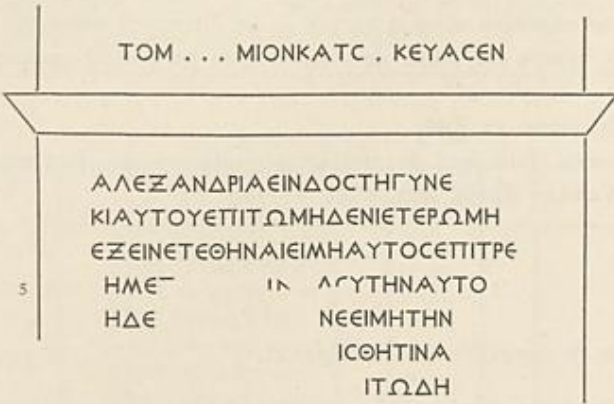

Τὸν τάφον κα[α]τεσκευά-
σεν Ζωσίμη Λυσίμα[ά]-
χου Πολλαίου δις [τοῦ
Ν?]ίσου . . . . .
. . . . .

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

v. 4 Wilhelm: Ε]ίσου[χρόσου? v. 3 sq. Kübitschek: [ἑαυτῆ κα] Σο[υ . . . . .?

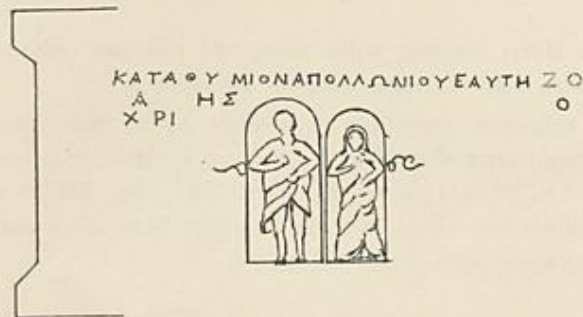
III Ara rotunda „in the house of Nikola the Kolji. The first line is carved round the upper part of the stone, above a small moulding. Letters 0'023^m in the first line, 0'015^m in the rest“.

Tò μ[νη]μίον κατ[εσ]κεύασεν
Ἀλεξανδρία Εινδος τῆ γυνε-
κι αὐτοῦ ἐπὶ τῷ μηδενί ἐτέρω μῆ
ἐξεῖνε τεθῆναι εἰ μὴ αὐτὸς ἐπιτρέ-
ψῃ· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ
μῆδέν[α] ἐξεῖνε τεθῆναι εἰ μὴ τὴν . . .
..... ἐὰν δὲ τις θῆ τινα [παρὰ
τὴν γνώμην αὐτοῦ? δώσει]: τῷ δ[ί]μω . .

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 103 n. 7.
v. 2 Ἀλεξανδρία dativus et Εινδος nomen coniugis? an post verbum, qui inter v. 1 et v. 2 periit, ἐξ | Ἀλεξανδρία[ς] Ἰνδός? v. 6/7 Davies μῆδεν[ι] ἐξεῖνε τεθῆναι εἰ μὴ τὴν [γυναῖκα πείσαντι], Heberdey μῆδεν[ι] ἐξεῖνε τεθῆναι εἰ μὴ τὴν[ι] (= τινί) συγχωρήσω], Benndorf εἰ μὴ τὴν [ἐξουσίαν ἐξει ἐγγράφως]; v. 7 sq. Zingerle: τινα ἀλλότριον ἀποτείσει?

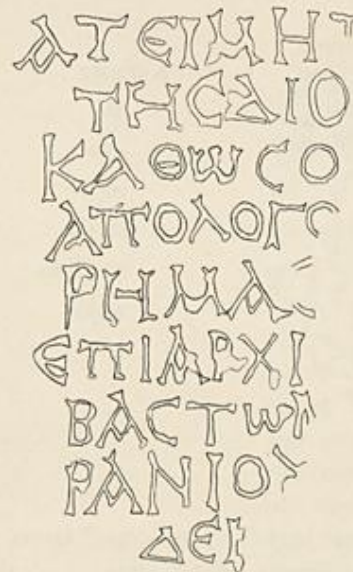
II2 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0'3^m) 0'4^m alta in domo Hassan cuiusdam; „Schaft 0'26^m hoch, in der Bodenfläche eine vier-eckige Vertiefung; in zwei Nischen nebeneinander Relief eines Mannes und einer Frau, daneben Ranken („Schlangen“ Petersen), darüber sehr unregelmäßige Schrift“. Kalinka.

Καταθύμιον Ἀπολλωνίου ἑαυτῆ ζῶσα
κ[α]τέστ[η]σεν? μνήμης
χ[α]ρί[ν].

Petersen 1882 descripsit, ego 1892 descripsi et ectypum feci.
Reisen II 1 sq. n. 4.
v. 2 sq. Wilhelm: μνήμης (sine praedicato)
χ[α]ρί[ν].

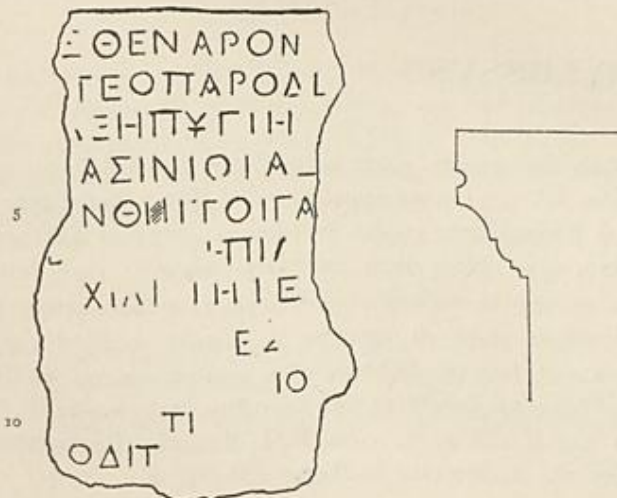
II3 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0'37^m) 0'44^m alta, fracta in partibus superiore, quae crepidine amplificata est, et inferiore; in domo Savae Stavriani; „Inscript rechts gebrochen; an der Rückseite Relief eines 0'095^m hohen Kantharos zwischen zwei Schlangen“.

Ἀτείμητος . . . . .
τῆς Διο . . . . .
καθὼς ὀρίζεται τοῖς
ἀπολόγοις καὶ συγχω-
ρήμασι γεγονόσιν
ἐπὶ ἀρχιερῶν τῶν Σε-
βαστῶν . . . . . [Οὐ]-
ρανίου . . . . . [μηνός
Δεῖ]ου . .

Descripsi 1908 et ectypum feci.
v. 3 sq. Kubitschek supplevit; v. 5 Wilhelm add. τοῖς γενομένοις, Zingerle δεδομένοις; v. 8 Veranius Priscianus anno 145 p. Chr., Veranius Tlepolemus 149 illo munere functus est, vid. Heberdey Opramoas 70 sq.

II4 Ara quadrata 0'78^m alta, 0'57^m lata, 0'65^m crassa „auf der Wiese angesichts der Felsgräber bei strohgedeckten Hütten; Schriftfläche 0'27^m breit, 0'44^m hoch; das Profil nur auf der linken Nebenseite oben erhalten, reicht nicht ganz bis zur hinteren Kante; Rückseite roh behauen; die rechte Nebenseite ganz glatt bis auf eine Rinne, die von unten an 0'35^m hoch heraufläuft und unten 0'07^m, oben 0'10^m von der rückwärtigen Kante entfernt ist“.

Τὸν σ[θ]εναρὸν [πίκτυν? καταμαν-
θάνε]τε [ὦ] παροδ[ε]ίται,
ὡς π[ρ]ό[σ]η πυγ[μ]ῆ [καὶ ἐν?
ἀνδρ]άσιν [φ]ι: ἀεθλέων?
ἐκφά[ν]θη[ν]αι: τοιγάρ . . . .
. . . ε . . . . [ἐ]πι[λ] . . . .
. . . χιλ[ια? μ]ή[τ]ε . . . . .
. . . . . ες . . . . .
. . . . . ιθ . . . . .
10 . . . . . τ[ι]? . . . . Χαίρετε (?) ὦ
παροδ[ι]ται.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci, 1895 et 1908 frustra quaesivi.
v. 3 in. descripsi λ — Zingerle: v. 3 β[ρ]α[ρ]ή[ν]η vel στιβ[ρ]α[ρ]ή[ν]η?
v. 4 ἀνδρ]άσιν [φ]ι, v. 5 ἐμαρ[ά]νθη?

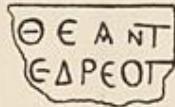
E VARIA ET INCERTA

115 „Capital of an Ionic pilaster; having the architect's name, Hermolycus, so engraven upon it as not to be discerned when the building, to which it belonged, was perfect; the letters being inscribed behind the capital, where the stone was intended to be placed against a wall.“ Clarke Travels II 1 241 unde tituli formam repetivi.

ΕΡΧΟΛΥΚΟΥ   Ἑρμολύκου

CIG 4200 et Add.
Nomen Hermolyci de architecto intellegendum esset necne, dubitavit Welcker Rhein. Mus. 1848 VI 384.

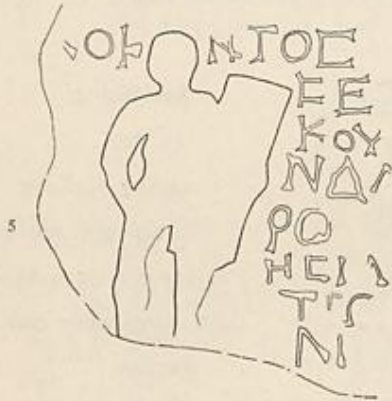
116 Fragmentum lapidis calcarii 0'48^m altum, 0'17^m latum, 0'65^m crassum in horto Nicolai Karageorgi.

.... θεάν [Π?.....
... K?]εδρεοπ[ολίτης?

Hula 1892 descripsit.
v. 1 Δωροθέαν? Πασιθέαν? vel simile quid an . . . θεάν (conf. n. 101 v. 4)?

117 Lapis 0'18^m latus cum titulo inscripto iuxta imaginem gladiatoris scuto armati; litterae 0'015^m—0'01^m altae sunt.

Κ]ρίντος
σε-
κου-
νδ[α-
ρο[ύδ-
ης [Σαυ-
νιτ]ῶ-
ν.

F. de Hiller ectypum nobis misit, sed non iam certo adfirmare audet num re vera Telmessi inventus sit lapis.
v. 5 Heberdey supplevit et contulit Athen. Mitt. 1898 XXIII 154 (Wolters): σεκουνδαρούδης = gladiator secunda rude insignis; cf. praeterea CIL VI 10170, 10202, Röm. Mitt. 1897 XII 88 (Hülßen); v. 6 sq. Kubitschek suppl., de gladiatoribus Samnitibus conf. Friedländer Sittengeschichte Roms II⁵ 483 sq.

118 Fragmentum plutei marmorei 0'26^m altum, 0'49^m latum, 0'06^m crassum utrimque ornamentis decoratum inter quae crux Christianorum eminent, in domo Hasselim cuiusdam; litterae 0'03^m altae.

..... μ]ακρότητα ή[μερών

Descripti 1895.

Dubium non est quin sententia e sacris litteris repetita subsit velut τῆ οἴκῃ σου πρέπει ἀγίασμα κύριε εἰς μακρότητα ἡμερῶν (Ps. 92 [93] 5) vel ζῶν ἡγήσατό σε καὶ ἔδωκας αὐτῇ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος (Ps. 20 [21] 5) vel τὸ ἔλεός σου καταδιώξεταί με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν (Ps. 22 [23] 6) vel καταλείψεις ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν (Lament. Ieremiae V 20).

II LEVISSI (CARMYLESSVS?)

Si quis ab arce Telmessi ad meridiem profectus montem superaverit, planities patet 170^m fere supra mare sita et undique quasi cincta collibus. et iam ex adverso nitent domus villaeque oppidi Levissi nomine quae ascendere videntur montem cuius radices aversae mari subluuntur. in illa autem planitie tenues complures vici dispersi sunt ut Kelemther Pelenk Ketschiler Gjökdschebun. inter quos et prope inveniuntur nonnulla antiquitatis monumenta sepulcralia; sed oppidi antiqui ad quod ista sepulcra pertinuerint reliquiae adhuc omnino nullae sunt repertae. tamen iure quodam Ross Kleinasien und Deutschland 74, Ritter 953, Benndorf Reisen I 44 aliique suspicati

sunt in illa regione sitam fuisse Carmylessum de qua solus quidem Strabo XIV 3 5 mentionem fecit: εἰθ' ἐξῆς ὁ Ἄντικραγος ὄρθιον ὄρος ἐφ' ᾧ Καρμυλησσός χωρίον ἐν φάραγγι ὄκημένον καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Κράγος ἔχων ἄκρας ὀκτὼ καὶ πόλιν ὀμώνυμον; conf. Petersen Reisen II 2 sq. sed ex eodem nomine neglecta syllaba prima, quippe quae remotissima esset ab accentu, et mutatis locis labialis et liquidae ortam esse formam Λεβισσός quae primum apparet in Basilii Notitia 310 (Τάξις προκαθηδρίας τῶν ὀσιωτάτων πατριαρχῶν ed. Gelzer p. 17) quis audeat adfirmare; conf. M. I. Μουσαῖος Βαπτισμοὶ ἦτοι λεξιλόγιον τῆς Λειβησιανῆς διαλέκτου 1885 p. 8'.

119 Ad vicum Gjökdscheburun sepulcrorum trium Lycii generis (conf. TAM I 7 et 8) e rupe excisorum illud quod est postremum ad occasum bipartitum est idemque fastigio denticulisque ornatum, limina vero inferius et superius in partibus extremis incurva sunt; tituli autem inscripti sunt septem locis: a) in pila sinistra, b) in epistylion, c) in pila media, d) in pila dextra, e) supra portam dextram, f) supra sinistram, g) ipsa in porta sinistra, cum dextra sit aperta.

ΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥ ΚΑΙ ΣΕΡΠΟΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΑΝΔΟΥ ΤΕΛΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΥΤΩΝ					
ΤΟ Μ Ν Η Μ ΕΙ Ο Ν ΔΙ Ο Γ Ε Ν Ο Υ Κ ΟΥ Φ Α Ρ Ν Α Κ	ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΠΤΟΙΣ ΝΑΥΤΟΙΣ ΤΕ ΘΗΝΑΙ	ΕΖΗ ΜΕΙΛΥΚΥΡΙΟΙ ΕΙΣΙΝ ΕΚ ΤΡΙΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΕΡΜΟ ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΣΑ ΣΙΣ ΟΙ ΕΡΜΟΛΥ ΚΟΥ ΤΟΥ ΦΑΝΟΚΡΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΓΟ ΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΠΡΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΝ ΦΑΡΝΑΚΟΥ ΚΑΙ ΣΕΡ ΠΟΔΙΝ ΕΡΜΑΝΔΟΥ ΣΥΝΕΧΩΡΗΘΗ ΔΕ ΚΑΤΑ ΚΟΙΝΟΝ ΤΕ ΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟ ΧΩ ΜΟΣΧΟΥ ΜΟ ΝΩ	ΩΝ ΚΑΙ Σ ΕΚ Ν ΩΝ ΚΑΙ Τ Η Σ Σ Ζ Α ΤΩ Ν ΓΕ Ν Ο Μ Ε Ν Η Σ Γ Ε Ν Ε Α Σ Π Α Ρ Α	ΤΙ Λ Α	ΦΙ ΚΡ Χ Ω Ρ Η Θ Ε Ν Α Υ Τ Ο Ι Σ Υ Π Ο ΤΩ Ν Π Ε Ρ Ι Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Ν Π Ι Σ Ω Δ Α Ρ Ο Υ Κ Α Ι Φ Ι Λ Λ Ω

a)

Τὸ μ-
νημ-
εῖον
Διογέ-
νους
τῆς Φα-
ρνά-
κ-

b)

οὐ τοῦ Διογένο[ς] καὶ Σερπώδιος τοῦ Ἑρμά[ν]δ-
ου Τελμησεῶν καὶ γυναικ[ῶ]ν αὐτ-

c)

ων
κ[α]: [τ]-
έκν-
ων
5 καὶ τ-
ῆς ἐ-
ξ α[ύ]-
τῶν
γενο-
10 μέ-
νης
γενε-
ας π-
αρα-

d)

χω-
ρηθῆ-
ν αὐτο-
ς ὑπὸ
5 τῶν πε-
ρὶ Δημ-
ήτριου
δάρου
10 καὶ Φι-
λώ-
e)
τ[αν] Φι[λο]κρ-
ά[τους].

f)

καὶ τοῖς θρεπτοῖς ἐ[ξ]ῆ-
ν αὐ[τ]οῖς τεθῆναι.

g)

Τούτου τοῦ μνη-
μείου κύριοι
εἰσιν ἐκ τρίτου
μέρους Ἑρμό-
5 λυκος καὶ Ἀρσα-
σις οἱ Ἑρμολύ-
κου τοῦ Φα[ν]οκρά-
του κατὰ τὸ γεγο-
νὸς σύμφωνον
10 πρὸς Διογένην
Φαρ[νά]κου καὶ Σερ-
ποδιν Ἑρμάνδου.
συνεχωρήθη δὲ
κατὰ κοινὸν τε-
15 θῆναι καὶ [Α]ντιό-
χω Μόσχου μέ-
νῳ.

Benndorf 1892 descripsit et ectypa fecit, Heberdey 1895 contulit
Reisen II 2⁴ (F. v. Luschan).

g 4 inter O et Y, 8 inter T et A spatium unius litterae, id
quod neglectum est in imagine nostra; 7 in libro Birchiano ΦΑΜΟ.

119 a = TAM I 7.

119 b = TAM I 8.

120—122 A vico Gjökdscheburun ad orientem eodem loco, quo tria illa sepulcra e rupe excisa sunt (n. 119, 119 a et b), ad alteram
viae partem tres sarcophagi simillimae formae, quorum tituli aversi sunt a via. „Jeder Sarkophag trägt Spitzbogendeckel mit Firstkamm;
an der Vorder- und der Rückseite des Deckels je zwei Bossen, an jeder Schmalseite eine; an der rechten Schmalseite des Kastens viereckige
Öffnung; hohes Hyposorion.“ Litterae temporum iniuria tanto opere sunt adhaesae ut Benndorf 1892 scriberet: „In genauer Untersuchung aller
Seiten keine Inschrift gefunden.“

120 Sarcophagus primus a dextera longus est 2'13^m, latus 1'30^m, altus 1'70^m; tabula inscripta longa 1'25^m et alta 0'35^m.

ΤΟΥ ΤΟΤΟΜΝΗΜΑΚΑΙ ΤΕ Σ Γ Α Ε Ι
Λ Ι Ο Λ Γ Ρ Ο Σ Τ Δ Ι Σ Ε Τ Ι Σ Ο Λ Ε Α Υ
ΤΟΥ ΑΚΙΛΙΟΥ ΤΟΙΣΙ Γ ΝΑΙΣΙΚΑΙ ΕΥΙ ΟΝΟΙΣ
Α, ΤΩΝ 1:10

Τοῦτο τὸ μνημα [κα]τεσ[κεύ]α[σεν]
Δη[μ]ήτριος [τ]οῖς ἔτ[ε] β[?]ολισο[μ]ένο[ις] αὐ-
τοῦ [ἀ]ρ[μο]λό[ι]ο[ις] αὐ[τ]οῖς [κα]ὶ γυναιξί καὶ ἐκ[γ]όνοις
αὐ[τ]ῶν.

Ectypum feci anno 1908.

Quamvis difficilis sit lectio tituli, id certum est D. sepulcrum istud non sibi suisque extruxisse. nam in ectypo iam legere mihi videor:

v. 2 sq. ΔΗΙΟΠΕΡΟΣ Ι ΟΙΣΕΤΗΘΑΙΣΟΛ ΕΝΟΙ
ΟΝ \Ρ/ \ΣΔΙΟ Ξ ,ΤΟΙΣΙ ΔΙΓΥΝΑΙΞΙ

v. 2 Δηϊότερος = Δηϊόταρος? βολισομένοις(?) = βουλησομένοις?
v. 3 ἀρμόδιοις (quod ipse pridem legeram) Zingerle nisus Hesychio: ἀρμόδιον οἰκεῖοι συγγενεῖς φίλοι.

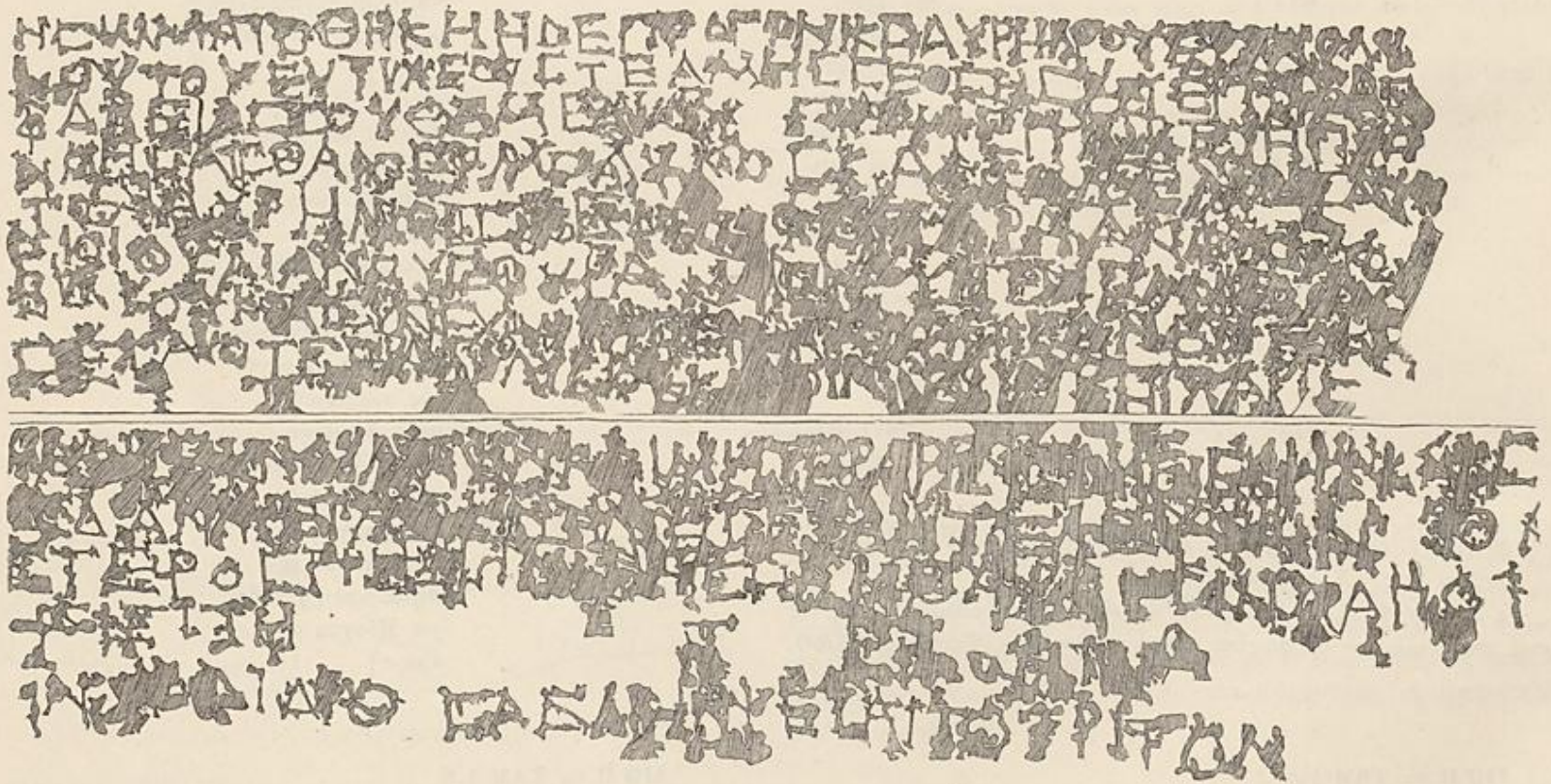
121 Sarcophagus 2'26^m longus, 1'21^m latus, 1'60^m altus. „In der rechten Schmalseite 0'40^m breites, 0'49^m hohes Loch, das bis zum obern Rand reicht; Hyposorion aus Quadern.“

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΙΑΓΑΘΟ
ΠΟΔΟΣΕΠΙΡΑΦΩΤΟΙΝΗ
ΝΕΙΟΝΔΙΑΤΟΕΙΝΑΙ
ΜΟΥΠΙΟΓΟΝΙΚΟΝΕΞ
ΣΟΤΕΟΗ ΙΛΙΕΙΤΙΝΙΕ
ΠΙΤΡΕΥΩ
1:10

Ε]υφροσύν[η Ἀ]γαθό-
ποδος [ἐ]πιρ[ά]φω τὸ [μ]νη-
μ]εῖον διὰ τὸ εἶναί
μου π[ρ]ογονικόν· ἐς
δὲ τε[θ]ή[σεται]· εἴ τιτι ἐ-
πιτρέ[π]ω.

Ectypum feci 1908.
v. 6 quod malis legere ἐπιτρέψω, non con-
venit cum vestigiis litterae.

122 Trium sarcophagorum is qui est primus a sinistra 2'14^m longus est, 1'32^m latus, 1'59^m altus; tabula inscripta, cuius formam singularem adumbravi, 1'20^m longa et 0'32^m alta est. infra eam v. 9—13; foramen dextri lateris 0'42^m latum et 0'45^m altum est.

Ἡ σωματοθήκη ἦδε προγονική Αὐρηλ[ε]ίου Ἐρμούλου τοῦ Εὐτυχέους Τελεμησέ[ο]ς· ἦς ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας [τ]οῦ θεμελίω[σ] [ἐ]πι[σ]κευ[η] π[ρ]ο-
v. 5 νο[ύ]σασθαι ὁ Ἐρμόλυκος καὶ ὁ ἀδελ[φ]ός αὐ-
τοῦ Αὐρηλί[ο]ς Σ[τ]έ[φ]ανος παρὰ ἀνθ[ι]π[ο]λίτου Μ[α]ρκου[?] Ἰουλιανοῦ Σούρα Μ[α]ργ[α]ρίτου δ[ι]ὰ βι-
βλίου(?) καὶ συνεχώρησεν αὐτοῖς· ἰς ἣν ἐ[ν]τ[α]φ[ή]σεται ὁ τε Ἐρμόλυκος καὶ Φιλίστη? Πιν[α]ρίς

v. 1—8

καὶ τέκνα [αὐτῶν] [κα]ὶ [μ]ήτηρ Ἀρ[τε]μισία·
10 δὲ δ' ἂν [μ]ετὰ [τ]ῆν [γ]ήμετ[ε]ράν] τελ[ε]υτήν
ἔτερός [τις] ἐπ[ι]χρήσῃ [ἐν]θά[ψαι] τιν[ά], ἀπο-
τίσι τῆ [γερουσία? τῶν?] Τελεμησέω[?]ν (ἀλαντον?) α'
καὶ ὁ ἐγ[δ]ικήσας [λ]ήνψεται τὸ τρίτον.

Ectypum feci 1908.
Antiquioris tituli reliquiae maxime conspiciuntur extremis in versibus 9 sqq.
v. 3 Zingerle (qui in interpretando nomine ἀσφαλείας v. 2 sqq. nititur CIG 4247 v. 24 sq.): θεμι[ι]το[υ]? et ἐπι[τροπ]ή? v. 6 ante

Ἰουλιανοῦ legere malim Μ· quam ΓΙΟ [= Γ(άιου) Ἰου(υλίου)?], conf. PIR II 216 n. 386 (M. Iulius Sura Magnus Attalianus); v. 6 sq. βιβλίου Zingerle; v. 9 μήτηρ Ἀρτεμισία Wilhelm; v. 13 ἐγδικήσας Wilhelm.

123 Prope vicum Kelemther e rupe excisum est sepulcrum tenue Lycii generis, in cuius pila media inter duas portas, quarum sinistra aperta est, negligenter haec exarata sunt:

ΤΟΥΤΕΤΟΜΝ
 ΗΜΙΟΝΔΙΟ
 ΔΩΡΟΥ
 ΨΤΟΥΠΕΙ
 5 ΚΙΣΤΡΑΤΟΥΚΑ
 ΤΑΤΟΓΕΓΟΝΟΣ
 ΚΥΝΧΟΡΗΜ
 ΑΨΠΟΣΕΡΠ
 Β ΔΙΟΣ
 10 ΤΟΥΗΡΑ
 ΚΛΕΙΔΟΥ

Τούτ[ο] τὸ μν-
 ημίον Διο-
 δωρήτου
 γ' τοῦ Πει-
 5 σιστράτου κα-
 τὰ τὸ γεγονὸς
 συνχόρημι-
 α [ὄ]πὸ Σερπ-
 ὄ] διος
 10 τοῦ Ἡρα-
 κλείδου.

Benndorf 1892 descripsit et ectypum fecit. Quaedam vestigia antiquioris tituli (conf. v. 4 et 9) animadvertuntur.

v. 1 med. Benndorf descripsit Ε, sed in ectypo Ο legi possit; v. 3 Kubitschek suo iure ΔΩΡΟΥ primo scriptum fuisse suspicatur, praesertim cum litterae colligatae ab hoc titulo alienae sint.

124 Prope vicum Kelemther in fronte fastigata sepulcri parvi e rupe excisi titulus supra portam inscriptus est; litterae 0'04^m altae sunt. „Fassade nur roh angelegt, links vorstehende Balkenköpfe, rechts nichts dergleichen; links von der Türe zwei viereckige Nischen übereinander; Kline nur an der Rückwand.“

ΤΟΥΤΟΤΕ ΜΝΗΜΑ Η Γ Α
 Η Δ Ι Μ Ι Ο Σ Ε Ρ Μ Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ
 Π Α Ρ Α Τ Η Σ Τ Ε Λ Μ Η Σ Ε Ο Ν Π Ο Λ Ε

Τούτο τὸ μνημα ἡγ[ορ]ά[σατο]
 . η . . δ . . μιος Ἑρμοφάντου [αὐτῷ]
 παρὰ τῆς Τελμησέων πόλεως.

Benndorf 1892 descripsit et ectypum fecit. Subtiliter Zingerle respecto versu 1. admonuit longiores fuisse

versus 2. et 3. atque huic temporis notam vix defuisse, velut ἡ δὲ ὦνῃ ἀναγέγραπται ἐπὶ ἀρχιερέως . . . . .

125 Prope vicum Kelemther lapis in duas partes fractus iacet in campo, altus 0'92^m, latus 0'36^m, crassus 0'4^m, qui e sepulcro Lycii generis videtur sublatus esse; litterae 0'02—0'03^m altae sunt.

ΟΜΝΗΜ
 ΚΑΤΕΚΕΥ
 ΕΝΑΡΤΕΝ
 ΨΝΕΥΠΟΛΕ
 5 ΚΟΥΚΑΙΤΥΧ
 ΟΗΙΑ
 Ο
 ΥΣΓΙΥΤΟΙ
 ΚΚΑΙΤΕΚΝ
 10 ΟΓΙΑΙΤΟΙ
 ΣΕΞΑΥΙ
 ΩΝΕΤΟΝΟΙ
 ΚΚΑΙ ΚΝΟ
 ΘΡΩ ΕΔ
 15 ΟΝΟΥΕΑ
 ΙΔΕΙ ΘΗ
 ΣΩ Η
 ΚΙ ΠΟ Η
 ΕΛΟΥΙΑΠΟΤ
 20 ΗΙΙΣ

Τ]ὸ μνημα
 κα]τεσκεύ[α-
 σ]εν Ἀρτέ[μ]-
 ων Εὐπολέ-
 5 μ]ου καὶ Τύχ[η
 ἀγαθ]ῆ [θυγ]ά-
 τηρ?] . . . . . ο-
 υς [ἐα]υτοῖ-
 ς καὶ τέκν-
 10 ο[ι]ς [κ]αὶ τοῖ-
 ς ἐξ αὐ[τ]-
 ῶν ἐ[γ]όνου-
 ς καὶ [τέ]κνου[ις
 Θρω . . . ἐδ]ου?
 15 μ]όνου. ἐά-
 ν] δὲ [τις] θῆ
 σῶ[μα ἄλλο] ἢ
 ἀ[ναπ]ο[μάση] τὴν πύ-
 ελο[ν, ἀ]ποτ[ίσει
 20 τ]ῆ [π]ό[λει (δηγάρια)..

Benndorf 1892 ectypum fecit. v. 14 nomina qualia sunt Θεομέδοντος Θεοτέλου Θεοκλείδου parum congruunt cum vestigiis litterarum, licet tum Θεω scribi potuisse concedas pro Θεο; v. 18 ἀ[ναπ]ο[μάση] (conf. B. Keil Hermes 1908 XLIII 529.) Zingerle.

126 Prope vicum Kelemther sarcophagus e rupe excisus cui operculum fastigatum separatim impositum est; supra portam autem parvam qua alterum sarcophagi latus insigne est titulus inscriptus legitur, cuius litterae 0'015—0'02^m altae sunt.

ΑΘΥΠΟΥΣΤΑΜΦΙΛΟΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗ
 ΣΟΥΤΩΣΥΝΩΧΩΡΗΣΑΝΤΙΜΟΙΤΟΠΟΝΕΙΣΚΑΤΑΚΕΥΗΝ
 ΗΜΕΙΟΥΞΟΥΣΙΑΝ ΔΕΕΧΟΝΤΟ ΟΣΜΟΥΚΑΙΓΥΝΑΙΚΟΣ
 ΜΟΥΤΑΙΤΕΚΝΩΝΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΕΝΙΕΞΕΙΝΑΙΤΕΘΗΝΑΙ
 5 ΙΜΗΤΙΙΠΕΓΩΣΥΝΩΧΩΡΗΣ

Ἀγαθόπους Παμφίλου εὐχαριστῶ Ἡρακλεῖδην
 Σώσσοῦ τῷ συγχωρήσαντί μοι τόπον εἰς κατασκευὴν
 μνημείου· ἐξουσίαν δὲ ἔχοντος [ἐ]μοῦ καὶ γυναικὸς
 μου καὶ τέκνων. ἄλλω δὲ μηδὲ ἐνὶ ἐξεῖναι τεθῆναι,
 5 ἐὰν μὴ τ[ινι] ἐγὼ συγχωρ[ή]σ[ω].

Benndorf 1892 descripsit et ectypum fecit.

v. 1 de verbo εὐχαριστεῖν conf. Schermann Philol. 1910 LXIX 378 sqq.; Benndorf: [τῷ] εὐχαρίστω; v. 2 Σώσσοῦ Zingerle.

126 a = TAM I 6.

126 b Fragmentum imaginis XII deorum, quod Benndorf 1892 in vico Levissi, quo paulo ante e regione quadam ad orientem sita apportatum erat, viderat et descripserat atque 1895 in museo Vindobonensi deposuit, infra proponendum esse censui una cum aliis eiusdem generis monumentis Combae oppidi, unde hoc quoque ortum esse mihi constat.

III DONT

A Telmesso ad orientem 12 km fere distat vicus cui nomen est Dont, prope hunc vicum ad meridiem et occidentem versus eminet collis saxeus in quo praeter muros lapidibus rudibus exstructos fundamenta aedificii oblongi et fornicem subterraneum invenimus. tamen ne antiqua quidem aetate hoc loco oppidum exstitisse sed vicum vel

potius paucas hominum divitum villas et praedia non tam inde concludo, quod nemo scriptor antiquus eius situs mentionem facit, quam e titulo sepulcris Turcorum vico propinquis interposito (n. 127), cuius multa ad Cadyanda refertur; accedunt reliquiae columnarum marmoris caesii quae inter eadem sepulcra effulgent.

127 Ante vicum Dont ad viam Telmessiam inter sepulcra Turcorum lapis quadratus calcarius 1'50^m longus, 0'31^m altus, ad 0'5^m crassus, cuius latera sunt rudia, margines obtusi; litterae 0'03^m altae, in v. 6 0'05^m. „An der Oberseite 0'29^m vom linken und 0'41^m vom rechten Rande entfernt je ein 0'10^m langer Gußkanal mit Dübelloch.“ Zingerle. ΑΔΕΗΜΡΕΦΨΩ

Εὐτακτος Ερμανδεμιάσιος Καδυανδεὺς τὸ μνημεῖον
 κατασκεύασεν ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ Καρπίμῃ καὶ τοῖς τέκνοις
 Εὐτάκτω καὶ Χρυσίππῳ καὶ τῇ ἐκ τούτων ἐσομένη γυναικί.
 ἐὰν δέ τις ἕτερος ἐνθάπῃ χωρὶς τοῦ ἐπιτρέψαι τινα ἡμῶν,
 5 ἀποτίσει τῷ Καδυανδέων δήμῳ (δηνάρια) φ'.

esse videatur, praeposita est; extremae autem versuum 1—4 litterae hoc modo sunt collocatae ION
 NOIC
 A
 ΜΩΝ

Ζη.

in v. 4 et 5 hoc modo ΕΠΙΤΡΕ
 Ω * Φ

Benndorf 1881 descripsit, Zingerle 1908 ectypum fecit.
 CIG 4208 c, Reisen I 46⁴.

Scriptura ita est disposita, ut primae litterae versuum 2, 3, 5 (K, E, A) adcurate infra primam versus primi scriptae sint itemque in versu 4 littera A verbi ἐάν, cuius prima, quippe quae primo omissa

denique verbum ΖΗ legitur infra litteras ΥΑΝΔ versus 5; folii vero ante v. 1 adumbrati caulis pendet usque ad v. 4.

Benndorf Reisen I 46: „Vermutlich hatte der Verstorbene Grundbesitz hier, auf dem er sich beerdigen ließ.“

128 In vico Dont fragmentum fistulae. „In einem Haufen augenscheinlich frisch zerschlagener Terrakottastücke fand ich 1881 ein 0'04^m dickes Fragment eines antiken Tonzylinders, der im Durchmesser etwa 0'2^m stark war und wahrscheinlich von einer Wasserleitung herrührte, mit 0'01^m hohen Reliefbuchstaben, die innerhalb eines Oblongums eingepreßt sind.“ F. de Luschan.

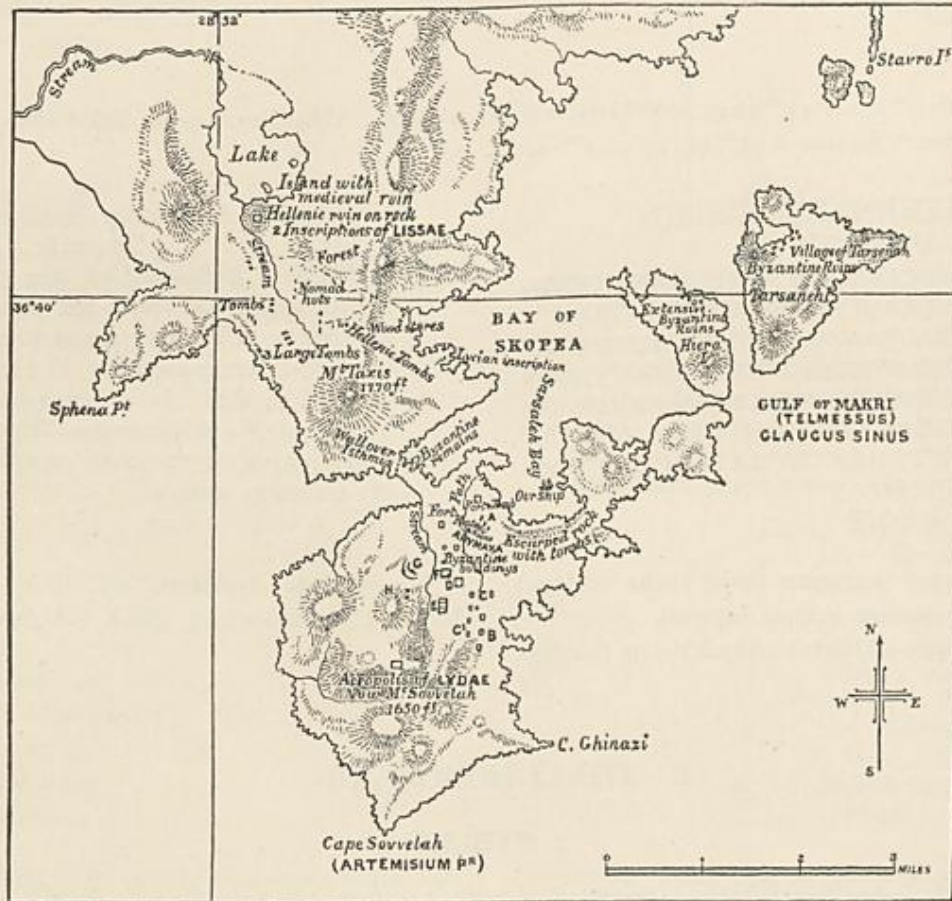
Φανίου.
 Ἑρμίας
 ἐποίησε.

Benndorf et F. de Luschan 1881 descripserunt, R. de Schneider ectypum fecit.
 Reisen I 141 n. 112.

PARS SECVNDA

OPPIDA LYCIAE AD OCCIDENTEM A TELMESSO SITA

I LYDAE

Journal of Hellenic Studies 1889 X 51

In ea paene insula, ad quam pervenit si quis Telmesso ad occidentem navigat, primus Bent hieme 1887/8 monumenta antiquitatis investigavit, de quibus agitur Journ. hell. st. 1888 IX 83 sqq. et 1889 X 51 sqq. ac maxime huius insulae pars septentrionalis munita est cum pluribus castellis tum muro per isthmum ducto, quo muro insula a terra continenti arcetur.* media autem in insula Bent repperit arcem cuius e clivo ortus est rivus nunc quidem exsiccatus qui ad septentriones defluebat. ad cuius ripam dextram forum situm erat (in forma regionis: D) multis statuis quarum bases inscriptae adhuc exstant ornatum. a foro ad meridiem et orientem multa sepulcra exstructa sunt (in forma: C, ubi n. 151 cum basibus n. 138—141 atque aliud sepulcrum cum basi n. 130). quorum amplissimae sunt tres aedes sepulcrales in colle aedificatae (in forma: B), quarum illa cui non solum tria fragmenta inscripta (n. 152—154) sed etiam reliquiae epistylorum

et columnarum generum Ionii Corinthiique statuarum et anaglyptorum omnes marmoris albi adiacent maxime ad meridiem spectat,** et tres similes magnitudinis eximiae (E) inter se continentes prope quas Bent fragmenta vidit statuarum sine capite antiquarum „and one fragment of a draped female figure seated on a chair or throne“ (X 53). accedunt parietinae Byzantinae (F) et in sinistra fluvii ripa sepulcrum Lycii generis (H) et theatrum (G). nomen autem huic oppido Lydas fuisse tot titulis huius regionis inscriptis confirmatur, ut nominis formae $\chi\acute{\upsilon}\delta\alpha\iota$ (X pro Λ), quam apud Ptolemaeum V 3 2 in codicibus deterioribus, et $\kappa\lambda\acute{\upsilon}\delta\alpha\iota$, quam in stadiasmo 259 sq. (Geogr. Gr. min. I 495; $\epsilon\kappa\kappa\lambda\upsilon\delta\acute{\omega}\nu$) legimus, refellantur; accedit quod in nummo IV. saeculi a. Chr. litterae $\Lambda\Upsilon$ impressae sunt (conf. Head Hist. num. 2 622), quibus illa aetate nondum Lyciorum commune significari potuisse manifestum est.

* Bent X 54: across the isthmus itself was a wall running up a gentle slope from the Bay of Skopea, and ending at the edge of a steep precipice some 500 feet above the sea on the outer side.

** Bent IX 84 de alia harum aedium: It had a domed roof and must have stood 50 feet high; it was approached by a flight of steps 22 feet long and had columns of the Corinthian order on either side of this flight of steps and before the entrance. The width at the back was 27 feet 9 inches on the main wall and 29 feet 7 inches at the base. The entrance at the front had been decorated with

a deep cornice and the jambs also were richly carved; this fine doorway led into an upper chamber, 26-feet 7 inches long; running round three sides of it was a raised platform, on which apparently had stood sarcophagi — the fragments of one we found represented the labours of Hercules and was of good workmanship. Below this chamber and entered from below were four small chambers for tombs and the openings which led to them had been closed by sliding doors, 5 inches thick; the size of one chamber was 11 feet 9 inches by 7 feet, and each chamber contained the raised platform for sarcophagi as in the upper chamber.

A DONARIA

129 Basis quadrata 0'87^m alta, 0'37^m lata, 0'30^m crassa, in foro; litterae 0'04^m altae.

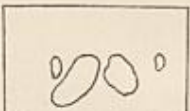

Γάιος Ίούλι-
ος Γάϊου Ίου-
λίου Ήλιοδώ-
ρου υἱὸς Διό-
φαντος καὶ
τὸν Ἀσκληπι-
ὸν σὺν τῇ βιά-
σει ἐκ τῶν ἰδί-
ων ἀνέθηκεν.

Anno 1895 contuli exemplar Bentianum, quod Hicks ediderat Journ. hell. st. 1889 X 59 n. 11.

v. 1 sqq. vid. p. 45; v. 5 καὶ „ought to have been followed by καὶ τὴν βίαν“ Hicks; sed praestat καὶ ad aliud donum Diophanti referre.

130 Basis lapidis calcarii 1'10^m alta, 1'45^m longa, 0'88^m lata, in foro; „einfacher Ablauf vorn, rechts, links; oben Fußspuren: links von der Inschrift 0'33^m frei;“ litterae 0'02^m (v. 1: 0'03^m) altae.

ΛΕΟΝΤΟΜΕΝΗΝΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ
ΑΡΥΜΑΞΕΑ

ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΩΝ ΑΓΡΟΤΕΡΩΝ
ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΚΑΙ
5 ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝΤΑ ΔΙΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑ ΔΕΚΑ ΙΠΟΤΗΡΙΑΝ ΑΡΓΥΡΕΩΝ
ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΕΞ ΙΔΙΟΥ ΦΤΟΝ ΚΑΙ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΓΕΡΑΙΟΝ ΔΙΑ ΒΙΟΥ
ΤΕΙΜΑΓΟΡΑΣ Β' ΚΑΘ' ΟΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΟ-
ΜΕΝΟΥ ΑΡΥΜΑΞΕΥΣΤΟΝ ΕΑΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΤΑ ΔΕ
10 ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΑΝ ΠΑΤΕΡΑ
ΘΕΟΙΣ

Λεοντομένην Ἀπολλωνίδου
Ἀρυμαξέα

ἱερατεύσαντα Ἀπόλλωνος καὶ Διὸς καὶ θεῶν ἀγροτέρων
καὶ Διοσκόρων καὶ Πανὸς καὶ γυμνασιαρχήσαντα καὶ
5 πρυτανεύσαντα δις καὶ γραμματεύσαντα βουλῆς καὶ
τοῦ δήμου, κατασκευάσαντα δὲ καὶ ποτήριον ἀργύρεον
τῇ πόλει ἐξ ἰδίου, τὸν καὶ γενόμενον γεραῖον διὰ βίου,
Τεϊμαγόρας β' καθ' οὐσίαν δὲ Ἀγρεοφώντος καὶ Λεοντο-
μένου Ἀρυμαξέως τὸν ἑατοῦ πατρῶον, κατὰ δὲ
10 τὴν ὑπόθεσιν πατέρα
θεοῖς.

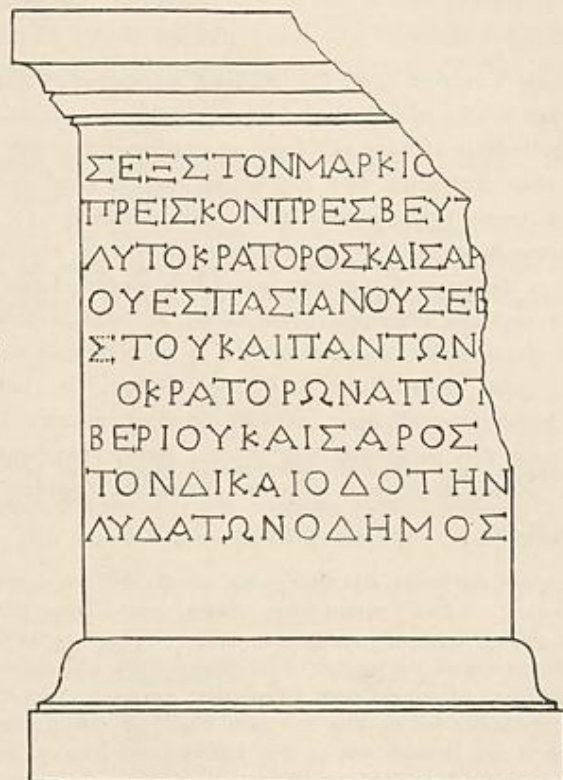
Anno 1895 contuli exemplar Bentianum (quod Hicks ediderat) et exordia extremasque litteras versuum ectypis expressi. Journ. hell. st. 1889 X 55 sq. n. 6 (Hicks), 1895 XV 101 (Davies).

v. 3 θεῶν ἀγροτέρων vid. Weinreich Lykische Zwölfgötter-Reliefs (Sitz. Heidelberg Akad. 1913 V) 15 sqq.

B TITVLI HONORARII

1 PVBLICI

131 Basis quadrata lapidis calcarii 0'16 (crepido superior) + 0'67 + 0'19^m alta, 0'56^m lata, 0'60^m crassa, in foro; summa in basi vestigia; litterae 0'025—0'03^m altae.

Σέξστον Μάρκιον
Πρεῖσκον, πρεσβευτὴν
Ἀ]υτοκράτορος Καίσαρος
Οὐεσπασιανοῦ Σεβ[α-
5 στοῦ καὶ πάντων [Αὐ-
τ]οκρατόρων ἀπὸ Τι-
βερίου Καίσαρος,
τὸν δικαιοδότην,
Λυδατῶν ὁ δῆμος.

Heberdey 1895 descripsit.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 73 n. 25. (IGRom. III 522)

v. 1 sqq. Liebenam Legaten 259; PIR II 338 sq. n. 174: „vix sanum; noli credere Priscum ab a. 37 usque ad tempora Vespasiani legatum Lyciae mansisse; erratum puto in nomine imperatoris; Hirschfeld coniecit καὶ πάντων vitio exaratum esse pro καὶδ. πάντων;“ sed nihil obstat quin statuamus eum in pluribus deinceps provinciis legatum Augustorum Gaii, Claudii, Neronis, denique in Lycia legatum Vespasiani fuisse; Kubitschek vero nomine Τιβερίου Καίσαρος Tib. Claudium Caesarem intellegendum esse mavult credere.

132 Basis quadrata lapidis calcarii 0'22 (crepido) + 0'60 + 0'22^m alta, 0'62^m lata, 0'52^m crassa, in foro iuxta n. 131; summa in basi vestigia; litterae 0'025^m altae sunt.

Γ]γ[α]ῖον Ἀδύλ[ιον Γ]ναίου? υἱὸν
 Φέρμον πρε[σβ]ε[υ]τήν καὶ ἀντισ[τ]ρά-
 τηγον Ἀυτοκρά[το]ρος Καίσαρος
 Οὐεσπασιανοῦ [Σ]ε[β]αστοῦ
 5 ο]ἱ [ἔ]φεβοι (sic) [κ]αὶ [Λυ]δ[α]τῶν ἢ βουλῆ
 καὶ ὁ δῆμο[ς].

Heberdey 1895 ectypum fecit.
 IGRom. III 521 et 1509.
 v. 1 sq. conf. Reisen II 37 n. 59 (Myris): ΙΛΙΟΥΦΙΡΜΟΥ et
 Groag P.-Wiss. VI 2382 et Suppl. I 228; v. 5 sq. ἢ βουλῆ καὶ
 Kubitschek.

133 Basis prope forum iuxta n. 135.

Γάιον Ἄντιον Ἀδύλον
 Ἰούλιον Κουαδράτο[ν],
 τὸν σωτήρα καὶ εὐεργέ-
 γέτην καὶ τῆς ἡμετέ-
 5 ρας πόλε[ω]ς [κα]ὶ κοινῆ
 καὶ κατ' ἰδίαν πάντω[ν], Λ[υ]-
 δατῶν ἢ βουλῆ καὶ ὁ δῆ-
 μος εὐχαριστίας
 ἔ]νεκεν.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 74 n. 26 ex ectypo Bentii. (IG Rom. III 520)

Litterae quas uncis inclusi desunt in exemplari edito ab Hicks; sed v. 5 Ὁ^ΛΕΩΣ ΙΚΟ'ΙΝ, v. 6 extr. ΩΠΛ^, v. 9 in. ΓΝΕ v. 1 sq. vid. PIR II 209 n. 338 et Liebenam Legaten 121 et Dittenberger Suppl. 486; erat autem ille cos. suff. mense Iulio anni 93, cos. ord. anno 105 et omnes consentiunt eum iam ante priorem consulatum legatum Aug. pr. pr. in Lycia fuisse.

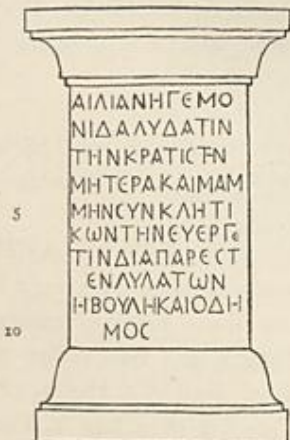
134 Basis prope forum iuxta n. 135.

Γάιον? Τρεβώνι[ον Πρό]-
 κλον Μέττιον [Μο]-
 δέστον, τὸν σω[τ]ή-
 5 ρα καὶ εὐεργέτην
 καὶ τῆς ἡμετέρας
 πόλε[ω]ς καὶ κοινῆ
 καὶ κατ' ἰδίαν π(ι)άν-
 των, Λυδατῶν
 ἢ βουλῆ καὶ ὁ δῆμος
 10 εὐχαριστίας
 ἔ]νεκεν.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 74 n. 27 ex ectypo Bentii. (IG Rom. III 523, Dittenberger Suppl. 562)

v. 1: . Λ . . . . . ΕΒΩΝΙ; v. 2 extr. ΟΝΙ; v. 3 et 6 litterae uncis inclusae desunt in exemplari edito ab Hicks; v. 7 med. ΚΑΠΔ v. 1 sqq. vid. PIR II 373 n. 404 (legatus Lyciae... sub Domitiano potius quam sub Traiano... consulatum videtur obtinuisse sub Traiano) et Liebenam Legaten 260 et Dittenberger Suppl. ad 561 sq.; v. 5 καὶ = etiam.

135 Basis quadrata lapidis calcarii, cuius pars posterior fracta est, 0'20 (crepido superior) + 0'68 + 0'24^m alta, 0'47^m lata, 0'23^m crassa, in foro; summa in basi vestigia statuae; litterae 0'04^m altae.

Αἰλίαν Ἡγεμο-
 νίδα Λυδατῶν
 τὴν κρατίστην
 μητέρα καὶ μάμ-
 5 μιν συνκλητι-
 κῶν τὴν εὐεργέ-
 τιν διὰ Παρ[ο]ύσης (.....) ἀνέστ[η]-
 σ[εν] Λυδ[α]τῶν
 ἢ βουλῆ καὶ ὁ δῆ-
 10 μος.

Heberdey 1895 contulit exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 71 n. 22. (IGRom. III 535)
 v. 7 Heberdey: διὰ Π. Ἀρ..... (ἀν)-
 ἔστησεν (conf. n. 137 v. 0 sq.).

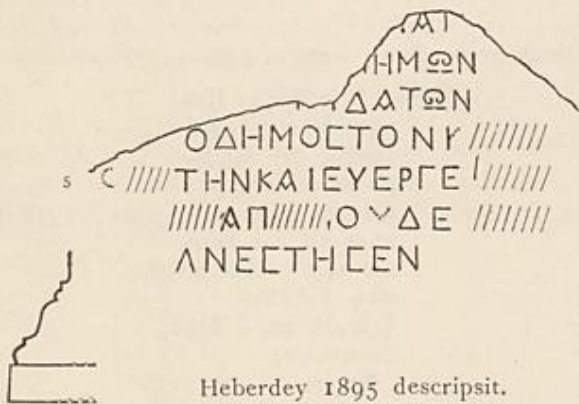
136 Basis rotunda 1^m alta undique crepidine ornata, cuius pars infima quadrata 0'22^m alta, 0'70^m longa et lata est; in foro; litterae 0'035^m altae.

Γ(άιον) Ίούλιον Γ(άιου) Ίουλίου Διο-
φάντου υἱὸν Βουλτινία
Μαξιμανὸν Διόφαντον
Λυδάτην, τὸν κράτιστον
5 συγκλητικόν, Λυδατῶν
ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν
ἴδιον πολίτην καὶ
εὐεργέτην.

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat
Hicks Journ. hell. st. 1889 X 70 n. 21. (IGRom. III 525)
v. 1 sqq. conf. PIR II 200 n. 280.

137 Basis rotunda lapidis calcarii caesii, cuius pars superior defracta est, 0'80^m alta, diam. 0'56^m; in foro; infima pars crepidinis 0'22^m altae quadrata est; litterae 0'035^m altae.

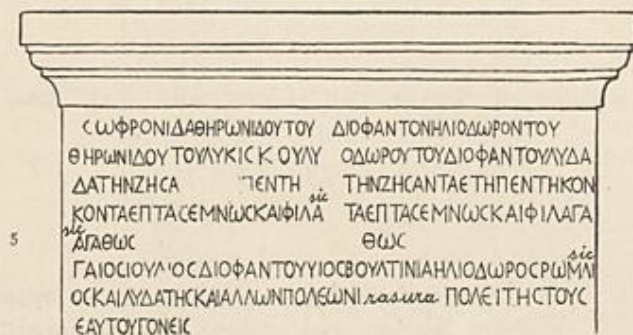
Heberdey 1895 descripsit.

.....
.....
..... καὶ
..... ἡμῶν
..... Λυδατῶν
ὁ δῆμος τὸν [κτίσ?-
5 τήν καὶ εὐεργέτην
δι]ὰ Π. . [ε]ο[υ] Δε. . .
ἀ]νέστησεν.

v. 1 sqq. Kubitschek: Κ]αί[σαρος τοῦ κυρίου] ἡμῶν | .....
[Λυ]δατῶν | [ἢ βουλὴ καὶ] ὁ δῆμος τὸν [ἴδιον πολεῖ]την?

2 PRIVATI TITVLI HONORARII

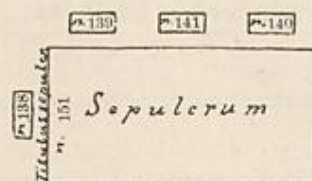
138 Iuxta sepulcrum oblongum (n. 151) quattuor titulos inscriptos (n. 138—141) inveniri Bent testatur, e quibus unus legitur in basi 0'84^m alta (praeter eam partem quae in terra latet), 1'42^m lata, 0'60^m crassa; „Ablauf an drei Seiten oben 0'24^m hoch; hinten ganz roh; Buchstaben 0'04^m hoch; oben Standspuren zweier Statuen“.

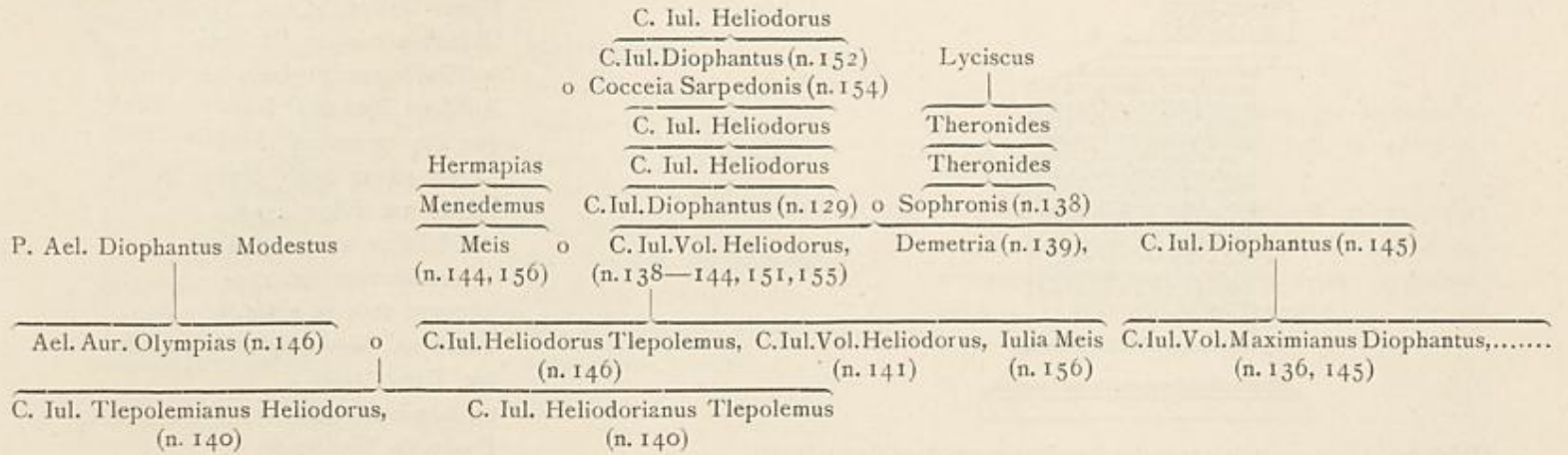
Σωφρονίδα Θηρωνίδου τοῦ Διόφαντον Ἡλιοδώρου τοῦ [Ἡλι-
Θηρωνίδου τοῦ Λυλίσκου Λυ- οδώρου τοῦ Διοφάντου Λυδά-
δάτην ζήσαντα(?) ἔτη πενή- την ζήσαντα ἔτη πενήμον-
κοντα ἑπτὰ σεμνῶς καὶ φιλα- τα ἑπτὰ σεμνῶς καὶ φιλαγά-
5 ἀγάθως θως
Γάιος Ίούλιος Διοφάντου υἱὸς Βουλτινία Ἡλιόδωρος Ῥωμ[α]ῖ-
ος καὶ Λυδάτης καὶ ἄλλων πόλεων [πλείστων] πολεῖτης τοῦς
ἑαυτοῦ γονεῖς.

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod Hicks ediderat.
Hicks Journ. hell. st. 1889 X 59 sq. n. 12, Davies Journ. hell.
st. 1895 XV 101. (IGRom. III 531)

v. 3 a Λυδάτην pro Λυδάτην; Bent: ZHCANTAETHPENTH;
itaque v. 3 et 4 a falso iterari videntur quae v. 3 et 4 b leguntur,
nisi forte forma generis masculini loco feminini usurpata est ut
saepius, conf. Dieterich Untersuchungen zur Geschichte der griech.
Sprache 207 sq.; v. 7 πλείστων, quod legitur n. 155 v. 18 et n. 157
v. 6, eodem modo erasum est n. 139 v. 9 et n. 144 v. 8 sq.

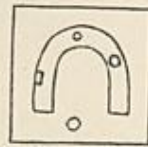
Ex hoc titulo aliisque eiusdem regionis titulis hoc fere stemma lucratur in quo non omnia omnino certa esse consentaneum est, conf. Hicks Journ. hell. st. 1889 X 58.

139 Iuxta idem sepulcrum (n. 151, conf. n. 138) basis quadrata lapidis calcarii 1'24^m alta, 0'60^m lata et crassa; „Profil oben 0'20^m, unten 0'22^m hoch; Buchstaben durchschnittlich 0'04^m hoch, von Z. 3 Schluß (ἔτη) an alles in Rasur mit anderer Schrift, Z. 10 Ende sehr gedrängt, danach eine elfte und Anfang einer zwölften Zeile eradiert, völlig unleserlich; oben Spuren zweimaliger Verwendung“.

pars aversa

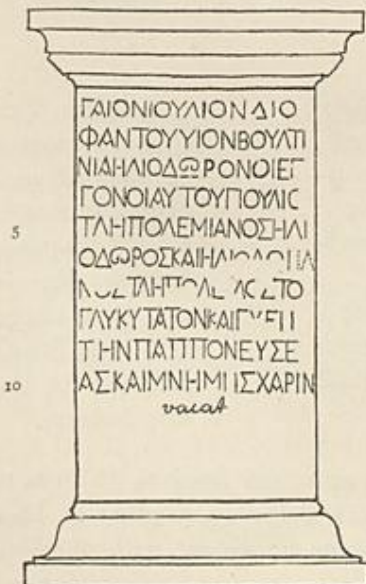
frons

Δημητρίαν Διοφάν-
 του Λυδάτιν καὶ Τελ-
 μησίδα ζήσασαν ἔτη
 τεσσαράκοντα σεμνῶς καὶ
 5 φιλαγάθως
 Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου υἱ-
 ὸς Βουλτινία Ἡλιόδωρος
 Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης καὶ
 ἄλλων πόλεων [πλίσιτων?] πο-
 10 λείτης τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν
 .....
 .....

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod Hicks ediderat Journ. hell. st. 1889 X 60 n. 13. (IGRom. III 532)

v. 9 inter πόλεων et πο quae incisa fuerant tanta opera erasa sunt ut legi nullo modo possint; sed conf. n. 138 ad v. 7.

140 Basis quadrata lapidis calcarii 0'20 (crepido superior) + 1'08 + 0'22^m alta, 0'63^m lata, 0'42^m crassa, procul iam iacet ab eodem sepulcro (n. 151) iuxta quod Bent se eam vidisse testatur (conf. n. 138); litterae 0'05^m altae sunt.

Γάιον Ἰούλιον Διο-
 φάντου υἱὸν Βουλτι-
 νία Ἡλιόδωρον οἱ ἔγ-
 γονοὶ αὐτοῦ Γάιοι Ἰούλιοι
 5 Τηλολεμανὸς Ἡλι-
 ὸδωρος καὶ Ἡλι[οδωρια-
 νὸς Τηπ[ό]λεμος τὸν
 γλυκύτατον καὶ [εὐ]εργέ-
 την πάππον εὖσε[βί-
 10 ας καὶ μνήμ[η]ς χάριν.

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 62 n. 15. (IGRom. III 529) v. 6 sq. Hicks Ἡλιόδωρ[ι]σ[τ]ικ[ο]ς.

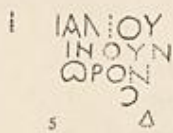
141 Iuxta idem sepulcrum (n. 11, conf. n. 138) basis quadrata lapidis calcarii cum vestigiis statuae, 0'20 — 0'68 + 0'22^m alta, 0'60^m lata, 0'47^m crassa; litterae 0'04^m altae.

Γάϊον Ίούλιον [Γάϊου Ίουλίου
Ή]λιόδωρου υ[ί]ον Βουλτινί-
α Ήλιόδωρον Ρωμαίον και
Λυδάτην ζήσαντ[α] ενδό-
5 ξως ετη τριάκοντα τέσσα-
ρα και μήνας οκτώ, ήήτορα ε-
ξ]οχον και άνδρα αγαθόν
και ενδοξον και πάση αρε-
τη διενέγκαντα και κοσ-
10 μήσαντα τούς τε γονείς
αυτού και όλον τὸ γέ-
νος, Γάϊος Ίούλι-
ος Διοφάντου υἱός
Βουλτινία Ήλιόδωρος
15 Ρωμαίος και Λυδάτης
τὸν εαυτού υἱόν.

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 61 n. 14. (IGRom. III 530) v. 2 I inter Δ et Ω erasum est.

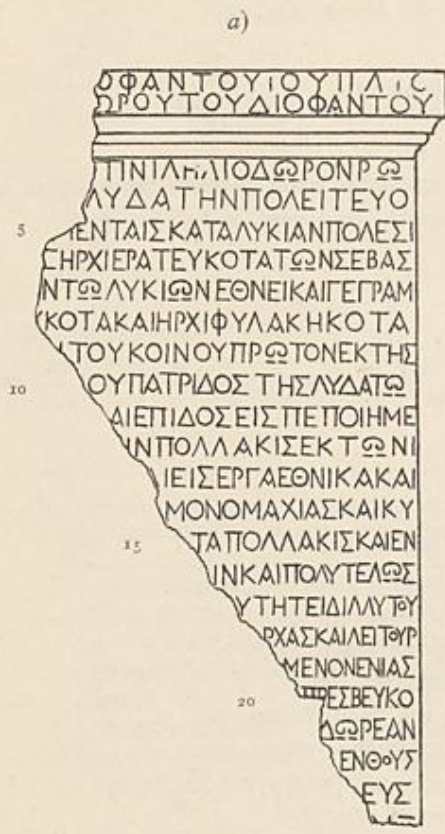
142 Basis quadrata lapidis calcarii 0'22 (crepido) + 0'66 + 0'22^m alta, 0'57^m lata, 0'60^m crassa; iuxta sepulcrum oblongum n. 151; summa in basi vestigia; litterae 0'03^m altae sunt; „der Ablauf reicht rechts und links nicht ganz bis zur rückwärtigen Kante; Rückseite roh, war also nicht sichtbar“. Nihil praeter extremas paucorum versuum litteras legi potest.

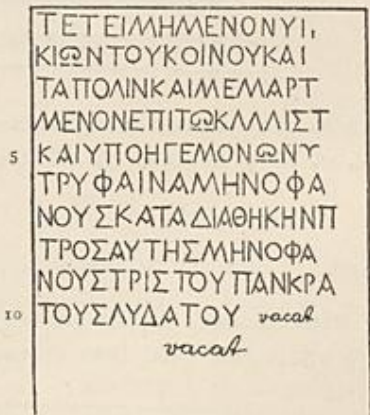
Γάϊον Ίούλιον Διοφ[άν]του
υἱόν] . . . . . ίνον(?)
. . . . . Ήλιόδωρον
. . . . . ο.
5 . . . . . δ.
. . . . .

Heberdey 1895 ectypum fecit.
v. 2 Kubitschek: Βουλτιν[ία]? sed obstant litterarum
vestigia, nec video quid inter nomina tribus et Heliodori
(v. 3) inculcari possit.

143 Basis quadrata, cuius latus sinistrum et pars infima defracta sunt, ad 1^m alta, 0'5^m lata, 0'44^m crassa; litterae 0'025^m altae; inscripta autem sunt et frons (a), in cuius crepidine v. 1 et 2 leguntur, et latus dextrum (b).

Γάϊον Ίούλιον Διοφάντου [του] [Ή]λιό-
δώρου του Ήλιόδωρου του Διοφάντου
υἱόν Βουλτινί[α] Ήλιόδωρον Ρω-
μαίον και] Λυδάτην πολειτευό-
5 μενον και] εν ταῖς κατά Λυκίαν πόλεσι
πάσαις], ήρχιερατευκότα των Σεβασ-
τών εν τῷ Λυκίον εθνει και γεγραμ-
ματευκότα και ήρχιφυλακηκότα
Λυκίων] του κοινοῦ πρώτον εκ της
10 ιδίας αὐτοῦ πατρίδος της Λυδατω[ν]
πόλεως, και επιδόσεις πεποιημέ-
νον αργυρίω]ν πολλάκις εκ των ι-
δίων, δεδωκότα και] εις έργα εθνικά και
ἀγωνοθεσίας? και] μονομαχίας και κυ-
15 νήγια πολλά χρήματα πολλάκις και εν
Λύδαις και εν άλλαις πόλεσιν, και πολυτελῶς
τετελεκότα υπέρ του υἱοῦ] τῆ τε ιδί[α] αὐτοῦ
πόλει και τῷ εθνει πάσας τὰς ἀ]ρχάς και λειτουρ-
γίας, εκόντα αὐτόν επικεχαρισ[?]μένον ενί-
20 και . . . . . και πε]πρεσβευκό-
τα και πρός τὸν Αὐτοκράτορα] δωρεάν
υπέρ της πόλεως και του Λυκίων] ε(θν)ους
και] . . . . . εὐσ[ε-
βῶς]. . . . . [αις?
. . . . .

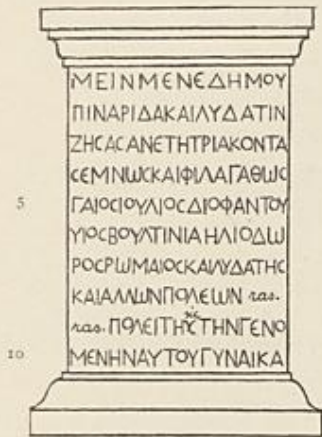

τετειμημένον ὑ[πὸ] Λυ-
κίων του κοινοῦ και] [κα-
τά πόλιν και] μεμαρτ[υρη]-
μένον ἐπὶ τῷ κ[α]λλίστ[ω]
5 και] ὑπὸ ήγγεμόνων,
Τρύφαινα Μηνοφά-
νους κατά διαθήκην π[α]-
τρὸς αὐτῆς Μηνοφά-
νους τρίς του Πανκρά-
10 τος Λυδάτου.

Anno 1895 contuli exemplar quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 66 sq. n. 18 ex ectypo Bentiano. (IGRom. III 527) a v. 10 ιδίας αὐτοῦ Wilhelm, φιλοσεβάστου Hicks; v. 11 πόλεως Wilhelm, δωρεὰς δὲ? Heberdey, μεγάλας δὲ Hicks; v. 12 αργυρίω]ν Zingerle, Wilhelm εἰθελοντή]ν, Hicks εἰς τὴν πόλιν; v. 13 δόντα δὲ και] Hicks; v. 14 Hicks εἰς ἀγῶνας και], Zingerle θηριομαχίας και]; v. 15 Wilhelm suppl.; v. 17 Zingerle ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ. — b v. 4 Zingerle confert IG XII 5 n. 951 v. 14 μαρτυρούμενον ἐπὶ τοῖς καλλίστοις.

144 Basis quadrata lapidis calcarii undique crepidine ornata, 1'12^m alta, 0'58^m lata, 0'52^m crassa; in foro; litterae 0'04^m altae; in angulis summae partis rotunda foramina.

Μεῖν Μενεδήμου
 Πιναρίδα καὶ Λυδάτιν
 ζήσασαν ἔτη τριάκοντα
 σεμνῶς καὶ φιλαγάθως
 5 Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου
 υἱὸς Βουλτινία Ἡλιόδω-
 ρος Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης
 καὶ ἄλλων πόλεων [πλί-
 10 στων] πολεῖτης τὴν γενο-
 μένην αὐτοῦ γυναῖκα.

Anno 1895 contuli exemplar Bentianum quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 68 n. 19. (IGRom. III 533)
 v. 8 sq. rasura inter πόλεων et πολεῖτης eadem invenitur n. 138 v. 7 et n. 139 v. 9; πλείστων legendum esse Heberdey cognovit n. 155 v. 18 et n. 157 v. 6.

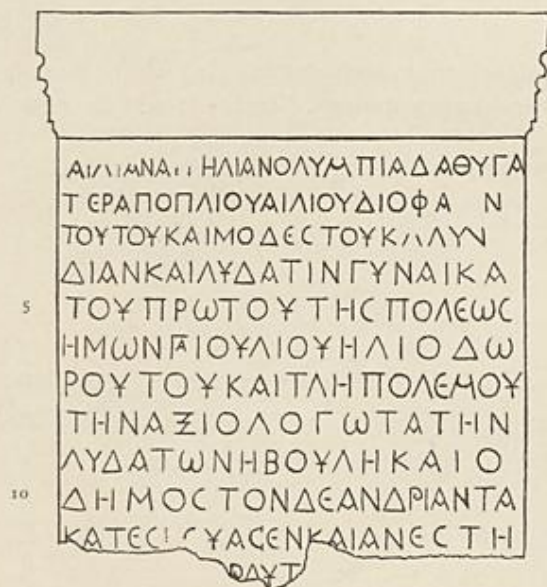
145 Basis quadrata 1'02^m alta, 0'68^m lata, 0'64^m crassa, undique crepidine ornata, cuius infima pars praeter angulos recedit; in foro; summa in basi duo vestigia; litterae 0'025^m altae.

Γάιον Ἰούλιον Γάιου Ἰουλίου Διοφάντου
 υἱὸν Διοφάντου Λυδάτην πολι-
 τευσάμενον ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν
 πόλεσι πάσαις, ἀρχιερατεύσαν-
 5 τα τῶν Σεβαστῶν καὶ γραμματεύ-
 σαντα Λυκίων τοῦ ἔθνους, προγό-
 νων ἱππάρχων ναυάρχων Λυκι-
 αρχῶν, πατέρα συγκλητικοῦ, κα-
 ταλιπόντα καὶ τῆς πατρίδος εἰς
 10 τὸ διηγεῖς δωρεὰς εἰς θέσιν
 ἐλαίου, Λυδατῶν ἢ βουλή καὶ ὁ δή-
 μος τὸν ἴδιον πολίτην καὶ εὐερ-
 γέτην τὸν δὲ ἀνδριάντα κατέστη-
 σαν ἐκ τῶν ἰδίων οἱ υἱοὶ αὐτοῦ
 15 Ἰούλιος Μαξιμιανὸς Διοφάντος
 καὶ] . . . . .

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 68 sq. n. 20. (IGRom. III 524)
 v. 13 sq. Wilhelm: κατεσκέυασαν καὶ ἀνέστησαν? (conf. n. 146 v. 11); v. 16 litterae omnino deletae sunt.

146 Basis quadrata lapidis calcarii, cuius pars inferior defracta est, 0'76^m alta, 0'62^m lata, 0'44^m crassa; in foro; litterae 0'025^m altae; „Ablauf nur rechts und links oben erhalten“.

Αἰλίαν Α[δρ]ηλίαν Ὀλυμπιάδα θυγα-
 τέρα Ποπλίου Αἰλίου Διοφάν-
 του τοῦ καὶ Μοδέστου Κ[α]λυν-
 δίαν καὶ Λυδάτιν, γυναῖκα
 5 τοῦ πρώτου τῆς πόλεως
 ἡμῶν Γάιου Ἰουλίου Ἡλιόδω-
 ρου τοῦ καὶ Τληπολέμου,
 τὴν ἀξιολογωτάτην,
 Λυδατῶν ἢ βουλή καὶ ὁ
 10 δήμος τὸν δὲ ἀνδριάντα
 κατεσκέυασαν καὶ ἀνέστη-
 σαν ὁ πατήρ]ρ [α]ὐτ[ῆς] . . . . .
 . . . . .

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 71 sq. n. 23.

147 Basis statuae in foro.

Ἀμεινίαν τὸν καὶ Ἀριστόβου-
 λον Ἀριστοβούλου τοῦ Ἀμεινίου
 τοῦ Ἀριστοβούλου Λυδάτην — γε-
 νόμενον ἰατρὸν τέλειον καὶ
 5 φιλόλογον, γονέων καὶ προ-
 γόνων ἐνδόξων, πᾶσαν ἀρ-
 χὴν καὶ λειτουργίαν τῆ πόλει
 φιλοταίμως τετελεχότων
 καὶ πρεσβείας μέχρι Ῥώμης δω-
 10 ρεῖαν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνος, ἐξ
 ἰδίας δὲ καὶ ἔργα τῆ πόλει

πεποιημένων, τετεμημέ-
 νων ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ εἰ-
 κόσιν, ζήσαντα ἔτη μὲθ' καὶ
 15 μῆνας ἕξ — Ἀριστόβουλος Ἀ-
 μεινίου καὶ Κλεαργασίς Θήρω-
 νος οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ ἀδελ-
 φοὶ αὐτοῦ Ἀριστόβουλος καὶ Θήρω[γ].

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 72 n. 24 ex ectypo Bentii. (IG Rom. III 534)

Litterae quas uncis seclusi desunt in exemplari edito; idem quas habet in v. 3 et 15 lineas transversas retinui; v. 11 extr. ΠΟ/ v. 12 extr. ΜΠΙ; v. 16 Κλ. Ἄρσασις? Zingerle.

148 Parva basis in foro.

Μηνοδώρα Ἀπολλω-
 νίδου Κρηγεῖτις Θευγέ-
 νην Θηραμένου καθ' ὕ(ιοθεσίαν)
 δὲ Ἀπολλωνίδου Κρηγεῖα
 5 τὸν ἑαυτῆς ἀνδρα ἱερατεύ-
 σαντα Ἀπόλλωνος καὶ Δι-
 ος καὶ θεῶν ἀγρέων φιλοσ-
 τοργίας ἕνεκεν τῆς εἰς ἑαυτ[ή]ν.

Journ. hell. st. 1889 X 56 sq. n. 7 (Hicks ex exemplari Bentiano), 1895 XV 101 n. 2 (Davies).

v. 8 extr. ΕΑΥΤΟΝ, quod Nachmanson Eranos 1911 XI 196 tueri conatur, cum amorem erga mortuum significari putat.

149, 150 Duo fragmenta titulorum inscriptorum. „Below the three lower heroa and further south we found two inscribed fragments. One had the letters ΑΥΤΟ (ο'οδ^m) and obviously had an imperial connection; the other showed:“

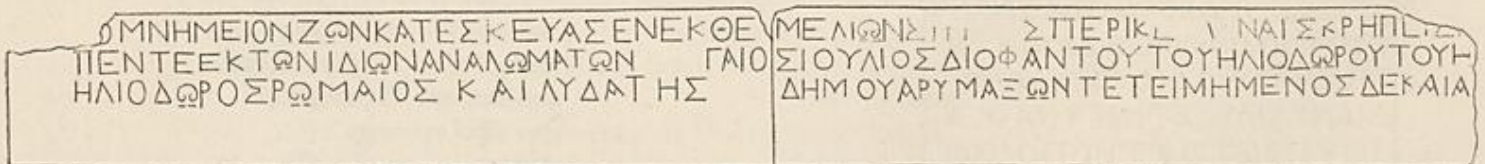
ΩΡΟΥΤΟΥ
 ΝΙΑΗΛΙΟ

Γάιος Ἰούλιον Διοφάντου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ
 Ἡλιοδώρου τοῦ Διοφάντου υἱὸν Βουλτινία Ἡλιοδώρου
 Ῥωμαῖον καὶ Λυδάτην] . . . . .

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 100 n. 1. — conf. n. 143.

C TITVLI SEPVL CRALES

151 Parvum sepulcrum oblongum duabus portis instructum (conf. n. 138) quod duas cellas complectitur. „Die Decke besteht jetzt aus zwei einfachen Quadern, die an der linken, westlichen Schmalseite die Inschrift des Grabhauses tragen“. Litterae ο'ο4^m altae sunt.

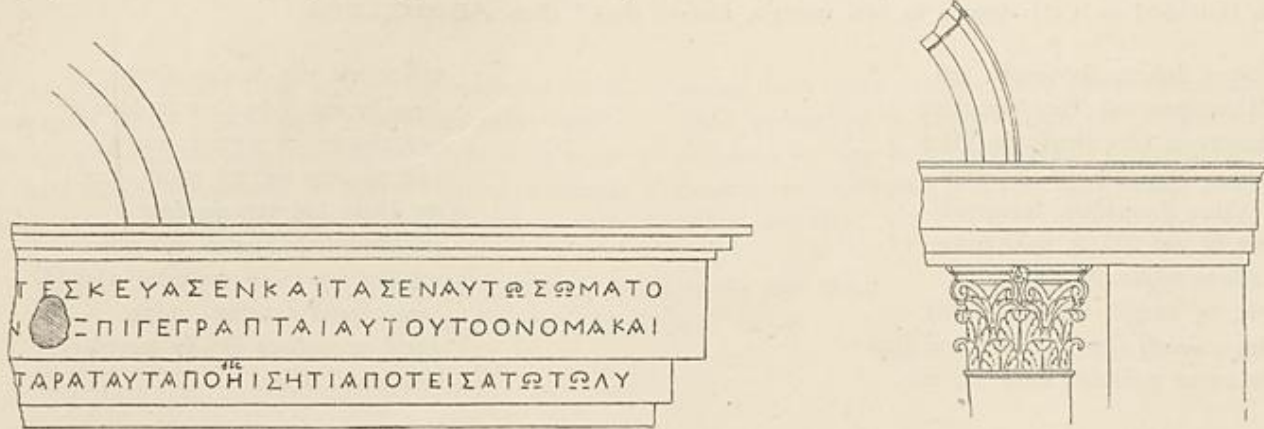
Τὸ μνημεῖον ζῶν κατεσκεύασεν ἐκ θεμελίων σ[ὺν ταί]ς περικε[ι]μέναις κρηπέ[ι]σιν καὶ βάσεις μονολίθους εἰς ἀνδριάντας πέντε ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Διοφάντου υἱὸς Βουλτινία Ἡλιοδώρος Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης δήμου Ἀρυμιάζων, τετεμημένος δὲ καὶ ἀ[λλ]αῖς πολιτεῖαις πόλεων πλείστων.

Anno 1895 ectypum feci.

v. 1 κρηπέσιν κτλ conf. n. 157.

Davies (qui ectypum suum benigne nobis suppeditavit) Journ. hell. st. 1895 XV 100 n. 1.

152 Pars epistylii marmoris albi imposita capiti antae Corinthio, unde arcus tholi surgebat.

Γ Ε Σ Κ Ε Υ Α Σ Ε Ν Κ Α Ι Τ Α Σ Ε Ν Α Υ Τ Ω Σ Ω Μ Α Τ Ο
 Ν Σ Π Ι Γ Ε Γ Ρ Α Π Τ Α Ι Α Υ Τ Ο Υ Τ Ο Ο Ν Ο Μ Α Κ Α Ι
 Τ Α Ρ Α Τ Α Υ Τ Α Π Ο Η Ι Σ Η Τ Ι Α Π Ο Τ Ε Ι Σ Α Τ Ω Τ Ω Λ Υ

Γ(άιος) Ίούλι(ος) Ήλιοδώρου υἱὸς Διοφάντος τὸ ἡρώον κα]τεσκευάσεν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ σωματο-
 θήκας ἐφ' ὧτε ἐνταφῆναι ἐν τῇ σωματοθήκῃ, ἐ]ν [ἡ] ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τὸ ὄνομα, καὶ
 τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐν τῇ ἐτέρᾳ· ἐὰν δέ τις] παρὰ ταῦτα πο(ιή)σῃ τι, ἀποτεισάτω τῷ Λυ-
 δατῶν δήμῳ (δηγάρια) . .]

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum, quod Hicks ediderat Journ. hell. st. 1889 X 57 n. 8 et similiter suppleverat. v. 2 sq. conf. n. 153 et 154.

153 Infima pars sarcophagi marmoris albi bis fracta, 2'65^m longa, iuxta tholum Diophanti; litterae 0'05—0'055^m altae; „oberhalb der Inschrift Wulst mit drei Blätterreihen; dahinter Ansatz des Sarkophagkastens (Vorder- und rechte Nebenseite): am linken Ende kniender nackter Mann, sehr klein, oberhalb ΗΛΙΟΔ Altärchen, oberhalb ΔΡΟΥΥΙ stehender Vogel nach rechts, oberhalb ΤΟΥΗ lagerndes Tier (Vogel?) zerstört, in der Mitte zwischen diesem und dem rechten Ende Reste einer herabhängenden Traube“. Kalinka. „Sarcophagus from inside the Heroon described under no. 8 [= n. 152] profusely ornate. Three heads (probably likenesses), to the front, encircled in garlands and supported by naked female figures, standing on small altars. At the four corners were four draped female figures standing on the shoulders of four old men kneeling. To the sides and back were heads of bulls, supporting garlands which encircled heads of Medusa. Below, there ran the following inscription.“ Bent.

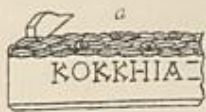
Γ·ΙΟΥΛΙΟΥΓ·ΙΟΥΛΙΟΥΗΛΙΟΔ·ΔΡΟΥΥΙΟΥΔΙΟΦ·ΔΝΤΟΥΗ·ΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΜΟΝΟΥ

Γ(άιος) Ίουλίου Γ(άιος) Ίουλίου Ήλιοδώρου υἱοῦ Διοφάντου ἡ σωματοθήκη μόνου.

Anno 1895 descripsi.

Hicks (exemplari Bentiano usus) Journ. hell. st. 1889 X 58 n. 9 conf. 1888 IX 84.

154 Fragmentum sarcophagi marmoris albi 0'51^m longum iuxta tholum Diophanti; litterae 0'045^m altae; „oberhalb der Inschrift Wulst aus Blumen und Blättern, dahinter Ansatz des Sarkophagkastens“. Kalinka. Integrum fere sarcophagum vidisse videtur Bent, qui ita eum descripsit: „Cupids lean at either corner holding bunches of grapes at which partridges are pecking. Round the margin of the sarcophagus is a garland of oliveleaves. On the lower edge is the following inscription.“

ΚΟΚΚΗΙΑ
 ΚΟΚΚΙΑΣ ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΔΟΣ ἡ σωματ[οθήκη μόνης.

Anno 1895 a descripsi; b ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 59 n. 10 ex exemplari Bentii, conf. 1888 IX 84.

Eiusdem sarcophagi videntur esse duo fragmenta quae Bent 1888 Lydis Londinium transportavit; conf. Catalogue of sculpture in the brit. museum III 2345: Fragment of a sculptured sarcophagus with a large bunch of grapes and a vine leaf; on each side the knee of an Eros (?) . . . . . Fragment of the same sarcophagus with a partridge pecking at a bunch of grapes; above remains of a wreath with poppy-head and ear of corn.

II ARYMAXA

Arymaxa fuisse δήμον τῆς Λυδάτιδος intellegitur e n. 155 v. 4 sq. et n. 157 v. 7 sq.; iisdem titulis in parte septemtrionali inventis eius paene insulae cuius caput Lydae erant ostenditur eum pagum illic situm fuisse. sed non multa eius monumenta servata sunt praeter aedificia Byzantina et sepulcra quorum permagnus numerus e rupe excisus est sinui septemtrionali propinqua, de qua Bent Journ. hell.

st. 1889 X 52 ait: it was simply honey-combed with tombs before which slabs had been placed and of very irregular shapes. nomen autem Arymaxorum tam simile est nominibus Armaxorum, oppidi Cappadociae (Itin. Anton. 179, 206, 214), et Orymagdi, fluvii Ciliciae (Ptol. V 7 3), ut facere non possum quin eandem eorum originem suspicer fuisse; conf. Burchner P.-Wiss. Suppl. I 147.

155 Basis quadrata lapidis calcarii tribus e partibus ornata crepidine et inferiore et superiore, 1'31^m alta, 0'62^m lata, plus 0'50^m crassa, iuxta sarcophagum Heliodori (n. 157); summa in basi vestigia. litterae 0'03^m altae. **ΑΕΗΘΜΞΕΣΥΩ**

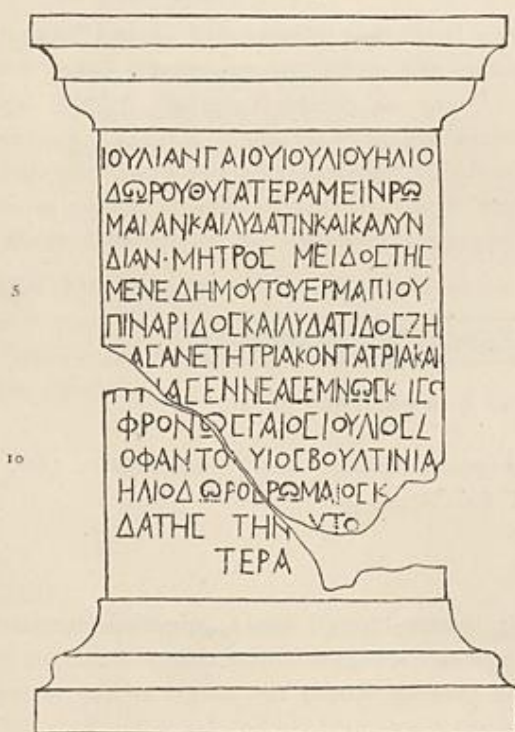
Γά]ιον Ίούλιον Διοφάντου τοῦ
 Ἡλιοδώρου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ
 Διοφάντου υἱὸν Βουλτινία Ἡλιό-
 δωρον Ῥωμαῖον καὶ Λυδάτην
 5 δ[ή]μου Ἀρυμαζῶν, τετεμημέ-
 νον δὲ καὶ ἄλλαις πολιτείαις
 πόλεων πλείστων, πάσας ἀρ-
 χὰς τῆ πατρίδι τετελεκῶτα καὶ
 10 ἀρχιφυλακῆ[σ]αντα Λυκίων καὶ [πρεσ-
 βεύσαντα πολλάκις ὑπὲρ τῆς πα-

τρίδος καὶ τοῦ Λυκίων ἔθνους
 δωρε[ὰν καὶ ἀρ]γυρίων ἐπιδόσε[ις]
 ποιησάμενον τῆ πατρίδι καὶ ἄλ-
 λαις πόλεσιν καὶ τῷ κοινῷ Λυκί-
 15 ὼν ἔθνει, καὶ τετεμημένον
 πολλάκις ὑπὸ Λυκίων τοῦ κοι-
 νοῦ καὶ τῆς ἰδίας πατρ[ίδος καὶ] [ἄλ-
 λων πόλεων πλείστων, πάση
 ἀρετῇ κοσμοῦντα τὴν ἐκ προγό-
 20 ὼν αὐτοῦ ἀξίαν.

Anno 1895 ectypum feci.
 Journ. hell. st. 1889 X 64 n. 17 (Hicks), 1895 XV 101 (Davies).
 (IGRom. III 526)

v. 1 in. ΜΙΟΝ, v. 5 ΔΙΗΜΟΥ, v. 9 ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΗΓ (Hicks: ἀρχι-
 ρεύσαντα), extr. ΩΝΚΑΙΓ Ε, v. 12 ΔΩΡΕΑ ΙΚ Ι ΓΥΡΙΩΝΕΠΙΔΟΣΕΙ
 (Hicks: δωρεὰν πανηγύρεων ἐπίδοσιν), v. 17 extr. ΠΑΤ ΙΔΙ/

156 Basis quadrata lapidis calcarii in duas partes fracta et eversa, alta 0'20 (crepido superior) + 0'84 + 0'25^m, lata 0'60^m, crassa plus 0'45^m; litterae 0'04^m altae; „auf der Terrasse gegen das Meer hin beim Sarkophag des Heliodoros (n. 157); Oberseite nicht sichtbar.“

Ίουλίαν Γάιου Ίουλίου Ἡλιο-
 δώρου θυγατέρα Μεῖν Ῥω-
 μαίαν καὶ Λυδάτιν καὶ Καλον-
 δίαν μητρός Μείδος τῆς
 5 Μενεδήμου τοῦ Ἐρμαπίου
 Πιναρίδος καὶ Λυδάτιδος ζή-
 σασαν ἔτη τριάκοντα τρία καὶ
 μῆνας ἑννέα σεμνῶς κα[ὶ] σ[ω-
 φρόνως Γάιος Ίούλιος Δ[ι-
 10 οφάντος] υἱὸς Βουλτινία
 Ἡλιοδώρου Ῥωμαῖος καὶ Λυ-
 δάτης τὴν [αὐ]τοῦ θυγα-
 τέρα.

Heberdey 1895 descripsit et ectypum fecit.
 Davies Journ. hell. st. 1895 XV 100 sq. n. 2. (IGRom. III 536)

157 Sarcophagus qui aedificatus est duplici stratura lapidum quadratorum insignis crepidine et inferiore et superiore, 2^m altus, frons inscripta 2'87^m longa, latera 3'11^m; „Hyposorion aus zwei Quaderschichten 0'78^m hoch; Inschrift (Buchstaben 0'04^m hoch) auf der untern Blockschicht; der Deckel hat an der Schriftseite niedrigen Giebel mit Akroterien; rechts und links je ein schriftloser Sarkophag auf einem gleichen Hyposorion, der linke zertrümmert; in der Rückseite jedes Sarkophages (Osten, dem Meere zu) Eingangstüre, zu der vier Stufen hinauf- führen; unter jedem Sarkophag in der Vorderseite des Hyposorions viereckige Öffnung.“

ΑΝΗΜΕΙΟΝ ΖΩΝ ΚΑΙ ΤΕΚΕΥΑ ΕΝΕΚΟ ΕΜΕΛΙΩΝ ΝΕΥΝΤΑΙ ΕΠΕ
 ΡΙΚΕΙΜΕΝΑΙ ΕΚ ΡΗΠΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΕΕΙΝ ΜΟΝΟΛΙΘΟΙΣ ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣ
 ΤΕΣΑΡΕΚΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΑΝΗΛΩΜΑΤΩΝ ΓΑΙΟΣ ΊΟΥΛΙΟΣ ΔΙΟΦΑΝ
 ΤΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΥΙΟΣ ΒΟΥΛΤΙΝΙΑ
 5 ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ ῬΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΛΥΔΑΤΗΣ ΔΗΜΟΥ ΑΡΥΜΑΖΩΝ ΤΕΤΕΜΗΜΕ
 ΝΟΣ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙΣ ΠΟΛΕΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΝ ΟΙΣ
 ΑΥΤΟΣ ΕΚΤΗΤΑΙ ΑΓΡΟΙΣ ΕΝ Τῷ ΑΡΥΜΑΖΕΩΝ ΔΗΜῳ Τῆς
 ΛΥΔΑΤΙΔΟΣ ΕΠΙ ΔΙΚΑΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΟΙΣ ΑΥΤΟΣ ΔΙΑ ΤῶΝ ΕΝ ΛΥ-
 ΔΑΙΣ ΑΡΧΕΙΩΝ ΔΕΔΗΛΩΚΕΝ

Τὸ μνημεῖον ζῶν κα[ὶ] τεσκεύασεν ἐκ θεμελίων σὺν ταῖς πε-
 ρικειμέναις κρηταῖσιν καὶ βάσεισιν μονολίθοις εἰς ἀνδριάντας
 τέσσαρες ἐκ τῶν ἰδίων ἀνηλωμάτων Γάιος Ίούλιος Διοφάν-
 του τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Διοφάντου υἱὸς Βουλτινία
 5 Ἡλιόδωρος Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης δήμου Ἀρυμαζῶν, τετεμημέ-
 νος δὲ καὶ ἄλλαις πολιτείαις πόλεων πλείστων ἐν οἷς
 αὐτὸς ἐκτηταὶ ἀγροῖς ἐν τῷ Ἀρυμαζέων δήμῳ τῆς
 Λυδάτιδος ἐπὶ δικαίοις πᾶσιν οἷς αὐτὸς διὰ τῶν ἐν Λύ-
 δαῖς ἀρχείων δεδήλωκεν.

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 63 n. 16. (IGRom. III 528)

III LISSA

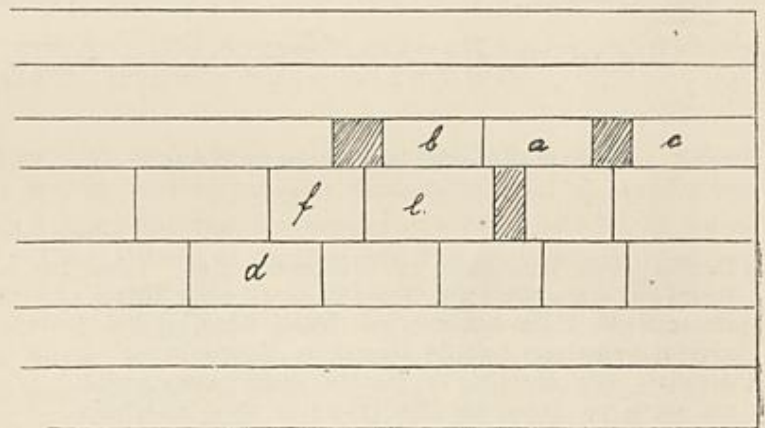
A Lydatide ad septem triones Lissa sita est in continenti terra prope lacum per quem amnis fluit.* inter monumenta huius oppidi maxime sunt illustria moenia cum turri in clivo exstructa cuius muro lapides inscripti sunt immissi. praeterea in eadem regione nonnulla sepulcra supersunt, alia lapidibus quadratis exstructa, alia e rupe

excisa, inter quae praestat illud cuius titulum Caricum TAM I 151 edidi. nomen autem Lissae ipsum vel simile (Λισσός) ut aliis locis commune ita oppido et promunturio Cretae insulae impositum fuisse constat. conf. Odysssiae γ 293 sq. (ubi Nestor Telemacho de laboribus reditus narrat):

ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἄλλα πέτρῃ
ἑσχατῇ Γόρτυνος ἐν ἡγεροειδεί πόντῳ.

158—161 Quadrati lapides calcarii, quorum complures inscripti sunt, in muro quo turris Byzantina fundatur.

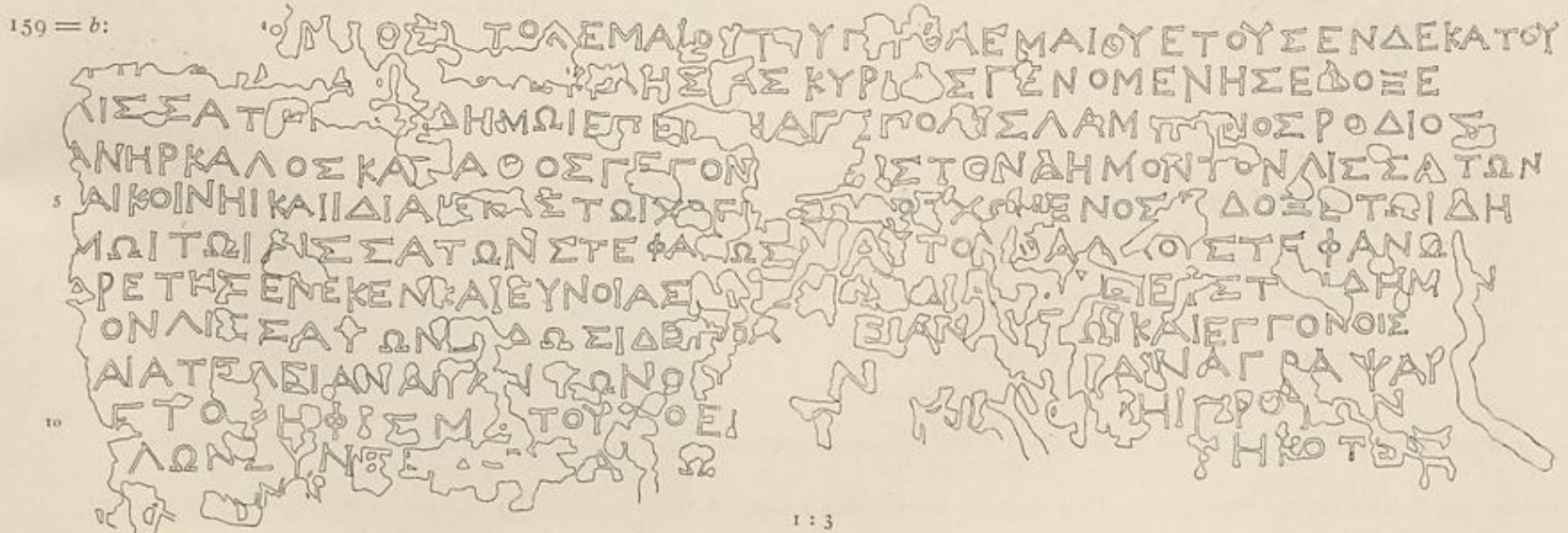
158 = a: ΒΑΞΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟ . ΠΤΟΛ . . Α . ΟΥΛΤΟΥ<
ΟΓΔΟΟΜΗΗΝΟΞΑΡΤΕΜΙΞΙΟΥΕΔΟΞΕΛΙΞΕΑΤΑΝΤ . . Λ . Μ . ΚΥΡΙ
ΑΞΕΚΚΛΗΣΙΑΞΕΓΕΝΟΜΕΝΗΞΕΠΕΙΔΗΜΕΝΕΚΡΑΤ . εο . . ς ΔΟΥΞ
ΛΙΞΞΑΤΗΞΑΝΗΡΑΓΑΟΟΞΑΝΔΙΑΤΕΛΕΙΞΕΤΟΝΔΗ ΙΟΝΤΟΝΑΙΞΞΑΤΑΝ
5 ΞΕΤΕΦΑΝΑΞΑΙΑΥΤΟΝΟΑΛΛΟΥΞΕΤΕΦΑΝΑΙΑΝΔ . . . ΟΙΑΞΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑΞΕΞΕ . . . ΕΙΞΕΤΟΝΔΗ ΑΤΑΝΚΑΙ
ΕΙΝΑΙΑΥΤΟ . . . ΕΤ ΤΟΥ ΕΤΟΥΗΦΙΞΕΜΑ
ΛΙΞΞ Ν ΗΙΞΕΥΝΤ
ΑΙ ΕΤΑ

i. e. mense fere Aprili
anni 277 a. Chr.

158 = a: Βασιλεύοντος Πτολεμαίου το[υ] Πτολ[εμ]α[ί]ου ἔτους
ὀγδοῦ μηνός Ἀρτεμίου ἔδοξε Λισσατῶν τ[ῶ] δ[ή]μ[ω]ι κυρί-
αξ ἐκκλησίας γενομένης· ἐπειδὴ Μενεράτ[η]ς Θ . . ὦ . δους
Λισσάτης ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατελεῖ εἰς τὸν δ[ή]μον τὸν Λισσατῶν,
5 στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνωι ἀνδ[ραγα]θίας ἕνεκεν καὶ
εὐνοίας ἧς [ἔ]χω[ν] διατελεῖ εἰς τὸν δ[ή]μον τὸν Λισσατῶν καὶ

εἶναι αὐτὸν εὐεργ[έ]την τοῦ [δή]μου· ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα
εἰς στήλην [λιθίνην καὶ στήσαι οὐ ἂν αὐτῶι δόξ]η. συντε-
λεσάτω δὲ ταῦτα ὁ ἐφεστικῶς . . . . .

0.35^m altus, 0.67^m latus

i. e. 275/4 a. Chr.

159 = b: Βασιλεύον[τ]ος [Π]τολ[εμ]αίου τ[ο]υ [Π]τολεμαίου ἔτους ἑνδεκάτου
μηνός [Π]ερειτίου? ἐκ[κ]λησ[ί]ας κυρί[α]ς γενομένης ἔδοξε
Λισσατῶν τῶι δ[ή]μωι· ἐπε[ὶ]δὴ Ἀγ[έ]πολις Λάμπ[ω]νος Ῥόδιος
ἀνὴρ καλὸς καγα[θ]ὸς γέγον[εν] εἰς τὸν δ[ή]μον τὸν Λισσατῶν
5 καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ ἐκάστωι χ[ρ]ε[ί]α[ς] [πα]ρεχόμενος, [ἔ]δοξε τῶι δ[ή]-
μωι τῶι Λισσατῶν στεφ[αν]ῶσαι αὐτὸν [θ]αλλοῦ στεφάνωι

ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας [ἧς] ἔχω[ν] δια[τελ]εῖ εἰς τὸν δ[ή]μ[ω]ν
τὸν Λισσατῶν, δ[ι]δῶσι δὲ πολ[ι]τεῖαν αὐτῶι καὶ ἐγγόνις
καὶ ἀτέλειαν ἀπάντων ὀ[πίσ]θ' αὐ[τ]ῶν [εἰσάγγ]η· ἀναγράψαι
10 δὲ τὸ [ψ]ήφισμα[α] τοῦτο ἐ[ν] στήλῃ λιθίνῃι πρὸ τῶν
πυ[λ]ῶν. συν[τε]λεσάτω[σαν] δὲ ταῦτα οἱ ἐφεστικῶς
. . . . .

* Bent Journ. hell. st. 1889 X 54: a lake of considerable size, the southern end of which was shut in by very precipitous cliffs, while the north-western end

was low and marshy terminating in a plain which extended to the mountains behind Caunos.

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟ ΣΗΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΟΥΒΑ
 ΑΡΕΤΗΝ ΣΤΕΦΑΝΩΣ ΔΑΦΩΝΕΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΠΕ
 ΤΟΥ ΤΗ ΚΑΔΙΕΔΟΞΕΛΙΣΣΑΤΩΝ ΤΩ ΔΗΜΩ ΕΥΒΑΕ
 ΚΥΗΣΙΑΣ ΓΕΝΟΜΕΗΣ ΕΥΣΙΔΗΠΑΝΤΑΝ ΕΥΝΗΜΕΝΕ ΑΤΟΥΣ
 ΛΙΣΣΑΤΩΝ ΗΡΑΙΛΟΟΣ ΑΝΔΙΑΤΕΛΕΚΡΙΑΣ ΠΡΕΧΟΜΕΝ
 ΚΑΚΟΙΝΗ ΤΩ ΔΗΜΩ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΕΚΛΕΣΤΗΝ ΝΕΥΣΤΟΝ ΤΩ
 ΣΤΕΦΑΝΩΣ ΑΥΤΟΝ ΟΥΔΕΤΕ ΠΗΞΕ
 ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΟΗΣΕ ΚΑΙ ΑΝΔΙΑΤΕΛΕΚΡΙΑΣ
 ΔΙΣΣΑΤΩΝ ΕΙΝΑ ΔΑΥ ΤΟΝ ΚΑΤΕΥΕΥΕΙΝ
 ΠΑΙΔΕ ΤΟΥ ΗΨΕΜΑ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ
 ΑΥΤΩ ΔΟΞΗ ΣΥΝΤΕΛΕΣΑΤΩ ΔΕ ΤΑΥΤΟΣ ΕΤΗΚ

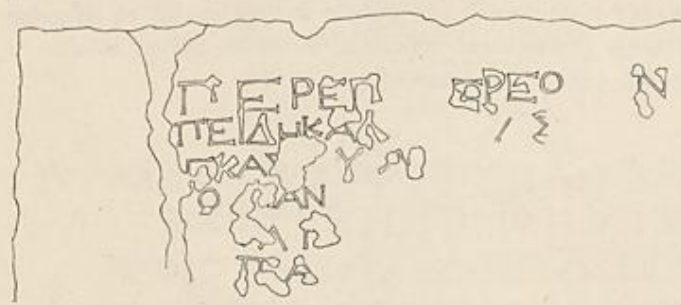
0'33^m altus, 0'84^m latus, litterae 0'02^m altae 1 : 3

i. e. mense fere Ianuario

160 = c: Βασ[ιλε]ύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου καὶ ἀννι 245 a. Chr. Ἄρσιν[ός] θεῶν ἀδε[λ]φῶν ἔτους δευτέρου μηνὸς Περει-
 τίου τριακάδι ἔδοξε Λισσατῶν τῷ δήμῳ [κ]υρί[ας] ἐκ-
 κλησίας γενομένης ἐπειδὴ Πανταλέων Μενε[κρ]άτους
 5 Λισσατῆς ἀνὴρ ἀ[γ]αθὸς ὢν διατελεῖ χρεῖας παρεχόμενος
 καὶ κοινῆ τῷ δήμῳ καὶ ἰδία [ἐ]κάστῳ τῶν πολ[ι]τῶν,

στεφανῶσαι αὐτὸν θ[α]λλο[υ] σ[τε]φάνῳ ἀρετ[ῆ]ς ἔ-
 νεκεν καὶ εὐνο[ίας] ἧς ἔχων διατελεῖ [εἰς τὸν δῆμ]ον τὸν
 Λισσα[α]τῶν, εἶναι δ' αὐτὸν καὶ εὐε[ργ]έ[τη]ν [τῆς πόλεως]. ἀνα-
 10 γράψαι δὲ τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λιθίνην [καὶ στησαι] οὐ [ἀ]ν
 αὐτῷ δόξῃ. συντελε[σ]άτω δὲ [τ]αῦτα ὁ ἐφ[ε]στ[η]γκ[ῶ]ς Λ[έ]ων.

161 = d: < 0'193^m >

0'340^m < 0'243^m >

1 : 3

161 = d: Ἐπ' Ἐρεπ[του?] ἐ[ε]ρέο[ς] . ν . . . . . [μηνὸς . . . . . τρια]κάδι[ε] ἔδοξε Λισσα[α]τῶν τῷ δήμῳ·
 ἐπειδὴ Καλ . . . . . σ . . . . . [Π]τολε[μ]αίου [Σ]ω[τ]ήρ[ος] ἐπ . . . . .
 ἐ[?]κάστ[ο]ν λ . . . . . υν . μ[?] ἀ[ν]α[θ]έ[μενο?]ν ἀπ[ο]γ[ρ]ά[ψ]αν-
 τ[ο]ς[?] . αν . . . . .
 . . . . . λι . . . . .
 . . . . . πα . . . . .

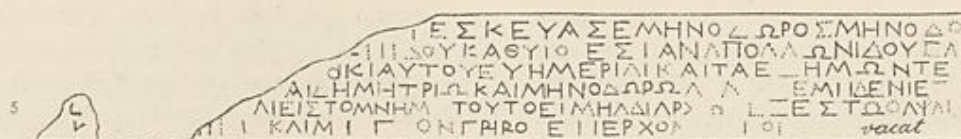
d 0'44^m altus et 0'90^m latus; sed in hoc titulo extra hos versus nihil certi cognosci potest praeter paucas litteras singulares.

e: saxum 0'90^m latum, 0'48^m altum, in quo vix singulae litterae aliqua cum fide legi possunt. in f omnino nihil legi potest.

Heberdey 1895 ectypa omnium titulorum fecit (e quibus unum [a] periit, quem titulum e Journ. hell. st. repetivi) et e descripsit.
 Hicks (ectypis usus Bentii) Journ. hell. st. 1888 IX 88 sq. n. 1 et 2 (= a et b), Heberdey-Kalinka Bericht 1896 p. 19 n. 1 (c). (Michel 548 et 549 [= a et b], Dittenberger Suppl. 57, 58, 727 [= a b c], Strack Dynastie der Ptolemäer 236 n. 52 [a et b], Strack Arch. f. Pap. 1903 II 542 n. 16 [c]). conf. Wilhelm Arch.-epigr. Mitt. 1897 XX 81⁴⁰, Gött. gel. Anz. 1900 p. 98, Mahaffy Empire of the Ptolemies 1895 487, Niese Gesch. der griech. und maked. Staaten II

102⁸, Bouché-Leclercq Histoire des Lagides I 1903 263 sq.³, Beloch Griech. Gesch. III 2 265.
 a v. 3 Θ[υ]μ[ώ]δους? Wilhelm; v. 8 sq. suppl. Wilhelm; Heberdey: Λισσα[α]τῶν ἐν [στήλῃ] λιθίνῃ; οὐ ἂν κτλ; b v. 9 ὄ[σ]ων ἂν Wilhelm, ὄπ[ο]τ' ἂν Hicks; v. 11 ἀλλ[ο]νων συνεπ[αινεσ]ά[ν]τ[ω]ν μετὰ τοῦ εἰρ[η]κότος Hicks; πρὸ πυ[λ]ῶν, συνεγ[δόντ]α[ς] κοινῆ; μετὰ τοῦ εἰρ[η]κό-
 τος Dittenberger; c v. 6 ἐκ[ά]στ[ο]ι[ς] et v. 9 [τοῦ δήμου] Dittenberger; d v. 2 Kubitschek: [ἀποσταλείς ὑπὸ βασιλέως Π]τολε[μ]αίου [Σ]ω[τ]ήρ[ος] ἐπ[ὶ] τὸ? et v. 3 med. ἀστ[υ]ν[ο]μία[ν] vel ἐ[ὶ]ν[ο]μία[ν].

162 Sarcophagus lapidis calcarii fractus, mediis in campis, fere 0'50^m altus, 2^m longus, 0'70^m latus; tabula inscripta, 1'25^m longa et 0'18^m alta, excidendo edolata est; litterae 0'02^m altae sunt.

Τοῦτο τὸ μνημῆμα κατ'εσκέυασε Μηνοδ[ω]ρος Μηνοδ[ω]-
του τοῦ Ἀπολλ[ω]νιδου καθ' υἱο[φ]εσίαν [Ἀ]πολλωνιδου [ἐα-
τῶ καὶ τῆ γυναικί αὐτοῦ Εὐήμερι[δ]ι· καὶ τὰ ἐξ[ῆ] ἡμῶν τε-
θήσεται(?)· καὶ [Δ]ημητρίω καὶ Μηνοδώρω· [ἄλλω δ]ὲ μ[η]θενί· ἐξ[ῆ]-
έστω τεθήνα· εἰς τὸ μνημ[α] τοῦτο, εἰ μὴ δι' [ἄ]ρχ[ω]ν. — ἐξ[ῆ]έστω [θ]άψ[α]-
κ[αί] . . . . . κ[ατ' ἀρ]χ[ω]ν [σ]τ[ε]ρ[ὸ]ν [σ]τ[ε]ρ[ὸ]ν ἐπεροχ[ω]μένων.

Anno 1895 ectypum feci.
v. 3 sq. τέχνη?

Titulus I. vel II. saeculo a. Chr. inscriptus est.

IV DAEDALA (INIDSCHÉ)

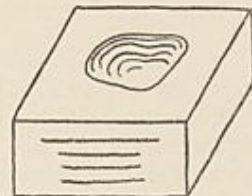
Ab Inidsche ad septem triones profectus ipse anno 1892 in alto monte arduo reliquias arcis antiquae vidi cuius moenia saxis quadratis exstructa etiam hodie ad 3^m alta sunt, ibidem e rupe excisa sunt tria sepulcra Lycii generis, quorum in uno facile inventa esse potest ara inscripta n. 163; et hiant summa in rupe duo foramina quadrata sepulcralia neque longe distat sarcophagus 2^m fere altus et operculo Lycii generis contectus qui e rupe excisus est. huic arcis nomen Daedala fuisse Hoskyns Journal of royal geogr. society of London 1842 XII 146 cognovit firmissimisque argumentis Arkwright Journ. hell. st. 1895 XV 94 sq. demonstravit; conf. Ruge P.-Wiss. IV 1991, sed licet de situ Daedalorum non iam dubitari possit, tamen aliis in rebus testimonia antiqua maxime discrepant. etenim in Stadiasmo 256 sq. (Geogr. Gr. min. I 494) Daedala Cariae adscribuntur similiter atque a Plinio N. h. V 27 103 (in ea [Caria] . . . . . oppida Daedala Crya eqs) et a Strabone XIV 2 2 (Ἀρχή δὲ [τῆς Καρίας] τὰ Δαίδαλα τῆς Ῥο-

δίας χωρίον; conf. XIV 3 2: Μετὰ τοίνυν Δαίδαλα τὰ τῶν Ῥοδίων ὄρος ἐστὶ τῆς Λυκίας ὁμώνυμον αὐτοῖς Δαίδαλα ἀφ' οὗ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν ὁ παράπλους ἅπας ὁ Λυκιακός) et a Livio XXXVII 22 (ad a. 190 a. Chr.: Daedala et quaedam alia Peracae castella obsidione exemerunt), conf. Steph. Byz.: Μαυσωλοὶ οἱ Κἄρες ἀπὸ Μαυσωλοῦ· Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνικῶν· Δαίδαλα Μαυσωλῶν et Τελμισσὸς πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φύλων καὶ Στράβων Λυκίας· ἐστὶ γὰρ ἀμφοτέρων ὄριον μετὰ Δαίδαλα; at Ptol. V 3 (quod caput inscribitur Λυκίας θέσις) 2: Δαίδαλα τόπος et Steph. Byz.: Δαίδαλα πόλις τῆς Ῥόδου(!) ἢ χωρίον· Στράβων δ'· ἐστὶ καὶ ὄρος τῆς Λυκίας τὰ Δαίδαλα· ἢ δὲ πόλις ἀπὸ Δαίδαλου τοῦ Ἰκάρου ἢ ἐν Λυκία. de quaestione autem finium Lyciae et Cariae conf. praeter prooemium huius voluminis Arkwright Journ. hell. st. 1895 XV 94 sq. et Kalinka Jahreshefte 1900 III Beiblatt 43 sq.

163 Parva basis quadrata caesii marmoris 0'1^m alta, 0'23^m lata, 0'17^m crassa ad Inidsche in sepulcro e rupe exciso inventa dicitur esse, nunc in domo privata servatur insulae cui nomen est Tersana; litterae 0'01^m altae; „die obere horizontale Fläche in der Mitte etwas eingetieft für die Plinthe des Weihgeschenkes“.

Γόργων Ἀνδροχάριος
ἐπιστάτης
Τόχαι ἀγαθὰ
καὶ Ἀφροδίται.

Heberdey 1895 ectypum fecit.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 101 n. 3.

„Titulum Rhodium esse secundi a. Chr. saeculi et dialectus declarat et tota eius conformatio. quae prorsus respondet aliis epistatarum Rhodiorum dedicationibus, de quibus ut de epistatis Rhodiorum summam Holleaux egit BCH XVII 52 sq. et XVIII 390 sq. num verum sit lapidem e continenti in insulam translatum esse addubitaverim. complures orae Lyciae adiacentes insulas castellis Rhodiorum munitas

fuisse ipse cum indagassem exposui Anz. Akad. der Wiss. Wien 1892.“ Benndorf. Ac re vera in Tersana insula Arkwright (vid. Journ. hell. st. 1895 XV 96) tenue castellum „of Hellenic masonry“ et sepulcrum lapidibus quadratis exstructum invenit.

v. 1 Gorgonis nomen saepius in ipsa Rhodo insula invenitur, conf. IG XII 1 indicem nominum et Tresp Fragmente der griech. Kultschriftsteller (= Religionsgeschichtliche Versuche und Vorarbeiten XV 1 1914) 146 sqq.

V KYSYLKAJA (OCTAPOLIS)

Prope vicum, cui nomen est Kysylkaja, 300^m fere supra mare in colle qui duobus rivis circumfluitur reliquiae oppidi parvi apparent quas primus Arkwright Journ. hell. st. 1895 XV 98 descripsit. cui quamquam moenia potius Byzantinae aetatis esse videbantur, tamen in iis antiquae partes insunt*; ac praeterea aedes sepulcrales duas**, sepulcrum parvum Lycii generis, sarcophagos fractos ibi repperit, nomen autem Kysylkaja non tantum ad unum hunc vicum pertinet sed etiam toti regioni tribuitur. in qua complures vici minores, omnes fere iuxta monumenta antiquitatis, siti sunt velut Emirtaschi (= Beschiktasch?) Sapun Karadschi-ören Tschukurhissar. sed in nullo eorum tituli inscripti sunt inventi praeter Emirtaschi, ubi oppidum antiquum ad septem triones proximum a Kysylkaja vico duos collis 600^m fere (a mari) alti vertices cum iugo occupavit et insigne est confertis muris („of which the lower courses, built of great well-squared stones, are very perfect, though the upper part which was probably of wood has disappeared“ Arkwright)*** multisque sepulcris e quibus unum (n. 166) est inscriptum, et Tschukurhissar, ubi Arkwright Cousin (1889) Heberdey (1898) in clivo longo et praerupto muros lapidum quadratorum, tres columnas mutilatas, columnae caput marmoris albi, aram compluribus gradibus impositam†, sarcophagos paucos viderunt („one of which, though the upper part is broken down and the great arched lid lies half buried beside it, still measures 8 feet in height and 16½ by 13 feet in area“ Arkwright)††.

Hac tota regione temporibus antiquis summae auctoritatis fuit illud oppidum cuius loco hodie vicus est cui praeter ceteros proprium nomen est Kysylkaja. illic enim titulum sepulcralem Heberdey repperit (n. 164) qui concluditur verbis *διὰ τῶν ἐν Ὀκταπόλει ἀρχείων* et alium (n. 165) in quo legitur *Ὀκταπολίτης*, quae cum ita sint ego

non dubito quin ipso hoc loco Ὀκτάπολις quondam exstiterit, cuius nomen nemo scriptor nisi Ptolemaeus V 3 3 (πόλεις δὲ εἰσιν ἐν τῇ Λυκίᾳ μεσόγειοι περὶ μὲν τὸν Κράγον τὸ ὄρος Κύδνα Σύμβρα Ὀκτάπολις κτλ.) memoriae prodidit. atqui Ὀκτάπολιν foedere quodam conditam aut certe nominatam esse, quo octo oppida consociata sunt, veri simile est, licet plurimis nominibus similis formae (Τετράπολις Πεντάπολις Ἑξάπολις Δεκάπολις) potius regiones significantur quae e certo numero oppidorum constant; conf. E. Schwartz Gött. Nachr. 1906 372 sq. quae vero octo illa oppida fuerint, quae συνοικισμῶ ἰουρα sua publica illi societatis capiti tradiderunt, inde cognosci potest, quod re vera octo vel novem in illa regione loca reliquis antiquitatis insignia sunt, de quibus quinque iam supra enumeravi quibus accedunt It-assar Ardovadschik††† Kuschkavak Taschbaschi. ac peropportune evenit quod Heberdey in It-assar populi decretum invenit (n. 168), quo complures eius regionis, ut mihi quoque videntur, populi nominantur quorum cives εἰς τὴν τοῦ βαλανείου κατασκευὴν suum quisque contulerunt. in quo titulo, quamvis non pauca verba perierint, tamen haec populorum nomina magis minusve plene leguntur: Ἰπποκωμηταί (a₁), Σήσιοι (b₁₈), Παλ[λ]ην[?]εῖς (b₃₁ sq.), Λυρνίται (b₄₂), Κασταννεῖς (b₄₉); quibus nescio num cum Heberdeio adiungere audeam Λοανδεῖς (a₁₂ sq.: τῶν θεῶν Λοανδέων) et Μυνδεῖς (b₁₁). quia vero ea aetate, qua iste titulus inscriptus est quem II. vel I. saeculo a. Chr.tribuendum esse censeo, populum Ἰπποκωμητῶν per se ipsum pleno iure publico fructum esse ex ipso titulo intellegitur, illum συνοικισμὸν certe non ante saeculum II. a. Chr. factum esse veri simile est. at ista ratiocinatio tota corrui, si recte Zingerle oppida quae in illo titulo 168. nominantur in eadem regione atque Octapolim et Hippocomen sita fuisse negat.

164 Ad septem triones ab arce pars superior ianuae sepulcri lapidis calcarii fracta, 0'50^m alta (crepido sola 0'19^m alta), 0'60^m crassa, 1'77^m lata (antepagmenti inferior pars 1'40^m lata); litterae 0'04^m altae.

Κτήσιος?

Κα[τασκευ]α[σε]ν [τὸν τὰ]ρον Ε[δ?]μν[ήσ?]του [ἐπι?] τῶ κ[α]τ[η] κη[δ]ε[ύ]σε Διον[?]ύσι[ον], [ἀ]λ[λ]ον τ[ιν]ά? μὴ ἐξ[?]ν [θ]ά[ψαι]? ἐξ[?]ν [δ]έ τις κα[τα-] θ[η] [τιν]α, [ἀ]ποτε[?]ει τῶ [Ὀκταπολειτῶν δῆμο? (δηάρια), α, εἰ μ[ὴ] ἐ[?]ν [ἐ]τι ζῶν σ[υν]χ[ω]ρήσω τῶν συντραφ[?]έν[των] τινι πο- ησα[ι]: ταῦτ]α μ[ε]τὰ ἐμὲ καὶ αὐτὸς βεβαίω[?]σομαι διὰ τῶν ἐν Ὀκταπό[?]ει ἀ[ρχ]είων.

* Cousin BCH 1900 XXIV 45: A une extrémité se trouve... un rocher dans lequel sont creusées des marches.

** Cousin 45: A un endroit très à pic sont creusés dans le roc deux tombeaux, à côté l'un de l'autre. Ils ont la forme d'un temple en antes avec colonnes et fronton... Le rocher par en haut surplombe les deux tombeaux. En avant du premier, des niches rectangulaires sont creusées dans le roc.

*** Cousin 45: Les murs et les édifices sont tous faits de la pierre de la montagne, taillée à peu près en parallépipèdes. La montée est assez abrupte. Outre le mur d'enceinte, on en voit d'autres à l'intérieur ou à l'extérieur qui se coupent à angle droit.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

v. 1 Κτήσιος nominativum si recte supplevi, primo omissus et postea additus est.

Heberdey v. 1 sq. Ἐ[ρ]μ[αῖος?] Κτ[η]σ[ι]ο[υ] τοῦ [Ἐπικτῆτου vel sim.], v. 4 sq. [ἐξ]ν [δ]έ τις ἕτερος] κα[τα]θ[η], v. 6 εἰ μ[ὴ] ἐ[?]ν [ἐγὼ σ]υν[χ]ωρήσω τῶν συνγ[εν]θ[ῶν] τινι, v. 7 [κα]τ[η] ἀμ[α] τὸ ὄνομα αὐτ[ο]ῦ προσθ[?]ήσομαι; Zingerle v. 7 καὶ ἀντίγραφον ἀποθ[?]ήσομαι.

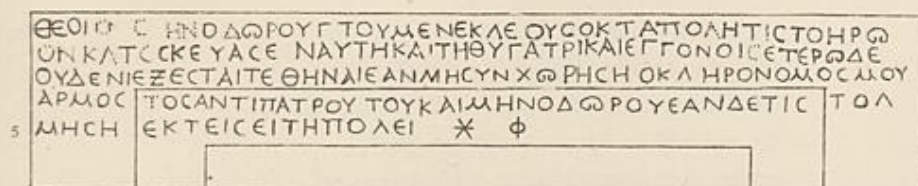
† Cousin 46: une petite base ronde, qui porte en haut des fleurs, plus bas des bucrânes reliés par des guirlandes.

†† Cousin 46 sq.: hors de la ville un grand tombeau qui avait deux étages. L'étage inférieur est une chambre voûtée... à gauche en entrant, une niche... Près de ce tombeau s'en trouve un autre à deux étages qui a encore son couvercle.

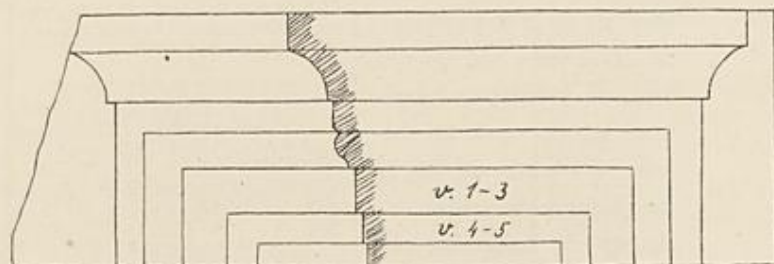
††† Nescio an Ardovadschik idem sit locus quem Cousin p. 48 nominavit Aladjin-Assar. ubi praeter sepulcra invenit spatium quadratum summo in colle moenibus cinctum et in colle vicino murum saxis quadratis constructum.

165 Summa in arce pars superior ianuae sepulcri lapidis calcarii 0'68^m alta (crepido sola 0'29^m alta), 0'50^m crassa, 2'05^m lata (antepagmenti inferior pars 1'58^m lata); litterae 0'025^m altae.

Θεο[γενής Μ]ηνοδώρου γ' τοῦ Μενεκλέους Ὀκταπόλις τὸ ἥρω-
 ον κ[α]τ[ε]σκευάσεν αὐτῆ καὶ τῆ θυγατρὶ καὶ ἐγγόνους ἐτέρω δὲ
 οὐδενὶ ἐξέσται τεθῆναι ἐὰν μὴ συνχωρήσῃ ὁ κληρονόμος μου
 Ἄρμοςτος Ἀντιπάτρου τοῦ καὶ Μηνοδώρου· ἐὰν δὲ τις τολ-
 5 μήσῃ, ἐκτεῖσει τῆ πόλει (δηνάρια) ψ'.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

Cousin BCH 1900 XXIV 44.

v. 1 in. Cousin ΘΕΟΓΟΝΟ[. ΠΛ ΩΡ]ΟΥ

166 In convalle inter duo montis culmina ad vicum Kysylkaja-Emirtaschi sarcophagus 1'20^m altus, 2'30^m longus, 0'95^m latus, cuius basis uno gradu continetur; 4 versus in tabula ansata 0'66^m lata et 0'26^m alta, infra quam quintus; litterae 0'05^m altae neque elegantes neque aequabiles; „Spitzbogendeckel mit 6 quadratischen Bossen“.

Τὸ μνημεῖον κα-
 τεσκευάσεν
 Μηνώδωρος καὶ
 Ἀντίπατρος οἱ Με-
 5 νεκλέους.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

Cousin BCH 1900 XXIV 44 sq. (p. 45: Non loin de là un autre
 tombeau soutenu par 4 degrés qui compensent la pente de la colline;
 même disposition architecturale)

167 Tschukur-Hissar sepulcri limen superius lapidis calcarii 0'80^m fere altum forma hemicyclii quod constat e duobus saxis crassitudine 0'40^m, quorum sinistri pars ima 0'60^m, dextri 1'50^m longa est; in quo hemicyclio tabula ansata 1'05^m longa et 0'60^m alta ita in duo illa saxa dividitur ut sinistro septima pars 0'15^m lata tribuatur, in qua nihil est inscriptum; litterae autem foedissime corrosae 0'04^m altae sunt.

Τ
 ΔΗ
 Κ ΙΑΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΑ
 ΙΕΚΤΕΙΣΙ
 5 ΤΑΔ ΛΟΠΑΜΣΓΗ
 ΟΔΕ ! ΗΠΟ

Τὸ μνημεῖον κατ[ε]σκευάσεν
 ἑαυτῷ Δη[μήτριος? ἐπὶ τῷ τέ-
 κ[ν]α καὶ γυναῖκα [ταφῆναι, ἄλλον?
 δὲ μή? ἦ] ἐκτεῖσει [τῆ πόλει (δηνάρια) . . .
 5 τ[ά] δ[ὲ] λ[ο]π[α]μ[ε]τ[ρ]α μ[ε]τ[ρ]α [ἔσται τῶν τέκ-
 νων, τ]ὸ δὲ [ἀριστερ]ὸν τῆς γυναικός?

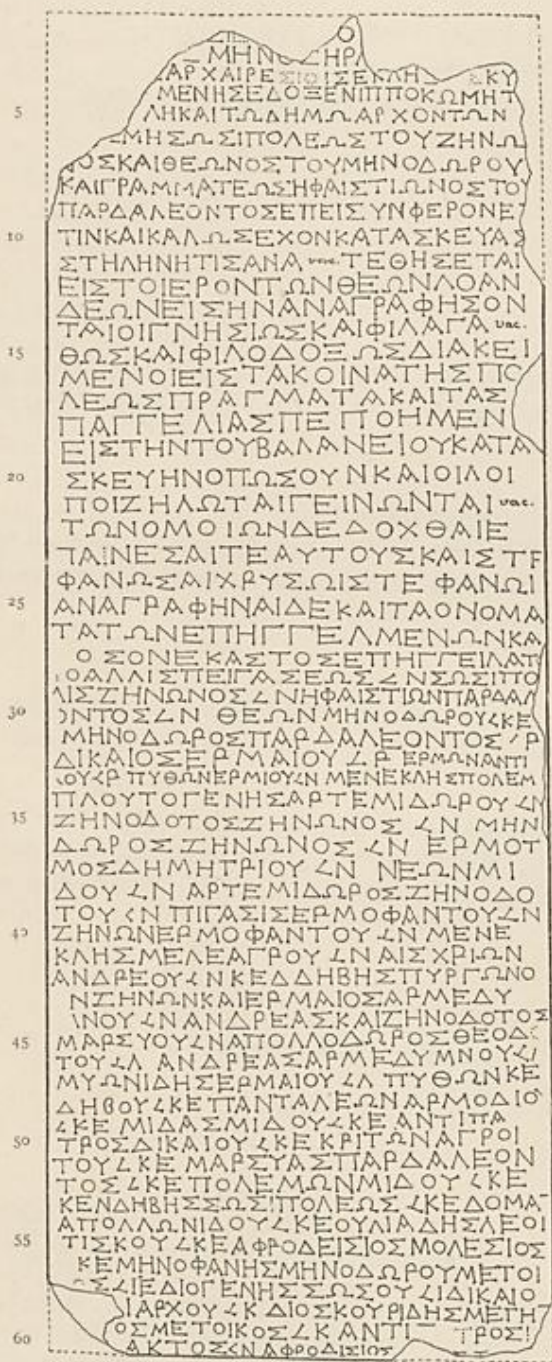
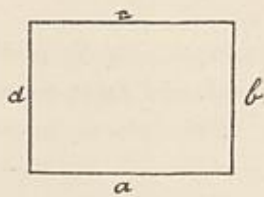
Heberdey 1898 ectypum fecit.

VI HIPPOCOME (IT-ASSAR)

Primus Arkwright situm vici cui nomen est It-assar adcurate descripsit (Journ. hell. st. 1895 XV 94) cum ait: „on an isolated hill with a rapid fall to the stream, and consists of a mediaeval castle partly built of ancient blocks; in the cliffs on the south-eastern side are about half a dozen rock-tombs.“ Cousin BCH 1900 XXIV 47 sq.: „Dans le rocher sont creusés sept tombeaux, de taille différente, mais tous assez petits; un seul a deux colonnes à l'entrée . . . . un autre tombeau en forme d'édicule à fronton, sans colonne ni architrave. Au dessous du fronton des modillons et cinq listels formant l'encadrement de la porte . . . . Quelquefois une petite niche

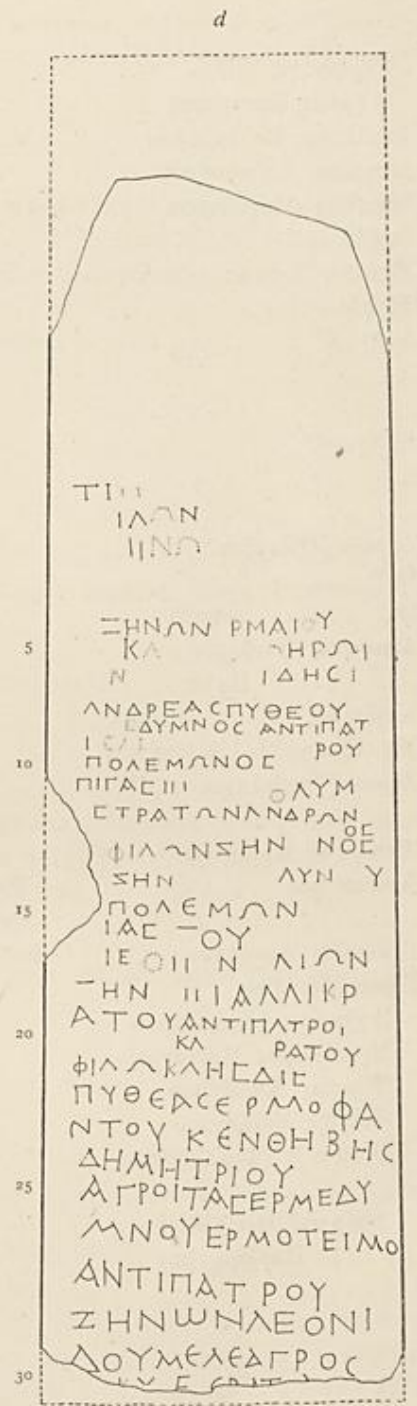
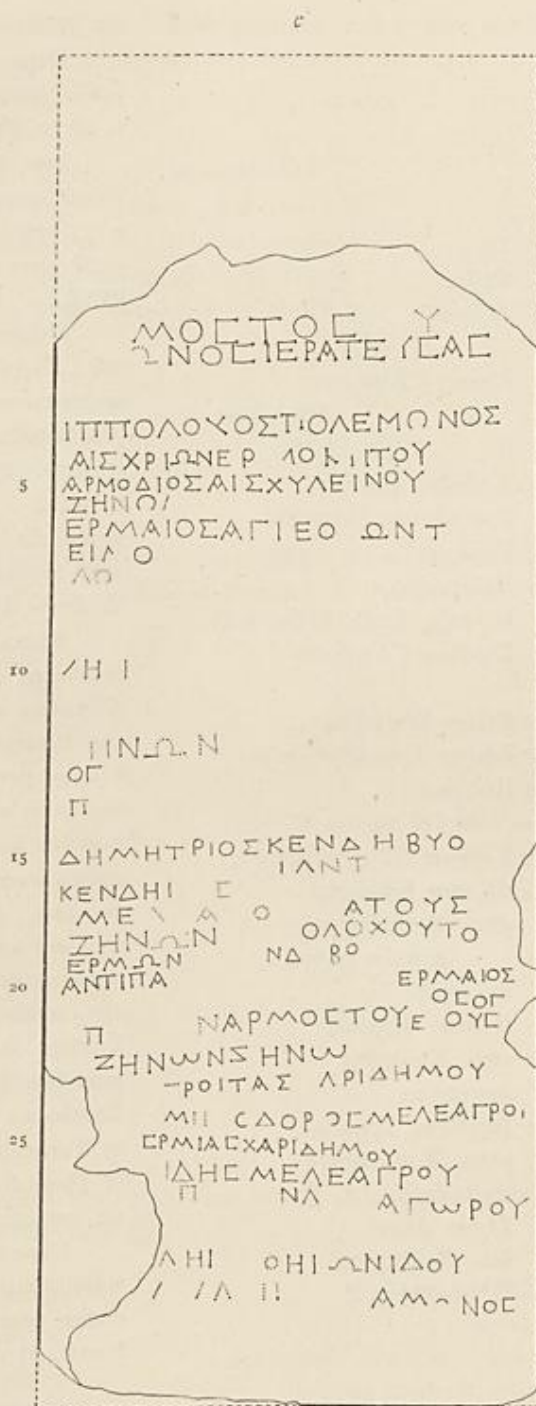
est creusée à côté du tombeau . . . . En contournant la montagne, on trouve un huitième tombeau (n. 171) . . . . Plus loin encore, un neuvième tombeau creusé dans le roc . . . . Autour de la colline d'autres tombeaux . . . .“ ibi praeter ceteros titulos inscriptos Heberdey 1898 decretum invenit (n. 168) in quo ineunte (v. 4 sq.) legimus Ἰπποκωμητ[ῶν τῆ βου]λῆ καὶ τῷ δήμῳ. pilam in qua haec scripta sunt aliunde illuc pervenisse cum veri dissimillimum sit, iam oppidum Ἰπποκωμητῶν repertum esse apparet, de quo Steph. Byz.: Ἰππου κόμη ait Δυκίας κόμη . . . οἱ οἰκοῦντες Ἰπποκωμητῶν. tamen Ἰππου κόμη in v. 16 sq. eiusdem decreti πόλις vocatur.

168 It-Assar ad meridiem ab arce in convalle per quam rivus fluit pila lapidis calcarii 1'50^m alta, summa pars 0'52^m lata et 0'37^m crassa, ima 0'54^m lata et 0'41^m crassa; in latere c etiamnum videntur crepidinum et superioris et inferioris reliquiae; litterae 0'02^m altae.

νος και Θεωνος του Μηνοδωρου
 και γραμματεως Ηφαιστιωνος το[υ
 Παρδαλεοντος· επει συνφερον εσ-
 10 τιν και καλωσ εχον κατασκευασ[αι
 στηλην ητις ανατεθησεται
 εις το ιερον των θεων Λοαν-
 δεων εις την αναγραφησον-
 ται οι γνησιως και φιλαγα-
 15 θως και φιλοδοξως διακει-
 μενοι εις τα κοινα της πό-
 λεως πράγματα και τας [ε-
 παγγελιας πεπονημέν[οι
 εις την του βαλανειου κατα-
 20 σκευην, οπως ουν και οι λοι-
 ποι ζηλωται γεινωνται
 των ομοιων, δεδοχθαι ε-
 παινεσαι τε αυτοσ και στε-
 φανωσαι χρυσωι στεφανωι,
 25 αναγραφηναι δε και τα ονόμα-
 τα των επηγγελιμενων κα-
 θ'·] οσον εκαστος επηγγειλατο·
 Τροαλλις Πειγασεωσ (δραχμας) ν', Σωσιπο-
 λις Ζηωνος (δραχμας) ν', Ηφαιστιων Παρδαλ[ε-
 30 οντος (δραχμας) ν', Θεων Μηνοδωρου (δραχμας) κε',
 Μηνοδωρος Παρδαλεοντος [(δραχμας)] ρ',
 Δικαιος Ερμαιο (δραχμας) ρ', Ερμων Αντιγ[ό-
 νου (δραχμας) ρ', Πύθων Ερμιο (δραχμας) ν', Μενεκλης Πολέ-
 35 μ(ωνος?) (δραχμας) [ν',
 Πλουτογενης Αρτεμιδωρου (δραχμας) [ν',
 Ζηνοδοτος Ζηωνος (δραχμας) ν', Μη[ό-
 δωρος Ζηωνος (δραχμας) ν', Ερμιότι-
 40 μος Δημητριου (δραχμας) ν', Νέων Μί-
 δου (δραχμας) ν', Αρτεμιδωρος Ζηνοδό-
 του (δραχμας) ν', Πηγασις Ερμοφάντου (δραχμας) ν',
 45 Ζηνων Ερμοφάντου (δραχμας) ν', Μενε-
 κλης Μελεάγρου (δραχμας) ν', Αισχρίων
 Ανδρεου (δραχμας) ν', Κεδδηβης (sic) Πύργωνος[ς
 (δραχμας) ν', Ζηνων και Ερμαιοσ Αρμεδύ-
 50 μ]νου (δραχμας) ν', Ανδρέας και Ζηνοδοτος
 Μαρσού (δραχμας) ν', Απολλόδωρος Θεοδ[ό-
 του (δραχμας) λ', Ανδρέας Αρμεδύμνου (δραχμας) [λ',
 Μυωνίδης Ερμαιο (δραχμας) λ', Πύθων Κε-
 55 δηβου (δραχμας) κε', Πανταλέων Αρμοδίου
 (δραχμας) κε', Μίδας Μίδου (δραχμας) κε', Αντίπα-
 60 τρος Δικαιο (δραχμας) κε', Κρίτων Αγροί-
 του (δραχμας) κε', Μαρσούας Παρδαλεον-
 τος (δραχμας) κε', Πολέμων Μίδου (δραχμας) κε',
 Κενδηβης Σωσιπόλεωσ (δραχμας) κε', Δομα[ς
 Απολλωνίδου (δραχμας) κε', Ουλιάδης Λεο[γ-
 65 τίσκου (δραχμας) κε', Αφροδείσιος Μολέσιος
 (δραχμας) κε', Μηνοφάνης Μηνοδωρου μέτοι-
 κ]ος (δραχμας) ιε', Διογένης Σώσου (δραχμας) ι', Δικαιο[ς
 Δικα?][άρχου (δραχμας) κ', Διοσκουρίδης Μεγέ-
 70 νορ?][ος μέτοικος (δραχμας) κ', Αντί[πα]τροσ [Ερ-
 μών?][ακτος (δραχμας) ν' (sic), Αφροδείσιος [Πλει?][στ]άρχου?
 (δραχμας) ν'?,

Επι [ερ]έ[ως Τ]ο[άλλεωσ του
 Πειγάσεωσ] μνηός Ηρ[αιωνος? . .
 εν? τοις] αρχαιρεσιωσ εκλη[σία]ς κυ[ρί-
 5 ας γεν]ομένησ εδοξεν Ιπποκωμητώ[ν
 τή βου]λή και τώ δήμω αρχόντων
 γνώμη Σωσιπόλεωσ του Ζήνω-

b
 ..... Α]ρ[ε]μ .....
 .....
 ..... Αρτε[?]μ[α]ς .....
 ..... Ανδ[ρ]ίου (δραχμᾶς) κ', ...
 ..... Α]νδρέ[ο]υ (δραχμᾶς) . . .
 5 ..... ος Αντιπάτρου (δραχμᾶς) . . .
 ..... ος Αντιπά[τρου]
 ..... ος Ανδρέας και Αν-
 (δραχμᾶς) ι', Μαινέ[σ-
 τίπα]τρος (δραχμᾶς) ι', Μαινέ[σ-
 10 τρα?]τος Καν[θ]ανοντος (sic)
 Μυνδαεύς (δραχμᾶς) ν',
 Μ]ηνοφάν[η]ς Ἀγρεοφώντος
 (δραχμᾶς) ν', Ἀγρεοφών Ἀνδρέ[ο]υ
 (δραχμᾶς) ν', Διονύσιος Ἑρμώνακ-
 15 τ]ος θ' (sic), Ἀνδρέας και Ἀρμό-
 διος και Ζηγνόδοτος (δραχμᾶς) ρ'.
 Σηστίων ὁ δήμο(μο)ς (δραχμᾶς) . . .

Σηστίων· Διονύσι-
 ος και Πανακέστωρ
 20 οί Νεοπτολέμου (δραχμᾶς) ν', [Μέ-
 νανδ[ρ]ος Θηρωνίδου (δραχμᾶς) ιε',
 Ἀντίπατρος Ἀντιπάτρου
 (δραχμᾶς) ι', Καλλισθένης Ἑρμωτε[ί]-
 25 μου (δραχμᾶς) ι', Δημοκράτης Ἀ[ν-
 τι]πάτρου ι', Ἐπίκουρος
 και] Ἀντίπατρος Ἀντιπά-
 τρου τοῦ Μητροδώρου
 (δραχμᾶς) ι', Δαμάς Πανακέστο-
 30 ρ]ος (δραχμᾶς) ι', Ἀγροίτας Ἀντι-
 π]άτρου (δραχμᾶς) κ', Μένανδρος
 Ἑ]ρμωτείου (δραχμᾶς) ι'. Παλ[λη]-
 ν]έων ὁ δήμος (δραχμᾶς) ρ', Π[λου-
 το]γένης Μηνοδότ[ου] (δραχμᾶς)
 . . ., Ἀρτεμίδωρος Ἀγρεο-
 35 φ]ώντος (δραχμᾶς) ι', Μηνοδῶρος
 Κρυ[?]αγόρου (δραχμᾶς) ι', Ἑρμωλέ-

ων] Πανακέστωρ (δραχμᾶς) ι',
 Μ]ενεκλῆς Σωπάτρο[υ]
 (δραχμᾶς) ι', Θηρωνίδης Ἀγρεο-
 40 φ]ώντος (δραχμᾶς) ι', Μενεκλῆ[ς]
 Ἑρμωλέοντος (δραχμᾶς) ι'.
 Λυρνιτῶν· Ἑρμαῖος
 Ἀρίστωνος (δραχμᾶς) ν', Ἀγρε-
 45 οφών Θηρωνίδου
 (δραχμᾶς) ν',
 Θηρωνίδης Ἀγρεο-
 φ]ώντος (δραχμᾶς) κε', Ἑρμῶ-
 ναξ Ἀντιπάτρου (δραχμᾶς) κ[ε].
 Κασταννεῖς· Ἀγρε[ο-
 50 φ]ων Ἀρμοδίου (δραχμᾶς) ν', Λ-
 εών Θηρωνίδου (δραχμᾶς) [ν']?
 Ἴ]ππόλοχος Κενδηβου
 ἱε]ρ[α]τεύσας Διὸς
 Ἡλίου διὰ βίου,

<i>c</i>	<i>d</i>
Ἄρ]μοστος [Π?]ύ- θ?]ωνος ἱερατεύσας	.....
Ἰππόλοχος Πολέμ[ω]νος	.....
Αἰσχρίων Ἐρ[ι]μοχ[ρ]ίτου	.....
5 Ἀρμόδιος Αἰσχυλαίνου	.....
Ζηγ[ό]δοτος?	Τ[ι].....
Ἐρμαῖος Ἀγ[ρ]εο[φ]ώντ[ος]	Φέ]λων .....
Ἐ[ρμ]ο	Ζή?]νω[ν].....
Δω?]	.....
.....	Ζή]νων [Ἐ]ρμαίου
.....	5 .. κλ .....
10 Ζή]νων?	[Θ]ήρω[νος]
.....	Ν..... ἰδης [β']?
.....	Ἄ]νδρέας Πυθέου
.....	Ερμ]εδυμνος Ἀντιπάτ-
Ζή]νων [Οὐλιάδου?	Πολέμων] ρου
Θε?]	10 Πολέμωνος
Π	Πιγασ[ι]ς Ερμ]ο[δ?]ύμ[νου]?
Δημήτριος Κενδηβύου	Στράτων [Ἄ]νδρων-
15	ος
Κενδη[β]ης	Φίλων Ζή]νω[νος]
Με[λ]έ?]α[γρ?]ο[ς] Κρ?]άτους	Ζή]νων Ερμ]εδ?]ύμ[νου]
Ζή]νων [Ἰππ]ολόχου το[ύ]	15 Πολέμων
.....	Ἰάσ[σ?]ου
Ἐρμῶν[αξ] Κε]νδ[η]β[ο]ύ	Ν?]έ[ων] Ἄ?]ν[γ]ε?]λίων[ος]
20 Ἀντίπα[τρο]ς	Ζή]νων Κ]αλλικρ-
.....	άτου, Ἀντίπ[α]τρο[ς]
Π[ύθω?]ν Ἀρμόστος	20 Κ[αλλικ]ράτου
Ζή]νων Ζή]νω[νος]	Φιλωκλῆς δις
Ἀγ]ροίτας [Χα]ριδήμου	Πυθέας Ἐρμ]οφά-
Μ[η]νό]δορος Μελεάγρου	ντου, Κενδηβῆς
25 Ἐ]ρμίας Χαριδήμου	Δημητρίου
Φιλ?]ης Μελεάγρου	25 Ἀγροίτας Ερμ]εδύ-
Π[ύθω?]ν [Δημ?]αγώρου	μνου, Ἐρμ]οτεμο[ς]
.....	Ἀντιπάτρου
Δ]ή]μων? Θ]η]ρωνίδου	Ζή]νων Λεονί-
..... Παρ]άμ[ου]νος	δου, Μελεάγρου
.....	30 Π?]ρ[α]θέντος?

Heberdey et Zingerle 1898 ectypa fecerunt.
Heberdey in ectypis quippe quae tum recentissima essent paulo plura legit: *a* v. 4 in. *DM*, v. 4 extr. *T*-, v. 5 in. *'A*, v. 28 in. *FO*; v. 32 extr. et v. 33 in rasura?

Ipse iam in ectypo nonnulla melius cognoscere mihi videor quam in imagine nostra reddita sunt: *a* v. 33 in. *VO*, v. 33 extr. *M* < i. *b* v. 3 *IMΛΣ*, v. 9 *M* ante *AIN*E, v. 50 in. *φ* ante *~*, *c* v. 11 *INΩNOIΛIA*, v. 13 *PNHΣ*. supra *KENΔ*, *d* v. 30 *PAOCNTOT*

Heberdey: *a* v. 1 sq. Ἐπὶ ἱερέως Διὸς? Τ]ο[ἀλλεως τοῦ | Περιάσεως] (conf. v. 28, sicut in v. 28 sqq. cetera magistratum nomina quae in v. 6 sqq. leguntur) μηγός Ἡρ[ακλεῶνος; v. 6 γνώ]μη; v. 18 πεπονημέν[οι] (melius quam πεπονημέν[ας]; v. 26 sq. κα[ί] ὄσον; *b* v. 32 sq. Π[λουτο]γένης; *c* v. 1 sq. [Π]ύ[θ]ωνος; inter v. 2 et 3 nomen sacerdotii putat interisse; v. 14 *BYO* pro *BOY* insculptum esse suspicatur; v. 18 extr. τὸ [β']? v. 21 Π[ύθω]ν; v. 27 Π[ύθω]ν Δ[ε]αγώρου; v. 29 [Παρ]άμ[ου]νος.

Mirum est quod in lateribus *c* et *d* et iam *b* 52 sqq. nominibus numerus drachmarum non additur, neque omnis difficultas eo tollitur quod summa pars laterum *c* et *d* in qua titulus huius partis proprius praescriptus esse potuit omnino periit. nam accedit quod nomina in lateribus *c* et *d* non ut in *a* et *b* continuantur, sed singula in singulos versus distribui solent. itaque Zingerle haec nomina ad eos Hippocomes cives pertinere opinatur, qui extra Lyciam habitabant nec tum, quamquam ipsi quoque pecunias conferre debuerint, aut solverant aut certe professi erant, quam ob rem numerus drachmarum nondum adscribi potuerit. hanc opinionem eo sibi confirmare videtur quod etiam nominibus *Σηστίων* (*b* 18) *Παλληγέων* (*b* 31 sq.) *Λυρνητῶν* (*b* 42) *Καστανιέων* (*b* 49) oppida significantur extra Lyciam sita: *Σηστός* ad Hellespontum, *Παλλήγη* inter sinus Thermaicum et Toronaicum, *Λυρνησσός* in Mysia, *Κασθαναία* (*Κασταναία*) in Thessalia. quae omnia licet non omnino certa sint, tamen vix est quo refellantur.

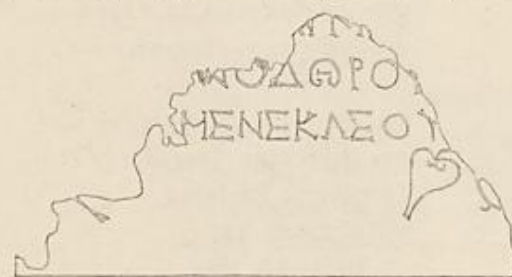
Hunc titulum ante Chr. n. inscriptum esse recte Wilhelm statuit; atque omnes eius partes eidem fere temporis tribuendas esse apparet, quamvis diversa sit scriptura laterum *b* extr. et *c* et maxime *d* a ceteris.

169 It-Assar ad meridiem ab arce in convalle, per quam rivus fluit, lapis quadratus calcarius muro immissus 0'24^m altus, 0'60^m latus, 0'37^m crassus; litterae 0'025—0'035^m altae neglegentissime sunt adumbratae. AAEMCW

Ὅπλης Ἐρμαίου
ἱεράτευσεν.
Ἐρμαῖος Πολέμωνος (εἰ-
ερα)τε) ἱεράτευσεν).

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
v. 3 sq. male intellexisse et temere descripsisse videtur lapidarius, quae ei incidenda tradita erant.

170 It-Assar ad meridiem ab arce in convalle per quam rivus fluit inferior pars arae quadratae lapidis calcarii caesii venis flavis insignis 0'26 (crepido) + 0'54^m alta, 0'54^m lata, 0'50^m crassa; litterae 0'03^m altae; „unteres Gesimse vorn reicher, an den andern Seiten ganz einfach“.

Ἐπίχαρ]μ[ος]
Μη]νοδώρου
τοῦ] Μενεκλέου[ς].

Heberdey 1898 ectypum fecit.
Davies Journ. hell. st. 1895 XV 101 n. 4.

171 It-Assar in clivo meridiano sepulcrum fastigatum e rupe excisum, supra cuius ianuam in intercolumnio 1^m lato et 0'36^m alto inter duas pilas angulares titulus litteris 0'045^m fere altis neglegentissime inscriptus est; „am Giebel zwei Eckakroterien, im Giebelfeld Rundschild und dahinter Schwert mit Hakengriff“. ΑΕΗΜΝΩ

Μεννάς Μά-
γαντος και γυνή αὐ-
του Ἐ[λέν?]η και πενθερά κ-
ατά σύμ[φω]ν[ο]ν. τὸ συνεχώ-
5 ρημα ἀ[νεγράφ]η [κ]αι διὰ τῶν
ἀρχί-
ων.

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
Cousin BCH 1900 XXIV 48.
v. 4 med. Heberdey descripsit: CYM C NICH,
ect.: CYM NCN; v. 3 et v. 5 litterae uncis in-
clusae omnino incertae sunt.

172 It-Assar sepulcrum e rupe excisum formae Doricae, supra cuius ianuam titulus litteris 0'015^m altis in tabula 0'41^m alta et 0'58^m lata inscriptus est; „zwei Säulen zwischen zwei Anten, im Giebel Rundschild, die Türe von einfacher Leiste umrahmt, innen Triklinium“.

ΔΙΟΛ Η ΕΣΥΝ ΙΕΧΩΡΗΕ
x ΜΟΙ Λ Αε C Ι Ν Ν ΟΤΕΙ ΕΙ
ΛΟ Γ ^
5 Ι Ο Ω Γ
Γ Ο Ι
ΤΙ Ι Α ΑΤΙ
10 Γ Α Γ ΛΙΓΑΣΑ
Ε Δ Ν ΔΙ ΔΕΑΝ
ΜΗΤΙ ΕΡΕΠΙΤΙΙ
ΙΚΑΠΤ
ΤΕΙ ΣΑΕ ΙΙΗ
ΙΙ ΠΟ ΜΗ
Ο Ω Ι
Μ Δ ΚΑΙ
ΜΙ ΥΡΙCΙ
ΗΝΤΟ

Διο[γέν]ης συνεχώρησε
μοι? . . . . . [Δ]ιογέ[ν]ε:

e ceteris versibus ne verbum quidem extorquere potui praeter τέσσα[ε] (v. 7), Ἰ[π]πο[κω]μ[η]τῶν (v. 8), και [Ν]εαν[ε]δία· ἐάν (v. 10 sq.), [μ]υ-
ρί[οις?] μή τ[ε]ς π[ε]ρὶ τ[ῆ]ς (v. 11 sq.).

Heberdey 1898 ectypum fecit.
Cousin BCH 1900 XXIV 47: Il y avait en effet quatorze lignes,

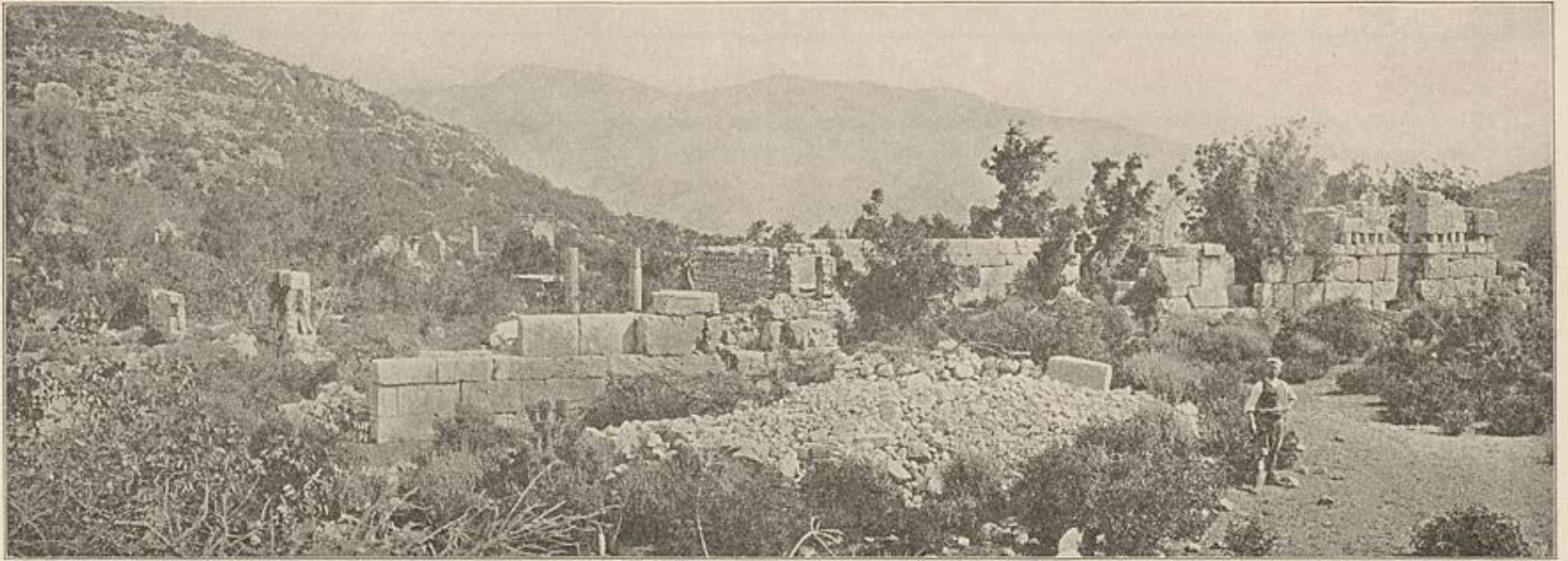
malheureusement trop effacées pour que l'on puisse essayer une resti-
tution.

173 It-Assar in campo tabula lapidis harenacei 0'46^m alta, 0'53^m lata, 0'06^m crassa, undique fracta, pars aversa rudis; litterae 0'04^m altae, male scriptae, pessime servatae. ΑΕΘΜΞΩ

ΜΗΔΕΙCΑΝΥΞΙΙ
ΤΟΝΔΕΛΑΙΝΟΝ
ΤΑΦΟΝΤΥΧΟΝ
ΤΟC ΗΓΩ
5 ΡΙΟΥCΘΕΩ
ΕΙΙ
ΙΙΙΟΚ

Μηδεις ἀνύξη
τόνδε λάινον
τάφον τυχόν-
τος η [σ]ω[τη]-
5 ρίους θεῶ[ν] χέ-
ρας? . ε . . . . .
. . . . . ον . . .
. . . . .

Heberdey 1898 ectypum fecit.
v. 1 sqq. μηδεις ἀνύξη τόνδε λάινον τάφον trimetrum iambicum esse Wilhelm cognovit, quem in supplendis versibus 4 sq. duplicare studuit Zingerle, cum legit τυχόντος — ἡ [σ]ω[τη]ρίους θεῶ[ν] χέρας; participio τυχόντος haec fere sententia indicari videtur: quia (quis-
quis tale quid commiserit) contrahet (deorum iram); quo modo vero membrum quod sequitur applicetur, omnino obscurum est. similia epigrammatum exordia sunt Kaibel Epigrammata Graeca 166 Μή κείναι λίθον ἐκ γαίης et 195 Μή μου ἐνυβρίξεης ἀγνὸν τάφον ὃ παροδία.

Reisen I tab. XXI

PARS TERTIA

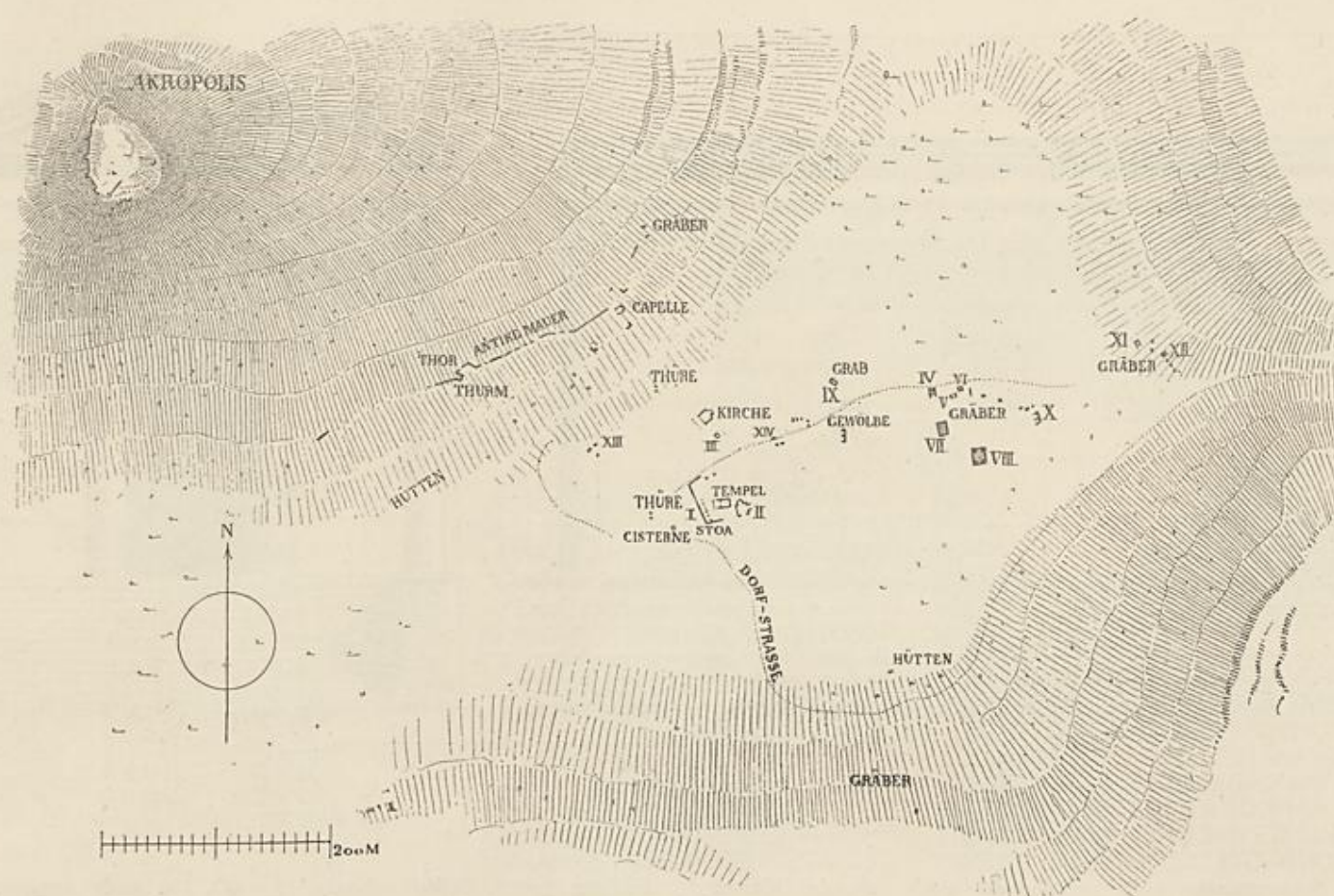
OPPIDA AD CRAGVM MONTEM SITA

I SIDYMA (DODVRGAR)

Sidyma oppidum primus Fellows repperit (conf. Lycia 152 sqq.), Benndorf accurate descripsit (Reisen I 58 sqq.), Niemann conspicua quaedam aedificia adumbravit et formam oppidi addidit (Reisen I fig. 40). cuius oppidi in arce 820^m alta (a mari) nihil Benndorf invenit nisi exiguas parietinas moeniumque reliquias, quae aetatis Byzantinae esse ei videbantur, puteos ipsos quoque infimae aetatis, viles testas. sed in radicibus montis, quae ad orientem spectant, documenta summae vetustatis huius sedis manifesta sunt. „Hier zieht sich“, Benndorf inquit p. 60 sq., „eine kyklopische Umfassungsmauer, öfters unterbrochen, jedoch auf 400^m Länge bestimmbar, dem Abhange entlang; an einer Stelle biegt sie ein und bildet für ein schmales Tor eine Art Vorhof, welchen linker Hand ein Turm flankiert; Turm und Tor bestehen als die konstruktiv wichtigsten Teile wie so oft aus gut gefugtem geradlinigem Quaderwerk. Die ganze Fortifikation galt also einer älteren Stadt, welche auf die Höhe oder den Abhang des Akropolisberges beschränkt war. Aus einem alten Dorfe vor ihren Toren mag sich dann die neue Stadt entwickelt haben, welche mit ihren Tempeln und Grabmälern zur Zeit der Kaiser die alte Stadt überbot und aufsog. Sie war offen, denn in den gesicherten Zuständen der römischen Provinz bedurfte sie keiner Schutzwälle.“

Amplissima oppidi pars insignis est porticu plus quam 30^m longa, ubi Benndorf forum fuisse scite suspicatus est. cuius porticus formam ex Reisen I fig. 41 et 44, eius imaginem ex tab. XXI eiusdem libri, in cuius sinistra parte alterius aedificii murus lapidibus quadratis exstructus et duabus columnis ornatus conspicitur, repetendas curavi. „Die Wand der Halle“, Niemann Reisen I 62 sq. ait, „ist 2·52^m stark und besteht

aus zwei Parallelmauern, die aus Quadern aufgeführt und auf den Rückseiten innen unbehauen sind. Den Haupteingang bildet ein überwölbtes Tor, dessen Anlage, obwohl nicht in der Mitte gelegen, ursprünglich ist. Im Südosten scheint die Halle geschlossen gewesen zu sein. Im Nordwesten endigt sie mit einer Ante, neben dieser stehen jetzt drei Säulen, deren Stand nicht zu untersuchen war. Die nordwestliche Ecke bildete einen Winkel von 60°, wie sich auch aus dem aufgefundenen Geisonstück ergab. Nach Osten werden der Halle Stufen vorgelegen haben, da sich das Terrain senkt. Die Standfläche des Tempelbasamentes liegt einen Meter tiefer als der Stylobat der Halle. Ihr Gebälk zeigt regelrechte, etwas breite Triglyphen nach römischer Art. Die Unterfläche der Hängeplatte ist mit ununterbrochenen Reihen von Tropfen besetzt und hat keine Mutulen.“ iuxta hanc porticum, in cuius epistylis titulus 178 legitur, aedes Augustorum sacra lapide calcario marmoris simili splendebat inscripta titulo 177, cuius imaginem Niemann restituere conatus est (Reisen I fig. 42). „Es ist“, idem ait p. 62, „ein kleiner römischer Prostylos mit vier monolithen Säulen an der Westfront, über einer höchstwahrscheinlich mit Wangen beiderseits versehenen Treppe. Vorhanden ist noch der Unterbau, ein Stück der Wand, eine Ante mit Kapitäl, vier in situ befindliche Säulenstumpfe, zwischen die spätere Mauern eingesetzt sind, die Stelle der Türmauer; alles übrige ist, abgesehen von den Maßen der Tür und der Stufenzahl, durch gesicherte Kombination hinzugefunden. Nach der Bussole ergab sich eine Orientierung der Längsachse von 80°/260°. Die Hauptmaße des Gebäudes sind folgende: äußere Länge der Cella von der Hinterkante bis zur Stirnfläche der

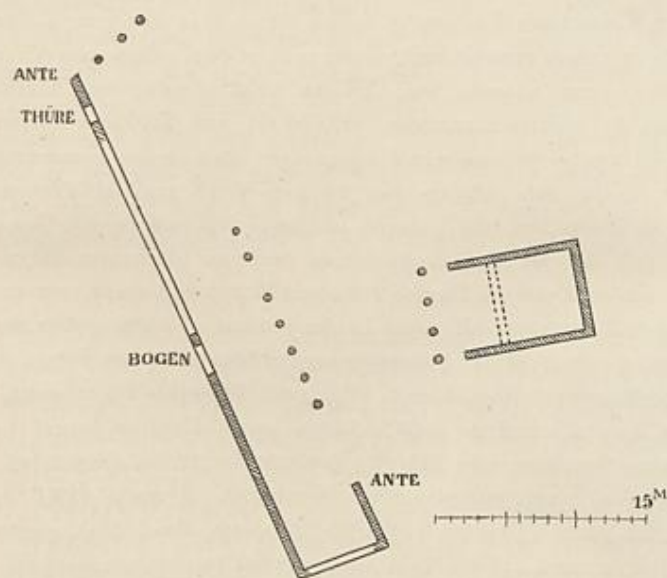

Reisen I fig. 40

Ante 9.45^m , innere Länge der Cella 6.18^m , Tiefe des Pronaos 2.72^m . Säulenhöhe das Kapitäl inbegriffen 4.83^m , unterer Säulendurchmesser 0.54^m , Höhe des Unterbaues von der oberen Kante der untersten Plinthe 1.51^m , Länge des ersten und dritten Epistylblockes 2.35^m , Länge des mittleren Epistylblockes 2.17^m . Die Ordnung hat unerfreulich dünne Verhältnisse, die Säulen sind unkanelliert, entbehren der

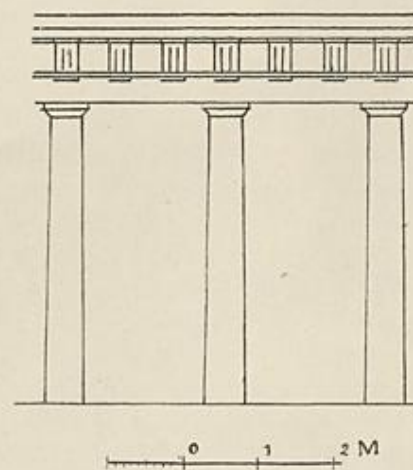
ad septem triones viderunt, alterius ecclesiae reliquias eo loco qui in forma oppidi numero X significatur, sacelli Byzantini prope sepulcrum IV, alterius sacelli supra sepulcrum VIII. theatrum vero, cuius Fellows Lycia 156 mentionem fecit, non potuerunt reperire neque aedium privatarum muros, unde eas e ligno constructas fuisse concluderunt.

Plurima autem aedificia, id quod tota fere Lycia observatur, erant sepulcra. inter quae sarcophagi contecti solent esse operculis fastigatis, raro operculis Lycii generis, deinde non nullae aedes pluribus

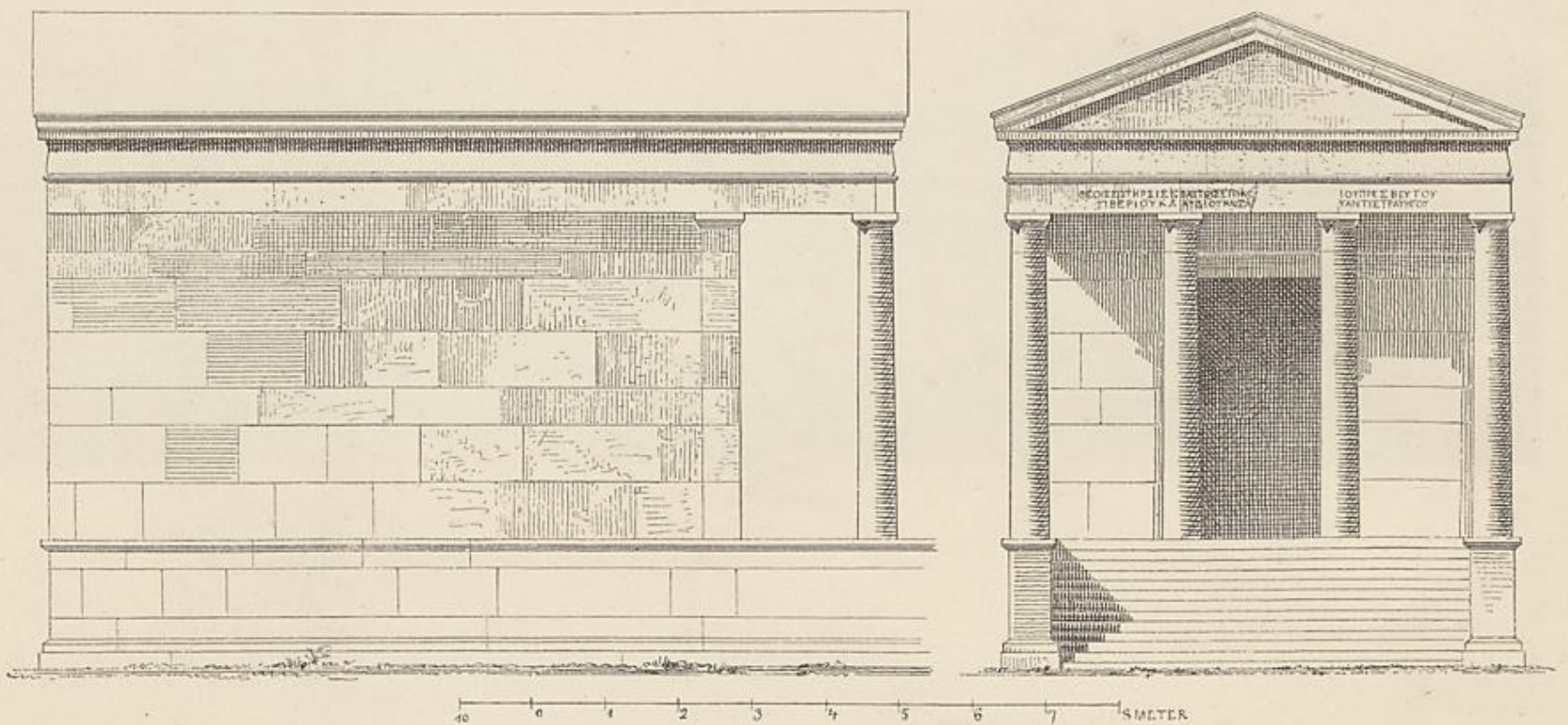
Reisen I fig. 41

Basen und haben dorische Kapitäle. Der Fries zeigt die in Kleinasien so häufige geschweifte Form, das Gesims läßt wenig aus. ab hac aede ad orientem „erheben sich die Mauern eines spät antiken, ehemals überwölbten Baues (II im Plane), welche aus unregelmäßigem Quaderwerk aufgeführt sind und im Grundriß ein Rechteck mit anstoßender Nische bilden“ (Reisen I 78), ad septem triones tres columnae sine canalibus et sine basi, latae ab inferiore parte 0.75^m , a superiore 0.63^m , ibidem partes epistylorum inter quas titulus 181. deinde Benndorf et Niemann ecclesiam Byzantinam quae vocatur a foro

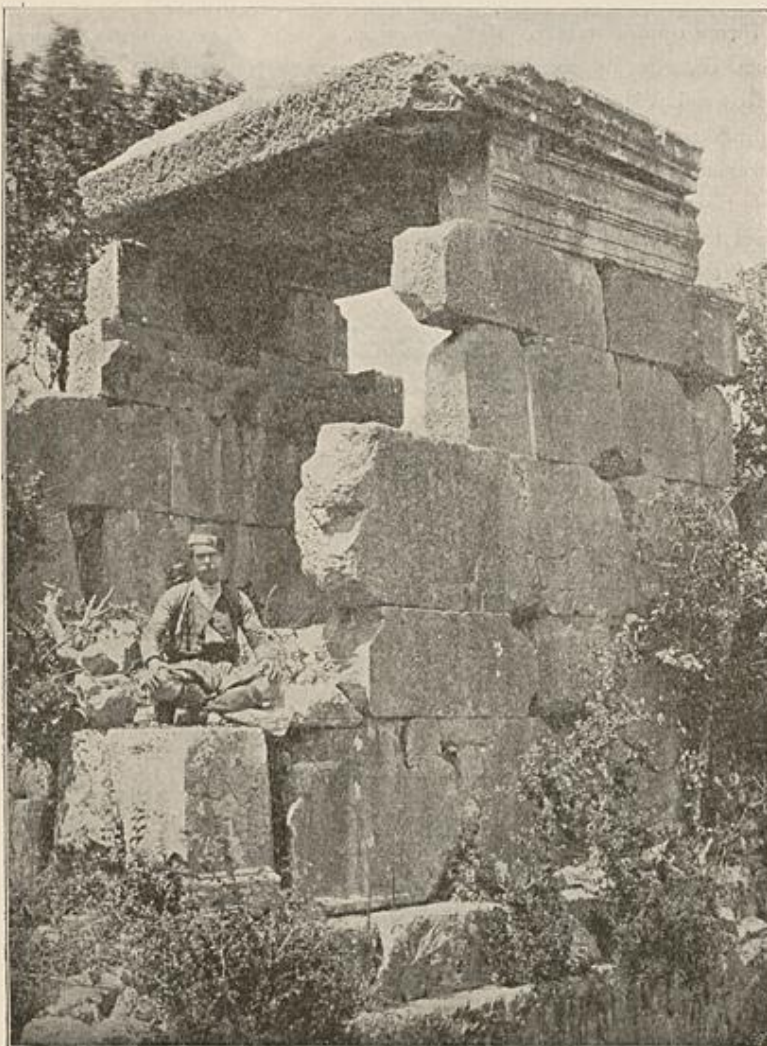
Reisen I fig. 44

gradibus impositae sunt (conf. imaginem ad n. 211 ex Reisen I fig. 39 repetitam), quarum maxima est VIII (= n. 212), cuius muris praeter duo saxa inscripta (n. 193 et n. 201) immissa est pars zophori ornata imagine sphingis alitis a fronte exsculptae, minima VI (= n. 211); denique aedes aliquot sepulcrales aedium sacrarum habent instar velut XI et XII (conf. n. 207 sq.), III (aedes generis Dorici, conf. n. 206) et IV (aedes Ionii generis, Reisen I tab. XXII), de qua Niemann Reisen I 78 haec protulit: „Es scheint ein zweistufiges Tempel in antis gewesen zu sein, doch fand sich nichts von Säulen. Auf den stehen

Reisen I fig. 42

gebliebenen Seitenmauern ruht verschoben noch eine der Platten, welche Decke und Dach bildeten. Sie zeigt an ihrer Unterseite sehr flach gearbeitete Kassetten mit Rosetten und unbärtigen Köpfen als

Reisen I tab. XXII a

Füllung [conf. Fellows Lycia 155 tab. 16, unde apparere videtur omnes novem lacunas interiores capitibus ornatas fuisse]. Die Profilierung des ganzen Gebäudes ist die gleiche wie an dem Sebasteion. In der Rückwand unten ist eine durch bloßes Auseinanderrücken der Quadern gebildete Öffnung, die vermutlich als Tür in ein unteres Gelaß führte.“ adde foramina sepulcralia, quae ex rupe ad orientem a XII sita sunt excisa.

Nomen autem Sidymorum terminatione -υμ- (conf. Ἰδύμα Λόρυμα Ὀλυμπος atque etiam Δίδυμα [quod nomen esse Caricum Bürchner P.-Wiss. V 437 et U. de Wilamowitz Gött. gel. Anz. 1906 640 statuunt] et Kretschmer Einleitung in die Geschichte der griech. Sprache 325 sqq.) speciem summae antiquitatis prae se fert, quamquam Alexander Polyhistor (conf. Steph. Byz. Σίδυμα πόλις Λυκίας ὡς Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σιδύμου et Hist. Gr. fragm. III 234⁷⁰) primus rerum scriptorum illud nomen commemorasse videtur, quod inde ab eo per Plinium V 28 100 et Ptolemaeum V 3 3 et Hieroclem 684¹⁵ usque ad Basilii Notitiam 17' (t'), Nova tactica 2' (ε') aliasque Notitias possumus persequi (de aetate Sidymorum infima iam conf. Anrich Hagios Nikolaos II 246 sq.). quae cum ita sint, veri dissimillimum est id, quod Leake Journal of royal geogr. society of London 1842 XII 164 eumque secuti Spratt-Forbes I 300, Ritter 972 sq., Mommsen Röm. Gesch. V 327 sq., Benndorf 60 arbitrati sunt, Sidyma nomen eiusdem oppidi fuisse atque Cragum, quod Lyciae oppidum a Strabone solo XIV 3 5 (praeter Panyasim, quem conf. infra ad n. 174 B 1 sq.) nominatur et in nummis, si modo ΚΡΑΓ nomen oppidi est, non universae regionis, ad quam Head Hist. numorum² 695 illos nummos refert. quis enim credat in titulis inscriptis idem oppidum semper Σίδυμα esse nominatum cui eodem tempore in nummis nomen Crago fuerit. accedit quod nuper A. Dieudonné Revue num. 1902 (IV 6) 81 sq. tab. IV 11 nummum musei Parisini quod vocatur „cabinet des médailles“ Apollinis capite insignem edidit, in cuius parte aversa litteris quas II. vel I. saeculo a. Chr. n. tribuendas esse censeo inscriptum est ΛΥΚΙᾶΝ et infra hoc nomen ΣΙ, inter quas duas litteras cithara, Lyciorum illud insigne, est exsculpta. itaque duo potius diversa oppida ponenda sunt quorum alterum nondum repertum est. quod autem Strabo Sidyma ignorare videtur, eo minoris ponderis est quod tot aliis Lyciae idem accidit oppidis.

A ORATIO DEMONSTRATIVA CVM ORACVLO

174 Tabulae lapidis calcarii quadratae quinque, quarum tres (ABD) anno 1881 in foro inventae, duae (CE) anno 1884 ex eius solo effossae sunt, omnes altitudine fere 0.58m et crassitudine 0.22-0.25m, unde Benndorf eas antea muro porticus deinceps ex ordine immissas fuisse optimo iure conclusit; tabula A quae a partibus superiore et dextra est fracta nunc lata est 0.52m, B + C 1.09m, D 1.1m, E 1.09m. „Die Stücke . . . haben durchgängig deutliche wohlerhaltene Schrift, die in den Werkzoll der oblongen Quader schön eingehauen ist. Bei A [immo B] — D ist der Werkzoll in der Mitte durch einen senkrechten Streifen geteilt, so daß sich die Inschrift πλιυθηδόν in quadrate Abteilungen gliederte, welche rings von glatten Rahmen umgeben sind und wie die Seiten eines Buches bequem übersehbar waren. Die Quader haben überall Lager- und Stoßflächen. . . Da das Abschlußornament auf A nach Niemanns Zeichnung nicht genau die Mitte einhält, so hatte die Inschrift möglicherweise nicht bloß nach rechts horizontal in einer Quaderlage, sondern auch nach unten und oben größere Ausdehnung. Ein entsprechendes Abschlußornament ist jedesfalls rechter Hand am Ende vorauszusetzen. Dem Sinne nach kann A unten an B oben, D unten an E oben anschließen und hängen gleicherweise C mit D sowie die beiden Kolumnen von D unter sich zusammen.“ Reisen.

A . . . . . σ . . . . .
. . . . . στα . . . . . [μηγός
Ἄρτ]μεισίου [α? Πιναρέων και
Τλωέων πρυτά]νεσι και βουλή? Σιδυ-
5 μέων πρυτά]νεσι βουλή δήμω? χαι-
ρειν. Κατέστη]ν κατεναντίον ὑμῶν
Ἰέρων β' τοῦ Ἀπολλ. . . . .
ό και Λυσίμαχος [πολείτης ὑμῶν
και Ἐάνθιος βου]λόμενος σαφῶς
10 ἐκ]μαρτυρηθ]ναι τούτω τῷ λόγῳ
πρὸς ὑμᾶς, ἐξ ὧν π[ρότερον ἐποίησα
πρὸς μνήμην εὐ]σέβειάν τε τῆς θεοῦ
ἀνανεώσεων συ]μπασῶν ἐπιφανει-
ῶν και ἱστοριῶν κα[ὶ παλαιῶν χρησ-
15 μῶν, τὴν πρὸς ὑμᾶς και Τλωεῖς και
Πιναρεῖς γενεα]λογίαν τὴν Τρεμί-

B λο]υ και Πραξιδίκης, ἐξ ὧ[ν] Τλω[ο]ς και
Κ]ράγος και Πίναλος ἀνήμων, δι' [ἀλ-
λ]ῆς γενεαλο[γία]ς και ὑπ' ἐμοῦ πολ-
5 λᾶκις δεδηλωμένης κατὰ τὰς Πο-
5 λ]υχάρμου και ἐτέρων ἱστορίας,
ο]ὐκ ὀλίγα εἰς τὸν περιεχόμε-
νον ὄρεσιν και θαλάσση θειό-
τητος ἐχούσης θαύματα κόλπῳ,
ἐκτατον δὲ και οὐ πολλῶν χρόνων
10 ἀλλ[ᾶ] τῆς ἀφ' ἡμῶν γενεᾶς ἀνα-
φυσούσης τῆς θ[εο]τόκου γῆς λαί-
νέου(ς) μορφᾶς ὁμοιοτυπεῖς τῆς
Λητοῦς διδύμοις φωστήρσιν
ἐπουρανίοις ἐν Ἀ[ρά]ξις κυθηεῖσιν,
15 Ἄ]ρτεμίν τε και Ἀπόλλωνα, ἐν μὲν
Π]ινάρῳις ὑπεράνω [το]ῦ τε σεσα-

C [λευμένου Κράγου τῶν τε κρο-]
τάφ[ων διανεωγμ]ένων γυναι-
κὸς [ιδούσης τινὸς] ὑπὸ πυέλο]υ
λουο[μένην Ἄρτε]μιν τὸ γένος
5 και τὸ [μένος? ε]ἰς ὕψος και κίνδυ-
νον ἀρ[αμέ]νης, ἦτις τὰ μεταξὺ
σεβα[ζ]ομένη ἀμείβεται τοὺς
εἰλ[α]σκομένους,
ἐν δὲ Σιδύμοις κτίσματι Σιδύμου
10 υἱοῦ Τλώου και Χελειδόνος τῆς
Κράγου Ἀπόλλωνα τόπω πρὸς
θαλάσση Λόπτοις σπηλαίῳ
ἀποκρύφῳ δυσεισόδῳ ἐκ κορυ-
φῆς δὲ φωτοῦλκον ἀνοιγμα
15 μεικ[ρ]ὸν ἔχοντι, μέσον εἰς ὃ κα-
θοπτεῦσαι θελήσασά τις ἄφνω

a

D

b

D a

Db ἤροῦντο γυν[αί]κες ἱερέ[αι],
ὑστερον δὲ κατ' ἐπιστή[η]σιν
και θεοῦ λόγ[ο]ν μέχρι και νῦν π[αρ]-
θ]νῶν, ἀνανεοῦμαι πρὸς μνήμην

5 και εὐσέβειαν και δόξαν τῆς θεοῦ
κ[αί] τῶν παρ' ἡμῶν γάμων θηλυτέ-
κνων, (ὧν) ἐκ τῆς εὐσεβημένης θε-
οῦ τετεύχῳμεν (sic), τὸν ἐκπεσόντα

πρὸ ἐτῶν ραθ' Σιδυμεῶσιν χρησιμὸν
10 περὶ νεοκῶρου παρθένου τῆ Ἀρτέ-
μιδι ἀναγεγραμμένο[ν] παρ' αὐτοῖς, κ[αί]-
θῶς ὑπογέγραπται· ἐπὶ ἱερέων τοῦ

μὲν κοινοῦ Ἀρτεμίου τῆς δὲ πό-
λεως Τελεσίου μηγός Λάου κς'
15 Ε]ὐπόλ]εμος Ἀριστωνόμου και
Πτολεμαῖος Ἀριστωνόμου

Ε ΚΑΛΑΒΑΤΙΑΝΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΣ ΣΙΝΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝ ΠΡΟΣΥΜΑΣ ΤΟΥ ΨΗΦΙΣΜΑ
 ΝΕΚΙΤΕ ΠΤΩΚΟΤΑΧΡΗΣ ΜΟΜΟΥ ΚΑΙ ΕΣΤΙΝΑΝΤΙ ΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΠΟΤΕ ΓΡΑΜΜΕΝΟΝ
 ΣΟΛΑΔΕ ΧΟΥΦΟΙ ΒΟΥΠΟΛΙΣΥΝΓΕΝΙΘΕΣ ΦΑΤΑ ΤΡΑΝΩΣ
 5 ΨΥΦΟΡΟΝ ΩΣ ΧΘΟΝΙΣ ΗΝ ΑΕΤΑΙ ΣΙΤΕΤΑΣΙΝΟΤΕΥΟΙ
 ΣΣΕΤΑΙ ΑΛΛΕ ΠΑΚΟΥΕ ΤΑΣ ΟΙΘΕ ΟΣ ΩΠΑΣΕ ΦΟΙΒΟΣ
 ΓΝΑΘΕ ΑΣ ΑΣΙΝΗ ΤΕ ΠΡΕ ΠΕ ΙΛΥΚΑΒΑΝΤΟ ΕΚΑΣΤΟΥ (sic)
 ΙΑΡΘΕ ΝΙΚΑΙΣ ΠΑΛΑΜΑΙΣΙΟΥ Η ΠΟΛΑΤΕΙΜΙΑ ΤΕΥΧΕ ΙΝ
 ΣΤΙΓΑΡΕ ΣΤΙΘΕ ΑΛΗΤΩΙΔΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΣΙΗΝΕ Σ
 ΗΙΠΡΟΣΑΓΕΙΝ ΘΑΛΑΜΟΙΣ ΙΕΡΗ ΠΟΛΟΝ ΗΝ ΑΠΟΛΕΚΤΡΩΝ
 10 ΙΡΗ ΠΡΟΣΚΑΛΕ ΣΑΣΘΑΙΑΝ Η ΦΕΥΤΟΥΣ ΕΠΙ ΣΗΚΟΥΣ
 ΑΛΛΑΝΕ ΑΝΑΔΗΤΗΝ ΟΜΟΔΗΛΟΤΟΝ ΑΘΙΚΤΟΝ (sic)
 ΗΝ ΔΕ ΘΕ ΛΕΙΠΡΟΚΑΘΕ ΣΘΕ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΗΝ ΟΥ ΠΑΥΤΗΣ (sic)
 ΑΓΗΘΑ ΕΙΤΗΡΕΙΣ ΘΑΙ ΗΝ ΑΙΡΕ ΣΙΝΗΝ ΠΕΡΥΤΕ ΣΤΗ
 ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΑΕΝΑΘΣ ΙΒΡΟΤΟΙΤΕ ΙΜΩΣΙΝ ΕΝΩΡΑΙΣ
 15 ΤΑΥΤΑΣ ΟΙΑΥΤΟΣ ΑΝΑΣΕ ΚΑΤΗΒΟΛΟΣ ΟΛΒΙΑ ΦΑΙΝΕΙ
 ΑΓΡΟΤΕΡΑ ΤΕ ΘΕΑΣ ΚΥΛΑΚΟΤΡΟΦΟΣ ΗΝ ΑΜΑ ΦΟΙΒΩ

Benndorf 1881 *ABD* descripsit et charta expressit, F. ab Luschan 1884 *CE* charta expressit.

Reisen I 75 sqq. n. 53, unde tituli imago repetita est, et p. 157.

„Die erhaltenen Teile der Urkunde bieten Fragmente einer Rede, welche auf die Sagengeschichte und den Kultus von Sidyma Bezug nimmt und wohl an einem Feste gehalten wurde, bei welchem Prytanen von Tlos, Sidyma und Pinara fungierten. Nach *D Z.* 9 links und *Z. 4* rechts, verglichen mit *E Z. 1*, ist der Sprecher ein Abgesandter von Kalabattia, dem Hafengebäude von Sidyma. Durch Weitschweifigkeit und Unklarheit der Periodenbildung, poetischen Phrasenschwall, gelehrte Reminiscenzen und eine große Zahl neugebildeter oder ungewöhnlicher Worte, die zum Teil schon dem christlichen Sprachgebrauche angehören, macht sie den Eindruck einer epideiktischen Prunkrede. Der Schriftcharakter ähnelt dem unter Kommodus gefaßten Psephisma [n. 175]. Sie fällt also in die Blütezeit der zweiten Sophistik.“ Reisen.

A 1—9 Reisen: „Wenn die Urkunde mit *A* und nicht etwa auf einem Steine über *A* anfing, so würde man . . . ein Protokoll zum Beginne erwarten, nach Landessitte mit dem eponymen Archiereus;“ 3 Heberdey: Ξανθίων(?) Πινάρων; 4—6 Heberdey supplevit (6 πρό ὑμῶν ἐγὼ, Zingerle κατεναντίον ὑμῶν); 6 sq. Wilhelm: Κατέστη [εἰς τὴν ἐκκλησίαν] Τέρων β' τοῦ Ἀπο[λλ]ᾶ τοῦ . . . . .; 8 Wilhelm suppl.; 9 Reisen: βού[λομαι]; 9 sq. Heberdey: βου[λόμενος τῷ λόγῳ τῶδε] ἐγκυμαρτυρηθῆ[ναι μνημονεύων ἅμα], ego vero a βουλόμενος pendere puto ἐγκυμαρτυρηθῆ[ναι τὴν γενεαλογίαν]; 11 sq. Heberdey suppl., conf. *D b 4* sq.; Reisen: εὐ[σεβημένης θεοῦ, ubi articulus desideratur qui *D b 7* legitur; 13 sq. Reisen: τῶν μύθ]ων quae ratio dividendi displicet, ἐπιφανειῶν Zingerle; 14 παλαιῶν χρ. Reisen, Heberdey: κα[ὶ ἐπῶν? καὶ χρῆσ-; 15 ὑμᾶς ad Sidymeos referendum Heberdey pro ἡμᾶς scriptum putat, sed vid. *D a 9*.

B 1 sq. cf. Panyasim 18 Kinkel (vid. Roscher Lex. III 2924 [Höfer]):

Ἐνθα δ' ἔναίε μέγας Τρεμίλης καὶ ἐγγίμε θύγατρα
 νύμφην Ὠρυγίην ἣν Πραξιδικὴν καλέουσι
 Σίβρω ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παραδινήντι,
 τῆς δ' ὄλοοι παῖδες Τλώος Ἐάνθος Πίναρός τε
 καὶ Κράγος δε κρατέων πάσας ληΐζετ' ἀρούρας.

B 2 ad formam Πίναλος conf. TAM I 25 v. 6 ΓΕΛΛΕΞΕ; 2 sq. δι[ἀ]λλ[η]ς Zingerle, Reisen (Petersen): δι[ἀ] δ[ή]λ[η]ς, Radermacher: ἀνή[ρ] Κονδιδάλης; 4 sq. Polycharmum esse eum qui scripsit Λυκισκά (cf. *Fragm. hist. Gr.* IV 497) iam Benndorf vidit, conf. Stemplinger *Progr. des kgl. Maximilians-Gymn. München* 1902 p. 31 sqq.; 6 sqq. duo genetivi absoluti inter se opponuntur: θειότητος ἐχούσης οὐκ ὀλίγα θαύματα et τῆς γῆς ἀναψούσης μορφάς; θειότητος ἐχούσης θαύματα κόλπον = — — — — — (cf. Norden *Kunstprosa* 445); 7 sqq. conf. *Orac. Sibyll.* III 439 sqq.:

Ε Καλαβατιανοὶ πρυτάνεσιν ἀναφέροντες πρὸς ὑμᾶς [κατ]ὰ τὸ ψήφισμα
 τὸν ἐκπεπωκῶτα χρῆσιν (sic) οὐ καὶ ἔστιν ἀντίγραφον τὸ ὑπογεγραμμένον.
 Ἐσθλά δέγου Φοίβου πόλι συνγενὶ θεσφατα τρανώς,
 σ]ύφορον ὡς χθονὶ σ]ὴ ναέταισι τε πᾶσιν ὁ πεύθη
 5 ἔ]σσειται· ἀλλ' ἐπάκουε τά σοι θεὸς ὦπασε Φοῖβος.
 ἀγ]νά θεὰς ἀσινῆ τε πρέπει λυκάβαντο[ς] ἐκάστου
 π]αρθενικαῖς παλάμασι θυηπόλα τείμα τεύχειν·
 ἔ]στι γάρ, ἔστι θεᾶ Λητωίδι τοῦτο προσήγες
 μὴ προσάγειν θαλάμοις ἱερηπόλον, ἣν ἀπὸ λέκτρων
 10 ἀ]ῖρη προσκαλέσασθαι ἀνυμφεύτους ἐπὶ σηκούς,
 ἀ]λλὰ νέαν ἀδμήτην — ὁ μο(ι?) δηλωτόν — ἀθικτόν·
 τ]ήνδε θέλει προκαθέσθ[ε] ὄσιον καὶ νῆον ὑπ' αὐτῆς
 ἀγ]νὸν αἰετρεῖσθαι, ἵν' αἴρεσιν ἦν περ ὑπέστη
 φροντίδος ἀνάοισι βροτοὶ τεμῶσιν ἐν ὠραις.
 15 ταῦτά σοι αὐτὸς ἀναξ ἑκατηβόλος ὄλβια φαίνει
 ἀγροτέρα τε θεᾶ σκυλακοτρόφος, ἣν ἅμα Φοῖβω . . . . .

καὶ Κράγος ὑψηλὸν Λυκίης ὄρος ἐκ κορυφῶν
 χάσματ' ἀνοιγομένης πέτρης κελάρυζεται ὕδωρ
 μέχρι καὶ Πατάρων μαντήμα σήματα παύση

et Xiphilinum 257 (Cass. Dionem ed. Boissevain LXX 4): ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου (150—155? p. Chr.) λέγεται καὶ φοβερῶτατος περὶ τὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου σεισμός γενέσθαι . . . . . περὶ δὲ τὴν μεσόγειον ἄνω κορυφῆς ὄρους διαστάσης θαλάσσιον φασι ἐκχυθῆναι κύμα ἐπὶ πολὺ τε τῆς γῆς ἐλθεῖν ῥιπιζομένην τὴν ἄχνην ἀκράτου καὶ διαγοῦς θαλάσσης; 9 Heberdey: ἔκτα(χ)τον (θαυμα) acc. praed., sed ἔκ-τατον (cf. ὑπέρ-τατος) pro ἔσχατον esse dictum Wilhelm cognovit; 10 Heberdey: [ἐ]φ' ἡμῶν; 12 idem et Zingerle τῆς pro τοῖς scriptum putant; 16 [το]ῦ τε Heberdey.

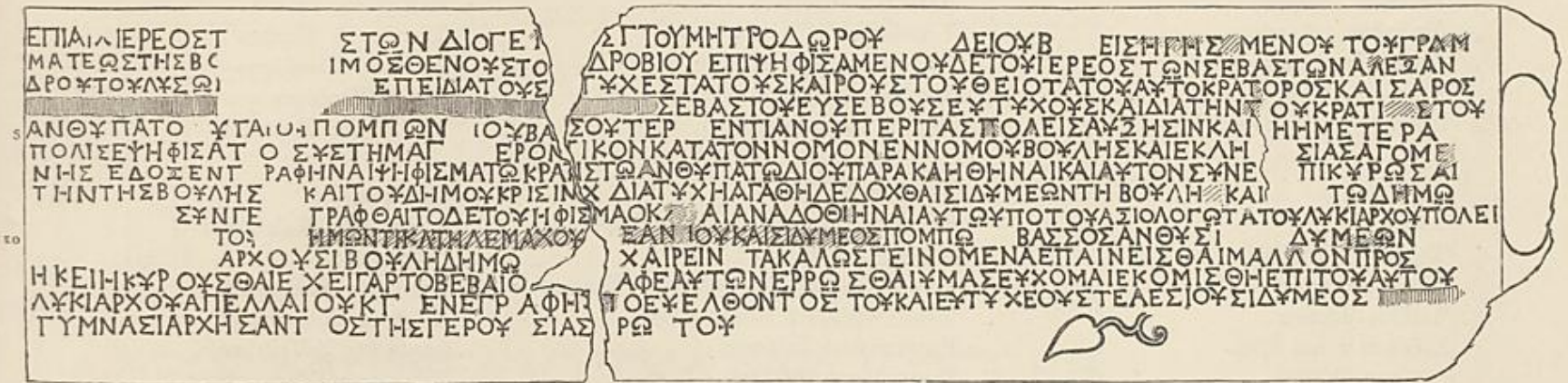
C 1 sq. ΕΝΩΝ, vda Benndorf temere legit; 1 sq. suppl. Zingerle nisis illis versibus Sibyllinis; 2 in. ΤΑΦ; 3 Heberdey: τινος ὀρώσης, sed post lacunam √ √ Y in ectypo legitur, ante eam i; recte Zingerle ita interpretatur ut femina illa Dianam corpus lavantem occulta infra alveum observaverit sicut *C 16* καθοπευσαι θηλήσασά τις; 5 Heberdey: τὸ [ἀζίωμα], at post ΤΟ non Α scriptum erat, sed una ex his litteris ΙΓΠΡΝΜ; Zingerle confert haec verba: εἶωθεν γὰρ ἡ θεὸς τοὺς ἀφυλακτηριάστους τοῦτο πράσσοντας ἀεροριφεῖς ποιεῖν καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπὶ τὴν γῆν ῥίψαι (Wünsch Aus einem griech. Zauberpapyrus 9 v. 2507 sqq.); Wilhelm: τὰ μέ[γιστα? at τὰ μεταξὺ σεβαζομένη (= σεβομένη) ἀμείβεται = venia data interea recepta in gratiam deae eiusque sacris praefecta ut vates reddit responsa.

D a 1 ἀψοφῆτι et ἄφνω (C 16) Zingerle optime rettulit ad κατηνέχθη; Heberdey in spatio vacuo ἰδοῦσα desiderat; *a 4* Reisen: κροτ[οῦ]ν[τε]ς ἐπ' ἄσματι, Zingerle: κροτεῖν (ἄσ-) ἐπ' ἄσματι; *a 7* Τῆ[ς] δὲ οὐ μόνον Heberdey et Wilhelm; *a 13* καὶ = etiam; *a 14* Heberdey: (τε) σεμνα(ί)ς νεοκορεία(ί)ς, sed τε, quod suo loco reposuit Heberdey, in v. 16 sero quidem legitur, qua coniunctione duo genetivi absoluti τῆς ἐνότητος καὶ ὁμοίως τετηρημένης et παρθένων ελληφυῶν inter se copulantur; *a 16* Wilhelm: τε[τε]λ[ε]κ[η]μῶν, Reisen: (καὶ) Ἑλληθυῶν; *b 3* Reisen: θεουλογίαν, sed λόγι[ο]ν quod ad sequens oraculum pertinet desideratur; Heberdey: θεοῦ λόγια(ν)? *b 7* (ὦν) Petersen (vid. Reisen); *b 12* ab ἐπὶ enuntiatum incipere Wilhelm cognovit.

E 1 Reisen πρυτάνε[ς]; 3 συνγενὶ conf. Dittenberger *Suppl.* 566?; 11 δηλωτόν = καταληπτόν, δηλον (= intellegere possum deam virginem praeferre virginem adulescentem matronae)? Reisen ὁμο(ῦ); Radermacher *Wiener Studien* 1910 XXXII 202 sq.: ὁμο(ῦ) δὴ λῶ[ι]ον, sed ἀθικτόν cum ἀδμήτην ita coniungi posse Heberdey recte negavit, accedit quod in comparativo λῶιον vocalis i consuetudini tituli repugnat; elegantissime Zingerle: ἀκηλίδωτον (quod ut facile in ακιδηλωτον verti poterat, ita difficile est intellegere quo modo ὁμο ὀρτυν sit ex ακι); O. Schissel de Fleschenberg: ὁμο(ῶ) δὴ λωτόν; 12 προκαθέσθε ὄσιον = προκαθέσθαι ὄσιων Radermacher ibidem.

B DECRETVM CVM RESCRIPTO

175 Lapis quadratus calcarius 0.46^m altus et ad 2^m longus fractus in duas partes quae separatae apiarii muris immissae sunt.

Ἐπὶ ἀρχιερέος τῶν Σεβαστῶν Διογέ[νου]ς γ' τοῦ Μητροδώρου Δεῖου β' (= 2. Jan.) εἰσηγησ[α]μένου τοῦ γραμματέως τῆς βουλῆς Δημιοσθένους τοῦ Ἄνδροβίου ἐπιψηφισαμένου δὲ τοῦ ἱερέος τῶν Σεβαστῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Λύσω[νος]· ἐπεὶ διὰ τοὺς [εὐ]τυχιστατοὺς καιροὺς τοῦ θειοτάτου Αυτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνείνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς καὶ διὰ τὴν τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου Γά[β]ιο[υ] Πομπωνίου Βά[σ]σου Τερεντιανοῦ περὶ τὰς πόλεις αὐξήσιν καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις ἐψηφίσαστο σύστημα γεροντικόν κατὰ τὸν νόμον ἐννόμου βουλῆς καὶ ἐκλησίας ἀγομένης, ἔδοξεν γραφῆναι ψήφισμα τῷ κρατίστῳ [ἀ]νθυπάτῳ δι' οὗ παρακληθῆναι καὶ αὐτὸν συνεπικυρῶσαι τὴν τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου κρίσιν X δι' ἧς τύχη ἀγαθὴ δεδῶχθαι Σιδυμέων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ συγγεγράφθαι τότε τὸ ψήφισμα, ὃ καὶ ἀναδοθῆναι αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀξιολογώτατου Λυκιάρχου πολείου τοῦ ἡμῶν Τιβερίου Κλαύδιου Τηλέμαχου Ἐανθίου καὶ Σιδυμέου Πομπώνιος Βάσσοι ἀνθύπατοι Σιδυμέων ἄρχουσι βουλῇ δήμῳ χαίρειν· τὰ καλῶς γεινόμενα ἐπαινέσθαι μᾶλλον προσήκει ἢ κυροῦσθαι· ἔχει γὰρ τὸ βέβαιον ἀφ' ἑαυτῶν ἐβῆσθαι ὑμᾶς εὐχομαι. Ἐκομίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκιάρχου Ἀπελλαίου κγ' (= 23. Febr.), ἐνεγράφη ὑπὸ Εὐέλθοντος τοῦ καὶ Εὐτυχέου Τελεσίου Σιδυμέου γυμνασιαρχήσαντος τῆς γερουσίας [π]ρώτου.

185—192 p. Chr.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 frustra quaesivit.

Reisen I 70—73 n. 50, unde tituli imago repetita est, et p. 157. (IGRom. III 582 et 1515)

v. 3 sq. Th. Mommsen Reisen I 157: „Für Commodus spricht die Reihenfolge Augustus Pius Felix; unter ihm schwanken die drei Namen in der Folge häufig, späterhin ist Pius Felix Augustus stehend geworden;“ Cassii Dion. LXXII 15 6: καὶ τὸν αἰῶνα τὸν ἐπ' αὐτοῦ χρυσοῦν τε ὀνομάζεσθαι καὶ ἐς τὰ γράμματα πάντα ὁμοίως ἐσγράφεσθαι ἐψηφίσθη; v. 5 PIR III 76 n. 531; v. 6 σύστημα γεροντικόν idem est quod in v. 14 simpliciter γερουσία vocatur; v. 8 X signum interpunctionis, cf. Le Bas 595 et 1602, BCH 1894 XVIII 5; verbis δι' ἧς (= διότι) proponitur enuntiatum causale, quo significatur cur Pomp. Bassus litteras Sidyma miserit; sed conf. Reisen I 157, ubi Th. Mommsen verba διὰ . . . ψήφισμα ὃ pro additamento minus apto habet; Heberdey: διὰ (τοῦτο); v. 10 ect. ΞΑΝ ΙΟΥ; PIR I

402 n. 825 et IGRom. III 1517; Reisen: „In Beziehung zu dem eradierten Kaiser wird der Lykiarch . . . gestanden haben [?], da sein Name in Z. 10 gleichfalls eradiert gewesen zu sein scheint [?], jedesfalls erst nachträglich in die Rasur eingesetzt ist;“

exeunte in v. 13 rasura, Reisen: „Hier mag eine auf den Kaiser bezügliche Zeitbestimmung getilgt worden sein“ (? conf. n. 176 b v. 54 sq.).

Reisen I 71: „Vielleicht war Nr. 50 (= n. 175) der Türsturz zu den Türpfosten Nr. 51 und 52 (= n. 176) vor dem Versammlungsraum der Gerusie;“ 73: „Die Gemeinde wendet sich an den Statthalter, um für die Gerusie das Assoziationsrecht zu erlangen, welches sonst vom Senat erteilt oder beim Kaiser nachgesucht wird (Mommsen Staatsrecht II 827). Einen interessanten Vergleich bietet das aus der Zeit von Antoninus Pius stammende Senatusconsultum de postulatione Kyzicenor. ex Asia qui dicunt ut corpus quod appellatur neon (νέων) et habent in civitate sua auctoritate amplissimi ordinis confirmetur (Mommsen Ephem. epigr. III 156 sq. [= CIL III 706]).“

C TABVLA SENATORVM

176 Duo lapides quadrati calcarii, quorum uterque 2.22^m altus et 0.41^m latus est, muris apiarii ita immissi sunt ut inter se distent sicut postes portae. ΔΕΖΗΘΜΗΣΣΥΩ

a Ἀγαθὴ τύχη. οἱ πρότως καταταγέντες ἐς τὴν γερουσίαν. 5 βουλευταί. Τιβέριος Κλαύδιος Τηλέμαχος ... νιος Ποπλίου Θεοκλής ὁ καὶ Πόπλιος Φιλοκλέου Μ(άρκος) Αὐρήλιος Ἀριστόδημος	10 Διομήδης ὁ καὶ Λύσων Λύσωνος Λύσων β' Εστειος ὁ καὶ Βόηθος Ἰάσονος Ἰάσων β' Εστείου Διομήδης Λύσωνος β' 15 Ἡλιόδωρος Νουμηγίου Ἐρμογένης Δημοσθένους Δημοσθένης β' Δημητρίου Ἀτείμητος Ἰάσονος	Ἄνδρόβιος γ' 20 Δέξιππος β' Ἀλέξανδρος Λύσωνος Δημήτριος β' Λεωνίδου Λυσίμαχος Ἐρμαδάννου Δημοσθένης Ἀνδροβίου 25 Πτολεμαῖος Ἀνδροβίου Ἐρμιοκράτης Ἐρμαίου Ἰάσων Λεωνίδου

Τιβ(έριος) Κλ(αύδιος) Φιλτατος
 Ἰάσων Ἀριστοφάνου
 30 Ἐρμαδάννας Πολυκάρπου
 Δημοσθένης γ' Φιλοκάλου
 Ἰσίδωρος Συνέργου
 Δημοσθένης Ἀρτείου
 Ἐπαφρόδειτος Διονυσίου
 35 Ἐρμῆς γ', Εὐτυχος β'
 Ἀρσάμης γ', Ἀρσάμης δ'

b δημόται·
 Λύσων γ'
 Ἐρμιογένης Ἀνδροβίου
 Ἰάσων Δημητρίου
 5 Ἀλεξίων Ἰάσονος
 Εὐέλθων ὁ καὶ Εὐτύ-
 χης Τελεσίου
 Ἐρμούας Χαριζένου
 Ἐρμῆς Ἰάσονος
 10 Ἀλέξανδρος ε'
 Ἀγαθοκλῆς Ἀρίστωνος
 Ἀγαθήμιερος Μηνοφάνου
 Εὐέλπιτος β'
 Κάρπος Ἀρσαδαπέμιος
 15 Πρόσδεκτος Ἀρβίνα
 Νεικήτης Εὐελπίστου
 Κλ(αύδιος) Φιλτατος, Πάνκαρπος β'
 Ἐρμῆς ὁ καὶ Ζώσιμος Ἐρμού
 Κλ(αύδιος) Δημητράς, Κλ(αύδιος) Πιξᾶς

Συνέγδημος β'
 Σέλευκος β'
 Ζώσιμος Ἐρμαδάννου
 40 Θεόφραστος Ἀλεξάνδρου
 Λεωνίδης Δημητρίου
 Τληπόλεμος β' Ἀλεξάνδρου
 Εὐφρόσυνος Ἀριστοβούλου
 Διογένης β' Βοήθου
 45 Μάρκος Ἐπαφροδείτου

20 Νεικήτης Λαλλας
 Κλ(αύδιος) Διογᾶς, Κλ(αύδιος) Σαρδόνυξ
 Εὐφρόσυνος Ἴμβρου
 Τ(ίτος) Φλ(άβιος) Καρισ(τάνιος) Εὐάρεστος
 Τ(ίτος) Φλ(άβιος) Καριστιανιανός
 25 Καριστά(νιος) Στέφανος
 Καριστά(νιος) Θάλλος
 Καριστά(νιος) Σίδυμος
 Καριστά(νιος) Γλύκερος
 Ἐρμιοκράτης ὁ καὶ Ἴμβρης
 30 Σύντροφος, Ἐρμῆς, Ἐλεύθε-
 ρος οἱ ἠλευθερωμένοι κατὰ
 διαθήκην Αὐρη(λίου) Ἰάσονος
 Ἴμβρης ὁ καὶ Εὐτύχης Τελεσίου
 Οὐλπίος Ἰούλιος
 35 Ἀρτεμίδωρος Σολλάσου
 Λικίνιος Στεφανηφόρος
 Κάρπος Ἀρσάμου
 Ζωτικὸς Ἀρχίου

Ἡρακλέων Ἀλεξάνδρου
 Εὐφρόσυνος Γλύκων[ος]
 Νεικήτης Παρθενας
 Νεικήτης Ἡρακλέωνος
 50 Ἀλέξανδρος καὶ
 Παππίων οἱ Ἐρμού
 Ἀρσάμης Ἡλιοδώρου
 Ἰάσων Ἡροδότου
 Ἀπολλώνιος Ἐρμαπίου.

Ἡρόδοτος β'
 40 Φιλόστοργος Καλοτύχου
 Εὐφρόσυνος β'
 Κάλλιστος Καλλιμήδου
 Στέφανος Πολυκάρπου
 Διομ[ή]δης Σελ[εύ]κου
 45 Στέφανος γ'
 Εὐτύχης πατρὸς ἀδήλου
 Ἐπαφρόδειτος Λύσωνος
 Χρύσιππος Ζωσίμου
 Ἐπαφρόδειτος Διο-
 50 νυσίου τοῦ καὶ Εὐπολέμου.
 ἐνεγρ[ά]ψησαν
 ὑπὸ Εὐέλθοντος
 τοῦ καὶ Εὐτυχέους
 Τελ[ε]σίου Σιδυμείος
 55 rasura
 γυμνασιαρχήσαντος
 τῆς γερουσίας πρώτου.

Benndorf 1881 descripsit.

Reisen I 73—75 n. 51 et 52, cf. p. 157. (IGRom. III 597 et 598)
 a 7 Zingerle: Τύννις? Νίννις?

b exeunte in v. 10 C; v. 30 ΜΗΣΣΕ (per errorem manifestum);

v. 44 ΔΙΟΜ ΔΗΣΣΕΛ~<ΟΥ; ineunte in v. 52 -ΥΕ; ineunte in

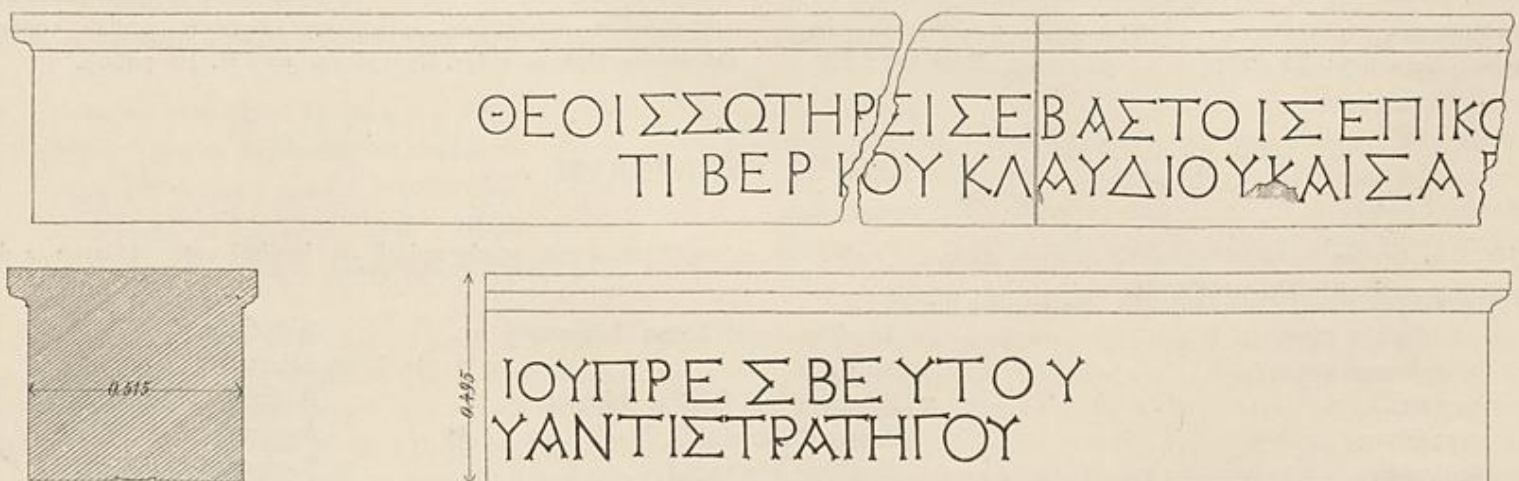
v. 54 ΑΕΣ post litteras numerales et post compendia nominum

puncta media interponi solent, praeterea puncta descripsit Benndorf post Σέλευκος a 38, Φιλτατος b 17, Δημητράς b 19, Διογᾶς b 21.

Enumerantur igitur praeter Ti. Cl. Telemachum, quem Commodo (?) imperante Lyciarcham fuisse n. 175 testatur, 51 βουλευταὶ et 50 δημόται, qui omnes in senatum, cum decreto n. 175 constitueretur, adscripti sunt.

D TITVLI IN AEDIFICIIS INSCRIPTI

177 Epistylīi lapidis calcarii, quod a fronte et ab utroque latere et a tergo crepidine superiore ornatum est, tres partes, quarum prima e duobus fragmentis continuis constat, altera a dextera fracta, tertia integra 2'36^m longa est, omnes sunt fere 0'495^m altae et ab infima parte 0'515^m crassae; litterae 0'09^m altae sunt. aedis sacrae, cuius hoc epistylium fuerat, imaginem Niemann restituere conatus est (vid. supra p. 62, conf. p. 60 sq.).

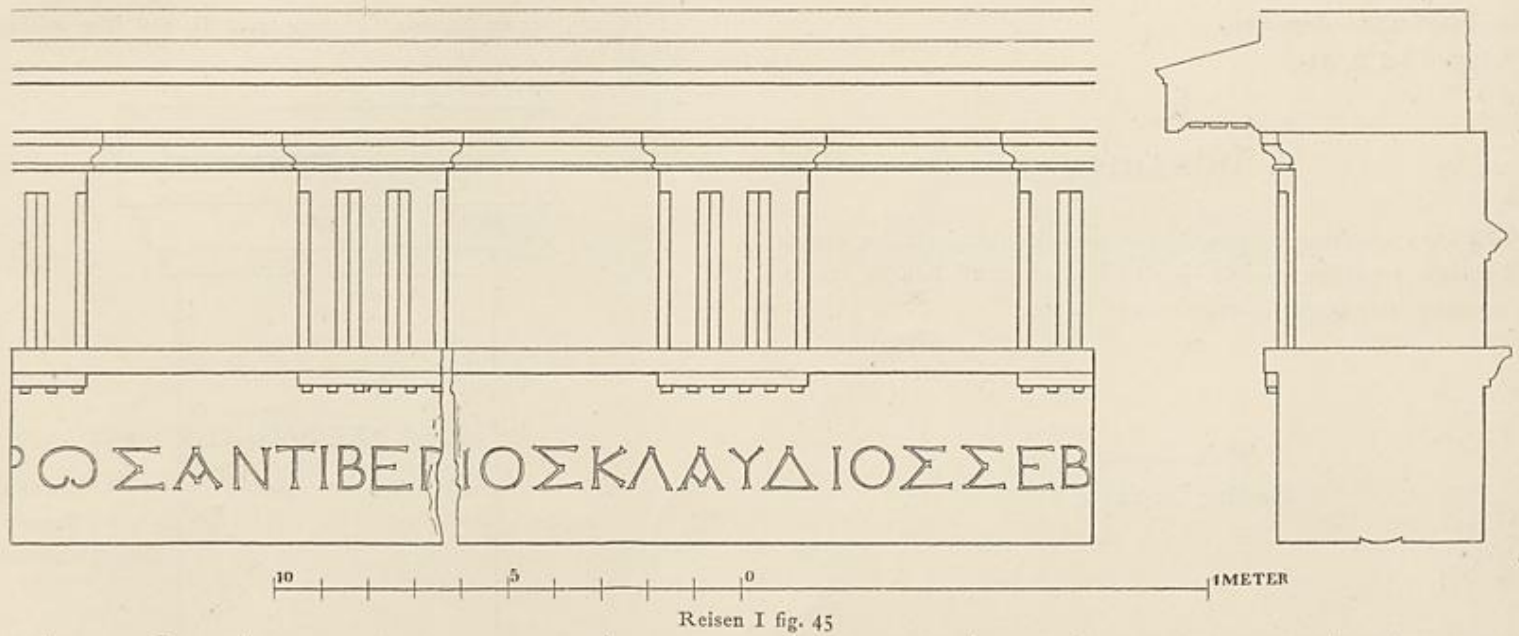

Θεοῖς σωτήρσι Σεβαστοῖς ἐπὶ Κο[ν]του Οὐρα[ν]ο[?]ίου πρεσβευτοῦ
 Τιβερίου Κλαυδίου Καίσα[ρος Σεβαστο]ῦ ἀντιστρατήγου.

Benndorf 1881 descripsit et ectypa fecit.

Reisen I 61 sq. fig. 43, unde imagines repetitae sunt. (IGRom. III 577)
 v. 1 PIR III 399 n. 266: consul ord. a. 49.

178 Decem lapidis calcarii fragmenta epistylii Dorici porticus (vid. supra p. 60 sq.), cuius titulum inscriptum integrum longitudine fere 20^m fuisse Benndorf arbitratus est, omnia 0'41^m alta et a parte infima 0'44^m crassa; litterae 0'085—0'09^m altae.

Reisen I fig. 45

a | b | c | e | f
 Τιβερίω Κλαυδίω Αυτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῶ Γε[ρμανικῶ] . . . . . τὴν στ[οάν] κα[τε]σκευ[ασαν] καὶ καθιέρωσαν Τιβέριος
 Κλαύδιος Σεβ[αστοῦ] ἀπ[ε]λεύθερος Ἐπάγαθος ἰατρὸς ἀκκῆσ[σ]ος τοῦ ἰδίου [πάτρωνος καὶ Τιβέριος Κλαύδιος Τιβερίου υἱὸς Κυρεῖνα
 Λειουανός? praeterea d: ΓΕ ΜΙΔ

Benndorf 1881 *d f g h*, F. de Luschan 1884 cetera descripserunt.
 Reisen I 63 n. 30 fig. 45, unde hae imagines sunt repetitae.
 (IGRom. III 578)
f in. ΡΩ, extr. ΕΓ; *g* 1'31^m longum; *h* 1'55^m longum, in. ΙΕΛ, extr. ΘC.

De accensis conf. Kubitschek P.-Wiss. I 136 sq.; alterum nomen
 repetitum est ex titulo Sidymeo 184; fragmentum *d* Benndorf
 ita supplevit ut post dativum nominis imperatoris adderet καὶ . . .
 Ἀρτ[ε]μίδ[ι] . . . .

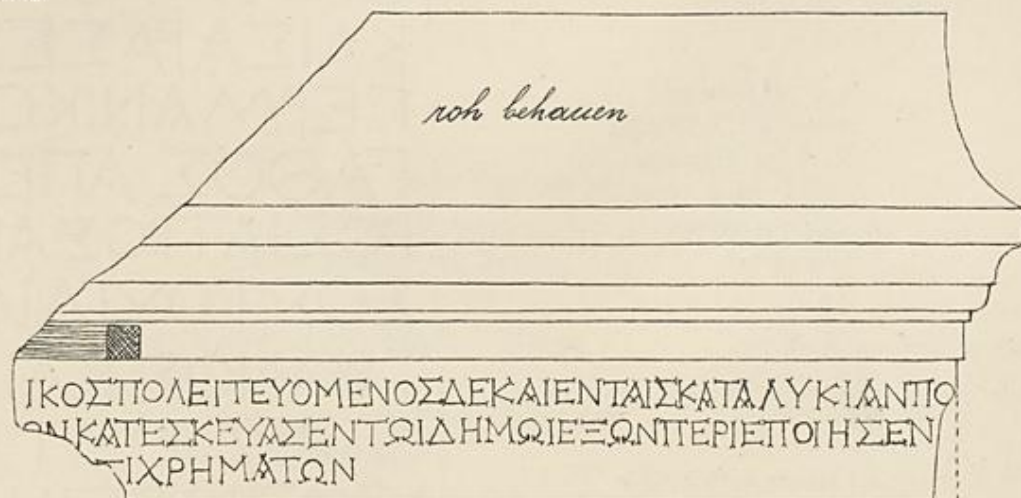
179 Tabula quadrata et marginata 0'46^m lata et plus 0'8^m alta prope n. 176 immissa muro apiarii. ΑΕΘΜΗΞΣΥΩ

Folium Ἀγαθῆ τύχη. ἐξ ὧν κατέλι- πεν τῆ Σιδυ- μέων πόλει 5 χρημάτων	Τιβέριος Κλαύδιος) Καισιανὸς Ἀγρίππας ἀ- πὸ τῶν τόκων 10 κατεσκευά-	σθῆ ἢ στέγη τοῦ τετραστό- ου. duo folia ε
---	---	---

v. 12 sq. Reisen: „Unter dem Tetrastoon kann eine atrium-
 artige Anlage, vielleicht das sogenannte Forum selbst gemeint
 sein;“ v. 14 Ε in margine sinistro: „Unklar ist, worauf
 sich die Numerierung der Urkunde bezieht; vielleicht auf die
 fünfte Zinsenverwendung“ Reisen; Heberdey meliore iure
 statuit hoc numero, cui responderint numeri aliarum tabularum,
 ordinem, quo istae tabulae disponerentur, definitum esse.

Benndorf 1881 descripsit.
 Reisen I 66 n. 38. (IGRom. III 588)

180 Pars summa magnae basis (vel potius aedis) lapidis calcarii 0'65^m alta, 1'35^m lata, 0'42^m crassa immissa muro horti qui in convalle
 situs est; litterae 0'03^m altae.

..... ικός, πολειτευόμενος δὲ καὶ ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πό-
 λεσι πάσαις] . . . . . ον κατεσκεύασεν τῷ δήμῳ ἐξ ὧν περιποίησεν
 τῆς πόλεως] χρημάτων.

Heberdey 1898 descripsit.
 v. 1 Kubitschek: ἱππ[ικ]ός?
 v. 3 Wilhelm supplevit.

181 Pars epistylii lapidis calcarii 1'12^m longa, 0'34^m alta, 0'39^m crassa „mit erhaltenen beiden Stoßflächen“. Reisen.

..... ἀγ]ονοθετήσας τ.....

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 64 n. 31.

Primam litteram Benndorf descriperat O, sed ipse edidit Ω.

E DONARIVM

182 Ara quadrata crepidinibus et superiore et inferiore ornata 0'22 (crepido superior) + 0'52 + 0'13^m alta, 0'42^m lata et crassa, inter sepulcra Turcorum; litterae 0'025^m altae.

Δι' Ἡλίου Σεράπιδι
Κλαύδιος Ἀγρίππας.

Heberdey 1898 ectypum fecit.
CIG 4262.

F TITVLI HONORARII

a IMPERATORVM

183 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii 0'15 (crepido) + 0'14^m alta, 1^m lata, 0'72^m crassa; prope forum; summa in basi vestigia; litterae 0'04^m altae.

Γ[ά]ιον Ἰούλιον Καίσαρα θε[σοῦ υἱὸν
Σεβαστόν

Heberdey 1898 descripsit.

„Graeculorum est, qui res Romanas non sapiunt, quod iam ambiguum videtur, et cuiusnam hic titulus tribuendus et quo modo supplendus sit. non deest metus, ne dimidia pars tituli per duos lapides continuati deperdita sit.“ Kubitschek.

184 Pars media basis quadratae lapidis calcarii prope forum muro iuxta sepulcra exstructo immissa 0'85^m alta, 0'84^m lata a superiore, 0'90^m ab inferiore margine.

[Τιβέριον Κλαύδι-
ον Αὐτοκράτορα
Καίσαρα Σεβαστόν
Γερμανικὸν Ἐπά-
γαθος ἀπελευθ[ε-
ρος ἱατρὸς ἀκ[κῆ]σ-

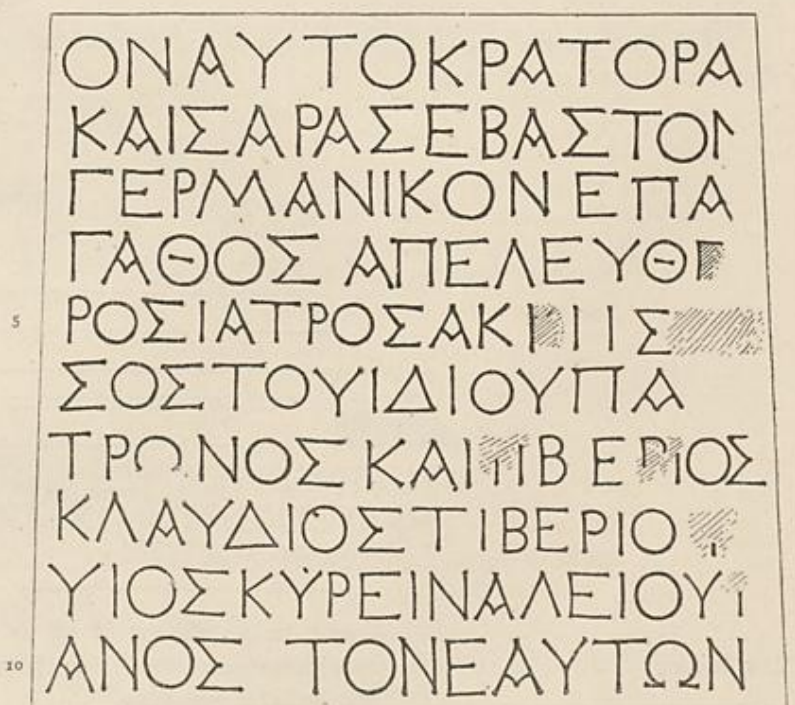
σος τοῦ ἰδίου πά-
τρωνος καὶ [Τι]βέ[ρι]ος
Κλαύδιος Τιβερίου
υἱὸς Κυρεῖνα Λειου[ι-
10 ανὸς τὸν ἑαυτῶν
[εὐεργέτην?

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.

Reisen I 64 n. 32, unde imago tituli repetita est. (IGRom. III 579).

v. 5 sq. conf. Kubitschek P.-Wiss. I 137; v. 7 sqq. conf. PIR I 384 n. 734; v. 11 Kubitschek: *πάτρωνα καὶ εὐεργέτην?*

„Siquidem Livianus Epagathi filius fuit, coniectura placet Epagathum ex hereditate Liviae Augustae in domum Claudii pervenisse.“ Kubitschek.

185 Pars crepidine superiore ornata basis quadratae lapidis calcarii fracta a partibus dextra et inferiore, 0'43^m alta, 0'45^m lata, 0'70^m crassa; prope forum.

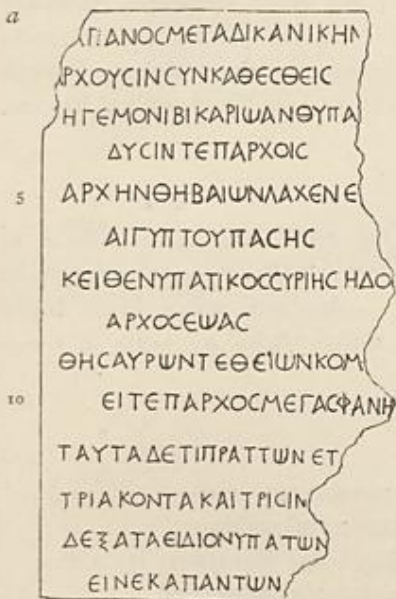
Θεάν? Π]λωταίνην
Σεβαστήν γυν]αίκα Αυτοκράτορος
Νέρουα Τραιαν]ου Σεβαστου Καίσα]ρος
Γερμανικου Δα]κικου 103—117 p. Chr. n.
5 ανέστησε? Σιδυ]μέων ή βου]λή.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.
Reisen I 64 n. 33, unde haec imago est repetita. (IGRom. III 580)
Benndorf Reisen: „links Stoßfläche, gehörte also einer aus mehreren

Blöcken zusammengesetzten größeren Basis an, möglicherweise mit einer Sitzfigur der Plotina oder einem Doppelmonument von ihr und Trajan.“

b ALIORVM HOMINVM

186. 187 Media in convalle prope sepulcra in horto duae magnae arae quadratae marmoreae quae duos fere passus inter se distant instar postium portae.

a Τατι]ανός μετά δικανική]ν τοίς
ἀ]ρχουσιν συνκαθεσθείς
ήγεμόνι βικαρίω άνδυπά]τω
δυσίν τ' έπαρχοίς
5 αρχήν Θηβαίων λάχεν, ε]ίτε'
Αιγύπτου πάσης,
κειθεν ύπατικός Συρίας ήδ' έ]πλ?—
αρχος έώας
θησαυρών τε θείων κόμ]ης,
10 ε]ίτε' έπαρχος μέγας φάνη·
ταυτα δ' έτι πράττων έτ]ρει
τριακοντα και τρισιν
δέξαιτ' αείδιον ύπάτων [λάχος?
ε]νεκα πάντων.

Benndorf 1881 contulit editionem Corporis IG quae nititur exemplari Schoenborniano, F. de Luschan 1884 emendavit.

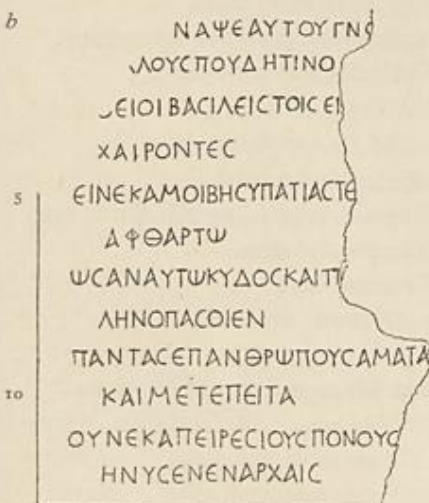
CIG 4266 e, Kaibel Epigrammata 919, Reisen I 81 n. 65 et 66 (unde tituli imagines repetitae sunt) et p. 157, Dessau II 8844.

Kaibel: „Tatianus advocatus, assessor praesidis, vicarii, proconsulis, duorum praefectorum praetorio, praeses Thebaidos, praefectus Augustalis [= praefectus Aegypti] (a. 367), consularis Syriae, comes Orientis, comes sacrarum largitionum (a. 374), praefectus praetorio Orientis (a. 388—392), consul 391, natus in provincia Lycia... Haec doctissimus amicus O. Seeck“; titulus ipso anno consulatus (391) vel paulo post inscriptus est, quia iam anno 392 medio Tatianus in exsilium actus est, conf. Seeck Geschichte des Untergangs der antiken Welt V 538.

a v. 7 έπλαρχος? Mommsen Reisen I 157, έπαρχος CIG et Seeck, Cantarelli La serie dei prefetti di Egitto 1911 II 343, 3: „Credo piuttosto che nella parola lacunosa si nasconda l'ufficio di comes Orientis che Taziano avrà avuto dopo il governo della Siria come del resto sospettava giustamente il Seeck in Kaibel Epigr. Graeca 919“, v. 13 λάχος CIG

b v. 1 άφ' CIG, ε]κόν' άφθάρτων Kaibel, ώς πάλιν άψ έαυτου γνωσθη Reisen, v. 2 σπουδη Heberdey, σπουδη τινος άθλου Reisen, v. 3 έργοισιν CIG, v. 5 ύπατίας τείμησαν άφθάρτως CIG, στέψαντο Reisen, v. 7 sq. τιμήν μεγάλην Reisen, v. 9 αυτία Reisen, v. 11 sq. διήγυσεν CIG, έξήγυσεν Kaibel, v. 12 EN perperam in imagine duplicatum est.

Metrum ut enuclearem non mihi contigit; quamquam versibus b 9 sq. hexameter continetur neque v. 7 sq. et 11 sq. multum a forma eiusdem versus abhorrent.

b .....
.....
ώc αυτὸ]ν άφ' έαυτου γν]ωστὸν με-
γά]λου σπουδη τινος,
οί θ]εοί βασιλείς τοίς έ]ργοισι
χαίροντες
5 ε]νεκ' άμοιβής ύπατία στέ]ψαντο
άφθάρτω,
ώc άν αυτὸ κϋδος και τι]μήν μεγά-
λην όπάσειεν
πάντας έπ' ανθρώπους ά]μα τ' α]δύτεια?
10 και μετέπειτα,
ο]νεκ' άπειρεσίους πόνους [έξ-
ήγυσεν αρχαίς.

188 Basis lapidis calcarii ornata crepidinibus et superiore et inferiore, quae constat e duabus partibus quarum superior v. 1—11 complectitur; prope forum; v. 1 (ubi litterae duplo maiores sunt) in crepidine, v. 7 sq. sinistri et v. 7—21 dextri tituli in fasciis paulo angustioribus. Σ

[Μ(αρκία) Αὐρηλία Νεμεσῶ Διονυσίου.]

Μαρκίαν Αὐρηλίαν Νεμεσοῦν τὴν καὶ
Χρυσίον Διο[ν]υσίου Ἀλκίμου δις Παταρίδα
καὶ Σιδυμίδα τὴν ἀξιολογωτάτην γυναῖκα
τοῦ ἀξιολογωτάτου Μάρκου Αὐρηλίου Εὐκάρπου
5 Ἱεροκλέου[ς] τοῦ καὶ Εὐκάρπου Σιδυμέως· καὶ
ἢ ἐνταῦθα πατρὶς ἀμειβομένη τὴν
μεγαλόφρονα αὐτῆς πολειτεῖαν βουλῆς
καὶ δήμου κρίσει.

folium

ΣΑΜΕΝ ΟΝΤΑΡΙΣΤΑΚΑΙΕΦΥ
ΚΑΤΕΛΙΠΕΝΤΩΙΕΡΩΣΥΣΤΕ
ΜΑΤΙΤΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΧΩΡΙΩ

ΙΣΠΑΔΟΙΣ ΣΙΔΥΜΕΩΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙ ΟΔΗΜΟΣ

Reisen I n. 45

Benndorf 1881 descripsit et parvam tituli dextri partem (v. 12—23) charta expressit.

Reisen I 68 sq. n. 45. (IGRom. III 583)

Benndorf descripsit in titulo sinistro v. 2 ΔΙΩ/ΙΥ, v. 5 ΚΛΕΘΙ, v. 6 ΑΥΕ//Ι//Γ^ΑΤΡΙ; in titulo dextro v. 1 Μ·ΑΥΡ· (sed v. 10 et v. 15 desunt puncta), v. 2 extr. ΠΘ, ineunte in v. 10 ΓΩΤΑ (sic), med. in v. 15 ΣΙ//Υ; ad v. 20 sq. Zingerle confert n. 175 v. 6 (σύστημα γεροντικόν).

Ad v. 14 adnotatur in IGRom.: „Animadvertit Chrysii Lyciarchissae maritum Eucarpum nunquam Lyciarcham fuisse, unde apparet eam prius alteri viro nupsisse qui gesserat Lyciarchiam, quo etiam

Μ(ἄρκος) Αὐρηλίου Εὐκάρπου Ἱεροκλέους·

Μάρκον Αὐρηλίον Εὐκάρπου
Ἱεροκλέους τοῦ καὶ Εὐκάρ-
που Σιδυμέα τὸν ἀξιο-
5 λογώτατον ἱερέα καὶ
προφήτην διὰ βίου

τῶν προηγετῶν θεῶν
Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλω-
νος, πατέρα τοῦ ἀξιολο-
10 γωτ[ά]του Μ(άρκου) Αὐρηλίου Εὐκάρπου
τρὶς, γενομένου νεοκόρου

τῆς ἐπιφανεστάτης θεοῦ
Ἑκάτης, ἀνδρα τῆς ἀξιολο-
γωτάτης Λυκιαρχίσης

15 Μ(αρκίας) Αὐρηλίας Χρυσί[ο]υ τῆς καὶ Νεμε-
σῶ Διονυσίου Ἀλκίμου δις
Παταρίδος καὶ Σιδυμίδος,
πρωτεύσαντα πολειτευ-
σάμενον τὰ ἄριστα καὶ ἐφ' ὧ

20 κατέλιπεν τῷ ἱερῷ συστή-
ματι τῶν τριάκοντα χωρίω

Ἰσπάδοις Σιδυμέων,
ἢ βουλῇ καὶ ὁ δήμος.

mortuo illa suum honorem retinuit; sed multo elegantius Heberdey titulum Λυκιαρχίσης eo explanat, quod Nemeso ipsa hoc munere functa sit. mirum autem, quod eadem nominatur in titulo sinistro Νεμεσῶ ἢ καὶ Χρυσίον, in dextro sicut in n. 189 et 190 Χρυσίον ἢ καὶ Νεμεσῶ.

189 Basis quadratae lapidis calcarii partes summa, quae 0.52^m alta, 0.66^m crassa, ab inferiore margine 1.39^m lata, iacet in foro, et infima, quae muro immissa porticus iuxta puteum vici 0.51^m alta et a superiore margine 1.40^m, ab inferiore 1.48^m lata est; scriptura in duas paginas divisa est, quarum dextrae litterae maiores sunt; summa in basi vestigia duarum statuarum; „oben und unten Profil (oben 0.22^m, unten 0.16^m hoch), das auf die rechte Nebenseite übergreift, links abgehauen ist; die mittleren Zeilen (links a 7—10, b 1—4; rechts a 5—7, b 1—3) auf vertieftem Streifen“ Heberdey. ΑΕΗΘΖΦΣΥΦΩ

a Τὴν ἀξιολογωτάτην καὶ σεμνοτάτην φιλόπολιν καὶ φι-
λάγαθον Λυκιάρχισσαν Μ(αρκίαν) Αὐρηλίαν Χρυσίον τὴν καὶ Νε[μ]ε-
σοῦν Διονυσίου Ἀλκίμου δις Παταρίδα καὶ Σιδυ-
μίδα γυναῖκα γεγονυῖαν τοῦ ἀειμνήστου θείου

5 αὐτῆς Μ(άρκου) Αὐρηλίου Εὐκάρπου, μητέρα τοῦ ἀξιο-
λογωτάτου Μ(άρκου) Αὐρηλίου Εὐκάρπου τρὶς, γενομένου
ὑποφύλακος τοῦ ἔθνους καὶ νεοκόρου τῆς προ-
καθηγέτιδος θεοῦ Ἑκάτης, τε[λ]έσαντα
τῇ πατρίδει ἱερωσύνην Σεβαστῶν καὶ τὰς [δύ]ο
10 τῶν νέων γυμνασιαρχίας καὶ τὰς [δύ]ο λούσεις

.....
.....
..... [ἔξ-
.....

b νοις καὶ πολειταῖς καὶ πα[ρα]χρημῆμα παραδοῦσαν
τῇ πόλει καὶ τὴν τοῦ υἱοῦ [αἰ]δείδιον δωρεὰν [τ]ῶν
χωρίων καὶ [ἀ]φορίσασαν [τὰς] πρ[ο]σόδους εἰς νο-
μάς τῶν πολειτῶν, πολειτευομένην ἐπὶ πα-
5 σιν σωτηρίως καὶ συμφερόντως (sic) ἀναλόγως τῷ
καθ' αὐτὴν [ἀ]ξιώματι, Σιδυμέων
ἢ βουλῇ καὶ ὁ δήμος

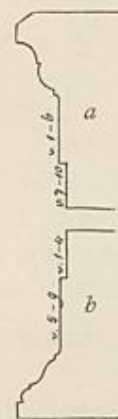
τὴν εὐεργέτην (sic) βουλῆς καὶ δήμου
κρίσει.

Folium.

a Τὸν ἀξιολογώτατον καὶ πρῶ-
τον τῆς πόλεως [γε]γονότα
Μ(ἄρκον) Αὐρηλίον Εὐκάρπον Ἱεροκλέους
ἀνδρα μεγαλόφρον[α] σώφρο[να]
5 δίκαιον ἱκανὸν εὐεργέτην,
σ]υγγενῆ ἀρχιφυλάκ[ω]ν
Λυκιάρχων, γεγο[νό]τα ἱερέα
[καὶ] προφήτην διὰ βίου τῶν προηγετῶν]
[θεῶν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος],

.....
..... [ὑπὲρ
b δὲ τοῦ ἀξιολογώτατου υἱοῦ
αὐτοῦ Μ(άρκου) Αὐρηλίου Εὐκάρπου τρὶς
πρὸ τῆς ἐπιφανοῦς νεοκο-
ρείας τελέσαντα ὑποφυ-
5 λ[ακί]αν τῷ ἔθνει· τὴν ἀκόλου-
θον τεμὴν ἢ πατρὶς εἴλατο (sic)
βουλῆς καὶ δήμου κρίσει.

Folium.

Benndorf 1881 descripsit et partis titulorum parvae (b sin. v. 2—4 extr.) ectypum fecit, Heberdey 1898 formam crepidinis adumbravit.

Reisen I 68 n. 43 et 44. (IGRom. III 584)

Benndorf: in sinistro titulo a in v. 2 exeunte NEI/IE, exeunte in v. 8 TH.../TEAESAS.../N, exeunte in v. 9 TAF.../φ, ineunte in v. 10 T.../N, deinde TA...; b in v. 1 lacuna 13 fere litterarum inter KA.../A et .../AN, in v. 2 lacuna fere 11 litterarum inter Y.../φ et .../N (ἀείμνηστον quod Benndorf Reisen interposuit nimis longum est), in v. 3 A ante φ, in eodem versu lacuna duarum litterarum inter ΣAN et .../ΔΟΥΣ (πάντας τοὺς ἀγροὺς Benn-

dorf falso), in v. 4 JHN, in v. 6 ΛΖ; in dextro titulo a in v. 1 exeunte TAT.../NKAITPC, medio in v. 2 I.../Γφ, exeunte in v. 4 ΛΣ.../φφ, ineunte in v. 6 ΞΥ, exeunte in v. 6 ΛΑ.../N, exeunte in v. 7 Γφ .../IEPEΛ; b in v. 1 exeunte Y.../φ, ineunte in v. 5 ΛΑ.../A

a sin. post v. 10 Cagnat IGRom.: καὶ τὰ ἐλαιοθέσια(?) παρασχούσαν; b sin. v. 1 παραχρήμα Wilhelm, παραυτίκα Reisen; Zingerle: παραυτὰ ἀποκαταστήσασαν, cui lectioni, quamvis usui accommodatissima sit, spatium vix suppetit; v. 2 extr. Birch plenius legerat ANIQN (vid. cod. p. 508); a dextr. 8 sq. ex n. 188; b dextr. v. 1 Reisen: πατέρα] δὲ; Birch b dextr. v. 1 extr. Y.../φ, v. 3 extr. NE.../Kφ

190 Lapis quadratus calcarius e solo fori effossus, 0'50^m altus, 0'63^m latus, 0'64^m crassus. AHΦΖΘΣΥΩ

[M(άρκον) Αὐρ(ηλίον) Εὐκάρπον τρίς, γενόμενον]
[ὑποφύλακα τοῦ ἔθνους καὶ νεο-]
[κόρον τῆς προκαθηγέτιδος]
θε[οῦ Ἐκ]άτης, υἷον τῶν ἀξιολογω-
τάτων Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Εὐκάρπου Ἱεροκλέου[ς]
καὶ Χρυσίου τῆς καὶ Νεμεσῶ
Διονυσίου Ἀλκίμου δῖς, ἀπὸ
5 λυκιαρχίας, συγγενῆ ἀρχιφυλ[ά-
κων καὶ Λυκιαρχῶν, καταλιπόντ[α
τῆ πόλει πάντα τὰ περὶ τὸν Κρά-
γον γεγονότα αὐτοῦ χωρὶα δι' ὧν
ἔθετο διαθηκῶν· τὴν ἀεί-
10 μνηστον δωρεὰν χαλκῆ
εἰκόνι ἡμεῖψατο ἢ πατρ[ίς
βουλῆς καὶ δήμου [κρίσει.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 69 sq. n. 46. (IGRom. III 585)
Benndorf: v. 5 extr. Λ/, v. 6 extr. Τ/, v. 12 ΛΗ; reliquae litterae, quas uncis inclusi, omnino perierunt.
Initium ex n. 189 a sin. v. 6—8; v. 4 sq. ἀπὸ λυκιαρχίας = ex Lyciarcha, conf. n. 189 a sin. v. 2.

191 Basis quadrata muro immissa orientali aedificii, quod in forma oppidi (p. 61) numero VIII significatum est (= n. 212), a sinistra fracta et crepidinibus quondam et superiore et inferiore ornata, quarum maxima pars iam est abscisa, 0'09 + 0'25 + 0'09^m alta et 0'84^m lata; litterae 0'02^m altae.

Α Μ Ι'Α ΑΛΟΝΚΑΙ Α ΞΝΟΙΑΓ' ΞΝΩΝ
ΑΝΤΑΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΑΙΔΙΣ ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝΤΑ
ΔΙΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑΕΙΣΡΩΜΗΝΗΠΡΟΣΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΙ
ΠΑΤΡΙΔΟΣΕΥΤΥΧΩΣΚΑΙΥΠΟΦΥΛΑΚΗ ΑΝΤΑΛΥΚΙΩΝ
5 ΓΥΡΙΟΝΚΑΙΔΕΚΑΠΡΩΤΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣΑΡΧΑΣΤΕ
ΗΣΑΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙΕΠΙΔΟΣΕΙΣΑΡΓΥΡΙΚ'Σ ΙΕΣΤΙΑΣΕΙ
ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΗΣΑΝΤΑΚΟΣΜΙΟΣΚΑΙΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝΟΣ ΕΠΙΔΟΝΤΑ
ΙΟΥΔΗΜΟΣΘΕΝΟΙ ΗΠΟΛΕΙΔΩΡΕΑΝ(Υ)ΩΣΤΕΙ ΤΩΝΚΑΘΕ
ΠΙΔΟΣΙΝΤΟΙΣ ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ ΕΝΤΟΙΣΧΑΘΕ Ξ ΣΑΡ ΑΙΡΕΣΙ
10 ΞΝΟΙΑΣΚΑΙΦΥΡΓΕΣΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ

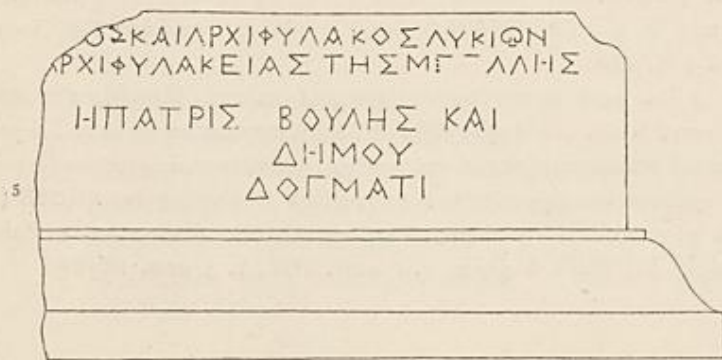
Reisen I n. 49 (cum emendationibus)

..... Θεάγ?η ἀ[νδρ]α καλὸν κα[ὶ] ἀγ[α]θ[ὸν] διὰ [προγ]όνων
γενόμενον, ἀρχιερατεύ[σαν]τα τῶν Σεβαστῶν καὶ δῖς πρυτανεύσαντα
καλῶς καὶ δαπανηρῶς? καὶ πρεσβεύσαντα εἰς Ῥώμην πρὸς τοῦ (sic) Σεβαστοῦ[ς]
πλειονάκις? ὑπὲρ τῆς πατρίδος εὐτυχῶς καὶ ὑποφυλακῆ[σ]αντα Λυκίων
5 δόντα δὲ καὶ αἰώνιον? ἀρ[γύριον] καὶ δεκαπρωτεύσαντα καὶ πάσας τὰς ἀρχὰς τε-
λέσαντα τῆ πατρίδι? ποι[ησά]μενον δὲ καὶ ἐπιδόσεις ἀργυρικ[ά]ς [καὶ] ἐστιάσει[ς],
διαπρέψαντα τῆ τοῦ βίου ἀναστροφῆ, [ξ]ή[σ]αντα κοσμη[ω]ς καὶ μεγαλοφρόν[ω]ς, ἐπιδόντα
δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δημοσθένου τῆ πόλει δωρεὰν (δραχμῶς) [μυριάς] γ[?], ὥστε [ἐκ] τῶν καθ[ε]σ-
τώτων τόκων ὑπάρχειν ἐπίδο[σιν] τοῖς πολέταις ἐν τοῖς καθ' ἑ[τ]ρος ἀρ[χ]αιρεσί-
10 οῖς, Σιδυμέων ὁ δήμος? ἐξ[ὸ]ν[ο]ίας καὶ εὐεργεσίας ἔνεκεν.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 v. 1 descripsit (//////)ΙΙ ΠΙ.../ΑΛΟΝΚΑΙ.../Μ ΞΝΟΙΑΓ.../ΟΝΩΝ)
Reisen I 70 n. 49. (IGRom. III 590)
Supra v. 1 in crepidine superiore nomen viri honorati scriptum

fuit; v. 5 Zingerle suppl. (conf. BCH 1904 XXVIII 27 n. 610); Reisen ineunte in v. 7: πολλὰς διαφέροντα τῆ (τοῦ βίου Heberdey), ubi Zingerle mavult scribi διενέκναντα vel διαπρέψαντα; v. 9 extr. Reisen: καθε[σ]τώσ[ι]; ἀρ[χ]αιρεσί[οις]; v. 8 med. (b)I in ectypo.

192 Inferior pars basis quadratae lapidis calcarii a sinistro latere fracta, crepidine inferiore ornata, 0'46^m alta, plus 0'80^m crassa, ab infimo margine 0'92^m lata; prope forum inter sepulcra.

.....
 .....
 ..... ἀρχιερέως καὶ [ἀ]ρχιφύλακος Λυκίων
 πολλὰ δαπανήσαντος ὑπὲρ τῆς ἀρχιφυλακείας τῆς μ[εγά]λης
 ἢ πατρὸς βουλῆς καὶ
 δήμου
 δόγματι.

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 ectypum fecit.
 Reisen I 70 n. 48. (IGRom. III 593)
 v. 1 in. Benndorf: ΔΦΡΑΛΛΙΙΙΙΧΙ; v. 1 sq. Fougères De Lyciorum communi 118: ἀρχιφύλακος Λυκίων ἀρχιφυλακείας.

193 Lapis quadratus, cuius margo superior crepidine ornatus fuerat, 0'66^m altus, 1'56^m latus, 0'65^m crassus, immissus muro aedificii quod in forma oppidi (p. 61) numero VIII significatum est; litterae versuum primi et ultimi duplo fere maiores sunt ceteris. ΑΜΣΥ

Σιδυμέων] ὁ δὲ ἦ μ ο ς
 ..... Μ[α]ρί[α]ν Προυφείναν Λούκιον Μάριον
 Σώνεικον
 κατασκευάσαντα]ς τὸ βαλανεῖον.

Benndorf 1881 descripsit. Reisen I 64 n. 34. Benndorf ineunte in v. 2 ΜΑΡΙΑΝ, ineunte in v. 4 ΑΣ

194 Basis quadratae lapidis calcarii partes summa a (0'49^m alta, 0'60^m crassa, 1'65^m lata a superiore, 1'46^m ab inferiore margine) et infima b (0'45^m alta, 0'63^m crassa, 1'46^m lata a superiore, 1'65^m ab inferiore margine), quarum utraque crepidine, altera superiore, altera inferiore ornata est, prope forum iuxta sepulcra; a v. 6 et 7, b v. 1 et 2 in fascia angustiore latitudinis 1'46^m inscripti sunt; b ad sinistram a v. 3—5 folium, alterum folium in crepidine inferiore infra v. 6; summa in basi vestigia. ΕΗΘΜΝΞΣΥΩ

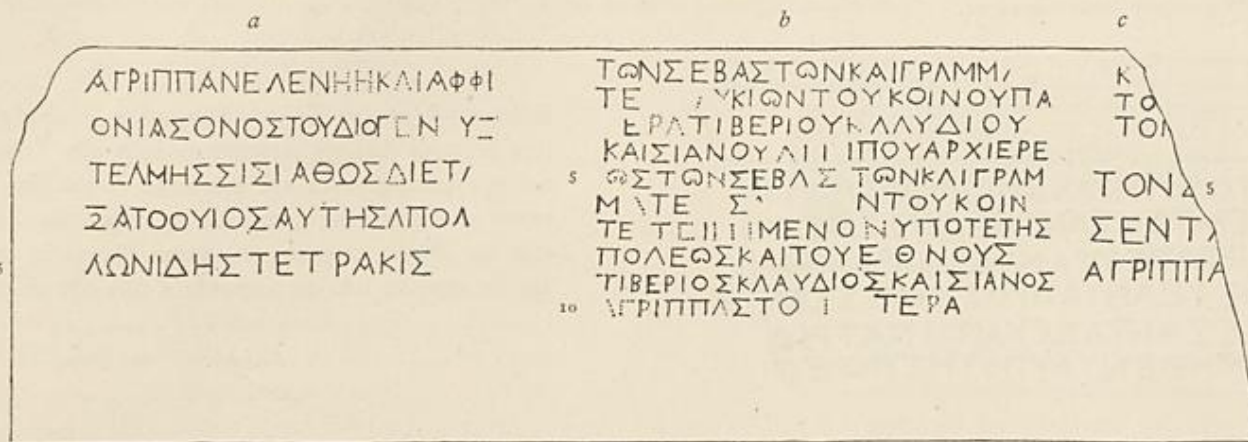
a Τιβ(ερίαν) Κλ(αυδίαν) [Α]ρ[α]σιν Ξανθίαν
 καὶ Πιναρίδα τὴν κρατίσ-
 τ[η]ν ὑπ[α]τικήν, γενομένην
 γυν[α]ίκα τοῦ λαμπροτ[ά]του
 ὑπατικοῦ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τ[η]λεμ[ά]χ[ου],
 μητέρ[α] τοῦ κρατίστου συν-
 κλητικῶ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Στασιθέμι-
 δος] .....
 .....
 .....
 b νευτον Σιδυμέων
 ἢ βουλή καὶ ὁ δῆμος.

a Τιβ(ερίον) Κλαύ[δ]ιον] Τηλέμαχον Ξάν[θ]ιον καὶ Σι-
 δυμέα τὸν λαμπρότατον ὑπατικὸν
 ἐν πολλοῖς ἀνδραγ[α]θήσαντα [πρ]ότερον,
 γερόμενον δὲ καὶ ταμίαν [Α]χα[ί]ας,
 5 σεμνότετον πρεσβ[ευ]τήν [Ασ?]ίας καὶ τὸν
 οἰκιστὴν Λαοδικέων Ἱεραπολιτεῶν,
 λογιστὴν Κ[αλ]λατιανῶν πόλεως Μυσ[ί]ας
 .....
 .....
 ..... [πατέρα τοῦ κρατίστου
 b συνκλητικῶ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Στασιθέμιδος]
 καὶ τῆς κρατίστης Κλ(αυδίας) Ἀρσινόης,
 πάππον τοῦ κρατίστου συνκλητικῶ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου)
 Αὐρηγλίου Τηλεμάχου Σιδυμέων
 5 ἢ βουλή καὶ ὁ δῆμος κρίσει τὸν αὐ-
 τῆς πολείτην καὶ εὐεργέτην.

Benndorf 1881 descripsit et a v. 4—7 extr. charta expressit. Reisen I 67 n. 41 et 42 et p. 157. (IGRom. III 581 et 1514)
 Benndorf in sinistra parte haec descripsit: v. 1 ΤΙΒ·ΚΛ·ΑΡΣΑ, v. 3 ΤΙ ΗΝΥΠΑ, ineunte in v. 4 ΓΥΗΛ, exeunte in v. 4 ΛΤΟΥ, exeunte in v. 5 ·ΚΛ·ΤΗΛΕΜΑΧ, v. 6 in. ΜΗΤΕΡΑ, v. 7 in. ΑΙΠ, exeunte in v. 7 ΛΣΙΘΕΜΙ; in dextra parte: v. 1 in. ΤΙΒ·ΚΛΑΥΙΙΙΙ, v. 1 extr. ΑΝ-ΙΟΝΚΑΙΣΙ, medio in v. 3 ΔΡΑΓΛΘ, exeunte in v. 3 ΙΙΟΤΕΡΟΝ, exeunte in v. 4 ΑΧΑΙ·ΑΣ, v. 5 med. ΣΒ ΤΗΝ ΑΧΑΙΑ, (quae lectio ectypo confirmatur), v.7 med. ΚΛ...ΤΙΑΝ·Ν (ubi in ectypo ΚΑΛΛΑΤΙΑΝ·Η lego), v.7 extr. ΜΥΣΙΙΙΙΑΣ; b v.4 inter Τηλεμάχου et Σιδυμέων Benndorf indicavit spatium vacuum trium litterarum.
 v. 1 tituli sinistri vid. PIR I 405 n. 851; v. 7 vid. PIR I 400 n. 817; b v. 1 Reisen: ἀνδριάντα χω]νευτὸν? Zingerle: ἀειμνη- μὸ]νευτον? v. 1 dextri tituli vid. PIR I 402 n. 825; Tib. Cl. Telemachum Commodo(?) imperante Lyciarcham fuisse testatur n. 175; Reisen: „Oikist von Hierapolis und Laodikeia am Lykos vermutlich nach dem großen Erdbeben unter Antoninus Pius“; v. 5 Ἀσίας flagi- tatur eis quae secuntur (vid. Mommsen Reisen I 157), itaque Ἀχαίας quod hoc quoque loco legendum videtur erasum neque vero postea Ἀσίας substitutum est; v. 7 Μυσίας = Moesiae (inferioris); b v. 2 vid. PIR I 405 n. 852; v. 3 sq. ibidem 360 n. 660.

195 Pars media basis quadratae lapidis calcarii 0'53^m alta et 1'72^m lata, in solo fori.

[Τιβέριον] Κλαύδιον Καισιανόν
 Ἀγρίππαν Ἑλένη ἢ κ[α]: Ἄφφι-
 ον Ἰάσονος τοῦ Διογέν[ο]υ[ς]
 Τελμησίς, [κ]αθὼς διετ[ά]-
 ξατο ὁ υἱὸς αὐτῆς [Α]πολ-
 λωνίδης τετράκις.

.....
 .....
 ..... [ἀρχιερέα
 τῶν Σεβαστῶν καὶ γρ[α]μμ[α]-
 τέ[α] Λυκίων τοῦ κοινού, πα-
 τέρ[α] Τιβερίου Κ[λα]υδίου
 Καισιανοῦ [Ἀγρίπ]που ἀρχιερέ-
 5 ως τῶν Σεβ[α]στῶν κ[α]: γρ[α]μ-
 μ[α]τέ[ω]ς [Λυκίω]ν τοῦ κοιν[ο]ῦ,
 τετεμ[η]μένον ὑπὸ τῆς
 πόλεως καὶ τοῦ ἔθνους,
 Τιβέριος Κλαύδιος Καισιανός
 10 Ἀγρίππ[α]ς τὸν πατέρα.

.....
 .....
 .....
 .....
 .....
 5 τὸν.....
 .....
 .....
 .....
 Ἀγρίππα.....

Benndorf 1881 descripsit et ectypa fecit, Heberdey 1898 titulum c
 descripsit et charta expressit.
 Reisen I 65 n. 37. (IGRom. III 586)

Benndorf descripsit in v. 2 b ΤΕ///ΔΙ, ineunte in v. 7 b ΤΕΤΕΙΜΙΙ
 Heberdey in v. 3 et 4 c ΤΟΛ

196 Duae unius basis quadratae lapidis calcarii partes diversis fori locis inventae, quarum superior, in qua v. 1 et 2 inscripti sunt crepidine ornata 0'31^m alta, 0'58^m lata, 0'86^m crassa, altera 0'54^m alta et lata, plus 0'60^m crassa est. ΑΕΘΜΣΣΩ

Τιβέριον Κλαύδιον
 Καισιανόν Ἀγρίππαν
 Ἑλένη ἢ κ[α]: Ἄφφιον
 Ἰάσονος τοῦ Διογένους
 5 Τελμησίς, καθὼς διε-
 τάξατο ὁ υἱὸς αὐτῆς
 Ἀπολλ[ω]νίδης τετράκις.

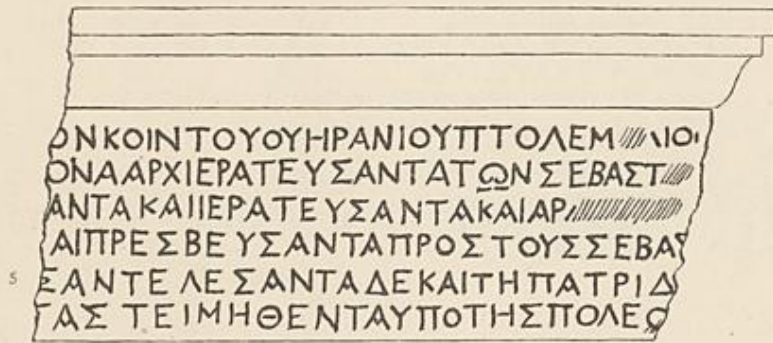
Benndorf 1881 descripsit.
 Reisen I 65 n. 36. (IGRom. III 587)
 Benndorf descripsit ineunte in v. 3 //ΗΚΛΙ, ineunte in v. 4 ΙΔΣ,
 medio in v. 7 ΛΛΩΝ
 v. 3 nomen Helenae repetendum est e TAM II 51.

197 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii immissa muro ecclesiae, 0'57^m alta, 1'73^m lata, 0'66^m crassa. v. 1 in crepidine, v. 9—13 in parte angustiore. litterae 0'02^m altae. ΑΕΘΜΝΞΣΩ

Διομήδην Λύσωνος Σιδυμέ[α]
 Λύσων Διομήδου τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τεμη-
 θέντα ταῖς ὑπογεγραμμέναις τεμιαῖς·
 Σιδυμένον ὁ δῆμος ἐτείμησεν ταῖς πρώταις
 5 καὶ δευτέραις καὶ τρίταις τεμιαῖς Διομή-
 δην Λύσωνος πρυτανεύσαντα δις δαπανη-
 ρῶς καὶ ἱερατεύσαντα τῶν Σεβαστῶν ἐν-
 δόξως καὶ γυμνασιαρχήσαντα φιλοδόξως καὶ
 τελέσαντα πάσας τὰς ἀρχὰς καὶ ἐστιάσαντα τὸν
 10 δῆμον τρίς καὶ πρεσβεύσαντα πρὸς τοὺς Σεβασ-
 τοὺς καὶ πολειτευσάμενον τὰ (sic) πρὸς ὠφελίαν τῆς
 πόλεως καὶ πίστει καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀρετῇ διενέν-
 καντα.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.
 Reisen I 66 n. 39. (IGRom. III 596)
 v. 5 ΔΕΥΤΓ ΛΙΣ; v. 11 (πάν)τα? Kubitschek.

198 Superior pars basis quadratae lapidis calcarii crepidine superiore ornata sed a sinistra mutilata, 0'32^m alta, ab inferiore margine 0'66^m lata et 0'57^m crassa; inter sepulcra.

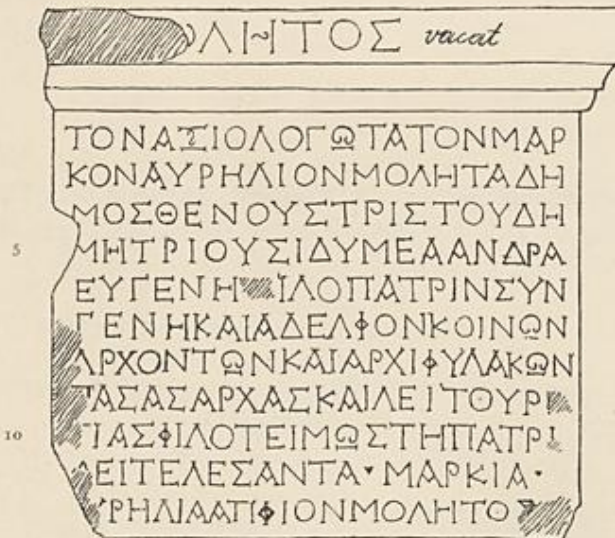

Κοίντον Οὐηράν[ι]ον Κοίντου Οὐηρανίου Πτολεμ[α]ίο[υ] υἱὸν Κυρεῖνα Ἰάσ]ονα ἀρχιερατεύσαντα τῶν Σεβαστ[ῶν] καὶ γραμματεύ[?]αντα καὶ ἱερατεύσαντα καὶ ἀρχ[ι]φυλακ[η]-σαντα τῷ ἔθνει καὶ πρεσβεύσαντα πρὸς τοὺς Σεβασ-
τοὺς εἰς Ῥώμην δωρεάν, τελέσαντα δὲ καὶ τῇ πατρίδ[ι] τὰς λειτουργίας πάσ]ας, τειμηθέντα ὑπὸ τῆς πόλε[ως]
.....
.....

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit. Reisen I 65 n. 35, unde tituli imago repetita est. (IGRom. III 589)

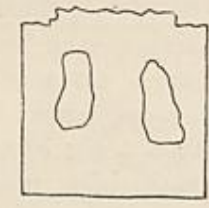
v. 3 extr. in ectypo ΔΡΑ ΛΑΚΗ lego.

199 Inter sepulcra ad septem triones sita e solo viae effossa pars superior basis quadratae lapidis calcarii 0'62^m alta eademque latitudine et crassitudine; pars aversa rudis, frons et latera crepidine 0'18^m alta ornata; summa in basi duo vestigia; litterae 0'025^m, in v. 1 0'05^m altae.

Μό]λητος.
Τὸν ἀξιολογώτατον Μάρ-
κον Αὐρηλίον Μόλητα Δη-
μοσθένους τριῶν τοῦ Δη-
μητρίου Σιδυμέα ἀνδρα
εὐγενῆ [φ]ιλόπατριν, συν-
γενῆ καὶ ἀδελφὸν κοινῶν
ἀρχόντων καὶ ἀρχιφυλάκων,
πάσας ἀρχάς καὶ λειτουρ-
γίας φιλοτείμως τῇ πατρί-
δ]ει τελέσαντα, Μαρκία
Αὐρηλία Ἄπφιον Μόλητος.

Heberdey 1898 descripsit. v. 7 sq. κοινῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχιφυλάκων = ἀρχόντων καὶ ἀρχιφυλάκων τοῦ κοινού (τῶν Λυκίων), conf. IG IX 2 (Thess.) 412 v. 7 et 1101 v. 4 sq.

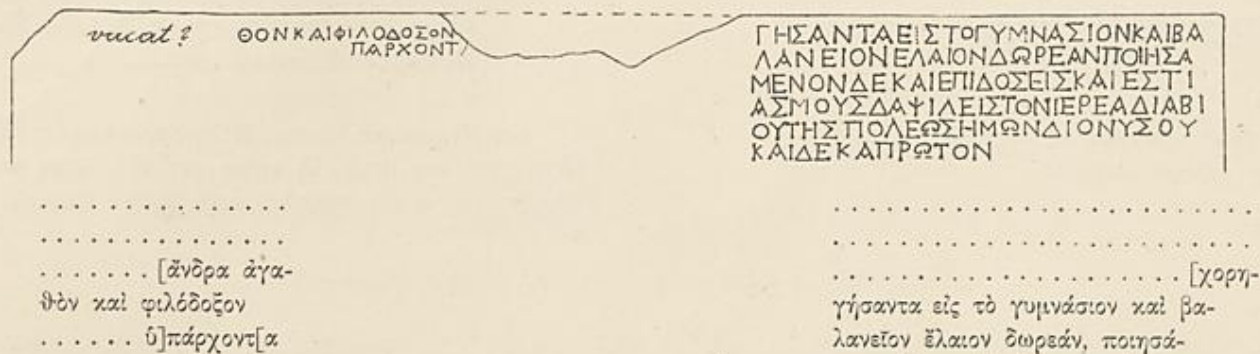
200 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii crepidine ornata, 0'55^m alta, 0'80^m lata; muro immissa porticus iuxta puteum vici. ΑΕΗΦΖΦΡΣΥΩ

Τ[ῆν] ἀξιολογώτατην νεωκόρον Μαρκίαν Αὐρηλίαν Ἀριστοτέλειαν τὴν καὶ Ἀνδροβιανήν, θυγατέρα τοῦ ἀξιολογώτατου Μ(άρκου) Αὐρηλίου Ἀντιπατριανοῦ Δημοσθένους τοῦ καὶ Ἀνδροβίου Σιδυμέως καὶ Ξανθίου, γενομένου ὑποφύλακος Λυκίων, πρυτάνεως Ξανθίων μητροπόλεως τοῦ Λυκίων ἔθνους, τῆς δὲ πατρίδος ταύτης γραμματέως, γυμνασιάρχου, ἱερέως Σεβαστῶν, κατὰ τὸ [δόγμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου?]
.....

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 v. 1 et 2 descripsit. Reisen I 70 n. 47. (IGRom. III 594)

v. 1 sq. Heberdey: Τ Λ ΣΤΑ
ΑΥΡΗΛΙΑΝΑΡΙΣΤ
ineunte in v. 3 Benndorf ΒΙΑΦΗΝ

201 Lapis quadratus calcarius 0.45m altus et 1.68m latus muro aedificii immissus quod in forma oppidi numero VIII significatum est, duobus titulis inscriptus, quorum dexter qui a sinistro 0.41m distat usque ad marginem pertinet; litterae dextri tituli 0.03m altae, sinistri 0.02m.

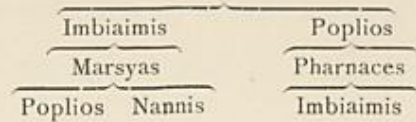

Heberdey 1898 ectypum fecit.
v. I sq.: gymnasium cum balineo coniunctum erat, si modo arti-
culo semel posito niti licet; χορηγήσαντα Wilhelm.

.....
 .....
 ..... [χορη-
 γήσαντα εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ βα-
 λανεῖον ἔλαιον δωρεάν, ποιησά-
 μενον δὲ καὶ ἐπιδόσεις καὶ ἐστι-
 ασμοὺς δαψιλεῖς, τὸν ἱερέα διὰ βί-
 σου τῆς πόλεως ἡμῶν Διονύσου
 καὶ δεκάπρωτον.

202 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii simplici crepidine ornata, 0.50m alta, 0.66m lata, 0.74m crassa; prope sepulcra; summa in basi quattuor foramina, ubi figeretur statua. ΑΕΜΣΥΥΩ

Ἰμβριακὴν Φαρνάκου τοῦ Πο-
πλίου Σιδυμῆα Πόπλιος καὶ
Ναννίς οἱ Μαρσίου τοῦ Ἰμβρια-
κίμου τὸν ἑαυτῶν ἀνεψιῶν
5 μνείας καὶ τεμῆς ἐνεκεν.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 66 n. 40.

G TITVLI SEPVLCRALES
a VERSIBVS VINCTI

203 Sarcophagus cum operculo fastigato prope sarcophagum n. 221. — ex eis quidem quae Benndorf Reisen I 79 de hoc titulo narravit colligas eum in altero duorum sarcophagorum legi in quorum altero inscriptus est n. 221; tamen Heberdey illum titulo ullo esse ornatum praeferre negat.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΓΩ ΤΙΣ ΕΩΝ ΤΑΛΑ[Σ]ΙΦΡΟΝΙ(Ι) ΘΥΜΩ
ΡΗΙΔΙΟΥ ΒΙΟΤΟΥ ΠΑΝ ΤΕΛΟΣ ΕΦΡΑΣΑΜΗΝ
ΙΧΝΟΣ ΟΠΟΥΛΗΓΕ ΒΙΟΤΗΣΙΟΝ Η ΤΙ ΠΕΡΙΣΣΟΝ
ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΣΣΕΙΤΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΚΠΑΜΕΝΟΥ
5 ΤΟΥ ΝΕΚΑΔΗΤΟ ΔΕ ΤΕΥΣΑΝΘΟΣ ΟΙΚΗΧΕΡΙΑΦΟΣ
ΟΦΡΑ ΜΕΝ ΗΣΚΗΝΟΣ ΚΑΝ ΚΟΝΙΣΟΥΣΑ ΤΥΧΗ
ΔΩΡΑ ΒΙΟΥ ΤΑ ΕΠΟΥΝΑ ΕΑΥΤΟΦΘΟΝΑ ΤΕΥΣΑΣ
ΗΜΕΤΕΡΗ ΤΕΛΑ ΟΧΟΝΑΝΝΙΔΙ ΣΕΜΝΟΤΑΤΗ
ΜΟΥΝΟΛΕΧΗ ΛΑΣΙΒΙΟΝ ΟΙΝΟΙΣΙΤΕ ΤΥΜΒΟΝ
10 ΟΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΗΣ ΣΕΜΝΟΠΡΕΠΟΥΣ ΕΘΕΜΗΝ
ΥΜΕΙΝ ΟΙΣ ΤΕΠΕΙΤΑ ΒΙΟΥ ΑΤΡΑΠΟΔΕΥΣΥΠΟΒΑΙΝΩΝ
ΑΒΑΚΡΟΤΙΧΙΔΟΣ ΤΝΟΠΤΟΣ ΗΜΑΤΙΝΟΣ

Ἄνθρωπος κἀγὼ τις ἐὼν ταλα[σ]ίφρονη(ι) θυμῷ
ρήιδίου βίτου πᾶν τέλος ἐφρασάμην,
ἴχνος ὅπου λήγει βιοτήσιον ἢ τι περισσόν
σώματος ἐσσεῖται πνεύματος ἐκπαμένου.
5 τούνεκα δὴ τὸδ' ἔτευ[ξ]α [λι]θο[ξ]οῖκῃ χειρὶ ἄγγος,
ἔφρα μὲνη σκῆνος κἂν κόνις οὐσα τύχη.
δῶρα βίου τ[ἀδ]ε [μι]οῦνα ἑαυτῷ ἀφθονα τεύ[ξ]ας
ἡμ[ε]τέρῃ τε [ἀλ]λόχ[ω] Ν[α]ννίδι σεμνοτάτῃ
μουνολεχῇ ζήσασι βίον μο[ύ]νοισί τε τύμβον
10 οἶκον ἐλευ[θ]ερίης σεμνοπρεποῦς ἐθέμην,
ὑμεῖν το[ῖς] μ[ε]τέπειτα βίου ἀτρα[π]οδὺς ὑπο[φ]αίνω[ν].
ἐκ [δ]ὲ ἀκρο[στ]ι[χ]ίδος γυνῶτι, τὸ σῆμ[α] τίνος.

Benndorf 1881 ectypa fecit.
Reisen I 79 n. 56, unde tituli imago repetita est, quam ectypis
nisi compluribus locis emendandam curavi; Treuber Beiträge zur
Geschichte der Lykier Progr. Tübingen 1886 p. 29 sq.

Versuum 1—12 primis litteris nomen viri ibi sepulti continetur:
Ἀριστοδήμου ε'. v. 9 Reisen: μουνολεχῇ δ[ιαβ]άσι, sed post
μουνολεχῇ in ectypis lego ΖΗ; quae vero vestigia litterarum inter

BIO et OINO reliqua sunt, non conveniunt cum lectione βίον
[κ]οινο[ύ]σι (Reisen), [κ]οινοῖσι (Zingerle), sed ita legenda sunt ΝΜ:
μόνοισι = χωρὶς τέκνων; v. 11 post ὑμεῖν lego in ectypis
ΤΟ ΓΙ ΙΕΓ, μετέπειτα Wilhelm; v. 11 extr. Reisen: ὑποβαίνων, sed
pro Β potius Φ lego in ectypis, quae littera sententia quoque loci
flagitatur; v. 12 in. ectypa: ΕΚΑΕ

204 Sarcophagus lapidis calcarii 1'20^m altus, 2'50^m longus, 1'40^m latus, cum operculo fastigato; inter sepulcra; litterae 0'04^m altae; „Inscript an der Langseite, nicht umrahmt“.

†ΑΑΡΝΑ ΤΗΡΟΛΕΟΝ ΠΡΟΛΑΒΟΥΣΑ ΚΑΙ ΥΙΑ ΚΟΙΤΗΘΟΝ
 ΟΥΣ ΧΡΟΝΟΣ [Υ]ΜΕΤΕΡΗΣ ΓΕΝΕΤΗΣ ΊΔΕΝ ΕΙΣ Θ]ΛΟ[Υ
 ΚΑ ΡΗΘΟΥΑ Τ

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
 Hexametros subesse apparet.

+ Δάρνα[ξ] ή [Μ?]όλεον προλαβοῦσα καὶ υἱα Κοιτῆθον,
 οὗς χρόνος [Υ]μετέρης γενετῆς ἴδεν εἰς θ]λο[υ
 κλ[εινοῦς?] ῥήθορ[ας?] . τ . . . . .

v. 1 Μόλεον acc. nominis Μόλης? Kubitschek: [Τιμ]όλεον? Zingerle:
 [Κ]ό[δ]εον, sed littera Λ certa est; filio illius nomen erat Quietus,
 Βόιηθον legi non potest; v. 2 εἰς θ]λο[υ Zingerle.

205 Lapis quadratus parietinis aedis sacrae quae in forma oppidi (p. 61) numero X significata est immissus, 0'58^m altus, 1'09^m latus, 0'40^m crassus; litterae 0'03^m altae.

ΠΑΡΓΕΝΕΦΟΙΒΗ
 ΊΝΑΠΟΛΛΟΝ
 ΟΙΚΑΤΑΠΟΡΤΟΝ
 ΔΕΟΣΗΛΙΒ...ΙΟΙΟ
 5 ΛΟΥΠΕΡΘΕΟΥΔΟΥΣ
 ΩΔΩ...ΗΜΑΤΙΤΥΜΒΟΥ

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 contulit.
 Reisen I 79 sq. n. 59, unde imago tituli repetita est.

..... παρθένε Φοίβη
 ..... σ]ιν Ἄπολλον
 ..... οἱ κατὰ πό[υ]τον
 ..... οἴνου μελιτ[η?]δέος ἢ λιβ[ά]νοιο
 5 ..... βωμοῦ κ]αθ' ὑπερθε θυώδους
 ..... ω δωρήματι τύμβου.

v. 4 Heberdey supplevit, v. 5 Zingerle; v. 6 Reisen: δω[μ]ήματι,
 sed littera Ρ integra legitur in ectypo, conf. n. 203 v. 7.
 Hexametrorum pedes extremos subesse vides.

b AEDES SEPVL CRALES

206 In anta sinistra aedis sepulcralis formae Doricae (III in forma oppidi quam p. 61 reddendam curavi). „Die Cella mißt außen 3'10^m X 2'5^m. Das Dach mitsamt Sima und Geison ist aus einer großen Steinplatte gearbeitet, welche für den Einsatz eines Akroterionstückes eigentümlich ausgeschnitten ist. Epistyl und Triglyphenfries laufen auf der Eingangsseite nicht durch, sondern bilden Verkröpfungen über zwei jetzt nicht mehr vorhandenen Säulen. Die ganze Eingangsseite, die Stufen des Baues, zur Hälfte die Cellatür und das Innere sind verschüttet.“ Reisen (Niemann). ΑΕΗΘΝΣΤΥΩ

Reisen I tab. XXII b

„Die Cella mißt außen 3'10^m X 2'5^m. Das Dach mitsamt Sima und Geison ist aus einer großen Steinplatte gearbeitet, welche für den Einsatz eines Akroterionstückes eigentümlich ausgeschnitten ist. Epistyl und Triglyphenfries laufen auf der Eingangsseite nicht durch, sondern bilden Verkröpfungen über zwei jetzt nicht mehr vorhandenen Säulen. Die ganze Eingangsseite, die Stufen des Baues, zur Hälfte die Cellatür und das Innere sind verschüttet.“ Reisen (Niemann). ΑΕΗΘΝΣΤΥΩ

Φλάυιος Φαρμάκης (sic)
 Φλαύιαν Νάννην (sic)
 τὴν θυγατέρα
 ἀρχιερατεύσασαν
 5 τῶ]ν Σεβαστῶν
 καὶ τειμηθεῖσαν
 ταῖς πρώταις τειμαῖς
 ὑπὸ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς
 πόλεως καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως
 10 καὶ ταῖς δε[υτέραις
 ζήσασαν σ[ε]μνῶς
 καὶ ἐνδόξω[ς].

Benndorf 1882 contulit exemplar Corporis IG quod nititur auctoritate Fellowsii (Lycia 406 sq. n. 152).

CIG 4266, Reisen I 78 n. 54. (IGRom. III 592)

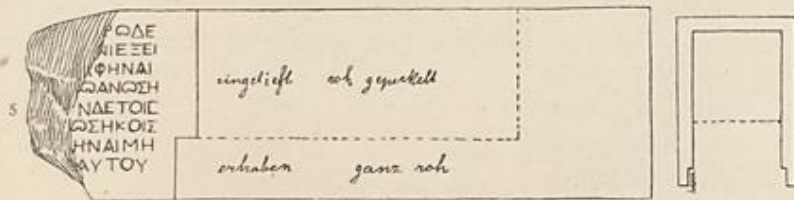
Quin v. 1 Φαρμάκης et v. 2 Νάννην intellegendum sit, dubitari non potest; incunte in v. 5 Benndorf //ΛN, in v. 9 extr. ΥΓ (Reisen: ὑπὸ τοῦ ἔθνους); v. 10 Reisen: δευτέραις τειμαῖς; v. 10 sqq. litterae uncis seiunctae omnino perierunt.

207. 208 Sepulcrum aedis sacrae instar, quod lapide calcario exstructum longissime distat ad orientem et in forma oppidi (p. 61) utrum numero XI an XII significatum esset Benndorf Reiseh I 80 in medio reliquit, fastigio 2'36^m longo ornatum est, in quo caput (Medusae?) sine arte exsculptum et in margine inferiore 0'10^m alto unus versus litteris 0'05^m altis inscriptus est.

a Τὸ μνημείον κα[τ]εσκευ[α]σεν Ἐπ[ά]γαθος δις Σιδυμεύς.

In sinistro pariete vestibuli finis tituli sepulcralis cuius versuum initia mutilata sunt legitur; lapis autem quadratus parietis, in cuius parte sinistra in latitudinem 0'45^m levigata titulus litteris 0'03^m altis inscriptus est, 1'05^m longus, 0'50^m altus, 0'35^m crassus est.

b ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι ταφῆναι ἐν τῷ ἄνω σηκῷ· ἐν δὲ τοῖς κάτω σηκοῖς ταφῆναι μητέρα αὐτοῦ.

Benndorf 1881 a, Heberdey 1898 a et b descripserunt. CIG 4265.

Iuxta hoc sepulcrum magnus lapis quadratus iacet in duas partes fractus 1'05^m altus, quem quondam fuisse sarcophagi parietem certum est.

Τὸ [μ]νημείον κατεσκευάσεν Ἐπάγαθος | [δι]ς Σιδυμεύς ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀρσει | [τ]ῇ καὶ Μιῶ Καλλιμήδου καὶ τέκνοις αὐτοῦ Ἐπαγάθῳ τρις καὶ Ἀρσει τῇ καὶ Ἀγαθῇ Τύχῃ καὶ ἐγγόνις Ἐπαγάθῳ τῷ καὶ Δείῳ καὶ Ἐπαγάθῳ ἐπὶ τῷ ταφῆναι τοὺς προδηλουμένους ἐν τῷ ἄνω σηκῷ, ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι ταφῆναι ἐν τῷ ἄνω σηκῷ· ἐν δὲ τοῖς κάτω σηκοῖς ταφῆναι μητέρα αὐτοῦ [ὑ] Μαλαβαθρινῆ(?) καὶ Ἐπαφρόδειτον κα[ὶ] Ζωσίμην | τοὺς Ἐπαγάθῳ κα[ὶ] Στέφανον Ἐ[ρ]μοῦ δις τοῦ Πτολεμαίου καὶ Καλότυχον Ποπλίου καὶ υἱὸν αὐτοῦ Καλότυχον, ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξεῖστω θάψαι ἰς τὸ μνημείον ἕτερόν τινα· ἐάν τις θ[ά]ψῃ, ὀφειλέσει[ε] τῷ Σιδυμένῳ δήμῳ (ὀθνήρια) ἀφ' ἑξ ὧν ὁ [ἐλέν]ξας [λή]ψεται: τὸ τρίτον ἢ δὲ προδηλουμένῃ ἐπιγραφή ἀνεγράφη καὶ διὰ τῶν ἀρχείων ἐπὶ ἀρχιερέος . . . . Κορ[ίν]του Ἀπελλαίου . .

Benndorf 1881 contulit exemplar Corporis IG quod nititur eis quae Fellows Lycia 153 ediderat.

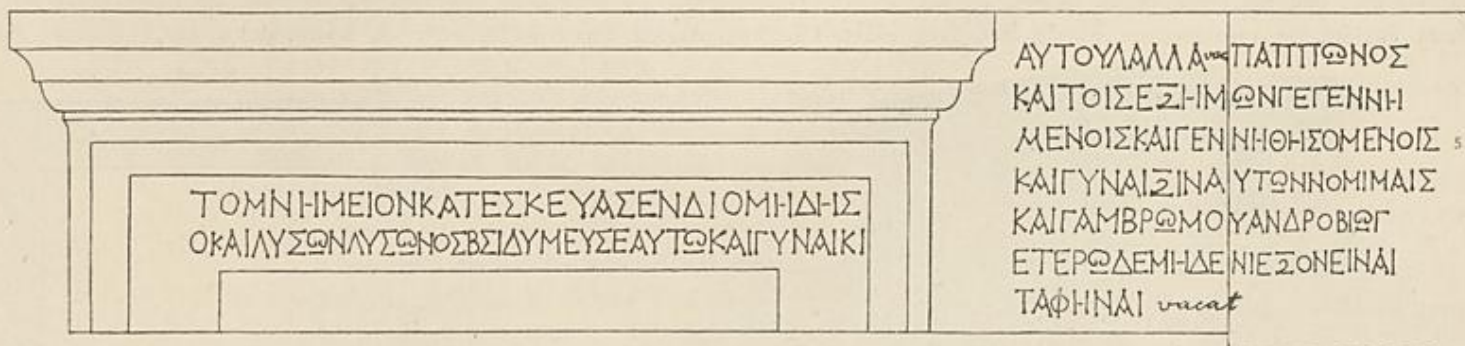
CIG 4264, Reisen I 80¹ et 82 n. 70. (IG Rom. III 591)

Fractum est saxum ubi lineas directas interposui.

Versibus 1 sq. et 7—9 eadem contineri ac titulis a et b quos supra edidi manifestum est, unde intellegitur eundem titulum bis in hoc sepulcro inscriptum fuisse, semel in aede ipsa, semel in sarcophago qui intra eam collocatus erat.

v. 2 sq. et v. 4 Ἀρσ(ά)σει? conf. n. 234 et 245; v. 15 med. Benndorf ἸΣΔΣ ὕφτ/1; v. 16 in. ΛΟΥΜΕΝΙ; reliquae quas uncis seiunxi litterae huius tituli omnino videntur perisse.

209 Aedes sepulcralis formae Corinthiae e rupe ita excisa ut muri partes latericiae adderentur; titulus in superiore ianuae limine e lapide 1'89^m lato et 0'42^m alto exsculpto, cuius margo superior 1'32^m latus est, et ad dexteram ab eo inscriptus est litteris 0'03^m altis; „an der Südseite der Schlucht gegen Norden links von n. 210“.

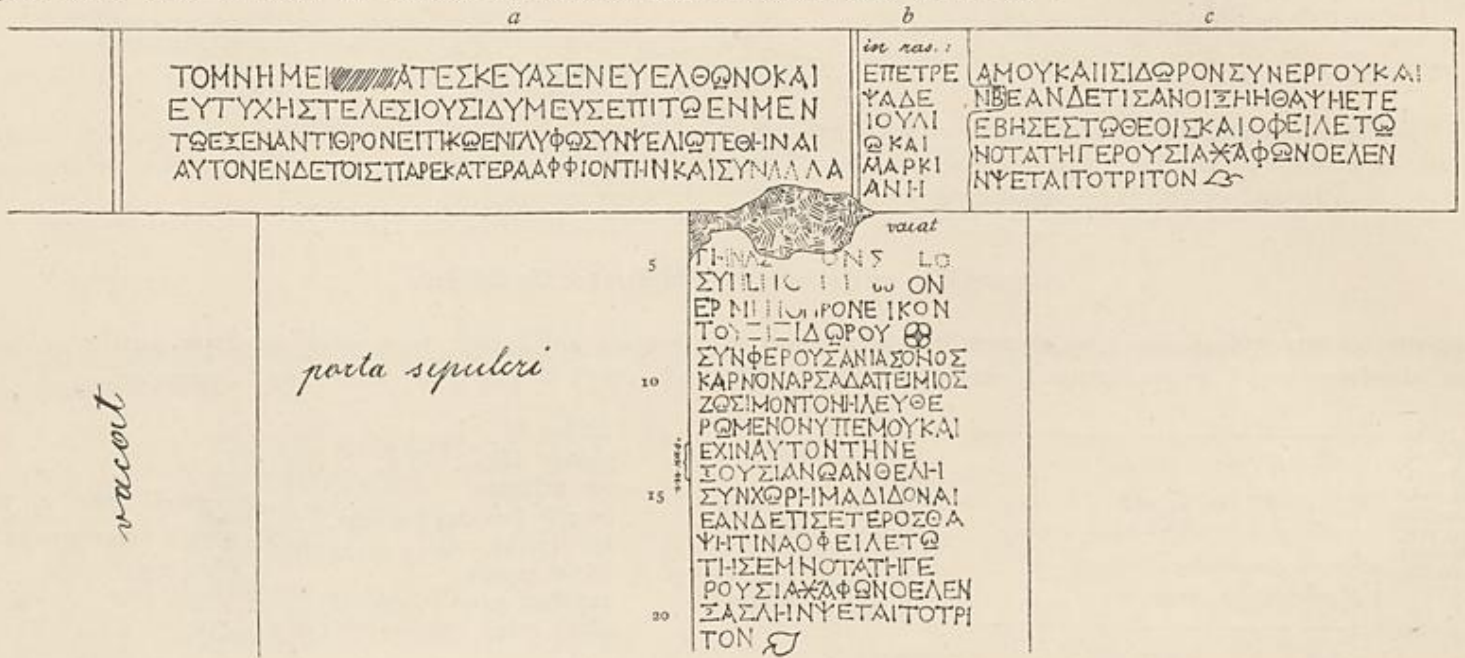

Τὸ μνημείον κατεσκευάσεν Διομήδης ὁ καὶ Λύσων Λύσωνος β' Σιδυμεύς ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ

αὐτοῦ Λάλλα Πάππωνος καὶ τοῖς ἐξ ἡμῶν γεγεννημένοις καὶ γεννηθρομένοις καὶ γυναιξὶν αὐτῶν νομίμας καὶ γαμβρῷ μου Ἀνδροβίω γ', ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξόν εἶναι ταφῆναι.

Heberdey 1898 descripsit.

210 Aedes sepulcralis lapidis calcarii cuius ianua 0'58^m lata est; tituli autem inscripti sunt in duobus lapidibus 0'25^m altis superioris liminis portae, quorum sinister 1'12^m, dexter 0'81^m latus est, et in dextro portae poste 0'45^m lato; litterae in limine superiore 0'025^m, in dextro poste 0'02^m altae sunt; „an der Südseite der Schlucht gegen Norden rechts von n. 209“.

a Τὸ μνημεῖον κ]ατεσκευάσεν Εὐέλθων ὁ καὶ
 Εὐτόχης Τελεσίου Σιδυμεὺς ἐπὶ τῷ ἐν μὲν
 τῷ ἐξέσαντι θρονειτικῷ ἐγγλύφῳ συνφελίῳ τεθῆναι
 αὐτόν, ἐν δὲ τοῖς παρ' ἑκάτερα Ἄφριον τὴν καὶ Συν[αλλ.]α-
 5 γ[?]ήν [Α]σ[τέρι?]ον Σ[υμ?]ε[ό]να?
 Σό[ν]ε[ργ]ο[ν] Ἰσίδω[ρ]ον
 Ἐρ[μ]ῆν Θη[ρό]νεικον
 τοῖς Ἰσίδωρου
 Συνφέρουσαν Ἰάσονος
 10 Κάρνον Ἀρσαδαπέμιος
 Ζώσιμον τὸν ἡλευθε-
 ρωμένον ὑπ' ἐμοῦ καὶ
 ἔχιν αὐτὸν τὴν ἐ-
 ξουσίαν ὡς ἂν θέλη
 15 συνχώρημα διδόναι·
 ἐὰν δὲ τις ἕτερος θά-
 ψη τινά, ὀφειλέτω
 τῇ σεμνοτάτῃ γε-
 ρουσίᾳ (δηγάρια), ἀφ' ὧν ὁ ἐλέν-
 20 ξας λήγῃται τὸ τρί-
 τον.

b ἐπέτρε-
 ψα δὲ
 Ἰουλί-
 ω καὶ
 5 Μαρκι-
 ἀνῆ.

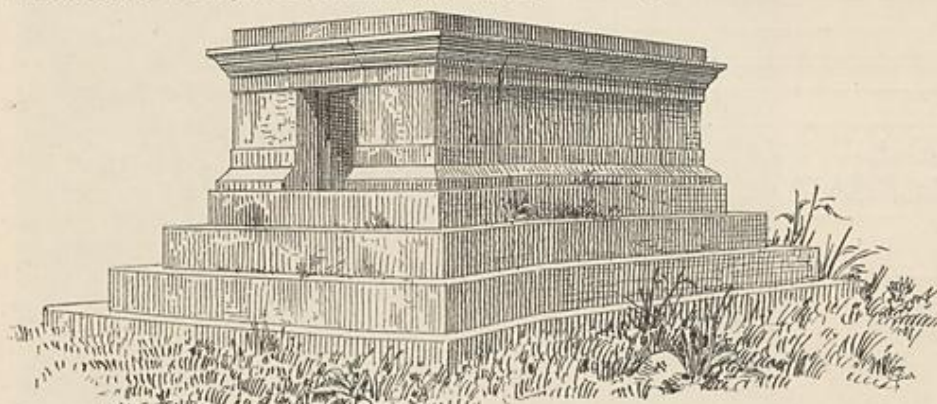
In saxo dextro liminis superioris haec erant scripta:
 c γυναῖκά μου καὶ Ἰσίδωρον Συνέργου καὶ
 Ἰσίδωρο? ἢ β'· ἐὰν δὲ τις ἀνοίξῃ ἢ θάψῃ ἕτε-
 ρον, ἀσ]εβῆς ἔστω θεοῖς καὶ ὀφειλέτω
 τῇ σεμ]νοτάτῃ γερουσίᾳ (δηγάρια), ἀφ' ὧν ὁ ἐλέν-
 5 ξας λή]γῃται τὸ τρίτον.

Heberdey 1898 descripsit et paucos versus (a 3—4 extr. et 5—9) charta expressit.

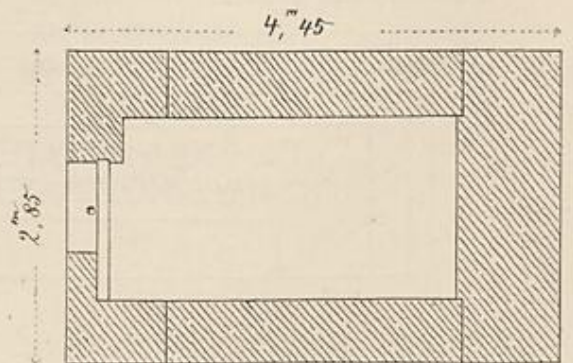
a v. 13 et 14 in rasura. b (latitudine 0'15^m) in rasura earum litterarum quae initio versuum tituli c antiquioris scriptae erant. c v. 2 MB in rasura.

Nescio an princeps titulus ita dispositus fuerit, ut partis a versum 4 continuo sequeretur partis c versus 1.

211 Aedes sepulcralis, quae in forma oppidi (p. 61) numero VI significatur, frontem habet 2'85^m latam ad occidentem, latera 4'45^m longa; in muro eius orientali finis tituli sepulcralis inscriptus est, cuius initium ubi fuerit dubium est, cum Heberdey in fronte quicquam scripturae fuisse prae-
 fracte neget, quamquam Benndorf supra portam litteras deletas conspiciere sibi visus erat. „Dieser Unterbau ist auf dreistufiger Basis aus fünf Steinen aufgerichtet und mit Deckplatten belegt. Er enthält eine Grabkammer mit niedrigem Eingang, der wie bei den Felsgräbern durch eine verschiebbare Steinplatte verschlossen wurde, und trug einen Oberbau, dessen Form nicht mehr zu konstatieren war.“ Reisen. AMΣΣΩ

Reisen I fig. 39

Reisen I fig. 47

οὐδενὶ ἐξέσται ἐν τούτῳ τῷ μνημείῳ
 τεθῆναι εἰ μὴ Τ(ίτω) Κλ(αυδίω) Καισιανῷ Ἀγρίππᾳ
 καὶ ὡς ἂν ἐκείνος ἐπιτρέψῃ·
 ἐὰν δὲ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ, ἀπο-

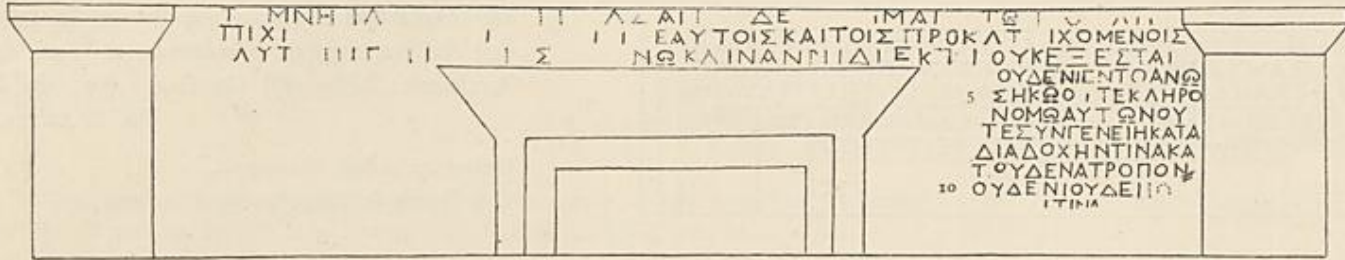
5 τεισάτω φίσκῳ (δηγάρια), ε καὶ τῇ Σιδυ-
 μέων πόλει (δηγάρια), ε τοῦ ἐνδεικνυ-
 μένου τὸ τρίτον λαμβάνοντος.

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 contulit.

Reisen I 57 fig. 39 et p. 79 n. 57 et fig. 47. v. 5 Heberdey post τεισάτω omissum esse putat τῷ (ισρωτάτω).

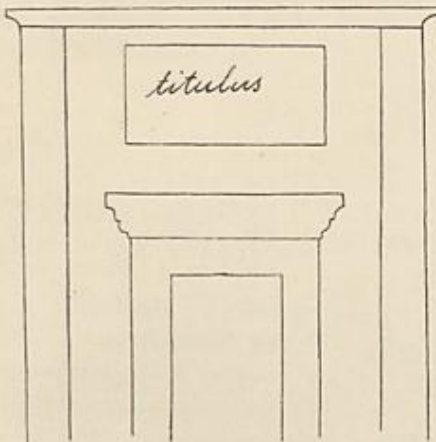
212 Aedes sepulcralis, quae in forma oppidi (p. 61) numero VIII significata est, similis ac VI (n. 211) sed multo maior cum fere 10.5m longa et 8m lata sit; cuius muro orientali immissum est limen superius 2.70m longum et 0.50m altum quo crepido ianuae superior continetur inter capita pilarum angularium duarum 0.25m latarum; titulus supra ianuam inscriptus continuatur inter ianuam dextramque pilam. „Auf ihm (= dem Unterbau) stehen aus altem Material die Reste eines späteren Baues, der Grundform nach vielleicht einer christlichen Kapelle; wohlerhalten ist von demselben die von Fellows [Lycia p. 156] gezeichnete große Eingangstür, die mit Rosetten und Löwenköpfen verziert ist.“ Reisen.

Τ[ὸ] μνη[μα] κατασκευ[ασ]α[ν] Τυ[?]δε[ύς] δ[ὲ] καί[?] Μά[γας] Γ[?]ω[β]ρούου? καί? Ε-
πίχ[ρυσον]? . . . . Σιδυμείς? ἑαυτοῖς καὶ τοῖς προκ[α]τ[ο]χομένοις
α]ὐτ[ῶν] τέκνοις Πι[?]σ[τοξέ]νω κ[α]! Ναυ[ν]ιδι· ἐκ[τ]ὸς οὐκ ἐξέσται
οὐδενί ἐν τῷ ἄνω
5 σικῶ οὔτε κληρο-
νόμω αὐτῶν οὔ-
τε συγγενεῖ ἢ κατὰ
διαδοχὴν τινα κα-
τ' οὐδένα τρόπον
10 οὐδενί οὐδέποτε
θάψαι] τιν[ά].

Benndorf 1881 dextram partem descripsit, Heberdey 1898 ectypa fecit.
Reisen I 79 sq. n. 58.
v. 1 extr. ad nomen Ἀντωνίου vel simile interponendum non suppeditat spatium, immo inter ΜΑΙ et Τ(Γ) nihil fuisse videtur nisi omnino duae litterae.

213 Inter sepulcra, quae ad septem triones vergunt, aedes sepulcralis formae Ioniae lapidisque calcarii fastigata ad cuius vestibulum quattuor gradibus ascenditur; 0.33m supra eius ianuam inter duas pilas angulares 0.31m latas quae 2.10m inter se distant tabula inscripta 1.35m lata et 0.65m alta.

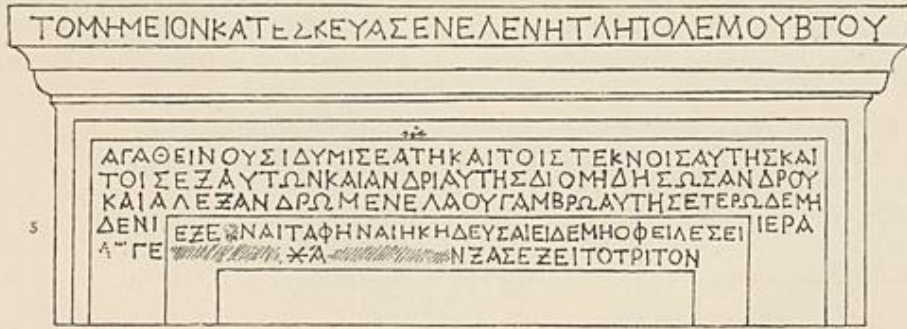
ΤΟΜΝΕΙΩΝΚΑΤΥΚΕ Α ΕΝΤΡΕΠΙΟ...
ΡΩΜΑΙΟΙΣΙΔΙΩΝ ΕΙΟΝΙΩΝΙ Ο ΑΤ Ι Ι
ΓΥΙΙ ΑΙΤΕ Ο / ΤΟΣΕΛΥΤΩ Ι Ι Ο ΣΙΩΣΙ Ο
ΜΕΙΙ Ι ΘΗΝΑΙΕΠ Ι Ι Ι ΑΙ ΕΙΙΛΝΗΝ ΣΙ Ι Ο
5 ΣΙΤΟ Ι ΑΤΟΑ ΡΙΟ ΤΟΣΕΤΕΡΟΝΙΕ Υ Ε Ι ΤΙ
ΤΕ Ι ΤΕΘΗΝΑΙΕΙΙ ΕΤ ΤΕΡΩΕΙΙ Ι Ε Ι ΤΙ
ΜΟ Ο Ο ΑΙΙ Ν Γ Λ Τ Ι Ι ΣΜΟΙ Ε
ΕΧ ΟΣ ΕΝΔΕ ΩΥΤΟΛΟΡΙΩ Τ
Ε ΤΩΝ ΕΙΙ Ο ΙΟ ΟΙΛΑΝΟΙ Ω ΩΝΚΑΙ
10 ΕΙ Π ΩΙΣΤΕΡ ΩΔΕΜΕΔΙΙΙ ΛΣΤΩΤ ΣΘΗΝ ΙΕΝ ΩΥΠΟΣΟ
ΡΩ ΑΝΗΙΕΠΙΤΡ ΕΥΩ ΟΙΝΟΙΕΞΕΜΟΥΑ ΩΔΕΝΟΥ ΒΕΟΝ
ΕΛΛ / ΕΤΙΣΕΤΕΡΟ ΑΝΟΙΞΗΘΑΙ Ι ΕΙΙΟΙ ΑΙ ΟΑ Σ Α Ι Α Ε ΒΙΙΣ
ΛΣ ΩΘΕΟΙΣΚ ΙΟΦΕΙ Ε ΩΤΩ ΣΕΥ ΛΩΝ Ω
ΡΑΧ ΑΛΤΡΙΩΜ Ι ΜΣΚΑΙΟΔ Ι ΩΣΑΣΤΟΤΙ ΤΟ Ι Ε

Τὸ μνημεῖον κατασκευασθέν [Τ]εβέριος Κλαύδιος Ἐρωτιανὸς
Ῥωμαῖοις καὶ Σιδυμείς ἐκ τῶν [ιδί]ων [ἑαυτῶ καὶ τῶ πα]τρ[ι] καὶ τῆ
γυναικί καὶ τέκνοις καὶ τ[ο]ῖς ἐξ α]ὐτῶν ὁσίω[ς] ἐσο-
μ[ένοις] θ[ε]ῖναι(?) ἐπι[τ]ὴν ἄνω κ[ε]μ[ε]ν[η]ν [κλί]νην? εἰ μὴ οὔτοι?
5 ἐν? τῷ κάτ[ω] ἀγγε[ί]ω πρ[ὸ]ς ἕτερον [μέ]ρος θελήσουσι?
τέχνα? τ[ε]θ[η]ν[α]ι· [ἐν δὲ] τῷ ἐ[τ]έρω (vel [δεξι]ῶ?) [μ]έ[ρει] . . . . . ε . . . . . τ . . .
μό[νο]ν ο . . . . . ν . . . . . ε μό[νο]ν ἐξουσίαν?
ἐχ[ον]τ[ος]· ἐν δ[ὲ] τῷ ὑπο[σ]ορίω τεθ[η]σονται . . . . .
ε . . . , τῶν [δ'] ἐτέρων? παρ[ὸ]ν? ο[ἷ]ς ἄν [θ]έλω? τῶν δούλ[ων] καὶ
10 θ[ρ]επ[τ]ῶν· ἐ[τ]έρω δὲ μηδ[ενί] ἐξέστω τεθ[η]ν[α]ι ἐν τῷ ὑποσο-
ρίω, [ἐ]άν μ[ὴ] ἐπιτρέψωσιν οἱ [ἐ]ξ ἐμοῦ· [ἀλλ]ῶ δὲ(ν) οὐδενί ἐξ[?]όν·
ἐ[άν] δέ τις ἕτερο[ς] ἀνοίξῃ ἢ θ[ά]ψῃ ξ[ε]ν[ον], ἀμαρτωλ[ὸ]ς [καὶ] ἀσεβ[ῆ]ς
ἐσ[τ]ω θεοῖς κ[α]ὶ ὀφειλέτ[ω] τῶ Σιδυμείων [δ]ήμ[ω]
δ[ι]ραχμᾶς τρισμυριάς κ[α]ὶ ὀδ[η]λώσ[α]ς τὸ τρίτο[ν] λήμψεται.

Heberdey 1898 ectypum fecit.
Idem me in legendo ectypo huius tituli qui pessime contritus est multum adiuvit et v. 1 extr. cognoscere sibi visus est has litteras: ΠΙΟΣ ΛΥΔΙΟΣΕΙΩΤΙΑ, v. 2 extr. ΙΔΙΩΝΕ ΥΤΩ ΑΙΤΩΠΑΤΙ, v. 6

med. ΤΩ ΕΞΙΩ (quae lectio mihi quidem cum vestigiis litterarum minus videtur convenire) : : ΕΡ Ι, v. 8 in. ΕΧΟΝΤΟΣ, v. 11 extr. ΕΣΤΩ(?), v. 12 med. ΞΕΝΟΝ v. 3 extr. Zingerle: γνη]σίω[ς] sed litterae ΟΣ paene certae sunt.

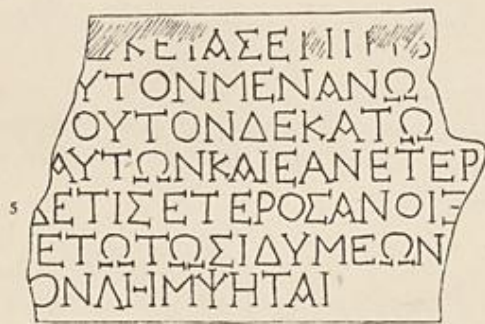
214 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt limen ianuae superius lapidis calcarii 0.42^m altum, 1.20^m latum, 0.54^m crassum; litterae 0.03—0.015^m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν Ἑλένη Τληπολέμου β' τοῦ Ἀγαθείου Σιδυμῆς ἐατῆ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς Διομήδῃ Σωσάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρῳ Μενελάου γαμβρῶ αὐτῆς, ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξε[ῖ]ναι ταφῆναι ἢ κηδεῖσθαι· εἰ δὲ μή, ὀφειλέσει ἱερά Ἀρτέμιδι Σιδ(υμικῆ) (δηγάρια), ἀφ', ὧν ὁ ἐλέγχας ἔξει τὸ τρίτον.

Heberdey 1898 descripsit. v. 6 Ἀρτέμιδι Zingerle, conf. n. 244.

215 Lapis quadratus calcarius a sinistra et a dextera mutilatus 0.41^m altus, 0.64^m latus et crassus, muro immissus in campo; litterae 0.04^m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν Ἰμβριμῆς . . . . . ο]υ, τὸν μὲν ἄνω [σῆκόν ἐαυτῶ καὶ τῆ γυναικὶ αὐτοῦ, τὸν δὲ κάτω [τοῖς τέκνοις αὐτῶν καὶ τοῖς ἐξ] αὐτῶν καὶ ἐὰν ἐτέρω τινὶ συνχωρήσωμεν· ἐὰν] δὲ τις ἕτερος ἀνοίξ[η ἢ θάψῃ τινὰ ἕτερον, ὀφειλέτω τῷ Σιδυμέων [δήμῳ (δηγάρια), ἀφ', ὧν ὁ ἐλέγχας τὸ τρίτον] λήμψ[ε]ται.

Zingerle auctore Heberdeio 1898 descripsit. v. 7 num HTAI in saxo scriptum sit dubito.

216 Lapis quadratus 0.21^m altus, 2.11^m longus, 0.56^m crassus inter sepulcra quae extrema sunt ad septem triones; litterae 0.05^m altae. ΑΣΥ

Τὸ μνημεῖον Τιβερίου Κλαυδίου Ὀνησίμου.

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 contulit. Reisen I 80 n. 60.

217 „Sidymis in rudibus aedificii; misit Schönbornius.“ CIG

ΙΕΝΤΕΜΕΤΑΤΟΥΚΛΑ.....ΘΥΝ
ΑΣΕΒΕΙΑΣΝΟΜΟ.ΕΝΔΕΤΩ
ΔΟΥΛΟΙΕΜΟΙΚΑΙΟΙΣΑΝΓΡΑΦΩ
ΠΙΕΞΟΝΕΣΤΑΙΝΑΥΤΩ
ΟΥΤΟΤΟΛΜΗΣΑΣΑΠΟ
ΔΕΙΜΟΝΤΗΣΙΔΥΜΕΩΝΠΟΛΕΙ
ΤΩΤΗΣΑΣΕΒΕΙΑΣΝΟΜΩ
ΗΣΑΝΤΑΛΗΜΨΕΤΑΙΤΩΝ
ΤΡΙΤΟΝΜΕΡΟΣ folium

.....
..... [ἢ ὁ θάψας τινὰ
[ἕτερον ἀποτεῖσει τῇ Σιδυμέων πόλει (δηγάρια) χιλιάδας]
πέντε μετὰ τοῦ καὶ ὑπεύθυνον εἶναι αὐτὸν τῷ τῆς
ἀσεβείας νόμῳ· ἐν δὲ τῷ [ὑποσσίῳ κηδευθήσονται οἱ
δούλοι ἐμοῦ] καὶ οἷς ἂν (ἐν)γράφω[ς] συνχωρήσω· ἐτέρω δὲ
οὐκ] ἔξῃν ἔσται (ἐν) αὐτῶ [ἐκκηδευθήναι· εἰ δὲ μή, ὁ παρὰ
τ]οῦτο τολμήσας ἀποτεῖσει . . . . . προσ-
τ]είμου τῇ Σιδυμέων πόλει [(δηγάρια) . . . καὶ ὑπεύθυνος ἔσται
τῷ τῆς ἀσεβείας νόμῳ· [ὁ δὲ ἐλέγχας τὸν παρὰ ταῦτα ποι-
ήσαντα λήμψεται τῶν [προγεγραμμένων ἐπιτεμιῶν τὸ
τρίτον μέρος.

CIG 4266 c.
CIG: v. 3 δούλοι ἐμοί;
v. 4 extr. ἢ ὁ παραβῆναι; v. 7
sq. [τὸν ἀδικ]ήσαντα.
v. 4 et 8 Zingerle suppl.
id spectans ut versuum longi-
tudo aequaretur; idem v. 5
ἐκ τῶν ἐαυτοῦ.

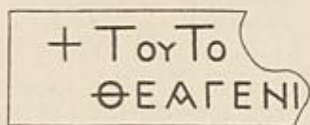
218 Lapis quadratus calcarius a sinistra mutilatus 0.53^m altus, 0.43^m latus, 0.39^m crassus, muro horti cuiusdam immissus; litterae 0.035^m altae.

.....
..... ὁ δὲ τοιοῦτό τι τολμήσας ἀποτεῖσει τῷ γέ[ν]ει ἡμῶν δηγάρια
..... καὶ ἔστω ἐναγ[?]ῆς εἰς τοὺς κα[ατα]-
χθονίους θεοὺς . . . . . ἐν δὲ τῷ ὑποσσίῳ] τεθήσονται
τὰ θρεπτάριά μου? καὶ οἷς ἂν ἐγὼ ἐνγράφω[ς] ἐπ[ι]τρέψω· ἐτέρω δὲ
μηδενὶ ἐξέστω μετὰ τὴν τελευταίην μου ἀνοίξ[ε] ἢ θάψαι τινὰ ἔ[τε]-
ρον εἰ μὴ μόνον] . . . . . εἴτη καὶ αὐτῇ Γλυκ-
..... εἰ δὲ μή, ἀποτεῖσει τῷ φύσικῳ? δηγάρια μύρια καὶ ὑπεύθ[υ]-
νος ἔσται τῷ τῆς ἀσεβείας νόμῳ· καὶ ὅ[σ]τις ἐλέγχ[ε] τὸν ἀσεβή-
σαντα, λήμψεται τὸ τρίτον μέρος τῶν προγεγραμμένων ἐπιτι-
μίων.]

Heberdey 1898 descripsit.
v. 1 γένοι Zingerle; ἔθνει?
v. 1 sq. Kubitschek: ὅς κατέ-
λιπε τῷ γέ[ν]ει ἡμῶν δηγάρια
----- καὶ εὐεργέτης εἰς τοὺς
κ[ληρονόμους? v. 2 Zingerle
ἀσεβ]ῆς, quod sine ulla dubi-
tatione acciperem, nisi Heber-
dey ante H finem lineae libra-
tae vidisset; v. 5 μετὰ τὴν
τελευταίην μου Zingerle; v. 6
idem suppl.
Saxum antea fuisse in aede
sepulcrali manifestum est.

219 Fragmentum tabulae lapidis calcarii loco liminis superioris ianuae sacelli Byzantini prope sepulcrum, quod in forma oppidi (p. 61) numero IV significatum est, siti muro immissum.

+ Τοῦτο [τὸ μνημῆμα διαφέρει Θεαγένι . . . . .

Benndorf 1881 descripsit. Reisen I 80 n. 61. v. 1 crux postea incisa esse videatur; versum Zingerle suppl.

c SARCOPHAGI

220 Sarcophagus operculo fastigato contectus, ad quem tribus gradibus ascenditur, 1'20^m altus, 2'08^m longus, 1'10^m latus, cuius tabula ansata 0'56^m alta et 0'65^m lata litteris 0'03^m altis inscripta est; inter sepulcra.

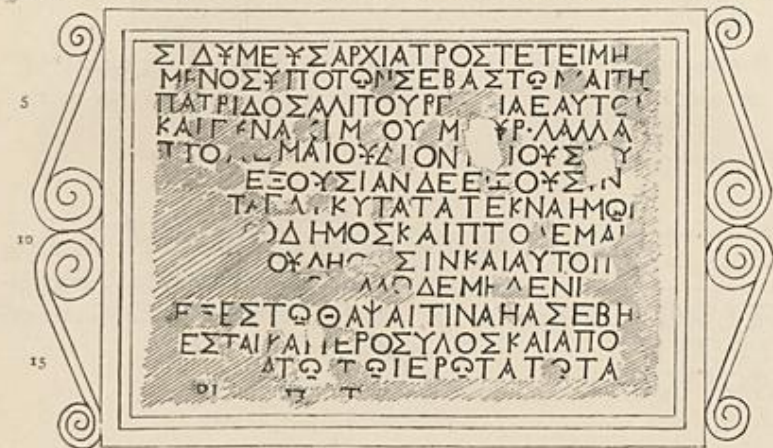

Τὴν σ[ωμ]ατοθήκην κατεσκεύασεν Δη[μ]οσθένης Ἀνδροβίου δις τοῦ Δημοσθένους Σιδυμεὺς ἑαυτῷ καὶ γυναικι αὐτοῦ Βασιλίδι Ἰ[ά]σονος τοῦ Ἀρσαδαπέμους Σιδυμιδι καὶ τῷ υἱῷ Ἀνδροβίου καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Τληπολεμίδι Ἀντιπάτρου δις.

Benndorf 1881 ectypum fecit, Heberdey 1898 descripsit. Reisen I 80 sq. n. 64.

221 Basi crepidine superiore ornatae duo sarcophagi eiusdem formae et magnitudinis impositi sunt, quorum uterque 1'55^m altus, 2'22^m longus, 1'24^m latus et operculo fastigato contectus est; atque in eodem utriusque latere tabula ansata 0'57^m alta et 0'71^m lata excisa, sed una tantum inscripta est atque ea litteris 0'025^m altis; „an den einander zugekehrten Langseiten haben beide umrahmte Felder ohne Schrift“. Heberdey.

ΟΜΑΣΤΟΘΗΚΗΝΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΜΑΥΡΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΟΔΗΜΟΣ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥΤΟΥΚΑΙΛΥΣΩΝΟΣΑΡΙΣ

Τὴν [σω]μ[α]τοθήκην κατεσκεύασα Μ(αρκος) Αὐρ(ήλιος) Πτολεμαῖος [ὁ καὶ Ἀρισ]τόδημος Ἀριστοδήμου τοῦ καὶ Λύσωνος Ἀριστοδήμου?

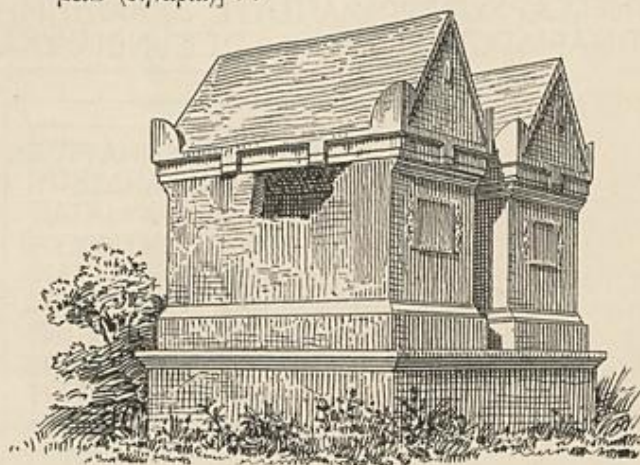
Σιδυμεὺς ἀρχίατρος, τετετημμένος ὑπὸ τῷ[ν] Σεβαστῶ[ν κ]αὶ τῆ[ς] πατρίδος ἀλιτουργ[η]σίαι, ἑαυτῷ[ι] καὶ γυναικί[ι] μου Μ(αρκία) [Α]ύρ(ηλία) Λάλλα Πτο[λ]εμαίου Διον[υσ]ίου Σιδυμέως· ἐξουσίαν δὲ ἐ[ξ]ουσίαν κ[αὶ] τὰ γ[λυ]κύτατα τέκνα ἡμῶ[ν] Ἀριστόδημος καὶ Πτο[λ]εμαί[α?] ἐ[ὰν] β[ου]ληθῶ[σιν] καὶ αὐτοὶ ἐ[ν] τα[φ]ῆ[ν]α· ἐτέρω δὲ μη[δ]ενὶ ἐ[ξ]έστω θάψαι τινά, ἢ ἀσεβῆ[ς] ἔσται κα[ὶ] ἐ[ρ]οσύλος καὶ ἀποτεισάτω τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ (δηγάρια) . .

Reisen I n. 55 (cum emendationibus)

Benndorf 1881 ectypa fecit et v. 1 et 2 descripsit, Heberdey 1898 dimensus est.

Reisen I 78 sq. n. 55 et fig. 46. (IGRom. III 599)

Ect.: v. 1 in. ΝΩΜΑ, v. 2 in. ΟΤΟ, extr. ΡΙΣΤ, v. 4 in. ΜΕ, v. 5 med. ΠΙ ΣΙ, v. 9 in. Κ' ΙΤ, v. 11 in. Α. ΠΙΟΥΛΗΘ, extr. ΟΙΕ, v. 12 in. Γ Φ ΙΝ' Ι ΕΤΕΡΩ; Reisen v. 10 sqq.: Πτολεμαῖος, ἐὰν β[ου]ληθῶ[σιν], καὶ αὐτοὶ [καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν], v. 16 quae imagine exhibentur omnino sunt incerta.

Reisen I fig. 46

222 Sarcophagus operculo fastigato ornatus, ad quem tribus gradibus ascenditur, 1'40^m altus, 2'23^m longus, 1'35^m latus, cuius tabula marginata 0'64^m alta et 0'70^m lata litteris 0'03^m altis inscripta est; inter sepulcra.

ΤΗΝ ΜΑΤΟΘΗΚΗΚΑΤΕ
 ΣΚΕΥΑΣΑΜΑΥΡΖΗΝΟΔΟ
 ΤΟΣΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣΤΡΙ-
 ΞΙΔΥΜΑΥΤΟΚΑΙ...
 5 ΝΑΙΚΙΜΟΥΜΑΛΛ...
 ΕΜΙΟΥΔΥΜΙΔΙ...
 ΕΝΟΙΣΗΜΝΕΤΕ...
 ΕΟΥΔΕΝΙΕΟΝΕ...
 ΘΑΥΑΙΤΙΝΑΗΠΟΤ...
 10 ΟΤΑΤΩΤΑΜ...
 ...

Τὴν σωματοθήκην κατε-
 σκεύασα Μ(άρκος) Αὐρ(ήλιος) Ζηγρόδο-
 τος Δημοσθένους τρι[ξ]
 Σιδυμ[εὺς] ἐ[μ]αυτῶ καὶ [γυ-
 5 ναί]κί μου Μ(αρκία) Αὐρ(ήλια) [Α]ρσ[άσι] Ἀ-
 τειμῆτου Σιδυμίδι καὶ
 τ[έ]κνοις ἡμ[ῶ]ν· ἐτέ[ρω]
 δὲ οὐδενὶ ἐ[ξ]ὸν ἔ[σ]ται
 θάψαι· τινά, ἣ [ἀ]ποτ[εί]σει
 10 τ[ῶ] ἐ[ξ]έρω]τάτω ταμείω
 (θηγάριον) α[.]

Benndorf 1881 ectypum fecit.
 Reisen I 80 n. 63, unde haec imago
 repetita est, quam Heberdey 1898 contulit.
 Ect.: v. 1 in. ΤΗΝΣΘ, med. ΚΗΚ, v. 5
 ΜΑΥΡ· ΑΡΣ/Α, v. 6 in. ΤΕΙΜΗΤΟΥΣΙ,
 extr. ΚΑ, v. 7 in. ΕΚΝ, v. 8 in. ΔΕ (E infra
 E v. 7), v. 10 in. ΟΤΑΤΩ Τ, extr. ΜΕΙ

223 Sarcophagus impositus υποσορίω 1'30^m altus, 2'02^m longus, 1'05^m latus; tabula ansata, in qua v. 4—13 inscripti sunt litteris 0'03^m altis, 0'53^m alta et 0'60^m lata; inter sepulcra. ΑΕΗΘΜΗΙΣΥΩ

Σωματοθήκη Μάρκων Αὐρηλίων Πτολεμαίου
 τ[ῶ] καὶ Ἀριστοτέλους Σιδυμέος καὶ Δημητριάς
 Δημητρίου Πιναρίδος καὶ Σιδυμίδος· εἰς ἣν κατέ-
 5 θεντο Μάρκον Αὐρήλιον
 Δημήτριον τὸν καὶ Νει-
 κόλαον Ἴπποκράτους
 Πιναρέα καὶ Σιδυμέα υἱ-
 ὸν μὲν τῆς Δημητριάς
 ἐξαδέλφον δὲ τοῦ
 10 Πτολεμαίου ἱερατεύ-
 σαντα θεᾶς Ῥώμης Λυ-
 κίων τοῦ ἔθνους· ἐτέρω
 δὲ οὐκ ἐξὸν θάψαι τι-
 νὰ ἐν αὐτῇ, ἣ ὀφείλειται Σιδυμέων τῷ δήμῳ (θηγάριον) α[φ']
 15 καὶ ἔνοχος [ἔ]στω τοῖς περὶ τούτων ὀρισμένοις·
 ἐν δὲ τῷ υποσορίῳ ταφήσονται δοῦλοι τε καὶ
 ἀπελεύθεροι ἡμῶν.

Heberdey 1898 descripsit.
 CIG 4266 b. (IGRom. III 595)
 Heberdey ineunte in v. 2 ΙΟΥ, exeunte in v. 14 *ΑΦ, v. 15
 med. ΓΕΤΩ

224 Sarcophagus lapidis calcarii operculo fastigato contectus, 1'30^m altus, 2'30^m longus, 1'25^m latus, cuius tabula marginata 0'54^m alta et 0'60^m lata litteris 0'03^m altis inscripta est; supra hanc tabulam 4 versus (litterae in v. 1 0'04^m altae); inter sepulcra iuxta n. 225.

ΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗ

ΜΑΡΚΩΝΑΥΡΗΛΙΩΝΠΤΟΛΕΜ / ΙΟΥΤΟΥΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
 ΣΙΔΥΜΕΟΣΑΡΧΙΑΤΡΟΥΑΛΙΤΟΥΡΓΟΥΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙ-
 ΟΥΤΤΙΝΑΡΙΔΟΣΚΑΙ ΣΙΔΥΜΙΔΟΣ ΕΞΥΝΒΙΟΥΚΑΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΥΤΟΥ

Ἡ σωματοθήκη
 Μάρκων Αὐρηλίων Πτολεμ[αί]ου τοῦ καὶ Ἀριστοτέλους
 Σιδυμέος ἀρχιάτρου ἀλιτοῦργου καὶ Δημητριάς Δημητρί-
 ου Πιναρίδος καὶ Σιδυμίδος συνβίου καὶ ἐξαδέλφου τοῦ
 5 Πτολεμαίου, ἐν ἣ αὐτοὶ ἐν-
 ταφησόμεθα· ἐὰν δὲ βου-
 ληθῶσιν τὰ γλυκ[ύ]τα ἡ-
 μῶν τέκνα Δημήτριος καὶ
 Ἴπποκράτης, ἐξουσίαν
 10 ἐξουσίαν αὐτοὶ μόνοι τα-
 φῆναι· ἐτέρω δὲ οὐδενὶ ἐ-
 ξὸν ἔσται· ἐὰν δὲ τις τολ-
 μήσῃ, ἔνοχος ἔσται τυν-
 βωρυχία καὶ ἀποτεισάτω
 15 Σιδυμέων τῷ δήμῳ (θηγάριον) χεῖλια φ'.

Heberdey 1898 descripsit.
 v. 4 ἐξαδέλφου = ἐξαδέλφης.

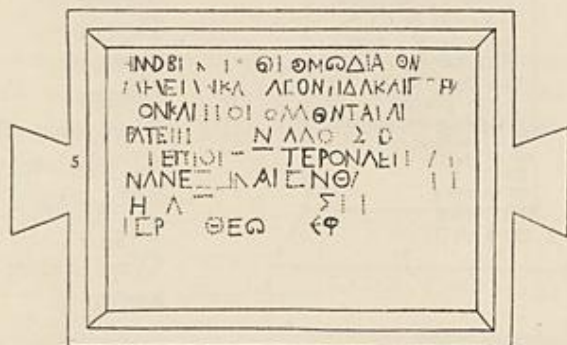
225 Sarcophagus operculo fastigato contectus, cuius acroteria angulararia anaglyptis Amoribus nudis qui volantes finguntur ornata sunt, 1'30^m altus, 2'24^m longus, 1'13^m latus; tabula ansata lateris occidentalis 0'58^m alta et 0'67^m lata litteris 0'03^m altis inscripta est; inter sepulcra.

ΜΑΥΡΛΥ_ΙΒΙΟΣΤΕΙΜΟΘΕΟΥ
 ΕΜΑΥ ΤΩ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΟΥ
 ΚΑΙ ΥΙΟΙΣ ΚΑΤ' ΕΣΚΕΥΑΣ Α
 5 ΕΠΙ ΤΡΕΨΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝ ΤΡΟ
 ΦΩ ΜΟΥ ΕΡΜΕΙΕΤΕΡΩ ΔΕ Ο
 ΔΕΝΙ ΕΞΩΝ ΕΣΤΑΙ ΘΑΨΑΙ ΤΙ
 ΝΑΗ Ο ΠΑΡΑ ΤΑΥ ΤΑ ΤΟ ΛΜ Ι
 10 ΓΑΣΥ Π ΟΚ ΕΙΣ ΕΤΑΙ ΤΩ ΤΗ
 ΤΥΝ ΒΩΡΥΧΑΣ ΝΟΜΟ ΚΑΙ
 ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΤΩ ΣΕΜΝΟΤΑ
 ΤΩ ΤΗ ΕΒΟΥΛΗ Η ΓΙΟΥ ΞΕΥΗ
 ΛΡΙΩ * Β Φ

Τὸ ἀγγεῖον
 Μ(ἄρκος) Αὐρ(ήλιος) Λυ[σ]έβιος Τεῖμοθέου
 ἐμ[α]υτῶ καὶ γυναικί μου
 καὶ υἱοῖς κ[α]τεσκευάσα
 5 ἐπιτρέψας καὶ συντρό-
 φω μου Ἑρμεί· ἐτέρω δὲ οὐ-
 δενί ἐξὼν ἔσται θάψαι τι-
 νά, ἢ ὁ π[α]ρὰ ταύτ[α] τολμή-
 σας ὑποκείσεται τῷ τῆς
 10 τυνβωρυχ[ί]ας νόμῳ καὶ
 ἀποτείσει τῷ σεμνοτά-
 τῳ τῆς βουλῆς μου συνε-
 δρίῳ (δηγάρια) βφ'.

Benndorf 1881 ectypum fecit.
 Reisen I 80 n. 62, unde haec imago est
 repetita, quam Heberdey 1898 emendavit.
 Heberdey descripsit v. 1 supra tabulam
 ansatam ΤΟΑΝΓΕΙΟΗ; exeunte in v. 12 He-
 berdey descripsit ΜΟΥΣΥΝΕ, O. Hirschfeld
 contulit CIG 2562²¹ τῇ γερούσια μου, et ni
 fallor intellegendum est τῆς βουλῆς τῆς πα-
 τρίδος μου; v. 13 Heberdey descripsit:
 ΔΡΙΩ * Β Φ vacat.

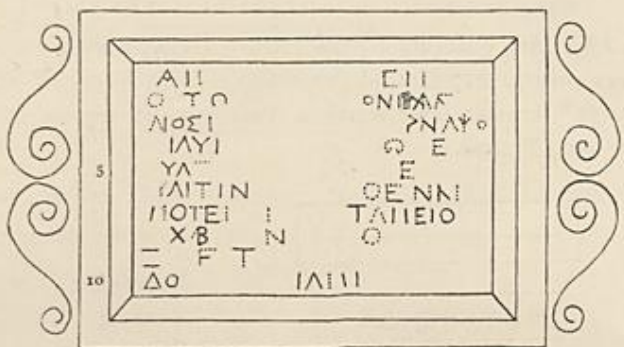
226 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt sarcophagus lapidis calcarii operculo fastigato contectus 1'05^m altus, 2^m longus, 1'05^m latus; titulus autem inscriptus est in tabula ansata 0'60^m lata et 0'45^m alta litteris 0'025^m altis.

[Τοῦτο τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν]
 Ζηγ[ο]β[ί]α Χρυσ[ο]γ[ο]ν(?) διὰ [τ]ὸ [ἐνθά-
 ψαι? Δ]εῖ[α]ν καὶ [Λ]ε[ο]ν[τ]ί[δ]α καὶ [Π]ί[ρ]α
 5 μ[ο]ν καὶ [Ἰ]σ[τ]ό[ν]ομον τὰ [ἴ]δια? ἡμέτε-
 ρ[α] τέ[κ]να σὺν [ἄ]λλοις [τ]οῦτων?
 5 θρ[ε]π[τ]οῖς· ἔτερον [δ]ὲ [μηδέ-
 ν]α ἐξεί[ναι] [ἐ]νθάψαι, ἢ ὁ τολ-
 μ[ή]σας ἀποτείσ[ει]
 10 [ε]ρ[ά] θεῶ (δηγάρια) φ'.

Heberdey 1898 ectypum fecit.
 v. 1 extr. et 2 in. licet conicias διὰ τῶν ἀρχείων, tamen quo modo
 construaturs nescio.

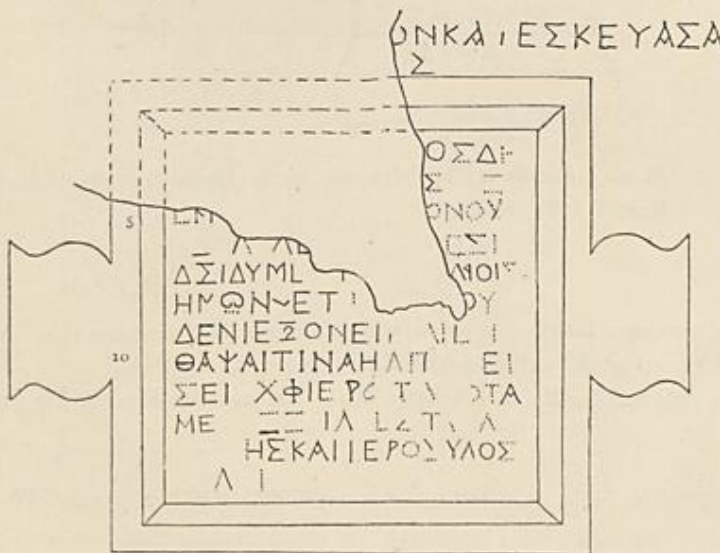
227 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt sarcophagus lapidis calcarii operculo fastigato contectus 1'40^m altus, 2'23^m longus, 1'23^m latus; titulus autem inscriptus est in tabula ansata 0'60^m lata et 0'50^m alta litteris 0'025^m altis.

Κ[α]τεσκευάσ[ε]ν?
 τ[ο]υ[τ]ὸν τὸν τάφ[ο]ν [Β]ασι[λ]-
 λιος [ἑ]αυτῶ καὶ τῇ γυν[α]-
 κί [α]υτῶ· ἐτέρω [δ]ὲ
 5 οὐδενί ἐξέσται ἐνθά-
 ψαι: τινά, ἐπει[ὶ] ὁ ἐνκ[α]θεύσας?
 ἀποτείσει τῷ τ[α]μείω
 (δηγάρια) β [ὅ]ν [ὁ] ἀπ[ο]δείξας
 10 ἐξ[ε]ί[ναι] τ[ὸ] τρίτον, δ καὶ δη-
 λ[ο]ῦ[σ]ται ἐπ[ὶ] [ἀ]ρχιερέως . . . . .

Heberdey 1898 ectypum fecit.
 v. 9 sq. Zingerle suppl. n. IG Rom. III 684; v. 10 idem: διὰ τῶν ἀρχείων?

228 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt sarcophagus 1'50^m altus, 2'40^m longus, 1'35^m latus; titulus autem inscriptus est in tabula ansata 0'55^m alta et 0'60^m lata litteris 0'03^m altis.

Τὸ μνημεῖον κα[τ]εσκευάσα-
 μεν . . . . .
 καὶ . . . . . Δ[η]-
 μ[ο] . . . . . σ . . . [ε]
 5 Ε . . . . . ὄνου
 δὲ καὶ? Λέ[ων]? Σύν[ε]σ[ε]ου?
 δ' Σιδυμε[ί]ς τοῖς ἀδε[λ]φοῖς
 ἡμῶν· ἐτέρω δὲ οὐ-
 10 δενί ἐξὼν εἶ[ναι]: ἐν-
 θάψαι τινά, ἢ [ἀ]π[ο]τεί-
 σει [(δηγάρια)] φ' ἱερωτ[ά]τῳ τα-
 με[ί]ω· ἐξω? καὶ ἔστ[αι] ἁ-
 σεβ[ῆ]ς καὶ ἱερόσυλος
 [οὐρανί]οις καὶ κατα-
 15 [χ]θονίοις θεοῖς.]

Heberdey 1898 ectypum fecit.
 CIG 4266d.
 v. 14 sq. Zingerle suppl. n. CIG 4253.

229 Sarcophagus lapidis calcarii 1'32^m altus, 2'25^m longus, 1'12^m latus, cum operculo formae Lyciae, inter sepulcra quae ad meridiem et orientem vergunt; in latere quod ad meridiem spectat tabula ansata est excisa in qua titulus litteris 0'04^m altis inscriptus est. **ΑΕΗΘΜΣΥ**

Ἀγαθοκλῆς | καὶ Φαρνάκης | οἱ Φαρνάκου κατεσκευάσαν | 5 τὸ μνήμα.

Heberdey 1898 descripsit.
CIG 4263.

d ARAE

α QVADRATAE

230 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'17 (crepido superior) + 0'31 + 0'13^m alta, 0'28^m lata et crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0'025^m altae.

Οἱ φίλοι τὸν φίλον
Κοίντον Εὐφρό-
συνον
Ἐπάγαθος [ό?
5 καὶ Ποσει-
δειος
Φίλτατος
Καλότυχος
Ἐπάγαθος νέος
10 Θαλλίαρχος
Ἐπαφρόδειτος
15 Θάλαμος
Δημητράς
Διογᾶς
Κάρπος
Πιξᾶς.

F. ab Luschan 1884, Heberdey 1898 descripserunt.
Reisen I 81 sq. n. 69.
v. 5 sq. Reisen: Κάρπος | Δεῖος.

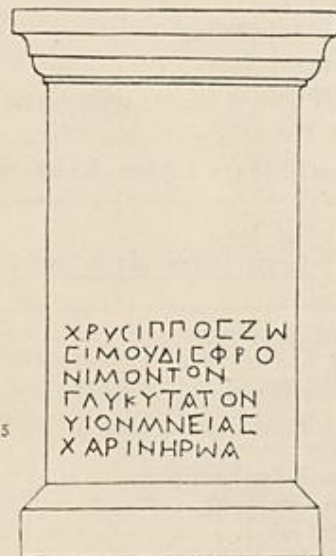
231 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'18 (crepido superior) + 0'29 + 0'17^m alta, 0'31^m lata, 0'30^m crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0'02^m altae.

Σύμφορον
Πρυτανικὸς
Νεικοφῶν
Εὐφρόσυνος
5 Τληπόλεμος
Πτολεμαῖος
Ζώσιμος
Εὐφρόσυνος νέος?
Ἐξ[ω]τικός
10 Π[ρ]ο[ρ]ήης
Σα[σα]ς
Ἄμω[ν]
οἱ φίλοι.

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
v. 9 Heberdey descripsit **ΤΩΡΙΚΟΣ**; v. 11 Zingerle suppl.

232 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'11 (crepido superior) + 0'53 + 0'10^m alta, 0'27^m lata et crassa; inter sepulcra ad septem triones sita muro immissa; supra titulum 0'20^m altum et litteris 0'02^m altis inscriptum anaglyptus vir (puer?) stans fingitur; in latere dextro duae manus nulla arte adumbratae sunt.

Χρῦσιππος Ζω-
σίμου δις Φρό-
νιμον τὸν
γλυκύτατον
5 υἱὸν μνείας
χάριν ἤρωα.

Heberdey 1898 descripsit.
Ormerod-Robinson Journ.
hell. st. 1914 XXXIV 3 n. 7.

233 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'17 (crepido superior) + 0'25 + 0'14^m alta, 0'33^m lata, 0'35^m crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0'03^m altae.

Νουμηγίδα
Ἰάσονος
Ἐρμῆς Ἰάσο-
νος Σιδυμεῦς
5 τὴν ἑαυτοῦ
γυναῖκα
μνείας
χάριν.

F. ab Luschan 1884 ectypum fecit, Heberdey 1898 descripsit.
Reisen I 81 n. 67.

234 Ara quadrata 1'23^m alta et 0'64^m lata; pars summa fracta est nec longe a sinistro margine rima hiat a summa ad infimam lapidis partem qua rima verba versuum prima scinduntur; litterae 0'045^m (v. 10 0'06^m) altae. **ΑΕΗΣΩ**

Ἐπ' ἀγαθ[ο]ς β' Σιδυμ[ε]ὺς ἑα[υ]τῶ | καὶ ἡ γυναικί αὐτοῦ | Ἄρ[σ]άσει [τῆ] καὶ | 5 Μι[ω] Καλλιμ[η]ίδου | καὶ τέκνοις Ἐπα[γ]άθω [γ?] καὶ Ἀγαθῆ | Τύχη τῆ καὶ Ἀρσάσει Ἐπαγάθου | 10 ἤρωσιν.

Ormerod-Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 4 n. 8.

v. 1 extr. ΘΩ, v. 2 extr. ΕΑ, v. 3 extr. ΤΟΙ, v. 4 med. ΣΕΙ // // // // ΠΙ // // // Κ, v. 5 med. ΜΙΔ, v. 7 med. ΘΩ ΚΑΙ, v. 7 extr. Θ-

Eadem nomina leguntur in n. 207 208 245.

235 Ara quadrata lapidis calcarii crepidine quondam ornata quae iam decussa est, 0'08 (crepido superior) + 0'32 + 0'12^m alta et 0'22^m lata, muro stabuli immissa; litterae 0'02^m altae. **ΑΕΖΗΘΜΝΣΥΩ**

Ζώσιμον τὸν
καὶ Τληπόλεμο[ν]
Πανάρπου Σιδυ-
μέα τὸν τῆς αἰ-
κίας κτήτορα
Εὐέλθων ὁ καὶ
Εὐτύχης Τελε-
σίου Σιδυμεὺς
τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀνα-
τραφέντα τεκνο-
στοργῇ μνείας
[χάριν].

Heberdey 1898 descripsit.

v. 2 extr. ΜΟΙ; v. 10 sq. τεκνοστοργῇ potius accusativus quam dativus causae; v. 11 extr. Δ; v. 12 cum crepidine inferiore in qua scriptus erat periiit.

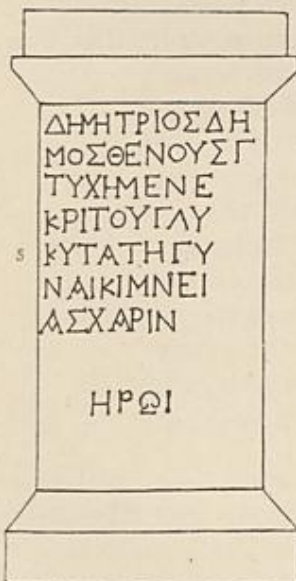
237 Ara quadrata crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'16 (crepido superior) + 0'25 + 0'14^m alta, 0'37^m lata, 0'30^m crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0'025^m altae.

Κλαυδίαν Καλ-
λιολογίαν
Κλαύδιος
Φίλτατος
τῇ γυναικί
μνείας χάριν.

F. ab Luschan 1884 descripsit, Heberdey 1898 ectypum fecit. Reisen I 81 n. 68.

239 Ara quadrata lapidis calcarii crepidine ornata, 0'10 + 0'45 + 0'10^m alta, 0'26^m lata et crassa, muro immissa aedificii ad septem triones inter sepulcra siti; litterae 0'025^m altae.

Δημήτριος Δη-
μοσθένους γ'
Τύχη Μενε-
κρίτου γλυ-
κυτότη γυ-
ναϊκί μνεί-
ας χάριν
ἥρωι.

Heberdey 1898 descripsit.

236 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'10 + 0'18 + 0'10^m alta, 0'20^m lata et crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0'025^m altae.

... ..]ον Φιλέρω-
τος Ξανθίαν
καὶ Σιδυμίδα
Ἑρμῆς Αὐρηλίου
Ἰάσονος Σιδυμ[ε-
]ος τὴν ἑαυτοῦ γυ-
ναϊκά μνεί-
ας χάριν.

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.

238 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0'16 (crepido superior) + 0'30 + 0'13^m alta, 0'32^m lata, 0'30^m crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0'025^m altae.

Ἄρ]ιστόδημον
Μελ[?]ε(ά?)γγρου Σιδ[υ]μέα
Σύμφορος
Εὐ[δ]ωρος
Κ]αλό[τ]ιμος
Φιλ[?]ίμων
Μ[?]ροδά[τ]ης
Α]σχ[?]ίνης?
Στέ[φαν]ος
Εὐδ[?]α. ἡ[?]σ[?]ος
Φ[?]λό[θ]ε[?]ος
τὸν φίλον
ἥρω[α].

Heberdey 1898 ectypum fecit et describere coepit. v. 5 Zingerle: Μ]ο[?]ιμος? v. 7 idem: Μ[?]ρο[?]δά[τ]ης?

240 Inferior pars arae quadratae lapidis calcarii crepidine 0'18^m alta ornatae, 0'51^m alta, 0'40^m lata, 0'35^m crassa, litterae 0'04^m altae; ad occidentem vici in clivo.

... ..
... ..
... ..
... ..
Σέξ[?]τος Φλά-
ο]υιος Ἄνδρό-
νικος ἀρχι-
ερεὺς Λυκίων.

Heberdey 1898 descripsit.

β ARAE ROTVNDAE

241 Ara rotunda lapidis calcarii crepidine superiore 0'16^m alta ornata (diam. 0'40^m) 0'50^m e terra eminent in clivo ad septem triones et occidentem sito; litterae 0'02^m altae.

Βόηθος Δημη-
τρίου τῷ υἱῷ
Ἀντήγορι μν-
ήμης χάριν.

Heberdey 1898 descripsit.

242 Ara rotunda lapidis calcarii crepidine ornata, 0'10 (crepido inferior) + 0'36 + 0'07^m alta, diam. fere 0'30^m, litterae 0'02^m altae; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; „oben noch 0'12^m hoher Aufsatz mit Gesimsleiste.“ ΑΕΗΜΝΣΩ

Λεονίδης [ε'] Σιδυ-
μεὺς Λεονίδῃ δ' [τ]ῷ
πατρὶ καὶ Ἀρτεμικλεί-
α Φιλεταίρου τῷ πεν-
θερῷ καὶ Χρυσίον καὶ
Δημήτριος καὶ Λεο-
(ο)νίδης οἱ Λεονίδου
τῷ πάππῳ μνείας
ἔνεκεν.

Heberdey 1898 descripsit.

Exeunte in v. 1 Heberdey descripsit ΓΣΙΔΥ, v. 2 ΔΙΩ^{sic}

243 Ara rotunda lapidis calcarii, cuius pars superior fracta est, crepidine ornata, 0'10 (crepido superior) + 0'36 + 0'13^m alta, diam. 0'34^m, litterae 0'025^m altae; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita.

Τ(ίτω) Αὐ[ρ(ηλίω)]? . . . . .
λεα Ἴσ[αγόρα]-?
ς . . . . [λαθ?]ε . . [ο-
ς φιλοστό[ργ]ω[ι]?
ς ἀδελφῷ μνήμη-
ς ἔνεκεν.

Heberdey 1898 descripsit.

Kubitschek: Ταύ[ρω]? . . . Φι[?]λέα Ἴσ[ανδρο]ς [καὶ Καλ]ο . . . ς
φιλόστο[ργ]ο[ι].

II BEL

Si quis a Sidymis ad meridiem et occidentem unam fere itineris horam ad vicum cui nomen est Bel adscenderit, in propinquo loco edito, a quo per fauces montium ad occidentem aspectus est parietinarum medii quod vocatur aevi in ora maritima sitarum, vestigia parvae sedis antiquae inveniuntur, deinde inter sepulcra vici ipsius

lapides pauci edolati et mille fere passus ad orientem et meridiem reliquiae aedificiorum antiquorum cum duobus sepulcris ex rupe excisis. quem situm primi descripserunt Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 4.

244 Sepulcrum parvum ex rupe excisum, in cuius epistyllo infra tigna rotunda titulus 1'58^m longus et 0'19^m altus litteris 0'02^m altis inscriptus est.

ΜΑΜΙΟΝ ΛΑΒΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΔΑΙΔΑΛΟΥ ΣΙΔΥΜΕΙΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝ
ΤΟ ΜΗΜΕΙΟΝ ΛΑ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΡΩ ΚΑΙ ΝΑΝΝΗ ΤΗ ΜΑΜΙΟΥ
ΜΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞ ΗΜΩΝ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΙΣ ΑΛΛΩ ΔΕ ΜΗΔΕΝΙ
ΕΞ ΑΙΤΩΝ ΝΑ ΙΕΙΔΕΜΗΟ ΦΕΙΛΗΣ ΠΕΡΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΙΣΙΔΥΜΙΚΗ
ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΡ[ε]ΧΕΙΛΙΑΣ

Μάμιον Λαβου καὶ Ἀριστοτέλης Δαιδάλου Σιδυμείς κατεσκεύασαν
τὸ μνημεῖον Λα[βα] τῷ πατρὶ καὶ πενθερῷ καὶ Νάννῃ τῇ Μামীου
μητρὶ καὶ το[ι]ς ἐξ ἡμῶν γεγενημένοις· ἄλλω δὲ μηδενί
ἐξ[εῖναι] τ[ε]θ[ε]ῖναι· εἰ δὲ μή, ὀφειλήσι ἱεράς Ἀρτέμιδι Σιδυμικῇ
δραχμὰς τρ[ε]σχέιλιας.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 4 sq. n. 9 (descripserant et ectypum fecerant).

v. 4 in. ἐξ[εῖναι] Zingerle, ἐξ[εῖσται] ed. princ.

Titulum multo inferioris aetatis esse quam sepulcrum ipsum confirmant editores.

245 Tabula 0'45^m alta et 0'61^m lata in fronte rupis incisa est, et supra eam quattuor figurae sine arte adumbratae sunt; in tabula litterae 0'025^m altae.

ΕΠΑΓΑΘΟΣ ΒΟΤΟΝ ΠΥΡΓΟΝ
ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ
ΛΑΒΩΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΔΙΑ ΓΕΝΟΥΣ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥ ΑΡΣΑ
5 ΣΕΙΤΗ ΚΑΙ ΜΙΜΗ ΚΑΛΛΙΜΗΔΟΥ ΚΑΙ ΤΩ
ΓΕΝΟΜΕΝΩ ΥΙΩ ΕΠΑΓΑΘΩ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΙ
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΤΟΣ ΘΥΕΣ-
ΘΑΙ [ἡμ]εῖν ἀλέκτορα καὶ ὄρνιθα τελέα[ν]
ΚΑΙ ΚΑΛ[ῆ]ν ἄμα τῷ μέλλειν συναίρειν
10 ΤΑ ΓΕΝΗΜΑΤΑ ΟΜΟΙΩΣ [π]άλιν ἄμα τῷ
ΜΕΛΛΕΙΝ ΤΡΥΓᾶΝ ΤΑ Αὐτὰ θύματα.
ΚΑΙ ἔσται τῷ θύοντι ἐπί[ζ]ηλα καὶ ἐπι-
κερδῆ. ἐὰν δέ τις παρενθυμηθεῖς
μὴ θύσῃ, ἔσται αὐτῷ ἐπιβλαβῆ καὶ . . .
15 ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ [ἐ]τέ[ρω]ς(?), ὄφ[ει]λή[σ]ει?
τῷ Σιδυμ[έ]ων δ[ὲ] [ἡμ]ω (δηγάρια) . .

Ἐπάγαθος β' ὁ τὸν πύργον
ἐκ θεμελίων κατασκευάσας,
λαβὼν τὸ χωρίον διὰ γένους,
ἑαυτῷ καὶ γυναικί αὐτοῦ Ἀρσά-
5 σει τῇ καὶ Μιῶ Καλλίμηδου καὶ τῷ
γενομένῳ υἱῷ Ἐπαγάθῳ καὶ θυγατρὶ
Ἀγαθῇ Τύχῃ, βούλομαι καθ' ἔτος θύεσ-
θαι [ἡμ]εῖν ἀλέκτορα καὶ ὄρνιθα τελέα[ν]
καὶ καλ[ῆ]ν ἄμα τῷ μέλλειν συναίρειν
10 τὰ γενήματα, ὁμοίως [π]άλιν ἄμα τῷ
μέλλειν τρυγᾶν τὰ αὐτὰ θύματα.
καὶ ἔσται τῷ θύοντι ἐπί[ζ]ηλα καὶ ἐπι-
κερδῆ. ἐὰν δέ τις παρενθυμηθεῖς
μὴ θύσῃ, ἔσται αὐτῷ ἐπιβλαβῆ καὶ . . .
15 ἐὰν δέ τις [ἐ]τέ[ρω]ς(?), ὄφ[ει]λή[σ]ει?
τῷ Σιδυμ[έ]ων δ[ὲ] [ἡμ]ω (δηγάρια) . .

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 5 sq. n. 10 (descripserant et ectypum fecerant).

Eadem nomina leguntur in n. 207 208 234.

v. 1 πύργον editores ad magnum sepulcrum paulo supra hanc tabulam excisum e rupe referunt, sub cuius radicibus hic titulus inscriptus est; istud enim sepulcrum scriptura caret, sed in limine eius ingens penis incisus est; v. 9 συναίρειν editores, συναίρειν Zingerle ad primitias frugum referens (conf. Mannhardt Wald- und Feldkulte

II 237: „Im griechischen und italischen Brauche spielt die erste Garbe der Ernte die Rolle, welche in Nordeuropa gemeinhin der letzten zufällt“; v. 12 ἐπί[ζ]ηλα Wilhelm Neue Beiträge zur griechischen Inschriftenkunde IV (Sitz. Wien Akad. 1915 CLXXIX 6) 69, Zingerle ἐπίδηλα scriptum esse putat pro ἐπίζηλα propter similitudinem sonorum δ et ζ; v. 15 Kubitschek: ἐὰν δέ τις [ἄλλο] σφ[ισμα εὐρή]ση? Zingerle: ἐὰν δέ τις [τι] ἐ[πι]σοφ[ισθή]ση[ται]? v. 16 infra tabulam.

246 Lapis calcarius fractus inter lapides quadratos parvi aedificii reliquos; litterae 0'025^m altae.

ΕΙΣ ΚΑΤΕΘΕΤΟ ΥΙΟΝ ΔΕΙ
ΟΝ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΚΟΣΜΙΑΝ
ΕΞ ΟΥΣΙΑΝ ΔΕ ΕΞΟΥΣΙΑΝ
5 ΕΙΒΟΥΛΗΘΩΣΙΝ ΕΝ ΑΥΤῷ ΤΕ
ΘΗΝΑΙ ΤΑ ΓΛΥΚΥΤΑ ΤΑ ΤΕΚΝΑ
ΜΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΤΟΥ ΤΗ ΠΟΛΕΜ
ΟΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΚΓΟΝΟΣ
ΜΟΥ ΛΕΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤ
10 ΠΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡ
ΣΑΣΙΔΟΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΚΓΟ
* ΝΟΣ ΜΟΥ ΛΕΩΝ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ
Γ . . . Α . ΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΝΑΝΗΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΚΑΙ
15 Ο ΕΚΓΟΝΟΣ ΜΟΥ ΕΠΑΓΑΘΟΣ
Ο ΚΑΙ ΔΕΙΟΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ
ΜΟΥ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΚΑΙ Τ
ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΤΡΟΙ ΟΝΕΣΤ
ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΔΕΙΟ ΤΡΙ
20 ΚΑΙ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΗΤΕΡΩ
ΟΥ ΔΕ ΝΙΕΣ ΟΝΕΣΤΑΙ ΘΑ
ΥΑΙΤΙΝΑ Η ΑΠΟΤΕΙΣΑΙ ΤΩ
ΣΙΔΥΜΕΩΝ ΔΗΜΩ * . . Υ
ΕΙΜΕΝΟΣ . . ΤΩ ΤΗΣ Χ
25 ΒΕΙΑΣ ΝΟΜΩ ΟΛΕ
ΣΑΣ ΛΗΜΥΕΤ

Δεῖος] . . . . .
[κατεσκεύασε τὸ μνημεῖον]
εἰς [δ] κατέθετο υἱὸν Δεῖ-
ον καὶ θυγατέρα Κοσμίαν.
ἐξουσίαν δὲ ἐξουσίαν
εἰ βουληθῶσιν ἐν αὐτῷ τε-
5 θῆναι τὰ γλυκύτατα τέκνα
μου Διόδωρος μετὰ τῆς
γυναίκος αὐτοῦ Τληπολέμι-
ος Λέοντος καὶ ὁ ἐκγονός
μου Λέων Διοδώρου, καὶ Πάπ-
10 πος μετὰ τῆς γυναίκος Ἀρ-
σάσιδος Λέοντος καὶ ὁ ἐκγο-
νός μου Λέων Πάππου, καὶ
Ἐπάγ[α]θος μετὰ τῆς γυναίκος
Νάνης Πολυκάρπου καὶ
15 ὁ ἐκγονός μου Ἐπάγαθος
ὁ καὶ Δεῖος, καὶ ἡ θυγάτηρ
μου Μελπομένη, καὶ τὰ
τέκνα τοῦ προ[μ]ο[ι]ρεστ[ά]-
του υἱοῦ Δεῖο[ς] τρεῖς
20 καὶ Μελπομένη, ἐτέρω
δὲ οὐδενὶ ἐξὸν ἔσται θά-
ψαι τινά, ἢ ἀποτεῖσαι τῷ
Σιδυμῶν δήμῳ (δηγάρια) . . [καὶ] ὑπο-
κείμενος [ἔστω] τῷ τῆς ἀσε-
25 βείας νόμῳ. ὁ [δ] ἐ[κ]δική-
σας λήμψεται τὸ τρίτον μέρος.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 7 sq. n. 11 (descripserant).

v. 18 primi editores: προ[γ]ονεστ[ά]του? = the eldest stepson; sed quia eius Dii, qui in v. 19 nominatur, patrem fuisse eundem Dium

certum est qui iam conditus erat sepulcro (conf. v. 1 sq.), scriptum fuisse puto προμοιρεστάτου, cuius superlativi forma similis est atque ἐπιτηδειέστατος σπουδαιέστατος ἀμορφέστατος multaque alia exempla; Zingerle: προ[φ]ονεστ[ά]του; v. 22 ἀποτεῖσαι ed. princ.; v. 25 sq. ἐλένξας ed. princ.

III ORA OCCIDENTALIS

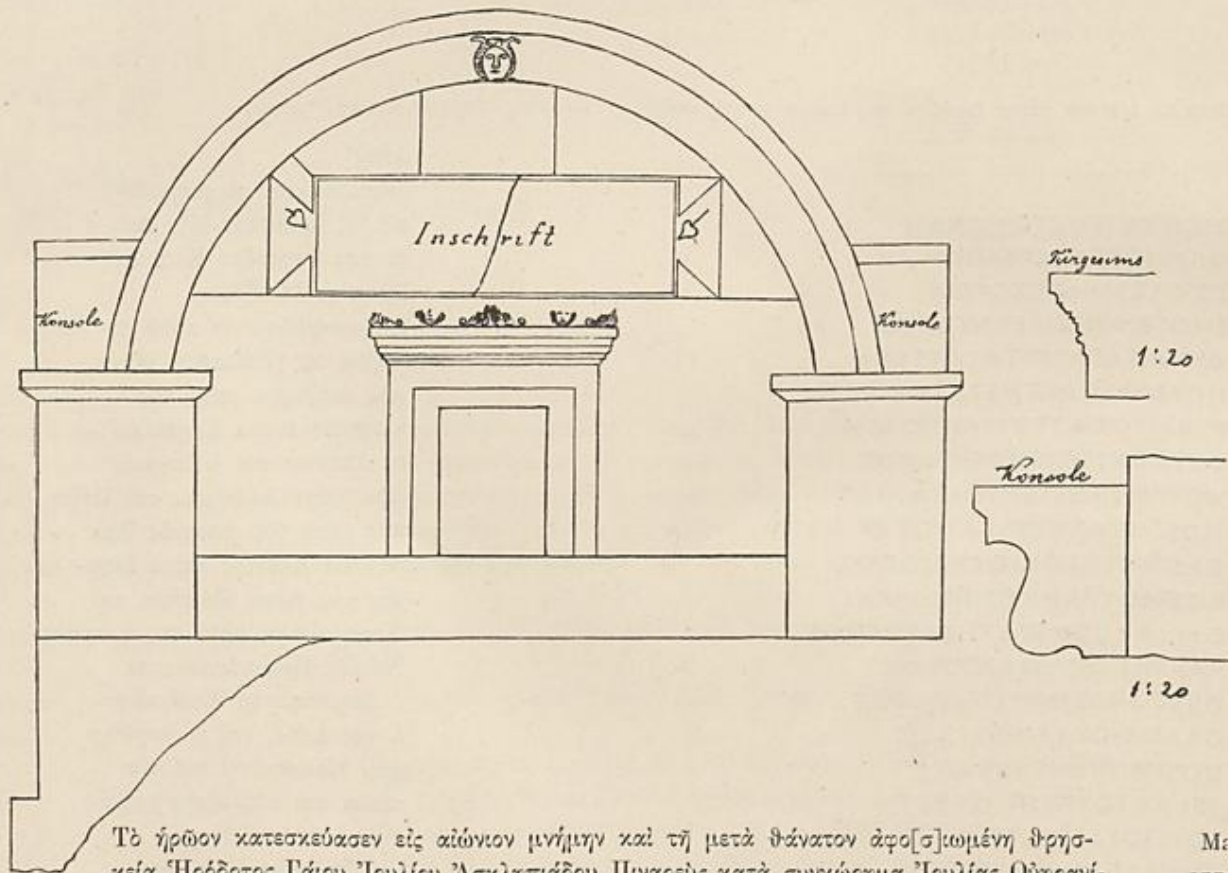
In ora Lyciae occidentali, ad quam descendit Cragus mons, duas sedes anno 1908 perquisivi, quae insignes sunt monumentis antiquitatis: Faralja (= Παράλια, apud Turcos Farella) et Sandschaklik. ad Faralja postquam navem appuli, fere 20^m supra mare magnam conspexi aedem sepulcralem (n. 247 = CIG 4224 d). a qua ad septem triones et orientem profectus ad Faralja-assar perveni quod duo fere milia passuum distat. neque vero quicquam ibi repperi nisi sarcophagum (n. 248 = CIG 4224 c) et fragmentum operculi formae Lyciae, murum antiquum cum porta, lapidem quadratum crepidine ornatum, media autem in via tenues reliquias ecclesiae Christianae.

Portus vero cui hodie nomen est Sandschaklik magno praestat numero parietinarum medii quod vocant aevi, quae arcem mediocris altitudinis occupant. de iis Niemann Reisen I 82: „Das Mauerwerk“, ait, „ist unregelmäßig aus kleinen Bruchsteinen gefügt, hie und da

ist ein Rundbogenfenster erhalten, auch einige Giebelmauern, welche auf steile Dächer hinweisen. Abgesondert von der Häusergruppe trafen wir an höher gelegener geschützter Stelle die Apsis einer Basilika, stellenweise waren in der Wölbung Mörtelputz und Farbenreste erhalten, unter anderem ein Heiligenschein erkennbar.“ in hac arce non nulla lapidum inscriptorum fragmenta et paucae viles aedes sepulcrales prope ipsum portum restant.

Quibus locis quadam fide nomina antiqua Καλαβάτια et Περδικία tribuere licet. namque in stadiasmo 250 sq. haec leguntur (Geogr. Gr. min. I 494): ἀπὸ Ἰερῶς ἄκρας εἰς Καλαβαντίαν (sed in titulo Sidy-mensi n. 179 E 1 [Καλ]αβατιανοί) στάδιοι λ'. ἀπὸ Καλαβαντίων εἰς Περδικίας (Steph. Byz.: Περδικία χώρα καὶ λιμὴν Λυκίας) στάδιοι ν'. quae intervalla quadrant ad Sandschaklik et Faralja-assar, si quidem de situ Ἰερῶς ἄκρας dubitari vix potest.

247 Faralja ipsum ad litus 20^m fere supra mare tholus sepulcralis lapidibus quadratis calcariis exstructus, 3·13^m latus et fere 5·5^m longus, cuius ostium 0·82^m altum et 0·57^m latum est; supra ianuam autem, cuius crepidini 0·285^m altae duo parva feminarum capita inter tria ornamenta foliis palmarum similia imposita erant, tabula ansata 2·41^m lata et 0·64^m alta, quae media rupta est, titulo inscripta, cuius litterae 0·03^m altae quamquam elegantissimae tamen neque formis neque latitudine omnino sunt pares; in fronte media fornicis, qui duabus pilis angularibus 0·84^m latis et 1·41^m altis nititur, caput Medusae 0·29^m altum effingitur; dextrum aedis latus sub terra latet, in sinistro ostium ὑποσορίου 0·53^m latum et 0·62^m altum patet; „auf den Eckpfeilern je eine einfach profilierte Konsole; unterhalb der obersten Gewölbeschicht einfaches Gesimse den Längsseiten entlang, in dessen Hohlkehle beiderseits zwei Löwenköpfchen mit gesträubtem Haar, wovon links das vordere, rechts das hintere erhalten“. ΑΔΕΞΗΗΜΗΙΡΞΥ†ΥΩ

Τὸ ἥρώων κατεσκεύασεν εἰς αἰώνιον μνήμην καὶ τῇ μετὰ θάνατον ἀφο[σ]ωμένη θρησκείᾳ Ἡρόδοτος Γάϊου Ἰουλίου Ἀσκληπιάδου Πιναρεὺς κατὰ συνχώρημα Ἰουλίας Οδηρανίας γεγονὸς ἐπὶ ἀρχιερέος Λικιννίου Στασιθέμιδος Ξανδικοῦ καὶ διὰ τῶν ἐν Πατάροις ἀρχέων, ἐκμεμαρτυρημένου (sic) καὶ εἰς τὰ Πιναρέων ἀρχεῖα, ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ τέκνοις Τληπολέμῳ Ἰάσονος, καὶ υἱοθεσίαν Ἡροδότου, Πιναρεὶ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ Συμπερούσῃ Ἡροδότου καὶ ἀδελφῷ Τληπολέμῳ Γάϊου Ἰουλίου Ἀσκληπιάδου Πιναρεὶ καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκ τούτων γεννηθεῖσιν· ἄλλω δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐν τῷ ἥρώω ταφῆσαι οὔτε συνχωρησαί τινι κατ' οὐδένα τρόπον οὔτε προσεγγράψαι ἢ ἐκκολάψαι τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἥρώου· μόνων θαπτομένων ἐν τῷ ὑποσορίῳ τῶν θρεπτῶν ἐκάστου ἡμῶν· ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ ἢ κηδεύσῃ τινὰ ἐν τῷ ἥρώω ἢ κατασφίσηται τι περὶ τίνος τῶν προγε[γραμ]μένων, ἔστω ἱερόσυλος καὶ ἔξωθεν ὀφειλέτω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ [ἐ]πι[τ]εμίου τῷ Πιναρέων δήμῳ (δηνάρια) βφ' οὐσης τῆς κατηγορίας παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ [τ]ῷ τρίτῳ μέρει τοῦ χρήματος.

Martio mense
anni 146 p. Chr.

Anno 1908 ectypum feci.

CIG 4224 d.

v. 1 ἀφοσιωμένη scriptum est; v. 4 M. H. E. M. Allgem. Literaturzeitung 1845 Intelligenzblatt 284: ἐκμεμαρτυρημένο[ν]? v. 6 in Ἀσκληπιάδου Ε, v. 11 in ἀφειλέτω Φ (φ ex ω), *ΒϜ, v. 9—12 med.:

Δ Ε Τ Ι - Π Α Ρ Α
Γ Ε Ι Λ Μ Μ
Γ Π Ι Γ Ε Ι Μ Ι ο
Ι Ι Ϛ Τ Ρ Ι

versuum 1—9 litteris extremis quasi linea directa efficitur, v. 10 sq. extr. I et Y infra A verbi τινά, v. 12 extr. Σ infra Ϝ.

248 Faralja-assar sarcophagus lapidis calcarii contectus operculo fastigato, 1'56^m altus, 2'30^m longus, 1'36^m latus; tabula 0'62^m alta et 0'64^m lata litteris 0'035—0'025^m altis inscripta; „Kasten a, oben und unten an drei Seiten profiliert, steht auf 0'42^m hohem Untersatz, der schwach vorspringt; darunter Hyposorion aus zwei Quaderschichten aufgebaut, die obere b mit Vorsprung 0'48^m hoch; am Giebeldeckel vorn zwei halbrunde Akroterien und zwei kleine Bossen, an den Schmalseiten je eine Bosse“.

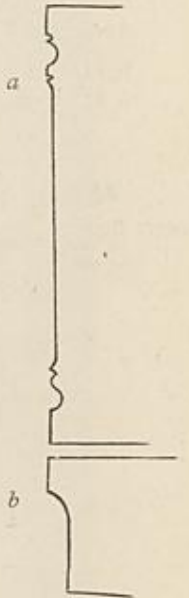

Μάρκος Αὐρήλιος Ὀνήσιμος δις Πιναρεοὺς κατεσκευάσα τὴν σωματωθήκην
5 εἰ αὐτῷ καὶ τῇ γυναικί μου Αὐρηλία Νάννα Τιμοθέου· ἐτέρω δὲ οὐδενὶ ἐξόν ἔσται ταφῆναι ἐν τῇ σωματωθήκῃ, ἢ ὑποκείσεται
10 τῷ Πιναρέων δήμῳ δηγάρια πεντάκις χεῖλια, καὶ τὸ τρίτον μέρος λήμψεται ὁ μηνύσας· ἐν δὲ τῷ ὑποσορίῳ ὄν ἂν βουληθῶ.

Anno 1908 descripsi.

CIG 4224c et Add.

v. 2 sq. Πιναρεοὺς = Πιναρεύς; v. 10 ΔΗΝΑ et v. 11—13 in ras.; post βουληθῶ conclusionem enuntiati perisse putat Heberdey.

249 Prope Sandschaklik-liman aedes sepulcralis lapidibus quadratis calcariis exstructa, cuius in ianuae limine superiore 1'60^m longo et 0'29^m alto titulus a inscriptus est, titulus b in poste dextro cuius pars sinistra fracta est; litterae 0'02^m altae.

a ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝ ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΚΙΑ ΑΥΡΗΛΙΑ ΜΑΚΑΡΙΑ ΒΑΣΙΛΙΔΟΣ ΣΩΖΟΝΤΟΣ ΕΙΔΥΜΕΙΣ ΒΟΥΛΟΝΤΑΙ ΕΝΤΑΦΗΝΑΙ ΤΑ ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΑΥΤΩΝ ΜΑΡΚΙΑΣ ΑΥΡΗΛΙΑΣ ΕΡΩΤΑΡΟΥΔΟΣ ΠΑΙΔΙΑ ΤΕ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΑ ΕΝ Τῇ ΠΥΛΙΔΙ Τῇ ΙΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΔΕΞΙΟΙΣ· ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ ΔΕ ΕΝ Τῇ ΕΥΩΝΥΜΩ ΠΥΛΙΔΙ ΕΝΤΑΦΗΝΑΙ ΛΑΛΛΑΝ Τὴν ὑπὸ ἡμῶν
5 ΔΝΑΤΡΑΦΕΙΣΑΙ ΦΙΛΑΤΟΥΣΥΝΒΙΟΥΑΨΤΗΚΑΙ ΤΕΚΝΩΚΑΙ ΕΓΓΟΝΗΝ ΕΝΔΕΤΗΑΠΙΚΡΥΣ ΠΥΛΛΩ ΟΝΘΡΕΙ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΓΛΩΗΜΕΡΟΚΑΙ ΤΗΤΟΥΤΟ ΥΓΥΝΑΙΚΑ ΔΥΝΡΟΦΙΑΚΑΙ ΤΑΕ
10 ΔΥΤΙ ΤΚΝΑΚ ἠΨΕΙΑΝ ἠΨΦΗΜΩΝΑΤΡΑΦΕΙΑΚΑΙ ΤΟΝΑΝΔΡΑ ΔΥΤΗΑΥΡΗΛΙΟΝ

a Τὸ ἥρωιον κατεσκευάσαν Μάρκος Αὐρήλιος Εὐτύχης Στεφάνου καὶ Μαρκία Αὐρηλία Μακαρία Βασιλίδ[ος] Σώζοντος Σιδυμείσ· ἐν ᾧ βούλονται ἐνταφῆναι τὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Μαρ(κίας) Αὐρηλίας Ἐρωταροῦδος παιδία τε καὶ ἐγγονα ἐν τῇ πυαλίδι τῇ ἰσερχομένων ἐν δεξιόισ· βουλόμεθα δὲ ἐν τῇ εὐωνύμῳ πυαλίδι ἐνταφῆναι Λάλλαν τὴν ὑπὸ ἡμῶν
5 ἀνατραφείσα[ν] μ[ε]τ[ὰ] τοῦ συνβίου α[ὐ]τῆς καὶ τέκνων καὶ ἐγγόνων· ἐν δὲ τῇ ἀντικρὺς πυαλίδ[ι] τ[ὸ]ν θρ[ε]π[τὸ]ν ἡμῶν Ἀγαθήμερον καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Συν(τ)ροφίαν καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα καὶ Δι[ον]υσίαν τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀνατραφείσαν καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς Αὐρήλιον

b . . . . . καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παιδία τε καὶ ἐγγονα· καὶ κατεσ[τή]σαμεν ἐξωθεν ἐν τῷ ὑποσορίῳ? καὶ σ[ωμ]ατωθήκην ἐν ἡ . . . τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀνατραφείσαν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παιδία καὶ ἐγγονα βουλόμεθα? ταφῆναι· ἐὰν δὲ τις . . . . . παρὰ ταῦτα ποιήσῃ, ἀποτείσει Σιδυμείων τῷ δήμῳ δραχμὰς πεντάκις χεῖλιας καὶ τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ τὰς ἰσας? . . . . . λιχὲς . . . . . αὐτῶν . . . . . ἰον.

Anno 1908 descripsi et ectypa feci.
CIG 4224e (a), Diamandaras Πρόδος 6 XI 1907 (a et b).
b 11 ἴσας Zingerle (conf. Dittenberger Suppl. 1791s); extr. in eodem versu γυναικός?

250 Prope Sandschaklik-liman aedes sepulcralis lapidibus quadratis calcariis exstructa, cuius ostium 0.60m latum est; limen autem superius 1.30m longum et 0.30m altum litteris 0.03-0.02m altis ita inscriptum est, ut versus postremi (8-15) ad dexteram apponerentur, quia v. 7 iam ipsum marginem inferiorem attingit. ΑΕΗΜΜΝΞΣΥΩ

Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν Ἐυτύχης Ἑρμαόρτου (sic), καθὼς ἡ βουλὴ ἐπέτρεψεν ἐπὶ ἀρχιερέος Δικινίου Λόνγου Ἀρτεμεισίου β', ἑαυτῶ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν καὶ γυναιξίν αὐτῶν καὶ τέκνοις· ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξείναι

8 ταφῆναι· εἰ δὲ μή, ὁ θάψας 10 ἐκτείσει Σιδυμέων τῷ δήμῳ (θηγάριον) φ' ἐξ ὧν ὁ κατηγορῶν λήγνῃται τὸ πέμπτον τοῦ προστίμου.

Anno 1908 descripsi.

v. 1 extr. Ν3, v. 4 extr. ΙΟΥΡ, v. 11 extr. ΜΩΧΦ v. 4: Aprili mense anni 133 p. Chr.

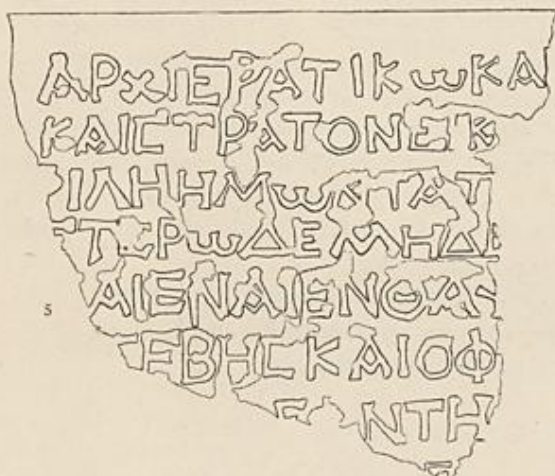
251 Prope Sandschaklik-liman parva aedes sepulcralis, in cuius limine superiore 1.38m longo et 0.28m alto titulus litteris 0.02m altis inscriptus est. ΑΕΗΜΜΝΞΣ

Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν Ἐπαφρόδιτος Ποπλίου ἑαυτῶ καὶ γυναικὶ καὶ θρεπτοῖς καὶ Γαλάτης Φιλοκάλου ἑαυτῶ καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις· ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξέστω ταφῆναι, ἢ ἀποτίσει ὁ θάψας Σιδυμέων τῷ δήμῳ (θηγάριον) χ'. ὁ δὲ μὴ γύσας λήγνῃται τὸ τρίτον.

Diamandaras exemplar suum mihi suppeditavit, quod ediderat in Προδῶφ 6 XI 1907.

v. 3 Γαδάτης?

252 Prope Sandschaklik-liman fragmentum lapidis calcarii, cuius margo superior est servatus, 0.31m altum, 0.37m latum, 0.25m crassum; litterae 0.03m altae.

Ἀρχιερατικῶ κα[?] . . . καὶ Στρατονεῖκ[ω] καὶ τῇ φ[?] ἡμῶν Τατ[?]ανῆ? ἐτέρω δὲ μηδε[?] ἐξείναι (εναὶ) ἐνθάψ[?]αι, ἢ ἔστω ἀσ[?]εβῆς καὶ ὀφ[?]ειλέτω Σιδυμ[?]έ[ω]ν τῇ [γερουσία (θηγάριον) . . ὧν ὁ] ἐ[?]λένξας [λήγνῃται τὸ τρίτον.]

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

Initium tituli (Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα) alio sepulcri loco inscriptum fuisse patet.

v. 3 Kubitschek: Φ[?]ιλ[?]ή[?]μων Τατ[?]α τοῖς τέκνοις· v. 4 sq. idem: μηδε[?] ἐξουσίαν πα[?]ρ[?]ε[?]ῖναι; v. 5 num ENAI scriptum est pro TINA? v. 7 Kubitschek: τῇ [πόλει.]

253 Ex Sandschaklik-liman apportatum est in Megisten insulam, ubi in domo Andreae Manolis invenimus, fragmentum lapidis calcarii 0.46m altum, 0.42m latum, 0.15m crassum, cuius superior solus margo servatus esse mihi videbatur; ac suspicor eam fuisse partem postis ianuae aedis sepulcralis; litterae 0.03-0.035m altae. ΑΕΗΜΜΝΞΣΥΩ

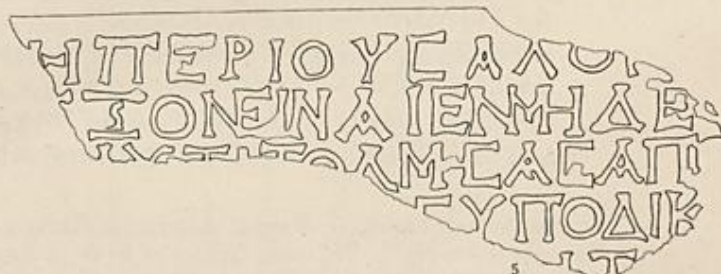
Anno 1908 ectypum feci. Diamandaras BCH 1899 XXIII

335 n. 7. v. 1 ΗΔΕΕΙΤΑΦΗ (inter I et T potest fuisse τ), Diamandaras ἐ[?]νταψῆ[?]τ[?]ω; litterae versuum primae et extremae hoc ordine positae sunt:

..... [ἄλλος δὲ μ]ηδὲ εἰ[?] ταφῆ- τ[?]ω· εἰ δὲ μή, ἀ[?]πο- τ[?]εισάτω ὁ θά- ψ[?]ας καὶ συνχω- ρ[?]ήσας τῷ Σιδυ- μέ[ω]ν(ν) δήμῳ (θηγάριον) ,αφ', ὧν ὁ ἐλένξας λαβέ- τω τ[?]ὸ τρίτον.

1 H incunte in v. 7 Dia- mandaras: [ὁ δὲ] ἐλένξας. 2 W 3 E I 4 A 5 Η C 6 W 7 E A 8 O T 9 H Δ i A W Y Φ B E

254 Supra Sandschaklik-liman in arce fragmentum lapidis calcarii, cuius margo superior fascia 0.05m alta terminatus solus est servatus, 0.47m latum et 0.22m altum; litterae 0.03m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσκευάσεν] . . . . . ἡ περιοῦσα Λο[?]γείνω? . . . . . ἐτέρω δὲ μηδενὶ ἐξέστω εἶναι ἐν μηδε[?]νὶ τοῦ μνημείου μέρει? ἐνθάψαι τινά, ἢ ὁ τοιοῦτον τι τομήσας ἀπ[?]στείσει Σιδυμέων τῇ γερουσίᾳ (θηγάριον) . . καὶ τοῖς ἐγγιστα γένου[?]ς ὑπόδικ[?]ος ἔσται καὶ ἐξωθεν ὑποκείσεται τοῖς ἐπ[?]ι τ[?]ούτων διατεταγμένοις.

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

v. 3 in. pro iis quae descripseram ἴτια in ectypo cognovi legi posse ὀκτ; v. 4 τοῖς ἐγγιστα γένους (βουλομένοις) Zingerle, qui idem suppl. v. 5; v. 5 Heberdey: ὁ δὲ ἐλένξας λήγνῃται τὸ τρίτον?

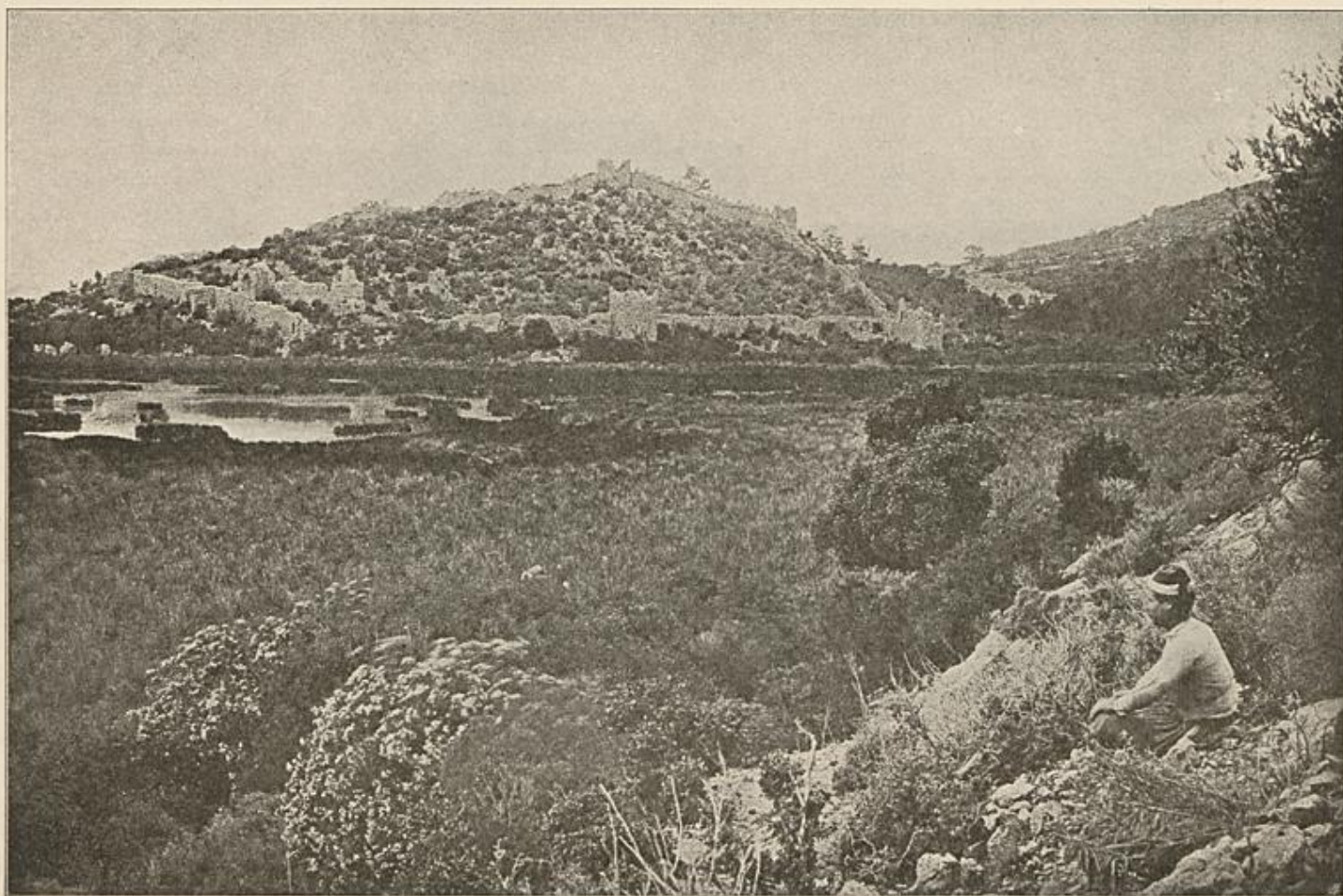
255 Supra Sandschaklik-liman in arce fragmentum marmoreum undique mutilatum 0.26m latum; litterae 0.03m altae.

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

Ante folium descripsi ΠΙΤΑ (ὧν ὁ ἐλένξας λήγνῃται τὰ τρίτα [μέρη].)

IV PYDNAE VEL CYDNA (ÖSLEN)

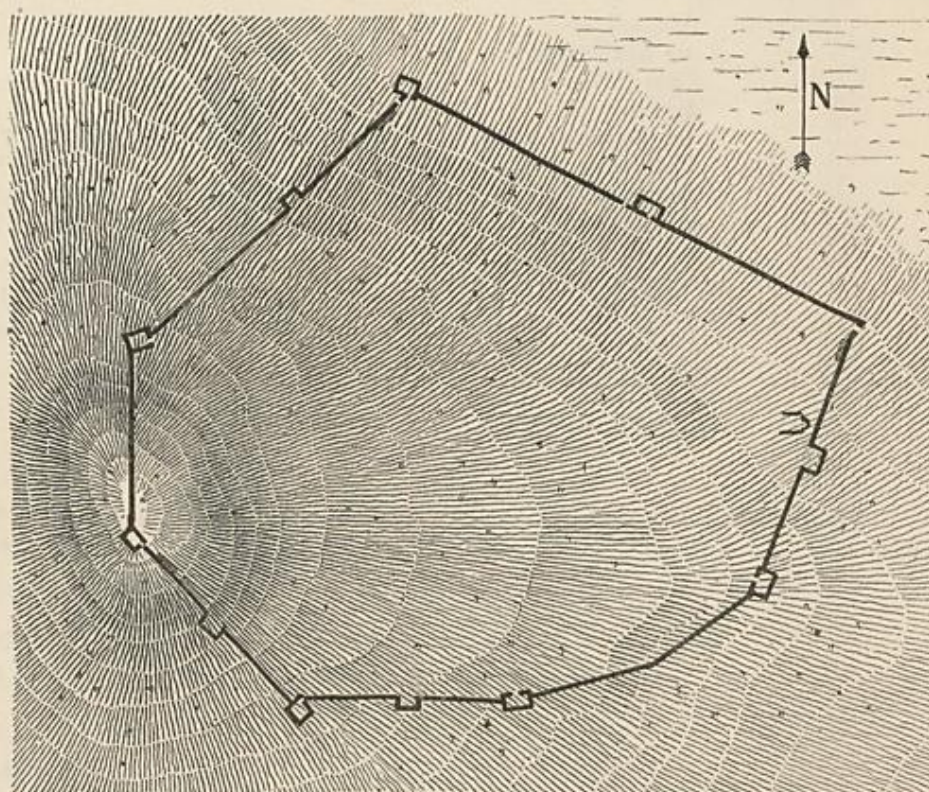

Reisen I tab. XXXI

Ad occidentem a Xantho fluvio surgit ex ipso litore collis qui occupatur castello satis bene servato, quod Niemann Reisen I 124 sq. ita descripsit: „Die Ringmauer bildet ein unregelmäßiges Vieleck mit Seiten von sehr verschiedener Länge, welche ein Areal von zirka zwanzigtausend Quadratmeter einschließen. Die Konstruktion ist durchaus polygon und von guter Fugung. In verschieden großen Intervallen sind der Mauer elf viereckige Bastionen oder Türme vorgelegt, welche stellenweise bis zur Höhe von mehr als zehn Meter aufrecht stehen. Die Mauer ist nicht ganz einen Meter stark und mit 0,26^m dicken Deckplatten belegt, welche auf der Innenseite weit ausladen und an den Steilstellen des Abhangs treppenförmig übereinanderliegen. Auf diese antiken Deckplatten ist aus Bruchsteinen mit Mörtel eine Brustwehr mit Zinnen aufgebaut. Die Festung hat nur zwei Eingänge, den einen in der Ost-, den andern in der Nordseite des Polygons. Die Türme haben Türen auf der Innenseite, ein von der Mauerbrüstung aus zugängliches Obergeschoß, Schießscharten und größere Fenster. Im Innern der Türme beweisen horizontale Gesimse, die sich an ihren beiden längeren Seiten befinden, daß querüberliegende Holzbalken sowohl den oberen Abschluß — das vermutlich flache Dach — als auch die Zwischendecke der beiden Geschosse bildeten. An sieben Stellen führen schmale steile Treppen zur Mauer hinauf. Innerhalb der Festung fanden wir bei flüchtiger, durch Gestrüpp erschwelter Untersuchung keine Häuserreste, überhaupt nichts als die Ruine einer Kirche in der Ostecke. Es ist eine kleine, nach Osten orientierte Basilika von fünfthalb Meter Mittelschiffbreite, aus Bruchsteinen mit Mörtel aufgeführt.“

Huic arci nomen in stadiasmo 248 sq. (Geogr. Gr. min. I 493) est Πύδνα, apud Ptolemaeum V 3 3 Κύδνα.

quam formam utramque esse retinendam demonstrare videtur Steph. Byz. Κύδνα πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικῶς· ἢ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται. in nummis vero aut in titulis neutra legitur.

100 M

Reisen I fig. 75

Reisen I fig. 71

256 In basi rupta.

ΟCC	Π]οσ[ει-
ΔΩNI	δώνι
ΕΥΧΗ	εὐχή
ΜΑΥCΩ	Μαυσώ-
5 ΛΟΥΑΛΑ	5 λου ἀλα-
ΒΑΡΧΟΥ	βάρχου.

Reddidi quae ediderat Fellows Lycia 161.
CIG 4267. (IG Rom. III 608, Dittenberger Suppl. 570)
De alabarchis conf. Seeck P.-Wiss. I 1271 et Rostowzew Röm.
Mitt. 1897 XII 76 et Dittenberger.

257 et 258 A Pydnis ad orientem et septem triones columna fracta, cuius pars summa inscripta erat. „In der Nähe lag eine ähnliche Säule mit sehr unregelmäßigen, noch ärger verwitterten Buchstaben, auf der ich nur gegen Ende ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ entziffern konnte.“ Reisen.

Αὐτοκράτορ-
 σιν Κ[α]ίσαρσιν
 Γάω [Οὐ]αλ(ερίω)
 Διοκλ[ητιανῶ
 5 καὶ Μάρ(κω) Αὐρ(ηλίω)
 Οὐαλ(ερίω) Μ[α]ξιμιανῶ
 Εὐ[σε]β[έ]σι] Εὐτυ-
 χέσιν Σεβ(αστοῖς)
 καὶ Φλα(ουίω) Οὐαλ(ερίω)
 10 Κωνσταντίω
 καὶ Γαλ[ερίω]
 Μαξι[μ]ιανῶ
 ἐπιφ(ανεστάτοις) Καίσα(ρσιν)
 Ξανθίων
 15 ἣ μητρόπολ[ις].

R. de Schneider 1882 descripsit.
Reisen II 62 n. 121a. (IGRom. III 606)
v. 2 med. κ/, v. 4 extr. κλι, v. 8 CEB, v. 11 ΓΑΛΟ, v. 12 in.
ΜΑΞΙΑ, v. 13 ΕΠΙΦ.ΚΑΙCΕ; in v. 3, 6, 7, 15 omnino perierunt
litterae uncis inclusae
„Inter diem I. mensis Martii 292 [potius 293], qua Constantius I et
Galerius Caesares vocati sunt, et annum 305, quo Augusti.“ IGRom.

259 „Two tombs were to be found . . . . . near the outside of the south gate (?). The following inscription was upon a stone which had been over the doorway of one of them . . . . . Three lines of this inscription are cut upon the ornamental moulding and have apparently been added at a subsequent period.“ Fellows Lycia 161 et 163.

ΓΟΝΙΟ ΙΑΤΕΚΕΥΑCENE ΙΜΙ ΟCΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥCΑΝΟΙΟC
 ΕΑΥΤΩ ΙΙΕΚΝΟΙCΚΑΙΕΝΓΟΝΟΙCΚΑΙCΥΝΓΕΝΕΙCΙΕΤΕΡΩΑΕΟΥΤΕΝ
 ΤΟΥ ΟΥΤΟΙΔΙΟΝΩΕΡΟCΕΞ ΧΩΡΗΟΙΔΙΑΤΩΝΑΧΕΤΩΑΥΡΗΛΙΩ
 ΖΩCΙΝΩΕΙΤΗΕΒΔΟΜΗΤΟΥΛΠΕΜΑΙΟΥΜΗΝΟCΑΡΧΙΕΡΕΙΤΑΥΡΕΙΝΟΥΕΙΜΗ
 5 ΜΗΜΟΝΟΡΑΥΤΟCΟΖΩCΙΜ ΟΥCΑΝΒΟΥΛΗΘΗ
 ΗΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗCΑCΑΠΟΤΕΙCΕΙΞΑΝΘΙΩΝ
 ΤΗΠΟΛΕΙ *CEN

Τὸ [ἥρωον κ]ατεσκευάσεν Ἐ[πιτ?]ίμιος Ἐπαφροδείτου [Ξ]άνθιος
 ἑαυτῷ [καὶ τ]έκνοις καὶ ἐγγόνοις καὶ συγγενεῖσι· ἐτέρω [δ]ὲ οὐτ(?)εν[ί·

Τού[τ]ου τὸ ἴδιον [μ]έρος ἐξ[ε]χωρή[θη] διὰ τῶν ἀ(ρ)χε[τ]ω(ν) Αὐρηλίω
 Ζωσί[μ]ω ἐ[ν] τῇ ἐβδόμη τοῦ [Α]πε[λλ]αίου μηνὸς ἀρχιερέ[ως] Ταυρείνου. εἰ μὴ

ς <μὴ> μόνος[ς] αὐτὸς ὁ Ζώσιμος[ς] οὗς ἂν βουληθῆ·

ἢ ὁ παρὰ ταῦτα ποιήσας ἀποτεῖσει Ξανθίων
 τῇ πόλει (θιγαρία) σί.

Reddidi quae ediderat Fellows Lycia 162.
 CIG 4268. (IG Rom. III 638)

Postquam sepulcrum Zosimo traditum est, versus 3 sqq. additi sunt; quorum ea pars, quam sicuti tabulam quadratam lineis includendam curavi, ipsa per se stat atque absoluta est, cum verba εἰ μὴ μόνος αὐτὸς ὁ Ζώσιμος οὗς ἂν βουληθῆ (ἐνταφῆσαι συγχωρήσει), quae ad formulam publicae auctoritatis quam secuntur satis apte applicari non possunt, pertineant ad ἐτέρω δὲ οὐδενί (v. 2); si enim recte Fellows 408 statuisset: „line 6 is the exact continuation of line 2“, illa verba non haberent quo referrentur.

v. 1 Τὸ ἥρωον προ]γονι[κ]ὸν? Ἐπιτίμιος Kubitschek; v. 2 extr. Zingerle: οὐ[κ] ἐξ[ε]β[ό]ν? Radermacher: οὐ[κ] ἐν[ί]? v. 3 Τοῦ [ἥρω]ου? Heberdey: τὸ [τρί]τον [μ]έρος? v. 4 ἀρχιερέ[ως] Αὐρηλίου (Ἰγείνου? CIG: εἰ[κοσ]τῆ ἐβδόμη? et [ἐπι] ἀρχιερέ[ως]; Wilhelm lectionem ἀρχιερεῖ Ταυρείνου eo tueri studet quod saepius genitivus et dativus inter se confundantur, conf. Dittenberger Suppl. II p. 728, Radermacher Neutestam. Gramm. 110, 186; v. 5 μόνος[ς] Radermacher.

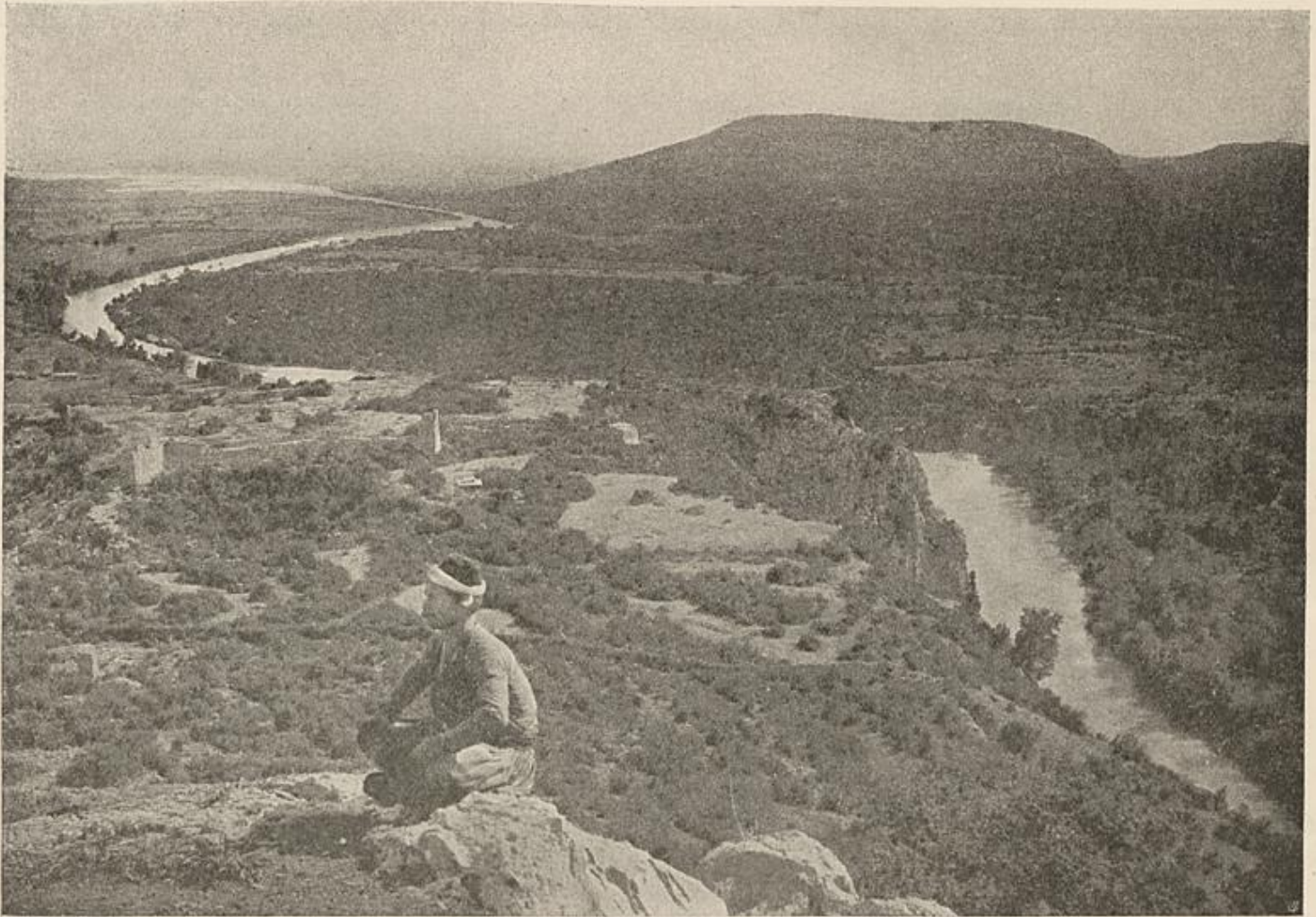
260 Tabula marmoris albi 0'445^m alta, 0'93^m lata, 0'16^m crassa, insignis crepidine superiore, in cuius parte proclivi duo primi versus sunt inscripti, ex Oeslen apportata ab Harvey anno 1844 in museum Britannicum; litterae 0'03—0'015^m altae.

ΑΥΡΗΛΙΟΙ·ΙΑΣΩΝ ΔΙΣ ΑΛΑΪΜΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΟΝ
 ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΞΑΝΘΙΟΥ ΕΩΝΗΣΑΜΕΘΑ ΔΙΚΑΙ
 ΟΝ ΑΥΡΗ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ ΔΑΜΟΧΑΡΕΩΣ
 ΞΑΝΘΙΟΥ Δ ΙΑΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΑΡΤΕΜΕΙΣΙΟΥ Γ
 ΕΠΙΤΩΤΕΘΗ ΝΑΙΕΝΤΩ ΗΡΩΗΜΑΣΤΕ
 ΚΑΙ ΟΥΣ ΑΝ ΒΟΥΛΗΘΩΜΕΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
 ΕΞ ΗΜΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥΣ

H. B. Walters ectypum benigne nobis misit.

Marshall The collection of ancient greek inscriptions in the British Museum IV 2 n. 1043; conf. Vaux Handbook to the antiquities in the British Museum 162 n. 176 et Benndorf Reisen I 125.

Αὐρηλίοι Ἰάσων δις Αλαίμιος καὶ Χρυσίον
 Ἐλευθέρου Ξάνθιοι ἐωνησάμεθα δίκαι-
 ον Αὐρη(λίου) Συμφέροντος Δαμοχάρεως
 Ξανθίου διὰ τῶν ἀρχείων ἀρχιερέως
 Καλλιστράτου Ἀρτεμεισίου γ'
 ἐπὶ τῷ τεθῆναι ἐν τῷ ἥρω(ω) ἡμᾶς τε
 καὶ οὗς ἂν βουληθῶμεν καὶ τοὺς
 ἐξ ἡμῶν γενομένους υἱούς.

Arx Xanthi cum Xantho fluvio (Reisen I tab. 23)

PARS QVARTA

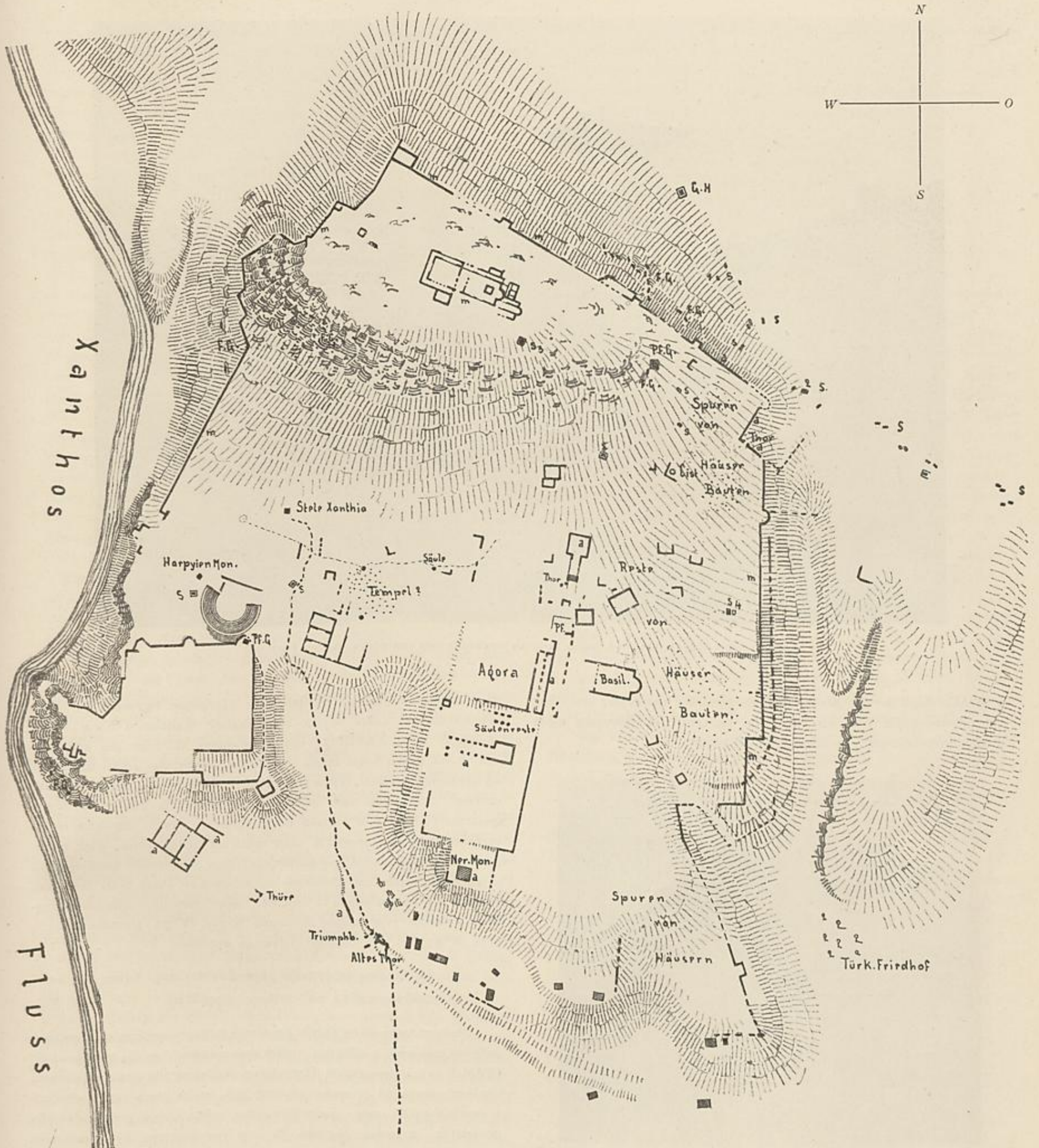
XANTHVS (KINIK)

Xanthum maximam Lyciorum urbem fuisse testatur Strabo XIV 3 6: *ἡ πόλις ἢ τῶν Ξανθίων ἐστὶ μέγιστη τῶν ἐν Λυκίᾳ*, eiusque magnitudo ac splendor amplitudine reliquiarum ostenditur, quas primus Fellows mense Aprili anni 1838 inviserat, eodem mense anni 1840 accuratius perscrutatus est (A journal written during an excursion in Asia minor 1839 p. 225 sqq., Lycia 1841 p. 164 sqq.). quae ille Xanthi exploraverat, simul cum monumentis antiquitatis Xantho in museum Britannicum transportatis Ritter Kleinasien 1015 sqq. describendo ita complexus est, ut nihil fere novi accederet, antequam Benndorf annis 1881 et 1882 Lyciam peragravit, qui quae in libro suo (Reisen I 84 sqq.) proposuit, E. Krickl anno 1892 forma urbis adumbrata illustravit.

Ex quo tempore Xanthus urbs a rerum scriptoribus primum commemoratur, summa eius roboris potentiae auctoritatis continebatur arce munita, de qua Benndorf Reisen I 85: „Der Hügel“, ait, „ist nur 100 Meter hoch (der höchste Punkt liegt 173 Meter über Meer) und bildet ein Viereck von nicht mehr als zwei Drittel Kilometer Seitenlänge. Hart an den Fluß gerückt, wo die Felsen unerklimmbar sind, erhebt er sich rings mit scharfen Rändern und steigt gegen Norden allmählich an, so daß die ganze Stadt nach dem Meere hin

gewandt war und von den Sonnenstrahlen senkrecht getroffen wurde. Querüber von Ost nach West krönt ihn oben eine ovale Kuppe, welche in Gestalt und Größe der Akropolis von Athen vergleichbar ist und wie diese auch nur einen Zugang, von dem östlichen Ende des Ovals her, besitzt“. et p. 86: „Der Bodengestalt nach war Xanthos keinesfalls leicht zu verteidigen, die Stadtmauer ist daher mit Sorgfalt gebaut und allseitig um den Rand des Hügels geführt. Aus vorzüglichem Polygon- und Quaderwerk bestehend, streckenweise in spätern Epochen ergänzt und erneuert, allem Anscheine nach auch einmal zusammengezogen und verengert, bezeugt sie in ihrem heutigen Zustande die wechselnden Schicksale der Stadt und die dreimalige heldenmütige Verteidigung, welche ihre Bürger gegen fremde Invasion bestanden. Sicher aber umschloß sie nur einen verhältnismäßig kleinen Teil des bewohnten Gebietes. Trümmer ziehen sich weit nach Norden und Nordosten den Abhang entlang, Gräber sind rings unter den Stadtmauern auch auf der Flußseite in den Felsen eingehöhlt, Sarkophagereihen stehen in dem Gehölz der rechten Uferebene und auf einem flachen, langgestreckten Hügel, der durch einen schwachen Einschnitt getrennt die Akropolis gewissermaßen nach Osten fortsetzt. Auf diesem letzteren finden sich auch die Trümmer eines Aquäduktes, der

Forma Xanthi urbis

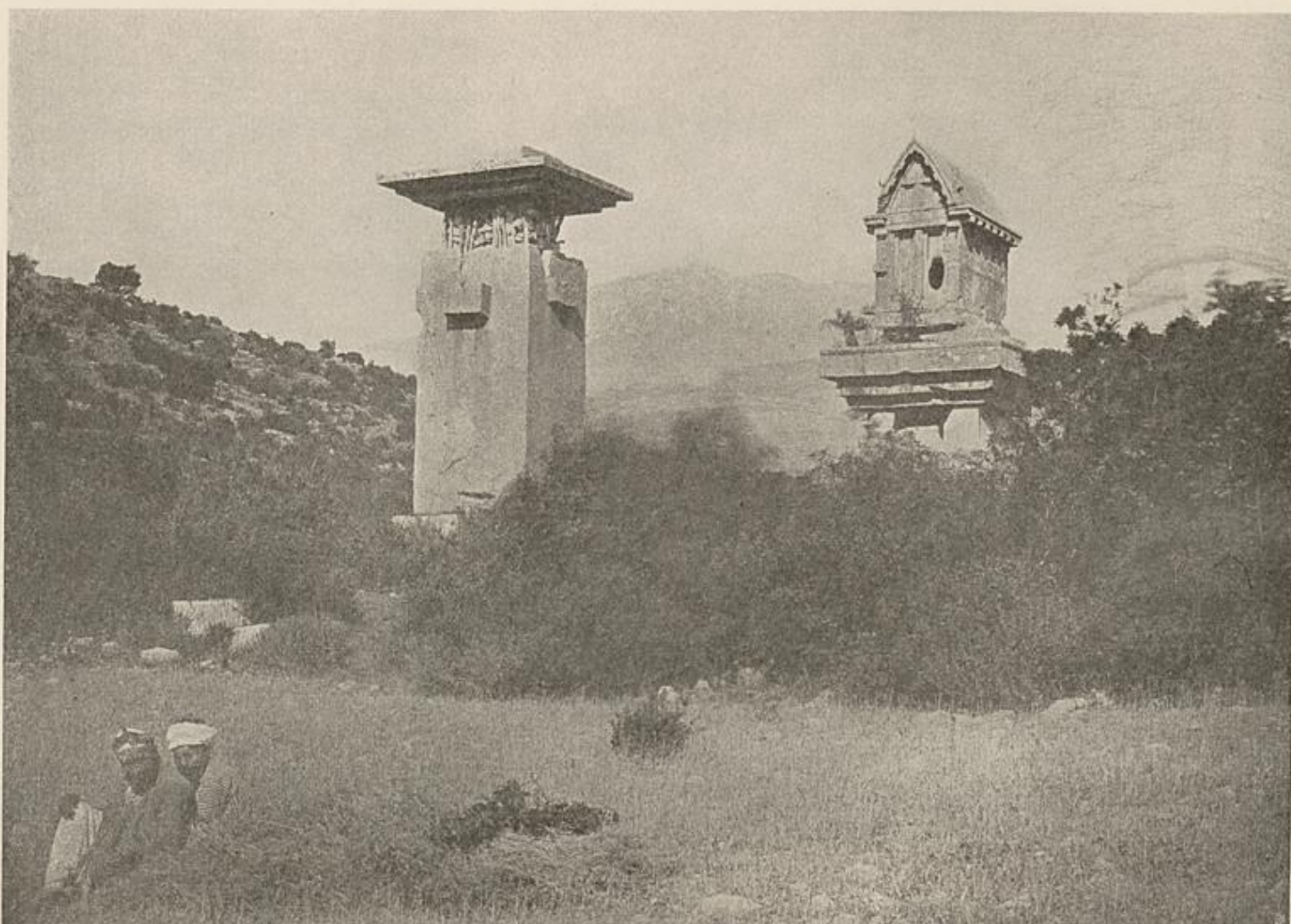
1 : 4000

E. Krickl anno 1892 adumbravit

a = antik
 m = mittelalterlich
 Pf. = Pflaster
 Pf. G. = Pfeilergrab

F. G. = Felsgräber
 G. H. = Grabhaus
 S = Sarkophage
 (S) 1 = Sarkophag mit Tierkampf
 (TAM I 46)

(S) 2 = Sarkophag mit Löwenrelief
 S 3 = Sarkophag mit lyk. Inschrift
 (TAM I 36)
 S 4 = Sarkophag mit Figurengruppe

Monumentum Harpyiarum quod dicitur et aedes sepulchralis cum sarcophago (Reisen I tab. 26)

vom Aklerdagh her die Stadt mit Gebirgswasser versorgte, und über eine Viertelstunde von der Akropolis entfernt, die Überreste eines großen, anscheinend gewölbten Quaderbaues.“

Arcis summae muri septentrionalis pars orientalis

Infra arcem ad meridiem situm est forum saxis stratum, ubi praeter cetera aedificia exstructae sunt duae illae columnae, quarum una monumentum Harpyiarum nominatur, altera insignis est longitudine tituli Lycia lingua inscripti et epigrammate Graeco (TAM I 44). ad meridiem a foro conspicitur arcus Vespasiani (TAM II 270), prope quem

illud aedificium summa quondam arte exornatum signisque Nereidum celebratum, de cuius natura atque aetate Guilelmum Klein nuper (Jahrbuch 1918 XXXIII 27 sqq.) disputasse Wilhelm me admonet, iam ut ita dicam humi iacet. per arcum autem via antiquitus strata ad theatrum pertinet, cuius cavea adversa est arci. summam iuxta caveam, cui vicina sunt moenia Byzantina, collocata est columna quadrata (TAM I 50), e cuius titulo Graeco quamvis mutilatus sit id certe intellegitur columnam, cum theatrum aedificaretur, illuc translata esse (ἀπὸ καθελῶ[ν] μετέθηκεν), quia sine dubio spatium quod antea occupaverat ad theatrum constituendum opus erat. tota hac regione multae parietinae inveniuntur, inter quas illud quoque Σαρπηδόνειον fuisse puto cuius Appianus b. civ. IV 78 mentionem facit; conf. M 313 sq. ubi Sarpedo Glaucum appellat:

καὶ τέμενος νεμόμισθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο.

Numero vero etiam Xanthi praestant sepulcra, quorum maxime sunt insignes columnae quadratae, quales sunt columna Xanthia quae vocatur (TAM I 44), monumentum Harpyiarum, columna illa theatro proxima, denique quarta ad orientem ab arce sita. multo plura autem sepulcra e rupibus excisa sunt, quorum maxima parte clivus arcis orientalis occupatur. in eadem regione ab arce per campum ad orientem et meridiem usque ad collem, e quo aquas Xanthum ductas esse audivimus, tantus sarcophagorum numerus diffusus est, ut quasi sedes mortuorum Xanthios illic potissimum collocasse colligas. praeterea permulti sarcophagi in dextra Xanthi fluvii ripa eminent, ubi hodie vicus cui nomen est Karakōj inter virgulta latet. sed etiam temporibus superioribus illic non tantum sepultos esse Xanthios cum e muris antiquis lapidibusque edolatis, quorum nonnulli crepidinibus ornati sunt, intellegitur tum e fundamentis aedificii quadratis quae fere 6^m

longa et lata sunt, denique e titulo honorario a nobis reperto (n. 281). accedit quod in colle vicino castellum sive a Byzantinis sive a Turcis exstructum fuit, ut arcu Xanthiorum opponeretur. ad septem triones autem et orientem a Xantho tria fere milia passuum distant sepulcra Turcorum, ad quae exornanda non paucae arae sepulcrales Xanthiorum adsumptae sunt.

Xanthi nomen, quod oppido cum fluvio commune est, Graecae esse originis quis non videt. antea oppido nomen Arna, fluvio Si(m)ber vel Sirmis vel Sirbis fuerat. quae fluvii nomina (Panyassis Heraclea 18 ed. Kinkel: Σίβρω ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ, Eustath. ad M 313 sq.: Ἐάνθον . . . ὅς λέγεται μὲν ὕστερον Σίρμις κληθῆναι· νῦν δὲ τὴν ἀρχαίαν κλήσιν τηρεῖ, scholia ad M 313 sq.: ὁ δὲ Ἐάνθος Σίρβις νῦν (!) καλεῖται, Strabo XIV 3 6 ὁ Ἐάνθος ποταμὸς ὃν Σίρβιν ἐκάλουν οἱ πρότερον) Augustus Haffner, cuius doctrinam liberalitatemque consului, eo subtiliter consociavit, quod in lingua Arabum adiectivi asmaru, quod vim habet flavi vel potius fulvi coloris, forma pluralis numeri est sumr et feminini generis, quam formam ut rerum conditioni ac linguae legibus aptiorem commendat, samrâu. itaque genuina figura nominis, quod idem valet atque Ἐάνθος, Σίμρος erat vel Σίμβρος, unde litterarum ordine mutato Σίρμις et Σίρβις formae ortae sunt. cum sumr et Σίμβρος nomen oppidi Lycii Σύμβρα congruit, quod e Ptolomaeo V 3 3 et e titulis inscriptis novimus. hoc oppidum, quamvis ad Simbrum vel Xanthum fluvium situm fuisse veri simillimum sit, tamen non licet cum Xantho aequare, id quod C. Müller in editione Ptolomaei suasit, quoniam simul cum Xantho Symbra oppidum nominatur et a Ptolomaeo V 3 3 et in singulari illo Opramoae monumento (vid. Heberdey Opramoas XIX BC). quod vero C. Müller addit: „sin a Xantho diversam esse malueris, referri ad eam possent rudera quae ad occidentalem Xanthi fl. ripam . . . ad vicum Tschurkur-indjire supersunt“, hanc ratiocinationem Kubitschek, quae est eius subtilis doctrina, ipsis testimoniis numerisque Ptolomaei nisus refellit.

Cum igitur nomen antiquius Xanthi fluvii a colore aquae ipsum quoque repetitum Phoenicibus vel alii genti Arabibus cognatae tribuendum sit, quae multo ante Graecos hanc oram mercaturae causa paulisper incoluisse videtur, nisi forte ipsi Solymi, quos ante Lycios illic habitasse Herodotus I 173 adfirmat, tali lingua utebantur, urbi nomen Arnae, quod in titulis nummisque vere Lyciis ΠΡΕΝΑ scribitur atque etiam in Culicis v. 14 (Arna Chimaereo Xanthi perfusa liquore) contra codices (Alma) legendum est, incolas Asiae minoris antiquissimos illos, quos in Graeciam quoque atque etiam in Italiam immigrasse constat, indidisse luce clarius est. invenitur enim idem nomen in Boeotia et Thessalia, Thracia Umbria Etruria aliisque locis (conf. P.-Wiss. II 1202 sq.) et simillimum est nomen Arnearum oppidi Lyciae, neque Graeca eius stirps eo probatur, quod Rheam Neptunum nuper in lucem editum Mantinea iuxta Arnam puteum inter ἀρνας abdidisse Saturnoque dissimulasse Pausanias VIII 8 2 narrat. aliam nominis explicationem proponit Stephanus Byz.: Ἄρνα πόλις Λυκίας· οὕτω γὰρ ἡ Ἐάνθος ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄρνου τοῦ καταπολεμήσαντος Πρωτόγονου, neque vero quicquam inde lucramur, quia nemo alius huius Arni mentionem fecit et ne id quidem certum est illum Protogonum eundem esse quem VI. hymnus Orphicorum veneratur, immo Hoefler (Roscher III 3183 sq.) hoc improbat. at tamen ut iste Protogonus in XIV. hymno Orphico pater Rheae deae Cretensium nominatur, ita de Xantho urbis conditore Stephanus Byz. vel potius Hecataeus (Frgm. hist. Graec. I 241) ait: Ἐάνθος πόλις Λυκίας . . . παρ' ἣν Ἐάνθος ἐξῆλθι ποταμὸς· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἐάνθου Αἰγυπτίου ἢ Κρητὸς οἰκιστοῦ et Augustinus de civ. dei XVIII 12: Per eos annos (aetate Ericthonii) a rege Xantho Cretensium cuius apud alios aliud nomen invenimus rapta perhibetur Europa et inde geniti Rhadamanthus Sarpedon et Minos quos magis ex eadem muliere filios Iovis esse vulgatum est. quibus cum testibus quae Herodotus I 173 de maioribus Lyciorum Cretensibus profert concinunt; conf. Alex. Myrl. Βιθυνιακά I 1 (Frgm. hist. Gr. III 300): Ἄπτερος (heros Cres) . . . ἔφυγε πρὸς Ἐάνθον εἰς Τέρμερα. quae cum ita sint, nescio an fabula Arni καταπολεμήσαντος Πρωτόγονου

ita intellegenda sit, ut incolae Xanthi antiquissimi Cretes advenas bellando aliquamdiu arcuerint.

Xanthum autem illum, quem inferiore aetate ut deum cultum esse e titulis inscriptis 293 sqq. discimus, e Praxidica natum esse Panyassis in Heraclea (18 ed. Kinkel) narravit:

ἐνθα δ' ἔναϊε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγῃμει θύγατρα
νύμφην Ὀγυγίην ἣν Πραξιδικὴν καλέουσι
Σίβρω ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ περιδιδήεντι·
τῆς δ' ὄλοοι παῖδες Ἰλῶος Ἐάνθος Πίναρος τε
καὶ Κράγος ὅς κρατέων πάσας ληΐζετ' ἀρούρας.

in v. I nomine θύγατρα, quod a doctis temere temptatum est, coniuncto cum Ὀγυγίην filiam Ogygi significari mihi persuasi, id quod iam Woerner (Roscher III 688) et Hoefler (Roscher III 2928) minore fiducia pronuntiaverant; conf. Radermacher Sitzungsber. Akad. Wien 1915 CLXXVIII 1 28 sq. quod autem nomen proprium enuntiato relativo ἣν Πραξιδικὴν καλέουσι additur, mirum in modum convenit cum Photio et Suida (s. v. Πραξιδική): Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσειν (Frgm. hist. Gr. IV 3) Ὀγύγου θυγατέρας Ἀλαλομένηαν Θελεξίνουαν Ἀδλίδα ἄς ὕστερον Πραξιδικίας ὀνομασθῆναι. quo testimonio, quod scriptori IV. saeculi a. Chr. tribuitur, filias Ogygi simul vocatas esse Πραξιδικίας confirmatur. atqui Ogygus, quem e Boeoto ortum esse Corinna statuisse dicitur (Poetae lyrici Graeci ed. Bergk III 4 31), antiquissimus fuit Thebarum rex (conf. Woerner Roscher III 684 sqq. et H. Ehrlich Rhein. Mus. 1908 LXIII 637 sq.). ergo si haec omnia mente complectimur, conditorem Xanthi eiusque fratres stirpem a Boeotia duxisse Panyassis vel eius auctores videntur credidisse. ad quam opinionem eos adductos esse suspicor memoria Arnae celeberrimae quondam et munitissimae urbis Boeotiae (vid. Noack Arne Athen. Mitt. 1894 XIX 405 sqq.), cuius colonia Arne in Lycia videri poterat. accedit quod Stephanus Byz. Ogygum e Termera natum esse dicit, quod nomen sine dubio cum ΤΡΥΜΕΛΕ nomine Lyciorum domestico cohaeret (vid. p. 2), et pergit: λέγονται καὶ οἱ Λύκιοι Ὀγύγιοι ἐξ αὐτοῦ Ὀγύγου. minoris ad hanc quaestionem illustrandam momenti est, quod praeterea apud Photium et Suidam illo loco scriptum legimus: Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης (Frgm. hist. Gr. III 17) Σωτήρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδικῆς γενέσθαι Κτήσιον υἱὸν καὶ θυγατέρας Ὀμόνοϊαν καὶ Ἀρετὴν ἄς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδικίας κληθῆναι.

Xanthi parentes cum Panyassis Tremilem, auctorem gentis Termlarum vel Lyciorum, et Praxidicen, quam cum quadam veri specie ad Boeotiam rettulisse nobis videmur, nominet, a Diodoro V 81 2 Xanthum quendam e Triopa ortum esse audimus: Ἐάνθος ὁ Τριόπου τῶν ἐξ Ἄργου Πελασγῶν βασιλέων καὶ μετασχὼν μέρος τι τῆς Λυκίας χώρας τὸ μὲν πρῶτον ἐν αὐτῇ κατοικῶν ἐβασίλευε τῶν συνακολουθησάντων Πελασγῶν· ὕστερον δὲ περαιωθεὶς εἰς τὴν Λέσβον οὖσαν ἔρημον τὴν μὲν χώραν τοῖς λαοῖς ἐμέρισε, τὴν δὲ νῆσον ἀπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Πελασγίαν ὠνόμασε (conf. Hygini fabulam CXLV: ex ea [= Nioba] natus est Argus . . . . ex Argo et Euadne Criasus Piranthus Ecbasus nati, ex Pirantho (et?) Callirhoe Argus Arestorides Triopas, hic [= hinc?] ex hoc (et?) Eurisabe Anthus [= Xanthus?] Pelasgus Agenor, ex [Triope et] Arestoride [Xanthus et] Inachus). Eustathius vero ad Dionysii Perieg. v. 129 haec adscripsit: Πάταρος καὶ Ἐάνθος λησταὶ παῖδες Λαπεθῶνος βίον ἐκ τοῦ πειρατεύειν ἀποχρῶντα πορισάμενοι κατέλυσαν τὴν τοῦ ληστεύειν πλάνην καὶ τῇ Λυκίῳ γῆ προσσχόντες ἦκισαν βεβαίως ἐκεῖ. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ πρεσβυτέρου Ἐάνθου ποταμὸς ἐκεῖ Ἐάνθος ἐκλήθη καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπὸ δὲ τοῦ λοιποῦ ἐκλήθη τὰ Πάταρα.

Bellerophon autem, qui ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε Ἐάνθον τε βέοντα (Z 172) non longe a Xantho urbe Chimaeram interemit, ipsis cum Xanthiis suscepit inimicitias, id quod Plutarchus Γυναικῶν ἀρεταί 248 D (Λύκιοι Bernard. II 212) vel potius Νύμφις ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Ἡρακλείας (Frgm. hist. Gr. III 14 sq.) memoriae prodidit: λέγει γὰρ ὅτι σὺν ἀγρίῳ ἐν τῇ Ἐανθίων χώρᾳ καὶ ζῆα καὶ καρπούς λυμαινόμενον ἀνελθὼν ὁ Βελλεροφόντης οὐδεμιᾶς ἐτύγχανεν ἀμοιβῆς· καταρρασαμένου δὲ τῶν

Ξανθίων αὐτοῦ πρὸς τὸν Ποσειδῶνα πᾶν τὸ πεδῖον ἐξήγησεν ἀλμυρίδα καὶ διέφθαρτο παντάπασι τῆς γῆς πικρᾶς γινομένης μέχρι οὗ τὰς γυναῖκας αἰδεσθεῖς δεομένας εὐξάτο τῷ Ποσειδῶνι τὴν ὀργὴν ἀφεῖναι· διὸ καὶ νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρῶθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζεσθαι. quod ius maternum Herodotus I 173 universis Lyciis tribuit.

Summam vetustatem prae se fert narratio Stephani Byz. vel potius Menecratis scriptoris IV. saeculi a. Chr. de coloniis Xanthiorum Artymnesum et Pinara deductis: Ἀρτύμνησος πόλις Λυκίας ἀποικὸς Ξανθίων . . . . . Μενεκράτης ἐν πρώτῃ τῶν Λυκικῶν (Frgm. hist. Gr. II 343) φησιν οὗτοι πολυανθρωπήσασαν τὴν Ξάνθον τοὺς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν· τούτων δὲ τὴν (τὴν) μὲν ἐπὶ τὸν Κράγον ἐλθεῖν καὶ οἰκῆσαι ἐν τῇ ὄρει, λόφον στρογγύλον κατοικίσει καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν ἣν μεθεριμηνεύεσθαι στρογγύλην. quem locum mancum ita supplendum esse Treuber Geschichte der Lykier 93² cognovit, ut altera pars Xanthiorum Artymnesum condiderit, tertia Xanthi remanserit. in hac narratione num quid veri insit, quis diiudicet? sed id quidem certum est ei repugnare versus Panyassis in quibus Pinarus frater Xanthi nominatur.

Iam ad res gestas Xanthiorum adgrediamur, quarum prima eademque gravissima Harpagum Persarum ducem spectabat, quam Herodotus I 176 ante expugnationem Babyloniae (538 a. Chr.) hoc modo exponit: Λύκιοι δὲ, ὡς ἐς τὸ Ξάνθιον πεδῖον ἤλασεν ὁ Ἄρπαγος τὸν στρατὸν, ἐπεξιόντες καὶ μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, ἐσσωθέντες δὲ καὶ κατελιγθέντες ἐς τὸ ἄστυ συνήλυσαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν τὰς τε γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκέτας καὶ ἔπειτα ὑπέψαν τὴν ἀκρόπολιν πᾶσαν ταύτην καίεσθαι. ταῦτα δὲ ποιήσαντες καὶ συνομόσαντες ὄρκους δεινοὺς ἐπέξεληθόντες ἀπέθανον πάντες Ξάνθιοι μαχόμενοι. τῶν δὲ νῦν Λυκίων φαμένων Ξανθίων εἶναι οἱ πολλοὶ πλὴν ὀγδῶκοντα ἰστυῶν εἰσιν ἐπήλυδες· αἱ δὲ ὀγδῶκοντα ἰστυαὶ αὐταὶ ἔτυγον τηρικαῦτα ἐκδημέουσαι καὶ οὕτω περιεγέγοντο. τὴν μὲν δὴ Ξάνθον οὕτως ἔσχεν ὁ Ἄρπαγος, παραπλησίως δὲ καὶ τὴν Καῶνον ἔσχεν. in quo loco complura enucleanda sunt. ac primum quidem Herodotus, quamquam a nomine Λύκιοι incipit, tamen non de Lyciis universis loquitur, sed de Xanthiis solis. id quod non tantum inde concludendum est, quod soli Xanthii impetu facto occidisse dicuntur, sola Xanthus in Lycia quidem ab Harpago expugnata esse, sed magis etiam ex enuntiato συνήλυσαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν τὰς τε γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκέτας. hac re demonstratur Xanthum totius Lyciae tum adeo maximam ac firmissimam urbem fuisse ut reliqua pars neglegi posset. quod iam sensit Treuber Geschichte der Lykier 91 sq. qui p. 92 τῶν δὲ νῦν Λυκίων φαμένων Ξανθίων εἶναι οἱ πολλοὶ πλὴν ὀγδῶκοντα ἰστυῶν εἰσιν ἐπήλυδες interpretatus est: Nach Herodot kam damals die ganze Bevölkerung der Stadt Xanthos um, 60 (sic) „Herde“ ausgenommen, die zur Zeit der persischen Invasion sich nicht in der Heimat befanden, und war die Mehrzahl der Lykier, die sich zu seiner Zeit Xanthier nannten, von auswärts gekommen. similiter Stein in commentario anni 1870: obgleich sie vorgeben X. zu sein; sed anni 1877: obgleich sie vorgeben Lykier zu sein (iam 1856: Verb. οἱ πολλοὶ τῶν Ξανθίων φαμένων Λυκίων εἶναι), sicut Krueger (der jetzt Lykier zu sein vorgebenden Xanthier) et Abicht. et recte hi quidem, quoniam Xanthiis mortuis, qui extremo in enuntiato, quod antecedit, nominantur, Xanthios superstites opponi consentaneum est, non Lycios. unde simul elucet ἐπήλυδες qui nomen Lyciorum simulabant non ex aliis Lyciae oppidis advenisse sed peregrinos fuisse velut Graecos. quamquam non omnes illius aetatis Xanthii etiam praeter octoginta illas gentes erant tales ἐπήλυδες, quia subiectum est οἱ πολλοί, id quod Treuber neglexit. iam vero si quaeras ubi illae octoginta gentes Xanthiorum dum ceteri Xanthii pro patria moriuntur commoratae sint, nolim cum Treubero respondere eas coloniam posse deduxisse; ex ipsis enim Herodoti verbis οἱ πολλοὶ πλὴν ὀγδῶκοντα ἰστυῶν εἰσιν ἐπήλυδες apparet eas paulo post Xanthum revertisse. itaque quia Lycii ab antiquissimis temporibus sicut hodie rei potissimum pecuariae student, veri simile est tum illas gentes in campis pervagatas esse pecorum pascendorum causa.

Arx igitur ab ipsis civibus combusta, urbs tamen ab Harpago non funditus extincta est. immo celerrime vires refecit et V. saeculo multa praeclara opera procreavit. quae omnino Graecorum artem prae se ferunt neque ullam Persarum auctoritatem rationemque redolent. quamquam igitur iam tum familiaritate Graecorum utebantur Xanthii atque aliquamdiu etiam foedere cum Atheniensibus coniuncti erant, tamen regno plerumque Persarum quodam modo erant addicti, dum Alexander rerum potitus est. qui Lyciam quoque in potestatem suam redegit, conf. Arr. anab. I 24 4: περάσας δὲ τὸν Ξάνθον ποταμὸν (hieme anni 334/3) Πίναρα καὶ Ξάνθον τὴν πόλιν καὶ Πάταρα ἐνδοθέντα ἔλαβε καὶ ἄλλα ἐλάττω πολίσματα ἐς τριάκοντα. eodem tempore ostentum illud accidit quod Plutarchus Alex. 17 narrat: ἔστι δὲ τῆς Λυκίας κρήνη περὶ τὴν Ξανθίων πόλιν ἣς τότε λέγουσιν αὐτομάτως περιτραπέισης καὶ ὑπερβαλοῦσης ἐκ βυθοῦ δέλτον ἐκπεσεῖν χαλκῆν τύπους ἔχουσαν ἀρχαίων γραμμῶν ἐν οἷς ἐδηλοῦτο παύσασθαι τὴν Περσῶν ἀρχὴν ὑπὸ Ἑλλήνων καταλυθεῖσαν· τούτοις ἐπαρθεῖς (Alexander) ἠπαίγετο τὴν παραλίαν ἀνακαθῆρασθαι μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ Κιλικίας. Alexandro mortuo Xanthus cum tota Lycia vicissitudine fortunae laborabat cuius exemplum Diodorus XX 27 profert: Πτολεμαῖος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύων πυθόμενος τοὺς ἰδίους στρατηγούς ἀποβεβλημένους τὰς ἐν Κιλικίᾳ πόλεις πλεύσας μετὰ δυνάμειος ἐπὶ Φασηλίδα ταύτην μὲν ἐξεπολιόρκησεν εἰς δὲ τὴν Λυκίαν παρακομισθεῖς Ξάνθον φρουρομένην ὑπ' Ἀντιγόνοιο κατὰ κράτος εἶλεν (anno 309 a. Chr.). saeculo post vero Antiochum III. Magnum Syriae regem Xanthum, cum expugnare non potuisset, anno 197 a. Chr. Latonae Apollini Dianae dedicasse, qua re aliorum dominatione liberabatur, e titulo Xanthio (n. 266) discimus. eodem fere tempore Lycii magis magisque sub imperium populi Romani dicio-nemque subiungi coepti sunt (conf. Polyb. XXV 4 [XXVI 7] 1 sqq. de anno 177 a. Chr.: ἡ σύγκλητος ἐχρημάτισε τοῖς παρὰ τῶν Λυκίων ἡκουσι πρεσβευταῖς ἦδη τῆς θερείας ληγουσῆς, οἵτινες παρεγένοντο μὲν εἰς τὴν Ῥώμην ἦδη καταπεπολεμημένων τῶν Λυκίων, ἐξαπεστάλησαν δὲ χρόνοις ἱκνοῖς ἀνώτερον. οἱ γὰρ Ξάνθιοι, καθ' ὃν καιρὸν ἐμειλλον εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαίνειν, ἐξέπεμψαν πρεσβευτὰς εἰς τε τὴν Ἀχαιαν καὶ τὴν Ῥώμην τοὺς περὶ Νικόστρατον οἱ τότε παραγεννηθέντες εἰς τὴν Ῥώμην πολλοὺς εἰς ἔλεον ἐξεκαλέσαντο τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ τιθέντες ὑπὸ τὴν ὄψιν τὴν τε Ῥοδίων βαρύτητα καὶ τὴν αὐτῶν περίστασιν. καὶ τέλος εἰς τοῦτ' ἤγαγον τὴν σύγκλητον ὥστε πέμψαι πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥόδον τοὺς διασαφίσοντας ὅτι . . . . . εὐρηγται Λύκιοι δεδομένοι Ῥοδίοις οὐκ ἐν ὄρωσιν τὸ δὲ πλεῖον ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι); tamen foedere, quod tertio saeculo a. Chr. videntur inisse, inter se coniuncti erant, cuius naturam Strabo XIV 3 3 exposuit: εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις αἱ τῆς ψήφου μετέχουσαι· συνέρχονται δὲ ἐξ ἐκάστης πόλεως εἰς κοινὸν συνέδριον ἣν ἂν δοκιμάσωσι πόλιν ἐλόμενοι. τῶν δὲ πόλεων αἱ μέγισται μὲν τριῶν ψήφων ἐστὶν ἐκάστη κυρία, αἱ δὲ μέσαι δυεῖν, αἱ δ' ἄλλαι μιᾶς· ἀνά λόγον δὲ καὶ τὰς εἰσφοράς εἰσφέρουσι καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας. ἐξ δὲ τὰς μεγίστας ἔφη ὁ Ἀρτεμίδωρος Ξάνθον Πάταρα Πίναρα Ὀλυμπον Μύρα Τλῶν . . . . . καὶ περὶ πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης καὶ συμμάχιας ἐβουλεύοντο πρότερον, νῦν δ' οὐκ εἰκόσ, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτ' ἀνάγκη κείσθαι, πλὴν εἰ ἐκείνων ἐπιτραπέζαντων ἢ ὑπὲρ αὐτῶν εἴη χρήσιμον.

Praeter spem abundant loci quibus expeditio Bruti contra Lyciam et maxime Xanthum anno 42 a. Chr. suscepta illuminatur:

IV Appiani Ἐμφυλίων (conf. Ruelh Rhein. Mus. 1915 LXX 324¹): 52 πάθη τε πολλὰ (bello civili) συνηγέθη πόλεσιν ἐκ δοριαλωσίας, ὑπερδόντι δὲ τῶν ἐλασσόνων τὰ μέγιστα δὴ καὶ δι' ἀξίωσιν τῶν ἄλλων περιφανέστατα Λαοδικεῦσι καὶ Ταρσεῦσι καὶ Ῥοδίοις καὶ Παταρεῦσι καὶ 76 Ξανθίοις . . . . . ὡς δὲ ἤλθῃ τε ὁ Κάσσιος καὶ ἔδοξε Λυκίους καὶ Ῥοδίους προεξαίρειν, ἐτρέπετο (ὁ Βρούτος) Λυκίων ἐπὶ Ξανθίους πρώτους. οἱ δὲ τὰ τε προάστεια σφῶν καθείλον, ἵνα μὴ ἐς κατάλυσιν αὐτοῖς ὁ Βρούτος μὴδ' ἐς ὕλην ἔχῃ χρῆσθαι, καὶ τὴν πόλιν περιταφρεύσαντες ἀπεμάχοντο ἀπὸ τῆς τάφρου, τὸ μὲν βάθος οὐσης πεντήκοντα ποδῶν βαθυτέρας, τὸ δὲ πλάτος κατὰ λόγον τοῦ βάθους, ὥστε παρ' αὐτὴν ἐστώτες ἠκόντιζόν τε καὶ ἐτόξευον ὥσπερ ἐν μέσῳ ποταμῶν ἔχοντες ἀπέρατον. ὁ δὲ Βρούτος αὐτὴν ἔχου βιαζόμενος καὶ σκεπαστήρια τῶν

ἐργαζομένων προυτίθει· καὶ τὸν στρατὸν ἐς ἡμέραν καὶ νύκτα ἐμέριζε καὶ τὴν ὕλην μακρόθεν ὡσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσι· σὺν δρόμῳ καὶ βοῇ μετέφερον οὐδὲν ἐκλείπων σπουδῆς καὶ πόνου. ἔθεν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐλπισθὲν ἢ οὐκ ἔσεσθαι κωλυόντων τῶν πολεμίων ἢ πολλοὺς μῆσι μὲν ἔσεσθαι ὀλίγαις ἡμέραις ἐξείργαστο καὶ οἱ Ἑάνθιοι κατακλει-

77 σθέντες ἐπολιορκούντο. καὶ αὐτοῖς ὁ Βρούτος τοὺς μὲν ἐκ μηχανημάτων ἐς τὰ τεῖχη, τοὺς δὲ ἐκ ποδῶς ἐπήγεν ἐπὶ τὰς πύλας καὶ πάντας ἐνήλλασσε συνεχῶς. οἱ δὲ ἀκηρῆσι ἀεὶ κεκηρῆότες συμπεφρόμενοι καὶ τετρωμένοι πάντες ὁμῶς ὑπέμενον, ἕως σφίσι αἱ ἐπάλλξεις διέμενον. ὡς δὲ καὶ αὐταὶ κατεσύρησαν καὶ οἱ πύργοι διερωύεσαν, ὑποτοπήσας τὸ ἐσόμενον ὁ Βρούτος ἐκέλευσε τὰς ἐφεδρὰς τῶν πυλῶν τάξεις ἀποστήναι· καὶ οἱ Ἑάνθιοι νομίσαντες ἀφυλαξίαν καὶ ἀμέλειαν εἶναι νυκτὸς ἐξέδραμον μετὰ λαμπάδων ἐπὶ τὰ μηχανήματα. ταχὺ δὲ ἐκ συνθήματος αὐτοῖς τῶν Ῥωμαίων ἐπιδραμόντων συνέφευγον αὐθις ἐς τὰς πύλας· καὶ τῶν φυλάκων αὐτὰς προαποκλεισάντων ὑπὸ δέους, μὴ συνεπέσειεν οἱ πολέ-

78 μιοι, φθόρος ἦν Ἑανθίων πολλὴ ἀμφὶ ταῖς πύλαις ἀποκεκλεισμένων. οὐ πολὺ δὲ ὕστερον ἐξέδραμον αὐθις οἱ λοιποὶ περὶ μεσημβρίαν ἀναχωρούσης πάλιν τῆς τάξεως καὶ ἐνέπρησαν τὰ μηχανήματα ἅπαντα ἀθρόως. πεπετασμένων δ' αὐτοῖς τῶν πυλῶν διὰ τὸ πρότερον πάθος συνεπέσειον ἀμφὶ δισχιλίους μάλιστα Ῥωμαίων. καὶ ἑτέροις δὲ ἐσωθιζομένοις ἀμφὶ τὴν ἔσοδον ἐπέπεσον ἀφνίδιον αἱ πύλαι, εἶθ' ὑπὸ τοῦ Ἑανθίων εἶτε καὶ αὐτομάτως τῶν χαλαστηρίων διαρραγέντων, ὥστε τῶν ἐσβιασμένων Ῥωμαίων τοὺς μὲν ἀπολέσθαι, τοὺς δὲ ἔνδον ἀποληφθῆναι τὰς πύλας οὐ δυναμένους εἶτι ἀνασπάσαι χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένης. βαλλόμενοι δ' ἐν τοῖς στενωποῖς ἀνωθεν ὑπὸ τῶν Ἑανθίων βιασάμενοι ποτε μὲν ἐς τὴν ἀγορὰν ἐγγὺς οὖσαν διέδραμον· κἀνταῦθα τῶν μὲν συμπελομένων σφίσι κρατοῦντες, τοξευόμενοι δὲ χαλεπῶς καὶ οὐδὲν ἔχοντες αὐτοὶ τόξον ἢ ἀκόντιον παρὰ τὸ Σαρπηδόνειον, ἵνα μὴ κυκλωθεῖεν, διέδραμον. οἱ δ' ἐξῶ τεύχεος Ῥωμαῖοι περὶ τῶν ἔνδον ἀγανακτοῦντές τε καὶ δεδιότες Βρούτου περιθέοντες αὐτοὺς ἐς πᾶσαν ἐμερίζοντο πείραν οὔτε τὰς πύλας δυνάμενοι βῆσαι· σιδήρῳ περιβεβλημένῳ οὔτε κλιμάκων ἢ πύργων ἐμπερησμένων εὐποροῦντες. ἀλλ' οἱ μὲν ἐσχεδίαζον κλιμάκας, οἱ δὲ κεραίας τοῖς τεύχεσι προστιθέντες ὡς διὰ κλιμάκων ἐπεχώρου, οἱ δὲ καὶ σιδήρια ὀξεῖα καλωδίους περιτιθέντες ἐσφενδόνων τὰ σιδήρια ἐς τὸ τεῖχος ἄνω, καὶ ὅτε καταπαγείη τινὰ αὐτῶν, ἑαυτοὺς ἀνίμων.

79 Οἴανδεις δὲ γείτονες διὰ τὴν ἐς τοὺς Ἑανθίους ἔχθραν τῷ Βρούτῳ συμμαχοῦντες διὰ τῶν κρημνῶν ἐπετροβάτου ἄνω· καὶ αὐτοὺς ἰδόντες οἱ Ῥωμαῖοι ἐμμιούντο ἐπιμύχθως. καὶ πολλοὶ μὲν ἐξέπιπτον, εἰσὶ δ' οἱ τὸ τεῖχος ὑπερβάντες καὶ πυλίδα ἀνέψησαν, ἢ προσσταύρωτο πυκνοτάτοις σταυροῖς, καὶ τοὺς εὐτολμοτάτους αἰωρομένους ὑπὲρ τὰ σταυρώματα ἐσεδέχοντο. καὶ πλείους γενόμενοι τὰς πύλας ἔκοπτον οὐ περιβεβλημένῳ εἶτι τῷ σιδήρῳ τὰ ἐντὸς ἀντικοπτόντων αὐτοῖς ἅμα ἐξῶθεν ἑτέρων ἐς τὸ αὐτὸ καὶ συνεργοῦντων. Ἑανθίων δὲ σὺν μεγάλῃ πάνυ βοῇ τοῖς ἀμφὶ τὸ Σαρπηδόνειον οὖσι Ῥωμαῖοῖς ἐπιθεόντων δέισαντες ὑπὲρ αὐτῶν, ὅσοι περὶ τὰς πύλας ἔνδοθεν τε καὶ ἐξῶθεν αὐτὰς ἔκοπτον, ὑπὸ μανιώδους ὀρμῆς ἐβιάζοντο καὶ διαρρήξαντες ἐσέδραμον ἀθρόοι δύνοντες ἄρτι τοῦ

80 θεοῦ μετ' ἀλαλαγῆς, ἵνα σύμβολον εἶη τοῖς ἐντὸς οὖσιν. ἀλούσης δὲ τῆς πόλεως οἱ Ἑάνθιοι ἐς τὰς οἰκίας συνέτρεχον καὶ τὰ φίλτατα σφῶν κατέκαινον ἐκόντα τὴν σφαγὴν ὑπέχοντα. οἰμωγῆς δὲ γιγνομένης ὁ Βρούτος νομίσας ἀρπαγὴν εἶναι τὸν στρατὸν ἀνεῖργε διὰ κηρύκων· ὡς δὲ ἔγνω τὸ γιγνόμενον, ἤκτιρεν ἀνδρῶν φρόνημα φιλελεύθερον καὶ σπονδὰς περιέπειπεν. οἱ δὲ καὶ τοὺς φέροντας ἔβαλλον καὶ τὰ σφέτερα πάντα ἀνελόντες ἐς πυρὰς προνεησιμένῳ ἐν ταῖς οἰκίαις ἐπέθεσαν καὶ τὸ πῦρ ἄψαντες ἑαυτοὺς ἐπικατέσφαζαν. Βρούτος δὲ τῶν ἱερῶν περιώσας, ὅσα ἐδύνατο, μόνους θεράποντας εἶλε Ἑανθίων καὶ ἐκ τῶν ἄλλων γυναῖκα ὀλίγα ἐλεύθερα καὶ ἀνδρας οὐδὲ ἐς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα πάντας. Ἑάνθιοι μὲν δὴ τρίτον ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀπώλλυντο ἐλευθερίας οὐνεκα. καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀρπάγου τοῦ Μήδου Κύρῳ τῷ μεγάλῳ στρατηγούσῳ ὡδε σφᾶς ἀντὶ δουλοσύνης διέφθειραν· καὶ τάφος Ἑανθίοις ἢ πόλις ἀμεληθεῖσα ὑπὸ Ἀρπάγου τότε ἐγένετο· καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου φασὶν ὁμοίᾳ παθεῖν (? conf. Treuber 135^a) οὐχ ὑποστάντας οὐδὲ

81 Ἀλεξάνδρῳ μετὰ τοσησδε γῆς ἀρχὴν ὑπακούσαι. Βρούτος δὲ ἐς Πάταρα ἀπὸ Ἑάνθου κατήει πόλιν ἐοικυῖαν ἐπιειφῆ Ἑανθίων καὶ περιστήσας αὐτοῖς τὸν στρατὸν ἐκέλευσε ἐς πάντα ὑπακούειν ἢ τὰς Ἑανθίων συμ-

φορὰς προσδέχεσθαι· προσήγοντό τε αὐτοῖς οἱ Ἑάνθιοι ὀδυρόμενοι τὰ σφέτερα καὶ παραινούντες ἀμείνονα βουλευσασθαι.

82 καὶ τὸ κοινὸν τὸ Λυκίων ἐς Βρούτον ἐπρέσβευε συμμαχήσειν τε ὑπισχνόμενοι· καὶ ἐσώσειν ὅσα δύναιντο. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐσφορὰς τε ἐπέβαλε καὶ Ἑανθίων τοὺς ἐλευθέρους ἀπεδίδου τῇ πόλει.

V7 παρηγόρει δὲ (ὁ Καίσαρ) καὶ τῶν πόλεων τὰς μάλιστα δεινὰ παθούσας Λυκίους μὲν ἀτελεῖς φόρων ἀφίει καὶ Ἑάνθον οἰκίζειν παραινῶν.....

Plutarchi Brutus:

XXX . . . . Βρούτος δὲ Λυκίους ἤτει χρήματα καὶ στρατὸν. ἐπεὶ δὲ Ναυκράτης ὁ δημιουργὸς ἀνέπεισε τὰς πόλεις ἀφίστασθαι καὶ λόφους τινὰς ὡς εἵρξοντες παρόδου τὸν Βρούτον κατελάβοντο, πρῶτον μὲν ἀριστοποιούμενοις αὐτοῖς ἐπέπεμψεν ἵππεις, ὑφ' ὧν ἐξακόσιοι διεφθάρησαν, ἔπειτα τὰ χωρία καὶ πολίχνια λαμβάνων ἀπέλυεν ἀνευ λύτρων ἅπαντας ὡς προσαζόμενος εὐνοίᾳ τὸ ἔθνος. οἱ δ' ἦσαν αὐθάδεις, ἃ μὲν ἐβλάπτοντο πρὸς ὀργὴν τιθέμενοι, τῆς δ' ἐπιεικείας καὶ φιλανθρωπίας καταφρονοῦντες, ἄχρι οὗ συναλάσας εἰς Ἑάνθον αὐτῶν τοὺς μαχησιμωτάτους ἐπολιόρκει. τοῦ δὲ ποταμοῦ παρὰ τὴν πόλιν παραρρέοντος ὑπονηγόμενοι διεδίδρασκον. ἤλίσκοντο δὲ δικτύων διὰ πόρου καθιεμένων εἰς βυθόν, ὧν τὰ ἄκρα κώδωσι προσρητημένοι διεσήμαιεν εὐθὺς τὸν ἐνσχεθέντα. μηχαναῖς δὲ τισὶ τῶν Ἑανθίων νύκτωρ ἐπιδραμόντων καὶ πῦρ ἐμβαλόντων, ὡς ἀπεκλείσθησαν, αἰσθημένων τῶν Ῥωμαίων πρὸς τὸ τεῖχος καὶ πνεῦμα λαμπρὸν ἀνερέπιζεν ἐπὶ τὰς ἐπάλλξεις τὴν φλόγα τῶν ἐγγύς οἰκιῶν ἀντιλαμβανομένην, δέισας ὁ Βρούτος ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐκέλευσε κατασβεννύνα· καὶ βοήθειν.

XXXI Τοὺς δὲ Λυκίους δεινὴ τις ἐξαίφνης πρὸς ἀπόνοιαν ὀρμὴ καὶ λόγου κρείσσων κατέσχευεν, ἦν ἂν τις ἔρωτι θανάτου μάλιστα προσεϊκάσειεν· οἱ γὰρ μετὰ παιδῶν καὶ γυναικῶν ἐλεύθεροί τε καὶ δούλοι καὶ πᾶσα ἡλικία τοὺς μὲν πολεμίους πρὸς τὴν φλόγα βοηθούοντας ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔβαλλον, αὐτοὶ δὲ κάλαμον καὶ ξύλα καὶ πᾶν ὑπέκκαυμα προσφέροντες ἦγον ἐπὶ τὴν πόλιν τὸ πῦρ ὀρέγοντες αὐτῷ πᾶσαν ὕλην καὶ πάντα τρόπον ἐξερεθίζοντες καὶ συνεκτρέφοντες. ὡς δ' ἡ φλόξ ῥυεῖσα καὶ διαζώσασα πανταχόθεν τὴν πόλιν διέλαμψε πολλή, περιπαθῶν ἐπὶ τῷς γινομένοις ὁ Βρούτος ἐξῶθεν παρίππευε προθυμούμενος βοήθειν καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγων τοῖς Ἑανθίοις ἐδεῖτο φεῖσθαι καὶ σφίσειν τὴν πόλιν, οὐδενὸς αὐτῷ προσέχοντος, ἀλλὰ πάντα τρόπον ἑαυτοὺς ἀπολλύντων, οὐ μόνον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά τὰ μικρὰ μετὰ κραυγῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ τὰ μὲν εἰς τὸ πῦρ ἤλλετο, τὰ δ' ἀνωθεν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχίλιζεν αὐτά, τὰ δὲ τοῖς ξίφεσι τῶν πατέρων ὑπέβαλλε τὰς σφαγὰς γυμνοῦντα καὶ κελεύοντα παίζειν. ὡφθη δὲ τῆς πόλεως διαφθοραῖς γυνὴ κρεμαμένη μὲν ἐξ ἀγχόνης, παιδίον δὲ νεκρὸν ἐξηρητημένη τοῦ τραχήλου, λαμπάδι δὲ καιομένη τὴν οἰκίαν ὑφάπτουσα. καὶ τοῦ θεάματος τραγικοῦ φανέντος ἰδεῖν μὲν οὐχ ὑπέμεινε ὁ Βρούτος, ἐδάκρυσεν δὲ ἀκούσας· καὶ γέρας ἐκήρυξε τῶν στρατιωτῶν ὅστις ἂν δυνηθῆ Ἰύκιον ἀνδρα περιώσασαι. φασι δὲ μόνους ἑκατὸν πενήκοντα γενέσθαι τοὺς μὴ διαφυγόντας τὸ σωθῆναι. Ἑάνθιοι μὲν οὖν διὰ πολλῶν χρόνων ὡσπερ εἰμαρμένην περίοδον διαφθορὰς ἀποδιδόντες τὴν τῶν προγόνων ἀνενώσαντο τῇ τόλμῃ τύχῃ· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν πόλιν ὁμοίως ἐπὶ τῶν Περσικῶν κατακαύσαντες ἑαυτοὺς διέφθειραν.

Cassi Dionis XLVII 34:

1 Βρούτος δὲ τὸ τε κοινὸν τῶν Λυκίων στρατεύματα ἀπαντήσαν αὐτῷ πρὸς τὰ μεθόρια μάχῃ τε ἐκράτησε (anno 42 a. Chr.) καὶ συγκαταφυγόν ἐς τὸ ἔρυμα αὐτοβοεῖ εἶλε καὶ τῶν πόλεων τὰς μὲν πλείους ἀμαχεῖ

2 προσηγάγετο, Ἑάνθον δὲ ἐς πολιορκίαν κατέκλεισε. καὶ αὐτῶν ἐξαίφνης ἐκδραμόντων καὶ πῦρ ἐς τὰς μηχανὰς ἐμβαλόντων τὰ τε τοξεύματα καὶ ἀκόντια ἅμα ἀφέντων ἐς πᾶν κινδύνου ἀφίκετο. κἂν πασσοῦδι ἀπόλωτο, εἰ μὴ δι' αὐτοῦ τοῦ πυρὸς ὡσάμενοι οἱ στρατιῶται προσέμιξαν αὐτοῖς ἀπροσδόκητοι γυμνητεύουσιν καὶ ἐκείνους τε ἐς τὸ τεῖχος κατήραζαν

3 καὶ αὐτοὶ συνεσπεσόντες σφίσι τοῦ τε πυρὸς ἐς οἰκίας τινὰς ἐνέβαλλον καὶ τοὺς μὲν ὀρώντας τὸ γιγνόμενον προκατέπληξαν, τοῖς δ' ἄνωθεν οὖσι δόξαν ὡς καὶ πάντα ἄρδην ἡρηκότες παρέσχον· ἐκ γὰρ τούτου

καὶ οἱ ἐπιχώριοι τὰ λοιπὰ ἐθέλονται συγκατέπρησαν καὶ ἀλλήλους οἱ
 4 πλείους ἀνεχρήσαντο. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὰ Πάταρα ὁ Βροῦτος ἦλθε
 καὶ προεκαλέσατο μὲν αὐτοὺς ἐς φιλίαν, ὡς δ' οὐχ ὑπήκουσαν . . . .
 τὸ μὲν πρῶτον τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ξανθίων (καὶ γὰρ ἐν γένει αὐτοῖς
 5 κατ' ἐπιγαμίαν πολλοὶ ἦσαν) ἐπεμψέ σφισιν ἐλπίδα ἔχων δι' ἐκείνων
 αὐτοὺς προσάξεισθαι. ἐπεὶ δ' οὐδὲν μᾶλλον ἐνέδοσαν καίπερ προῖκα
 αὐτοῦ τοὺς ἀναγκαίους ἐκάστην διδόντος, πρατήριον τι ὑπ' αὐτὸ τὸ
 τεῖχος ἐν ἀσφαλεῖ κατεστήσατο καὶ παράγων ἕνα ἕκαστον τῶν πρῶτων
 ἀπεκρήρυττεν, εἰ πως διὰ γε τούτου τοὺς Παταρέας ὑπαγάγοιτο. ὡς δ'
 οὐδὲ τότε αὐτῇ προσεχώρησαν, ὀλίγους ἀποδόμενος τοὺς λοιποὺς ἀφήκεν.
 118 Philo Quod omnis probus liber (ed. Cohn-Wendland VI): δῆμους
 ὄλους ἀκούομεν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἄμα καὶ πίστεως τῆς πρὸς ἀποθανόντας
 εὐεργέτας ἀνθαίρετον πανωλεθρίαν ὑποστάντας ὡσπερ φασὶν οὐ πρὸ
 πολλοῦ Ξανθίου. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τῶν ἐπιθεμένων Ἰουλίῳ Καίσαρι
 Βροῦτος Καίσιον (vid. U. de Wilamowitz Hermes 1919 LIV 74)
 ἐπ' αὐτοὺς ἐστράτευσε, δεδιότες οὐ πόρθησιν ἀλλὰ (δουλείαν) τὴν
 ὑπ' ἀνδροφόνου κτεινάντος ἠγγεμόνα καὶ εὐεργέτην . . . . ἀπε-
 119 μάχοντο μὲν ἐφ' ὅσον οἳοί τε ἦσαν δυνατῶς τὸ πρῶτον, ὑπαναλού-
 μνοι δὲ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἔτ' ἀντειχον. ὡς δὲ ἄπασαν τὴν ἰσχὴν
 ἔδαπάνησαν, γύναια καὶ γονεῖς καὶ τέκνα συνελάσαντες εἰς τὰς σφῶν
 οἰκίας ἕκαστοι καθιέρουν· καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια νήσαντες πῦρ ἐνέντες
 καὶ ἑαυτοὺς ἐπικατασφάζαντες ἐλεύθεροι τὸ πεπρωμένον ἀπ' ἐλευθέρου
 120 καὶ εὐγενοῦς φρονήματος ἐξέπλησαν. ἀλλ' οὗτοι μὲν πικρίαν ἀμειλίκτον
 τυραννικῶν ἐχθρῶν ἀποδιδράσκοντες πρὸ ἀδόξου βίου τὸν μετ' εὐκλείας
 θάνατον ἠροῦντο. οἷς δὲ ἐπέτρεπε ζῆν τὰ πράγματα τὰ τυχηρά, τλη-
 τικῶς ὑπέμενον τὴν Ἡράκλειαν εὐτολίμην ἀπομιμούμενοι.

denique inter epistulas Bruti et ad Brutum, quae feruntur, has
 repetere libet ex editione Hercheri:

XI Βροῦτος Ῥοδίοις.

Ξανθίους ἀποστάντας ἡμῶν χειρωσάμενοι ἠβηδὸν ἀπεσφάζαμεν τὴν
 τε πόλιν αὐτῶν κατεπρήσαμεν.

XXV Βροῦτος Λυκίοις.

Ξάνθιοι τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν ὑπεριδόντες τάφον τῆς ἀνοίας ἐσχή-
 121 κασι τὴν πατρίδα; conf. Plut. Βροῦτος II.

XXVI Λύκιοι Βρούτῳ.

Ξανθίοις μὲν συναχθόμεθα τῆς συμφορᾶς ἦν πρόστιμον τῆς ἀνοίας
 ἔχουσι τῇ μηδὲ μετανοῆσαι δύνασθαι.

XXVII Βροῦτος Λυκίοις.

Ξανθίων τοὺς διαφυγόντας οἱ ὑποδεξάμενοι ὡμῶν οὐδὲν μετριώτερον
 πείσονται Ξανθίων, Παταρεῦσι δὲ καὶ Μυρεῦσι καὶ Κωρυκίοις καὶ
 Φασηλίταις, κἂν ἄλλο τι εὖ ποιεῖν ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς ἐθέλωσιν,
 ἐπιτρέπω, ἵνα ὀρθῶς αὐτοῖς βεβουλεύσθαι φίλους ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴ
 πολεμίους ἐλόμενοι ἔργῳ αἰσθῶνται ὀρθῶντες Ξανθίους.

XXVIII Λύκιοι Βρούτῳ.

Οὐδ' αὐτοὶ Ξανθίους ὑποδέξασθαι ἐγνώκαμεν, εἰ κοινωνεῖν τῆς
 συμφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐπικουφίξειν μέλλομεν αὐτοῖς τὸ ἀτύχημα,

εἰκόμασι δὲ κάκεινοι παραλιπόντες τοὺς μηδὲν ὀνήσαντας ἡμᾶς
 Παταρεῦσι καὶ Μυρεῦσι καὶ Κωρυκίοις καὶ Φασηλίταις ὡς βεβαιό-
 122 τέροις προσφεύξεισθαι βοηθοῖς.

XLIII Βροῦτος Μυρεῦσι.

Ξάνθιοι ἀλόντες ἐλεεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν ἱκέτευσον, ἦν δὲ οἶμαι χαλεπὸν
 τοὺς τῆς ἐλπίδος τοῦ πολέμου κοινωνοῦντας φεύγειν τὰ πάθη καὶ
 τὴν ἐκ τῆς νίκης ἠδονὴν θηρωμένους ἴση χρήσθαι τῇ διαμαρτίᾳ
 πρὸς τὸ ἄλυπον. καὶ τούτους οὖν ἐπιτηδεῖους παντελοῦς ἀπωλείας
 ἐθέμεθα καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποκηρύττομεν, εἰ μὴ εὐθέως ἡμᾶς δέχονται
 123 μηδενὶ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπιεικεστέραν τῆς ἐκείνων τύχης
 ἔσεσθαι.

XLIV Μυρεῖς Βρούτῳ.

Οὐδὲ Ξανθίους ἔδει σωτηρίας ἀποτυχεῖν, ἦς τάχα ἂν καὶ αὐτοὶ
 μετέδωκαν τοῖς ἐναντίοις, εἰ ἐκράτησαν.

Ad eandem Xanthi urbis cladem hoc epigramma, quod Bent Olbae
 in oppido Ciliciae invenerat, Hicks Journ. hell. st. 1891 XII 263 sq.
 n. 49 edidit, et editor ipse et Keil-Wilhelm Jahreshefte 1915 XVIII
 40 sq. rettulerunt:

Ξά[νθι]ον αἰθ[α]λόεντα πυρὶ [πρή]σας πτολίεθρον
 χρύσειον ἀχράντωι θῆκ[α] θεᾶι στέφανον
 Μώγγιδρις Τεύ[κ]ροισ· σὺ δ' ὦ [πτολίπορ]θος Ἀθάνᾳ
 δπλαῖζ' εἰς αἰε[ί] τοῦ δεκάταν σ[ὺ] δέχει.

Quam praeclare vero urbs floruerit aetate imperatorum, osten-
 ditur titulis inscriptis, e quibus tres certe Xanthi δῆμους novimus ἄστῳ
 Ἰοβάτειον Σαρπηρόνιον, neque minus locis scriptorum, a quibus Xanthus
 ut urbs notissima et celeberrima nominatur velut a Strabone II 5 39
 (ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Ῥοδίας καὶ περὶ Ξάνθιον
 τῆς Λυκίας ἢ τὰ μικρῶ νοτιώτερα . . . . ἡ μεγίστη ἡμέρα ἐστὶν ὥρων
 ἰσημερινῶν δεκατετάρων καὶ ἡμίσεως) et a Xenophonte Ephesio II
 10 (conf. V 6): ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἠχθησαν εἰς Λυκίαν εἰς
 πόλιν Ξάνθιον (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἢ πόλις) κἀναυθα ἐπράθησαν
 πρεσβύτη τινὶ atque etiam Marini vitae Procli caput VI. dignum est
 quod adferatur: ἄγουσι δὲ αὐτὸν τέως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν
 ἑαυτῶν πατρίδα τὴν ἱεράν τοῦ Ἀπόλλωνος Ξάνθιον καὶ ταύτην κατὰ
 θεῖόν τινα κληρὸν πατρίδα αὐτοῦ γενομένην. neque minore auctoritate
 Xanthus fruebatur aetate Byzantina, qua arcis moenia renovabantur,
 ad quod opus multi lapides imperatorum temporibus inscripti adhibe-
 bantur. ac summa in arce monasterium aedificabatur, cuius muri quadrati
 ad 70^m longi supersunt. quid quod monachus quidam se recepit in
 cellam sublimem monumenti Harpyiarum quod vocatur ibique in interio-
 ribus parietibus, quorum frontes anaglyphis ornatae sunt, documenta
 religionis suae reliquit, conf. Reisen I 87⁵. accedit quod Xanthus
 nominatur in Notitiis episcopatum I III VIII IX X XIII, in Basilii
 Notitia, Novis tacticis, Hieroclis synecdemo; conf. W. M. Ramsay The
 historical geography of Asia minor tab. ad p. 424. postea vero diu-
 turna ruina hoc universae Lyciae decus concidit et hodie loco urbis
 tamdiu magnificae vilis et tenuis Turcorum vicus torpet et languet
 cui nomen est Kinik.

I DECRETA

261 Lapis marmoris albi triquetrus, anno 1844 Xantho transportatus in museum Liverpoolianum, fractus ab angulis et a partibus summa et infima, 0.48m altus, latus a 0.56m latum, b 0.54m, c 0.36m; lateris c pars superior non est inscripta neque infra v. 9 quicquam videtur scriptum fuisse; litterae 0.015m altae.

a
IΗΣΑΝΑΓΟ
ΕΓΡΑΠΤΑΙΣΤΕΦΑΝΟΙ.
ΡΤΑΙΤΑΤΡ'ΝΕΣΤΑΕΙΘΕΜΙΟΣ
ΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙΕΝΤΑΙΣΚ
5 ΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝ.
ΣΙΑΝΔΡΑΑΓΓ'ΟΝΔΙΑΤΡΟΓ ΝΩΝΓ
'ΟΝΚΑΙΠ'ΠΑΡΧΗΣ. ΝΤΑΚΑΙΣΤΡ' ΤΗΓ
ΥΚΙΩΝΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑΚ
ΕΥΣΑΝΤΑΕΙΣΡΩΜΗΝΚΑΙΕΝΤΑΣ
10 ΕΙΤΕΙΑΑΡΕΤΗΔΙΕΝΕΚΑΝΤΑ
'ΘΕΝΤΑΙΠΟΥΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΑ
'ΑΥΙΣΚΑΙΔΩΝΤΑΧΡΗΜΑΤΑΔΩ.
ΟΙΝΩΕΣΤΑΣ'ΘΥΣΙΑΣΚΑΙΤΟΥΣ
'ΙΤΑΑΛ'ΤΑΑΝΑΛΙΣ'ΟΜΕΝΑΔΙ
15 ΟΣΕΙΣΤΑΣΚΑΤΑΠΕΝΤΑΕΤ'ΗΡΙΔΑ'
ΑΡΕΤΗΣΕΝΦ'Ε'Γ'Ι'ΣΕΙΣΕΑΤΟΝΙ
ΤΩΝΟΙΣΕΚΑΣΤΑΠΡΟΣΕΤΑΚΤΑ
'ΑΡΑΒΗΤΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΑΗΕ'
ΓΑΓΗΚΑΘΟΝΔΗΤΟΤΕΣΥ'
20 ΟΑΤΟΝΟΘΕ'ΗΕΜΗΡΟ

b
ΕΜΙΘΣΙ
ΟΙΣΤ
ΔΗΛ ΤΟ ΚΜΤΑ
ΛΣΣΙ
5 ΨΝΑΥΙΕ Ν ΤΙ ΣΙΚ
ΛΟΝΑΝ
ΝΔΛΤ ΑΘΩΙΑΝΘΡΩΙ
ΝΜΕΤΑΛΛ Ε ΙΤΟΝΒΙΟ
ΝΤΕΘΕΙΙΑΙΔΙΑΘΗΚΑΖ'ΑΘΟΝ
10 ΟΥΝΤΡΟΠΟΝ'ΑΚΥΡΩΙΠΑΣΑΙΣ
ΙΔΕΤΟΥΣΛΓΡΟΥΣΤΟ ΣΥΤ
ΕΜΟΙΠΑΝΤΑΣΕΝΤΕΤΗΠ'ΙΝΑΡΙΚ
'ΙΤΑΩΙΚ'ΗΙΛ'ΙΤΟΙΑΤΟΛ ΛΩΙ
'ΔΙΩΣΤΕΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΙΕΡΟ
15 ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΘΕΩΝΑ
ΤΡΙΩΤΟΥΣΚΑΙΑΥΓΦΘΕ
'Δ'ΟΝΕΙΣΤ'ΥΣΕΙΣΤΟΝΑΕΙ
'Ι ΥΚ' 'ΟΚΟΙΝΟ
'ΟΝ

c
ΘΑΙΔΕΥ ΟΤΟΥΑΓΓ
ΟΥΕΝΤΗΓΑΝΗΓΥΡΙ
ΟΥΚΗ ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΝΕΝΤΕΤΩ
5 ΩΝΚΑΙΕΝΤΗΠ'ΥΡΡ
'ΗΤΗ'ΟΜ'ΗΙΚΑΙΕΝ
ΙΝΙΚΩΙΑΓΩΝΙΠΡΟΤΑ
ΤΩΝΑΘΛΩΝΜΕΤΑ
ΧΟΝΤΩΝΙ'ΑΙΔΣ

c
.....
..... [κηρύσ?-
σεσ]θαι δὲ ὑ[π]ὸ τοῦ ἀγω[νο-
θέ]του ἐν τῇ πανηγύρι [δι-
ὰ τοῦ κή[ρυ]κος μετὰ τὸν
ἀει[?] χορηγὸν ἐν τε τῷ [διά
πάντ?]ων καὶ ἐν τῇ πυρρ[ί]χῃ
καὶ ἐν τῇ [π]ομπῇ καὶ ἐν [τῷ
γυμ]νικῷ ἀγῶνι, πρὸ πά[ν]-
των τῶν ἀθλων μετὰ [τὸν
δὲ]λιχον τῶν παιδων.

a
.....
[τὸ δὲ ψήφισμα τότε ἀνεγράψαν ἐν στήλῃ?
λιθίνῃ καὶ ἀνέστ?]ησαν Ἀπόλλωνι? καθὼς
ὑπογ[έ]γραπται: στεφανοί [Ξανθίων ὁ δή-
μος] Ἄρταπάτην Στασιθέμιος [Ξάνθιον,
πολι]τευόμενον δὲ καὶ ἐν ταῖς κ[α]τὰ Λυκίαν
5 πόλεσι πάσαις χρυσῷ στεφάν[ω ἀριστεί]?-
οι, ἀνδρα ἀγαθὸν διὰ προγόνων γ[ενόμε-
νον καὶ ἱ]παρχήσ[α]ντα καὶ στρ[α]τηγ[ή]σαντα
Λυκίων καὶ ἀγωνοθετήσαντα καὶ πρεσ-
β[ε]ύσαντα εἰς Ῥώμην καὶ ἐν πάσῃ τῇ πο-
10 λειτείᾳ ἀρετῇ διενέγκαντα [καὶ τει-
μ]ηθέντα ὑπὸ τοῦ κοινῶ τῶν Λυκίων τε-
τ[ρ]άκις καὶ δόντα χρήματα δω[ρεάν τῷ
κοινῶ εἰς τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἀγῶνας
κα] τὰ ἀλλ[α] τὰ ἀναλισκόμενα διὰ [τὰς ἐπι-
15 δόσεις τὰς κατὰ πενταετηρίδα [γενομέ-
νας], ἀρετῆς ἐνε[κ]εν τῆς εἰς ἑατὸν [ἐὰν δὲ τῶν
ἀρχόν]των οἷς ἕκαστα προστέτα[κ]ταί τις ἀμε-
λήση ἢ] παραβῆ τὰ [ἐ]πεσταλμένα ἢ εἰς ἕτερόν
τι μετα[γ]άγῃ καθ' ὀνδήποτε [ο]δ[ὺ]ν τρόπον ἢ μετα-
20 ψήφισή ἢ] ὁ ἀγωνοθέτης μὴ ποιήσῃ τὴν ἀνακή-
ρυξιν ταῖς προγεγραμμ[έ]ναις ἡμέραις, ὑπευθύνους εἶναι κτλ.

b
Ἄρταπάτης Στασιθέμιος [Ξάνθι-
ος οἰκῶν ἐν Πινάρ]οις, [πολι]τευό-
μενος δὲ [καὶ ἐν] τα[ῖς] κατὰ [Λυκί-
αν πό]λεσι πάσαις ἐπαγγέλλομαι?
5 τοῖς ναοῖς ἐ[πά?]ν[ω] τῆς Τλωικ[ῆς] τὸ ἀ?
ναγκ[?]α(ί)ον ἀν[α]λίσκασθ[?]αι . . . . .
στα?]ν δὲ τ[ε] π[ά]θωι ἀνθρώπι-
νον καὶ μεταλλ[ά]ξωι τὸν βί[ον],
ἀς πρί]ν τέθει[μ]αι διαθήκας καθ' ὄν[δ]η-
10 ποτε] οὖν τρόπον, ἀκυρῶι πάσαις?
δίδωμι] δὲ τοὺς ἀγροὺς τ[ού]ς ὑπ[άρ]-
χοντάς] μοι [π]άντας ἐν τε τῇ Πιναρικ[ῇ]
καὶ ἐν τῇ Τλωικῇ Λητοῖ Ἀπόλλωνι
Ἄρτέμ[ε]δι, ὥστε εἶναι αὐτοὺς ἱε[ρο]ῦς
15 τῶν προ]γεγραμμένων θεῶν ἀ[να-
παλλο]τριώτους καὶ ἀνυποθέ[τους]
καὶ ἀνεπι]θανεῖσ[το]υς εἰς τὸν ἀεὶ [χρό-
νον, ἐ]τι δὲ Λυκ[ί]ων τ[ῶ]ι κο[ι]ν[ῶ]ι εἰς τὰς
θυσίας καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ
20 [τὰ ἄ]λλα τὰ ἀναλισκόμενα κτλ.

Kirchhoff, cui James Yates miserat quae ipse e saxo — non semper ille quidem bene — descripserat, his locis plura exhibet quam imagines istae: a 1 I ΗΣΑΝΑΓΟ, 2 in. TE, 3 ΑΤΑΤΑΤ ΣΤΑΣΙΘΕΜΟΣ I, 5 in. ΠΟ, 6 med. ΠΡΟΓΟ, 12 in. ΡΑΚΙΣ, 13 in. ΟΙΝΩΕΙΣ, 14 extr. ΔΙΑ, 16 med. ΕΝΤΗΣ, 18 extr. ΝΑΕΞ, 19 in. ΤΑΓΗ, 20 in. ΟΑΓΩ, b 7 extr. ΘΡΩΠ, 9 in. ΝΤΕΘΕΝ, 11 med. Α pro Λ, 12 med. ΤΑΣ, 16 med. ΑΙΑ, c 3 extr. ΕΤΑΤΟΝ, 6 in. ΝΤΗ, 9 extr. ΡΑΙΔΩΝ
a 1 Wilhelm: γενομένης τῆς ἀναγγελίας καθὼς; 2 sq. Kirchhoff: [ὁ δήμος ὁ Ξανθίων], Ormerod: [τὸ κοινὸν τῶν Λυκίων], sed εἰς ἑατὸν (v. 16) cum subiecto generis neutri consociari vix potest, et i, quod post στεφανοί restat, nescio an vestigium litterae Ξ sit; 5 sq. ἀριστεί]ωι Zingerle; Kirchhoff eumque secuti ceteri: στεφάν[ω γραπτ]ῶ, sed quia v. 6 incipit a ΓΙ, lapidarius divisisset γραπτ[ῶ]ι, qualis divisio eius consuetudini omnino repugnat; 14 Kubitschek: τὰ[λ]λ[α]; v. 16 sqq. Heberdey supplevit; v. 18 Wilhelm: [δι]εσταλμένα (conf. n. 301 23, 302 16, 303 17, 304 19).

Kirchhoff Monatsberichte der preuß. Akademie der Wiss. 1865 p. 611 sqq. (IG Rom. III 635), Ormerod Annals of Archaeology and Anthropology (University of Liverpool) 1914 VI 99 sqq. n. 1, cuius imagines hic reddendas curavi.

b 2 οίκων ἐν Πινάρ[οις] et 4 ἐπαγγέλλομαι Zingerle; 5 Wilhelm: τοῖς ἐν [τῆ: Τλω]ῖ[ξι]; 6 ἀν[αλίσκεσθ]αι idem; 7 in. Ormerod: ἐὰν quo spatium non expletur; 8 in. idem: ὥστε κα[ι]; sed spatium non suppleditat; 8 sq. idem: [πρότερό]ν τε θεῖ[ν]αι; 8 μεταλλ[άξι] Wilhelm; 9 idem supplevit; 10 πάσαις = πάσαι, conf. v. 7 πάθωι et v. 10 ἀκυρῶι; 11 sq. Ormerod: ὑπ[άρχοντάς] ἐμοι; 15 in. idem: τῶν ἄνω; 17 sq. idem: εἰς τὸν ἄει [χρόνον]· δίδωμι; ἔτι δὲ Wilhelm; 19 sq. Heberdey suppl. *c* 2 extr. Heberdey: πανηγύρ[ει]; 2 sq. Ormerod: [ὑπὲρ τ]οῦ; 3 sq. Heberdey: τὸν [γ]κῶντα; 4 sq. [διὰ πάντ]ων Zingerle, conf. Reisch P.-Wiss. I 840 et Mie Athen. Mitt. 1909 XXXIV 1 sqq.; 7 sq. Radermacher coniunctionem δὲ, quam optimo iure desideravit, ita interponendam censuit ut πάντ-ων divideretur ante δὲ, sed talis divisio cum consuetudine et tituli et aetatis videtur pugnare; 9 in. δόλι[χον] Zingerle, Ormerod dubitat utrum ἐπαρχον an ἔξαρχον scriptum fuerit.

Licet litterae omnium laterum eiusdem magnitudinis formaeque simillimae sint, tamen dubito, num omnia ab eodem scripta sint eodem tempore; cum enim *t* mutum in *a* omnino negligatur, in *c* omnibus verbis adscribitur, quibuscumque convenit, praeter articulum, in *b* etiam articulo ac perperam formis πάθω (v. 7), ἀκυρῶ (v. 10), πάσαις (v. 10). id. quidem ex *a* 7 apparet latus *a* inscriptum esse antequam Lycia anno 43 p. Chr. n. in formam provinciae Romanae redigeretur. Heberdey vero titulos *a* et *b* ita coniungendos censet ut *b* antecedit, ubi postquam Artapates sua protulerit, in *a* ipse populi scitum subiciat, quo honores publici ei sunt decreti; itaque *a* 2 in. legi mavult ἐν ἡ γ]έγραπται. atque Kubitschek illud studium ubi *t* addendi ad ipsum Artapatem rettulit, cuius consuetudinem lapidarius religiose esset secutus.

262 Tabula marmorea 0'53^m alta, 0'20^m lata, 0'09^m crassa, Xantho in museum Britannicum transportata, insignis crepidine superiore, cuius pars fracta est „where there is a small cramp-hole with a shallow groove leading to the back“; ab inferiore vero parte tituli nihil videtur deesse.

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ	Βασιλεύοντος	
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ	Πτολεμαίου	
ΤΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ	τοῦ Πτολεμαίου	
ΕΩΤΗΡΟΣ ΕΤΟΥΣ Θ'	Σωτήρος ἔτους θ'	mense
5 ΚΑΙ ἸΜΗΝΟΣ ΕΛΛΟΥ	5 καὶ ἰ' μηνὸς Ἰώου	Iulio vel
ΚΛΗΡΙΑΣ ΓΕΝΟΜΕ	ἐκ κληρίας γενομέ-	Augusto
ΝΗΣ ΕΔΟΣΕΣΑΝ	νης ἔδοξε Ἐαν-	anni 256
ΘΙΩΝ Τῆ Πόλει καὶ	θίων τῆ πόλει καὶ	a. Chr. n.
ΤΟΙΣ ἄρχουσι τ[ε]ίσ[α]	τοῖς ἄρχουσι τ[ε]ίσ[α]	
10 ΤΟΥΤΑ	10 σθαί? τ[οῦ]ς τ[α]μίας?	
	.....	
	μένου ἀτελῆ.	

Marshall The collection of ancient greek inscriptions in the British Museum IV 2 n. 1042, unde tituli imaginem repetivi.

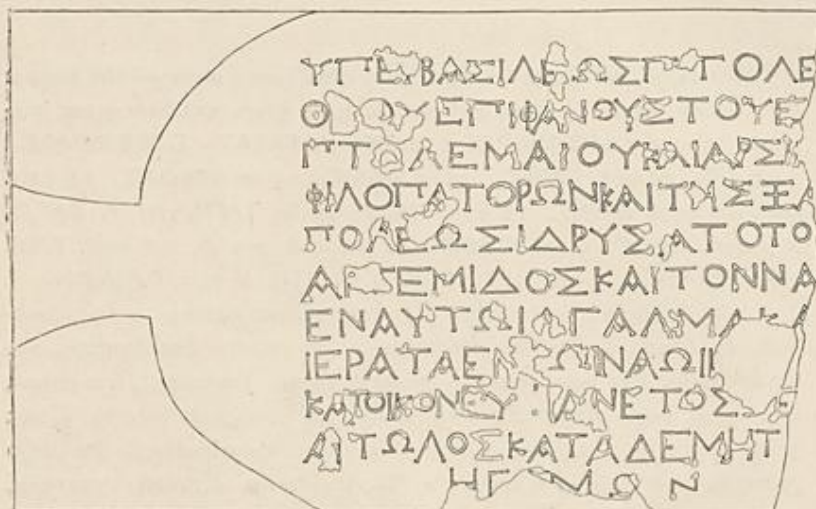
Quia litterarum formae ad II. vel III. saeculum p. Chr. n. referendae sunt, titulum anni 256 a. Chr. n. aliquot saeculis post transcriptum esse editor princeps optimo iure conclusit.

v. 9 sq. τ[ε]ίσ[α] ed. pr.; Heberdey: τ[ε]ίσ[α] | [Ἀητ]οῦς τ[ε] . . . . . | . . εἶναι τοῦ . . . . . | μένου ἀτελῆ.

ΜΕΝΟΥ ΑΤΕΛΗ

II DONARIA

263 Lapis quadratus porphyreticus 0'33^m altus, 0'54^m latus infra monumentum Nereidum muro domus privatae ita immissus ut summa pars ad imum conversa sit; litterae 0'018—0'015^m altae tenuissimae sunt et elegantissimae.

Ἰπ[ε]ρ βασιλέως Πτολε[μ]αίου
 θ[ε]οῦ Ἐπιφανοῦς τοῦ ἐκ γόνου? 205—181 a. Chr.
 Πτολεμαίου καὶ Ἀρσι[νό]ης θεῶν
 Φιλοπατόρων, καὶ τῆς Ἐα[ν]θίων
 5 πόλεως ἰδρύσατο τὸν βωμὸν τῆς
 Ἀ[ρ]τ[ε]μίδος καὶ τὸν ναὸν καὶ τὸ
 ἐν αὐτῷ [ἀ]γαλμ[α] καὶ τὰ ἄλλα
 ἱερά τὰ ἐν τ[ῷ] ναῷ [καὶ πάντα τὰ
 κατ' οἶκον Εὐ[φ]ρ[α]ῖ[ν]ετος [Θ]ε . . . . .
 10 Αἰτωλός, κατὰ δὲ μητ[ε]ρά Ἐάνθιος,
 ἡγεμῶν.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. Strack Dynastie der Ptolemäer 246 n. 80, Dittenberger Suppl. 91.

v. 2 extr. ἐ[κ] βασιλέως Wilcken Archiv f. Papyrusforschung 1906 III 321 (quem locum Wilhelm mihi suppeditavit); v. 5 extr. Hula descripsit ΤΟΙ qua lectione excluditur τέμνος quod Strack proposuit.

264—266 Prope arcum Vespasiani duo postes quadrati portae urbis meridianaе, quorum sinister A 0.495^m latus et 2^m longus, dexter B 0.91^m latus est, uterque lapide calcario, in fronte litteris 0.03^m altis inscripti sunt, dexter etiam in sinistro latere C, quod intranti ad dexteram erat; sed hic quidem titulus erasus est.

A (264)

ΑΙΧΜΩΝ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ
 ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΟΣ ΑΙΡΕΘΕΙΣΥΠΟ
 ΛΥΚΙΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΑΧΘΕΝΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ
 ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΠΡΑΞΑΝΤΩΝ Τῷ ἔθνεϊ
 5 ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΑΡΤΕΡΗΣΑΣ ΠΑΝΤΑ Τὸν τῆ[ς] στρατείας
 χρόνον φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως
 ΚΑΤΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΣ ΤΟΥΣ ὑΠΕΝΑΝΤΙΟΥΣ Ἄρη χαριστήριον

Αἰχμῶν Ἀπολλοδότου

Σαρ[π]ηδόνης, αἰρε[θ]εῖς ὑπὸ
 Λυκίων ἐπὶ τοῦ συναχθέντος στρατοπέδου
 καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία πραξάντων τῷ ἔθνει
 5 καὶ προσκαρτερήσας πάντα τὸν τῆ[ς] στρατείας
 χρόνον φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως,
 καταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντί[ο]υς Ἄρη χαριστήριον.

B (265)

vacat ΑΙΧΜΩΝ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΟΣ
 ΝΑΥΑΡΧΗΣΑΣ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ ΛΥΚΙΩΝ
 ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΝΑΥΜΑΧΗΣΑΣ ΠΕΡΙ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑΣ ΤΟΥΣ ὑΠΕΝΑΝΤΙΟΥΣ
 ΚΑΙ ΑΠΟ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΑΥΤῶΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΦΟΕΙΡΑΣ
 5 vacat ΚΑΙ ΤΡΙΣ ΠΑΡΑΤΑΞΑΜΕΝΟΣ
 ΚΑΙ ΝΙΚΗΣΑΣ ΠΑΣΑΙΣ ΤΑΙΣ ΜΑΧΑΙΣ
 ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΚΑΙ ΓΛΑΥΚΩΙ ΗΡΩΣΙ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Αἰχμῶν Ἀπολλοδότου Σαρπηδόνης

ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον ἐκ πάντων Λυκίων
 καὶ καταναυμαχήσας περὶ Χελιδονίας τοὺς ὑπεναντίους
 καὶ ἀποβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ καταφείρας
 5 καὶ τρεῖς παραταξάμενος
 καὶ νικήσας πάσαις ταῖς μάχαις
 Σαρπηδῶνι καὶ Γλαύκωι Ἡρωσι χαριστήριον.

C (266)

ΒΑΣΙΛΕΥΣΙ ΠΡΟΣΑΡΤ. ΧΡΟΣ.
 ΑΦΙΕΡΩΣΕΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ
 ΤΗΙ ΛΗΤΙ. ΚΑΙ ΤΩ ΙΑΙΩΝΑΙ. ΑΥΤΗΙ
 5 ΚΑΙ ΤΗΙ ΑΡΤΕΜΙΔΕΙ ΔΙΑ ΤΗΝ
 ΠΡΟΣΩΥΤΟΥΣ ΣΥΝ. ΠΤΟΥΣ ΑΥ
 ΣΥΝΓΕΝΕΙΑΙ

Β[α]σιλεύς [μέ]γ[α]ς [Ἄν]τ[ί]ο[χ]ο[ς]

ἀφιέρωσεν τὴν πόλ[ι]ν
 τῇ Λητῶι καὶ τῷ Ἀπό[λλ]ωνι
 κα[ὶ] τῇ Ἀρτέ[μι]δι διὰ τὴν
 5 πρὸς αὐτοὺς συν[ά]πτουσα[ν]
 συγγένεια[ν].

A et B Benndorf 1892 descripsit, idem A ectypo expressit; Heberdey 1898 A et C descripsit, B et C ectypis expressit.

CIG 4269 b¹ et Le Bas 1251: B; Benndorf Festschrift f. O. Hirschfeld 1903 75 sqq. (IGRom, III 607 et 1516: AB; Dittenberger Suppl. 552, 553, 746); conf. Fougères De Lyciorum communi 29⁵.

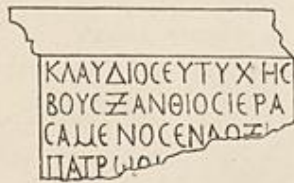
Nomine Aechmonis et rebus ipsis tituli A et B artissime inter se copulantur (Benndorf p. 78: Die Inschriften A und B sind, wenn auch anscheinend von verschiedener Hand, gleichzeitig und erläutern, wechselseitig sich ergänzend, dasselbe Ereignis). e quorum alterius B v. 3 sq. καταναυμαχήσας περὶ Χελιδονίας τοὺς ὑπεναντίους καὶ ἀποβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν apparet adversarios oras Lyciae Chelidoniis insulis proximas incoluisse; ac Benndorf quem Dittenberger secutus est omnia ad bellum Servili piraticum annorum 78—74 a. Chr. n. ita rettulit ut Aechmonem cum exercitu suo Servilio et in pugna navali et in proeliis quae sequebantur terrestribus auxilium tulisse putaret. sed si nihil aliud praestitisset Aechmo nisi duce Servilio manus Lyciorum praefuisset, qui fieri potuit ut se terra marique adversarios vicisse in monumento publico gloriaretur. neque est quod tale quid statuamus. immo iam antea quamvis non multo ante expeditionem Servili, quoniam litterarum formae ineunti saeculo primo a. Chr. tribuendae videntur esse, cum dudum Lycii omnesque incolae illarum regionum insidiis iniuriisque piratarum vexarentur (conf. Liv. LXVIII per., Treuber Gesch. der Lykier 185¹), ille πόλεμος ἐκ πάντων Λυκίων (B 2) conflatus est qui duce Aechmone prospere successit, quamquam non ei contigit ut istam pestem funditus exstingueret. illas autem dedicationes A et B ad duo tropaea pertinuisse portae imposita Benndorf scite opinatus p. 79 pergit: „Daß der zu den Tropaen gehörige Text nicht an ihrer Basis, sondern in so bescheidener Form tief unter ihnen angebracht war, entspricht altgriechischer Weise, die eine Fernwirkung der Schrift verschmäh.“

A v. 2 Σαρπηδόνης nomen pagi Xanthii, Xanthium enim fuisse Aechmonem demonstratur titulo 319; v. 3 exercitus e Lycia ipsa conscriptus erat, quia milites si fuissent mercennarii non tantum temporis in Lycia remansissent ut multo post res feliciter gestas Aechmoni mortuo sepulcrum possent exstruere cuius titulus servatus est (n. 319); v. 4 verbis τῶν τὰ ἐναντία πραξάντων τῷ ἔθνει eosdem significari qui A 7 et B 3 breviter ὑπεναντίοι nominantur veri dissimillimum est, immo hos ὑπεναντίους esse piratas ipsos, illud „de sociis infidis ac rebellibus . . . apte et accurate“ dici pro certo habeo; unde lux adfertur praepositioni ἐπὶ, quae cum genetivo coniuncta numquam habet vim latinae „contra“ et hoc loco, ubi coniunctione καὶ additur membro ἐπὶ τοῦ συναχθέντος στρατοπέδου, simile quid significetur necesse est; itaque Dittenberger breviloquentiam subesse statuit, „qua pro illo quod dici debebat ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς . . . πραξάντας scriptum est ἐπὶ τῶν . . . πραξάντων;“ sed talis breviloquentia non tantum dura sed plane inaudita esset neque exemplo Thucydidio quod Ditt. protulit commendatur; potius eis quae Benndorf p. 81 exposuit „die Gegner haben sich tätlich in Widerspruch zu dem Bunde gesetzt (τὰ ἐναντία πράττειν τῷ ἔθνει); deshalb hat er gerüstet und dem Aichmon Gewalt über das versammelte Heer und über sie gegeben“ ita adsentior, ut Olympios aliosque socios foederis Lyciorum qui piratis obsequi coacti erant Lyciorum populi scito iam ipsos cum opibus suis imperio Aechmonis subditos esse, bellum autem non iis, quippe qui foederis etiam tum participes essent, sed piratis solis inlatum esse statuam; v. 7 Graecis morem fuisse ut tropaea consecrarentur Iovi eumque morem Lycios secutos esse, primum autem in Graecia tropaeum Martis sacrum quod quidem noverimus a Sulla post victoriam Chaeronensem anni 86 exstructum esse Benndorf docuit (cf. Tocilesco Das Monument von Adamklissi 130¹); Aechmo igitur eo quod gratias egit Marti, quem Romanos multo magis quam Graecos coluisse constat Romanorum religioni indulsisse videatur.

De titulo C Dittenberger Ottonem Benndorf secutus haec exposuit: „Vere anni 197 a. Chr. n. Antiochus III Magnus cum magna classe ex Syria profectus est ut eas partes orae meridionalis Asiae minoris quae tum Ptolemaeis Aegypti regibus parebant occuparet; in eo numero tum etiam Lyciam fuisse constat . . . . de Lycia id modo memoriae proditum est Patara tum in potestatem regis venisse; Xanthi per illa tempora mentio non fit, sed hic titulus docet eam

urbem magis specie quam re ab Antiocho captam esse: cum rex ab oppido plane infecta re discedere nollet, Xanthii vero obsidionem diutius tolerare molestum existimarent, convenit inter eos, ut nomine quidem urbs regi dederetur, sed ea condicione ut ille deis tutelaribus gentis Lyciorum eam consecraret i. e. in libertatem restitueret“. v. 5 sq. de Seleucidarum origine ab Apolline deo repetita conf. Dittenberger Suppl. 219¹⁸.

267 Basis quadratae 0'665^m latae pars summa crepidine ornata, in latere meridiano muri Byzantini; litterae 0'055^m altae.

Κλαύδιος Ευτόχης
Βούς Ξάνθιος Ιερα-
σάμενος εν[θ]ώσ[ω]
πατρώ[ι]ς θεοίς.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

268 Ara quadrata, cuius pars infima fracta est, 0'47^m alta et 0'26^m lata, ornata crepidine 0'35^m lata et 0'14^m alta, inter Turcorum sepulcra quae a vico Kinik ad orientem et septem triones tria milia passuum distant. ΑΕΗΘΕ

Θεοῦ Ἀσ-
κληπιδίου.

Hula 1892 descripsit.

269 Ara rotunda 0'60^m alta ad occidentem sita ab arcu; litterae 0'03^m altae.

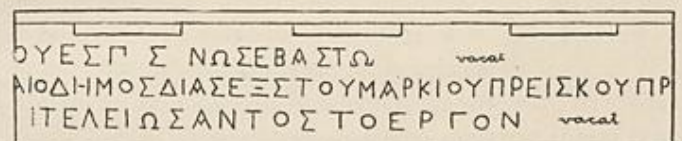
ΑΦΡΟΔΕΙΤΗ
ΕΠΗΚΟΩ

Ἀφροδείτη
ἐπηκόω.

Ormerod et Robinson 1911 descriperant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 15 n. 22.

270 Arcus triumphalis intra portam urbis meridianam situs, cuius pars superior paene tota delapsa, pars inferior obruta est, in epistylio inscriptus est titulus. huic epistylio zophorus Doricus impositus est cuius metoparum media capitis imagine ectypa ornata est; duae aliae imagines insculptae in saxo huius zophori 0'406^m alto et 1'40^m longo in museum Britannicum transportatae sunt de quibus Smith A catalogue of sculpture in the departement of greek and roman antiquities II 964 (conf. Vaux Handbook 162 n. 172 et Fellows Lycia tab. 18 ad p. 176) haec habet: „on the left is a bust of Apollo, formerly laureate with a metal wreath and draped, with curls falling on his shoulders, and wearing a quiver; on the right is a bust of Artemis similarly treated with diadem and quiver“. supra illum zophorum tria coronae saxa, quorum crepido utrimque eminet, adhuc iacent, quamquam terrae motu quodam mota sunt suo loco. foramina autem in iis ea quae fronti proxima sunt 0'03—0'05^m alta obnitendi causa excisa sunt (Stemmlöcher), postrema (fere 0'1^m alta) retinaculorum sedes fuerant (Klammerlöcher); maximi vero sunt momenti quae medium obtinent locum, iis enim pedes statuæ cuiusdam institisse videntur quorum dexter retro positus erat; quae duo foramina 0'12—0'13^m alta cum 0'6^m inter se distent, statua duplo fere magnitudinem hominis naturalem superasse videatur.

Tituli iam nihil reliquum est nisi pars media quam 1892 descripsi totam, postquam Benndorf 1881 in describendo primum versum neglexit (Reisen I 91 n. 73).

Expletur titulus eis quae aliquanto ante descripta erant:

A ΟΥΗ Π Ν Σ Τ Ω
ΙΟΔΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΚΥΗΡΕΙΣΚΟΥΠΡ ΤΙΔΒΕΥΤΟΥΑΥ
ΤΕΛΕΙΟΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

B Ν Ι Ω Φ Ξ Α Ν Δ Ω Ο
ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝ ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΙΟ
ΔΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥΠΡ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

C ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΩΣΕΒΑΣΤΩ
ΙΟΔΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΑΥ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

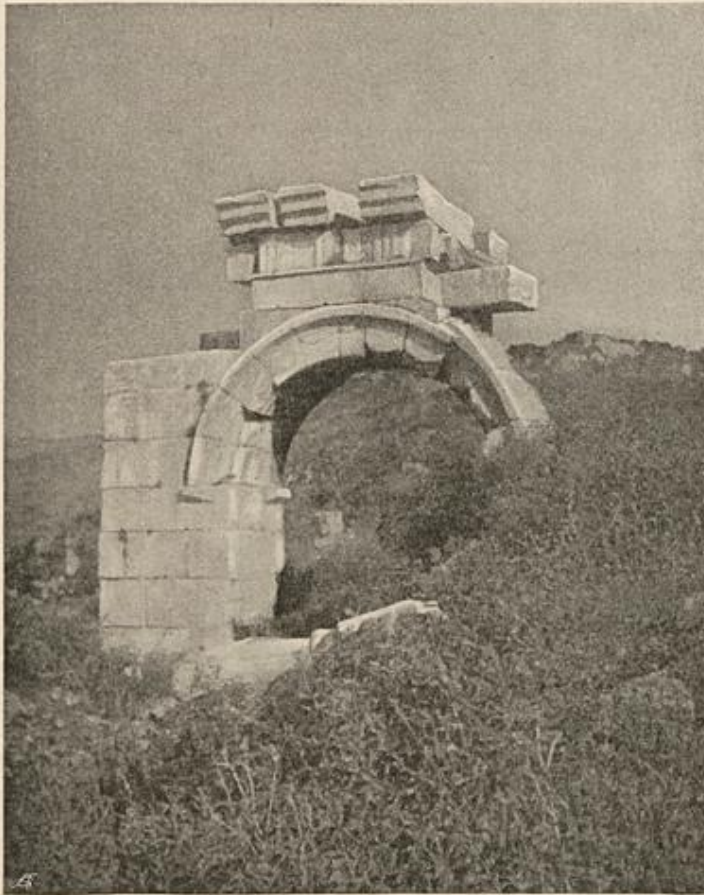
A: Fellows Lycia 409 sq. n. 160 et 161: „Over a gateway“; conf. CIG 4271 et Add.

B: Birch p. 384: „This inscription is on a stone over the gateway at Xanthus“.

C: Le Bas 1254: „Sur une pierre tombée, à côté de la porte mentionnée au n. 1253 [vid. infra n. 275]; copie communiquée par Borrell“.

Dubium non est, quin quae in A et C versui 2. extremo adduntur in saxo epistylia ad dexteram posito, quod delapsum nunc quidem

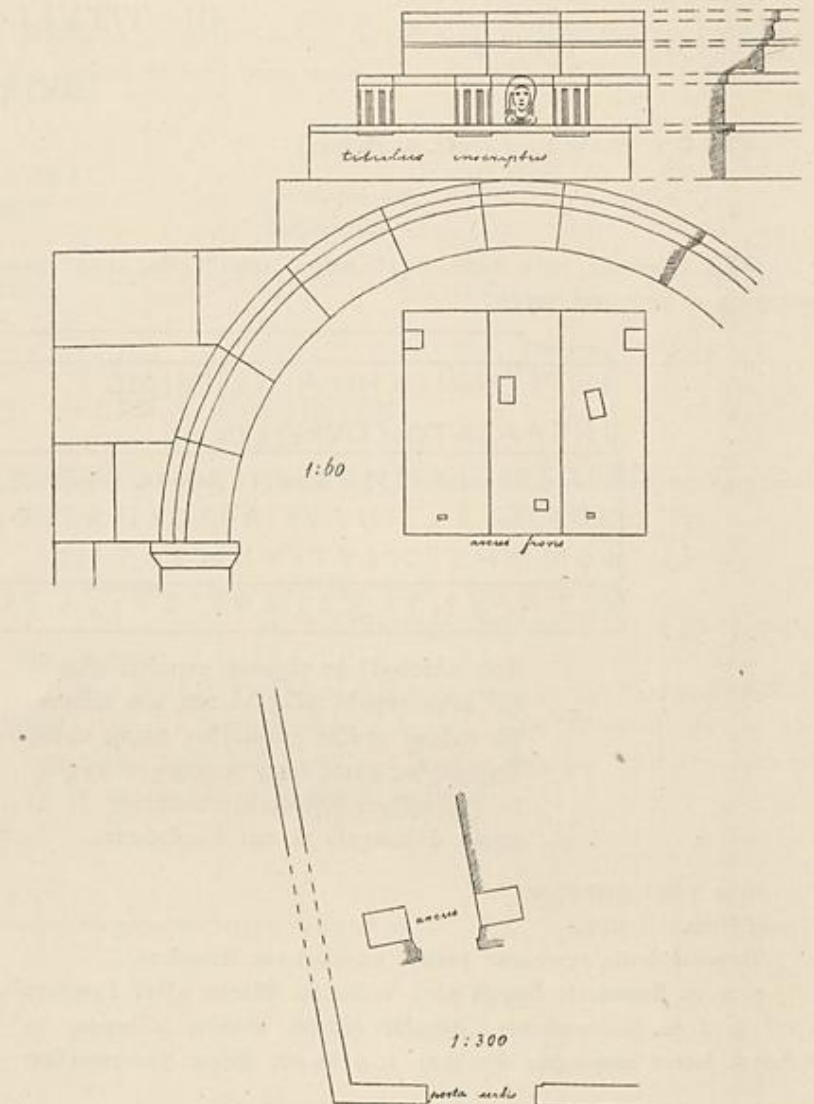
terra obrutum est, scripta sint; itaque Bailie III 96 sq. n. CCCXIII b, qui omnino paene cum Borrell-Le Bas congruit, versum 2. iam finit litteris ΠΡΕΙΣΚΟΥΠΡ; quae autem B in v. 2 praebet, ad saxum quod tum ad sinistram iacebat referre non dubito, litteras vero primi versus e primo conatu eadem legendi ortas et temere relictas esse opinor.

E. Krickl 1892 lucis ope expressit

Αὐτοκράτορι Καίσαρι] Οὐεσπασιανῷ Σεβαστῷ
καθιέρωσεν Ξανθίων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος διὰ Σέξτου Μαρκίου Πρεῖσκου πρεσβευτοῦ αὐ[τοῦ ἀντιστρατήγου
τοῦ δεῖνος ἐπι]τελειώσαντος τὸ ἔργον.

IGRom. III 610.

De Sex. Marcio Prisco leg. Aug. pro pr. conf. PIR II 338 sq. n. 174, cum toto titulo titulum 275.

271 Fragmentum epistylii Ionii lapidis calcarii 0.365^m altum, ad 0.60^m longum, 0.43^m latum ab ima parte; ad orientem a monumento Nereidum quod vocatur; litterae 0.04^m altae.

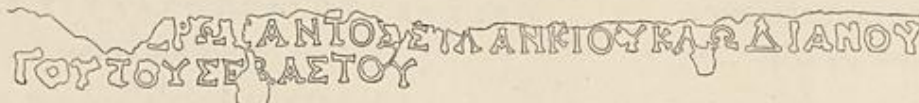

..... κ[τί?]στης τ[ὸν π]ερ[ί]βολον? κατέστησε καὶ ἀφιέρωσεν?
Εὐπα[λ]ά[μου] ἐπιμελουμένου?

Anno 1908 ectypum feci.

272 Saxum quadratum 2.15^m longum, 0.25^m altum, 0.78^m crassum, quod iam pro limine portae superiore est in aedificio collapso ad dexteram sito si ascendas ad arcem; litterae 0.03^m altae sunt.

.....
..... ἀφιέρωσαντος Σ[τ]λανκίου Κλωδιανοῦ
πρεσβευτοῦ ἀντιστρατή]γου τοῦ Σεβαστοῦ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

IGRom. III 617, ubi falso [Π]λανκίου legitur.

272 a = TAM I 45.

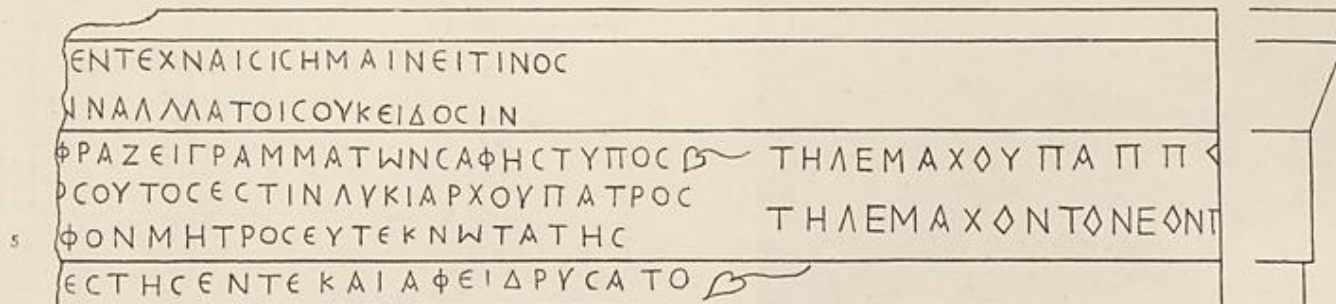
272 b = TAM I 50.

III TITVLI HONORARI

I METRO VINCTI

272 c = TAM I 44 (conf. p. 46 sqq.)

273 Superior pars basis 1'21^m longa, 0'36^m alta, 0'45^m crassa, in campo intra moenia urbis prope eam partem eorum quae ad meridiem et orientem vergit.

Τοῖς πλέοσιν? ἐν τέχναισι σημαίνει τίνος ἡδ' ἐστὶν εἰκό]ν, ἀλλ(λ)ὰ τοῖς οὐκ εἰδῶσιν τὸν ἄνδρα] φράζει γραμμῶν σαφῆς τύπος. Τηλέμαχος οὗτός ἐστιν Λυκίᾶρχου πατρός, ὃν ἀντίμορφον μητρός εὐτεκνωτάτης πατὴρ ἀν]έστησέν τε καὶ ἀφειδύσατο.

Τηλεμάχου πάππο[ν? . . . . .

Τηλέμαχον τὸ νέον(?) π . . . . .

Hula 1892 descripsit.

IGRom. III 629.

Versuum initia restituere primus conatus est Benndorf.

v. 1 in. Benndorf: Σοφοῖς μὲν], Wilhelm: Φίλοισι μ]έν? Γνωτοῖσι μ]έν? v. 2 in. Radermacher: μνημεῖον (ἐστίν), εἰκό]ν; Heberdey in ΑΛΜΔ latere suspicatur ἄγαλμα; v. 3 in. τὸν ἄνδρα Radermacher,

Benndorf: τὸ σχῆμα, Heberdey: δὲ ταῦτα; v. 4 in. Τηλέμαχος idem, Benndorf: ὡς υἱ]ός; v. 4 v verbi ἐστίν in versu metiendo non valere et v. 6 καὶ per crasim esse legendum patet; iste Telemachus Lyciarcha idem fuisse videtur ac tituli 175 quem imperio Commodi tribuendum esse veri simillimum est, conf. ad n. 279; v. 8 Τηλέμαχον τὸν ἐόν π[ατέρ' (initium hexametri)? Zingerle: τὸ(ν) νέον?

2 REGVM ET IMPERATORVM

274 Fragmentum basis „in fundamentis domus Turcicae“.

a) ΗΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙ   b) ΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΛΕΟΣΙΟΒΑΣ   ΛΕΩΣΙΟΒΑ
ΤΟΚΟΙΝΟΝ   ΤΟΚΟΙΝΟΝ

Βα]σιλέα Πτολεμαί[ον, βα-
σι]λέως Ἰόβα [υἱόν,
Λυκίων] τὸ κοινόν.

a) CIG 4269 b (conf. Add.): misit Schönbornius. (Dittenberger Suppl. 198, IGRom. III 612)

b) Bailie III 93 sqq. n. CCCXIIa et Le Bas 1250 (copie communiquée par Borrell).

Honoratur Ptolomaeus Iubae II filius, rex Mauretaniae intra annos 23 et 40 p. Chr.; conf. PIR III 105 n. 764.

275 Basis „near the arch of the gateway“ Fellows; „au-dessus d'une porte de la ville; copie communiquée à Le Bas par Borrell“ Le Bas.

ΤΟΗΑΙΡΑΚΟΣΑΜ ΡΚΩΥ
ΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣΩ
ΠΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΙΜΝΤΟΥΚΟΤΜΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
5 ΝΑΣΕΞΣΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΣ ΗΣΚΟΥ
ΤΡΕΣΒΕΥΤΟΥΑΥΤΟΥΑΝΤΙΕΓΡΑΤΗΓΩ

Fellows Lycia 409 n. 159

Αὐ]τοκράτορα Καίσα]ρα
Οδεσπασιανὸν Σεβαστὸν, τὸν σω-
τήρα καὶ εὐεργέτην τοῦ κόσμου,
Ξανθίων ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
5 διὰ Σέξστου Μαρκίου Πρέισκου
πρεσβευτοῦ αὐτοῦ ἀντιστρατήγου.

ΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΡΑ
ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣΩ
ΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΤΟΥΚΟΣΜΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
5 ΔΙΑΣΕΞΣΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥ
ΠΡΕΣΡΕΥΤΟΥΑΥΤΟΥΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Borrell (vid. Le Bas)

CIG 4270 (ex Fellows Lycia) et Add., Le Bas (Borrell) 1253. (IGRom. III 609)

Bailie III 97 sqq. n. CCCXIV c, qui cum Borrell-Le Bas omnino concinit, nisi in v. 1 extr. ΡΑ, in v. 2 extr. Ω, in v. 3 in. T omisit, in v. 3 med. haec habet: ΕΡΓ . . . Η . . . ΝΟΜ . . . . . ΚΟΣ (εὐεργέτην γινόμενον τοῦ Κόσμου), in v. 6 καὶ addit ante ἀντιστρατήγου et in eodem v. in. ΠΡΕΣΒ praebet.

v. 5 sq. conf. PIR II 338 sq. n. 174 et titulum 270.

276 Lapis quadratus, cuius margo non est reliquus nisi in latere sinistro et in parte inferiore, 0'38^m latus, 0'37^m altus, 0'24^m crassus, in vico Kinik in domo Turci cuiusdam cui nomen erat Mustapha oglu Ali; litterae 0'045^m altae sunt.

.....
 .....
 [ἀρχιερέα μέγιστον δη-]
 μαρχικ[ῆς ἐξουσίας τὸ ..]
 αὐτοκρά[τορα τὸ ..]
 ὑ[π]ατον [τὸ .]
 πατ[έ]ρα [πατρίδος.

Descripsi anno 1892.
 IGRom. III 611.

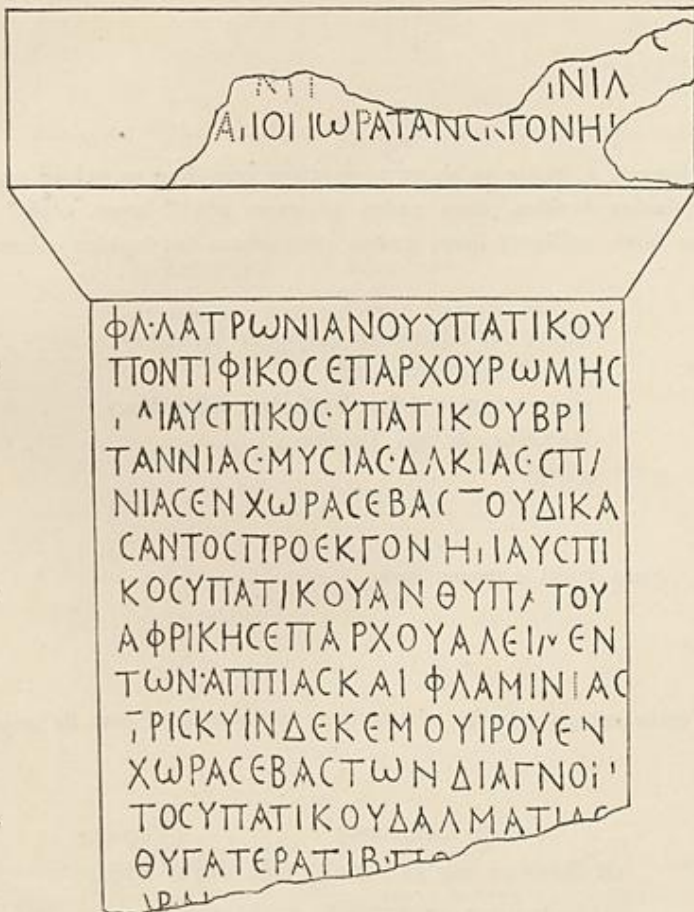
3 HOMINVM DIGNITATE PVBLICA INSIGNIVM

277 Basis quadrata 1'62^m (sine utraque crepidine 1'18^m) alta, 0'58^m (pars infima 0'78^m) lata, 0'65^m crassa, lateri immissa septemtrionali moenium prope angulum occidentalem. ΑΕΗΘΜΝΞΣΩ

Γάιον Ἰούλιον Σατουρ-
 νῖνον ὑπατικόν, ἡγεμό-
 να καὶ τῆς ἡμετέρας
 ἐπαρχείας γενόμενον,
 5 ἄριστον κατὰ πᾶσαν ἀρε-
 τήν, Ξανθίων τῆς
 μητροπόλεως τοῦ Λυ-
 κίων ἔθνους ἡ βουλῆ καὶ
 ὁ δῆμος.

Petersen 1882 descripsit, Hula 1892 contulit.
 CIG 4272 et Add., Le Bas 1256. (IGRom. III 616, Dittenberger
 Suppl. 559)
 v. 1 sq. vid. PIR II 212 n. 359; v. 3 ex καὶ Dittenberger col-
 ligit „non per ipsum tempus quo provinciam administrabat hoc mo-
 numentum dedicatum esse“, ex nomine ἡγεμόνα „titulum annorum
 74 et 135 p. Chr. n. terminis contineri“.

278 Basis quadrata a parte inferiore fracta, crepidine ornata a fronte et utroque lateré, 0'47 + 0'22^m alta, 0'35^m lata, 0'38^m crassa; summa in arce; litterae 0'02^m altae sunt.

Ξανθίων ἡ βουλῆ καὶ ὁ δῆμος?
 ..... Πολληνί[αν]
 ..... α[ν] Ὀ[ν]ωράταν, [ἐ]κχρόνη[ν]

Φλ(αίου) Λατρωνιανῶ ὑπατικοῦ,
 5 ποντίφικος, ἐπάρχου Ῥώμης,
 καὶ Αὔσπικος ὑπατικοῦ Βρι-
 ταννίας Μυσίας Δ[α]κίας Σπ[α]-
 νίας, ἐν χώρα Σεβασ[τ]οῦ δικά-
 σαντος, προεκχρόνη[ν] Αὔσπι-
 10 κος ὑπατικοῦ, ἀνθυπάρχου
 Ἀφρικῆς, ἐπάρχου ἀλεξιμέν-
 των Ἀππίας καὶ Φλαμνίας
 τρίς, κωνδευκεμουίρου, ἐν
 χώρα Σεβαστῶν διαγνό[ν]-
 15 τος, ὑπατικοῦ Δαλματίας,
 θυγατέρα Τιβ(ερίου) Π[ο]λληνίου
 Ἀρμ[εν]ίου Περρεγρέινου
 .....
 .....

Descripsi 1892; 1895 ectypum feci.
 Stein Arch.-epigr. Mitth. 1896 XIX 147 sqq. (IGRom. III 618,
 Dessau II 8841, Egger Jahreshefte 1919 XIX/XX Beiblatt 311 sqq.)
 v. 6 sq. Dessau: Pollenius (non A. Pollenius) Auspex legatus
 Moesiae inferioris fuit primis ut videtur Septimii Severi annis, testibus
 nummis;
 v. 7 sq. Stein: Hispania citerior; dieses allein war consularisch;

v. 8 sq. ἐν χώρα Σεβαστοῦ δικάσαντος et v. 14 sq. ἐν χώρα
 Σεβαστῶν διαγρόντος = vice sacra iudicans (cognoscens), de quo
 munere conf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II 2³ 985 sq.;
 v. 9 sqq. vid. PIR III 60 n. 410: A. Pollenius sive Pollienius
 Auspex . . . . . quindecimvir sacris faciundis a. 204;
 v. 16 sq. Tib. Pollenius Armenius Peregrinus cos. ord. anni 244
 (conf. PIR I 135 n. 869) et antea leg. Aug. pro pr. in Lycia; quam
 ob rem Stein hunc titulum anno 243 tribuit.

279 Basis quadrata quae inferiore aetate ad pilam aedificii construendam adhibita videtur esse, nunc quidem 0'57^m alta, 0'72^m lata, 1'4^m crassa. ad orientem a foro; litterae 0'035^m altae.

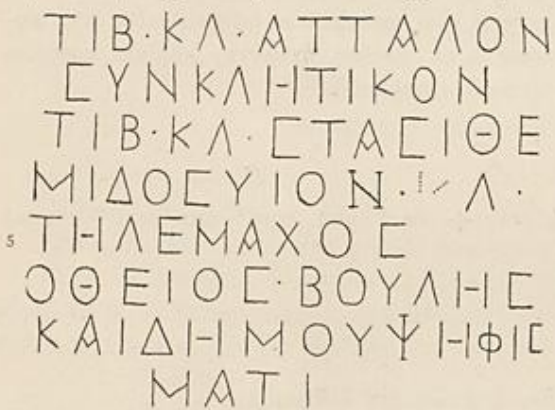

Τ[ε]β[ε]ρί[ο]ν Κλαύδιον Τηλέμαχο[ν],
τὸν ἀρίστης μνήμης λαμπρό-
τα]τον ὑπα[τικό]ν, γενόμενον
ἀνθ]ύπατο[ν τῆς Ἀ]φρικῆς, Τιβέρι-
5 οἱ Κλαύδιοι . . . . . καὶ Τηλέμ[α]-
χος καὶ] . . . . . καὶ τὸν
ἑαυτῶν πάππον?]

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
IGRom. III 614 et 1517. (M. C. Pallu de Lessert Bull. de la
société nationale des antiquaires de France 1903 p. 278 sqq.)
v. 1 sqq. vid. n. 175 v. 10 et PIR I 402 n. 825; „cos. suffectus

anno incerto sub finem saeculi II ut videtur“; quamquam ἀρχιερεὺς
τοῦ Λυκίων ἔθνους Claudius Telemachus alius quidam iam ante annum
125 fuerat, conf. Heberdey Opramoas 7, 69 et Pallu de Lessert 279;
v. 5 sqq. conf. TAM II 194.

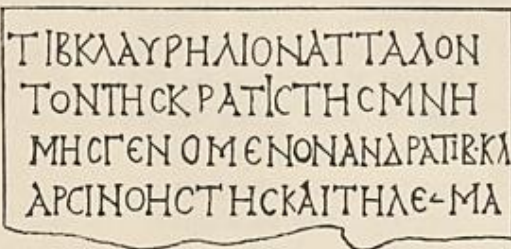
280 Basis quadrata muro summae arcis immissa eiusque illi parti quae ad septem triones et orientem vergit, quondam crepidine ornata, 1'4^m alta, 0'45^m lata; litterae 0'035—0'04^m altae sunt.

Τιβ(έριον) Κλ(αύδιον) Ἄτταλον
συνκλητικόν,
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Σττασιθέ-
μιδος υἱόν, [Κ]λ(αύδιος)
5 Τηλέμαχος
ὁ θεῖος βουλῆς
καὶ δήμου ψηφίς-
ματι.

Descripsi anno 1892.
IGRom. III 613.
v. 1 sq. vid. PIR I 351 n. 652; v. 3 sq.
vid. PIR I 400 n. 817; itaque titulus III. saeculo
inscriptus esse videatur.

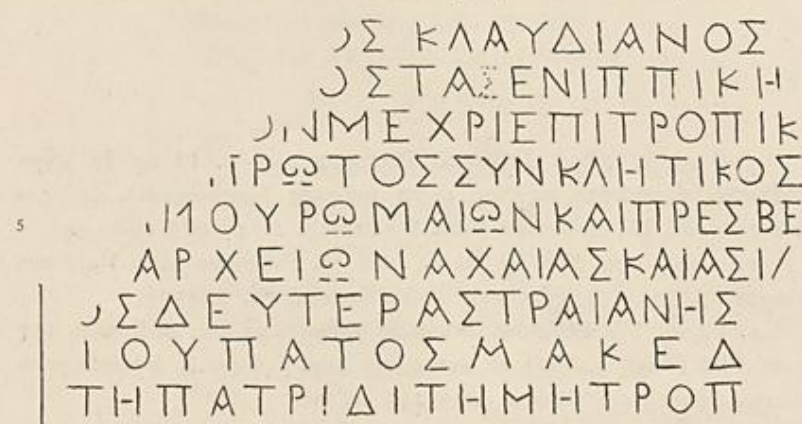
281 Karaköj lapis calcarius quadratus 0'66^m latus, 0'46^m altus, 1'81^m longus, a fronte et ab utroque latere crepidine superiore quondam ornatus, cum partes lapidis summa et ima et aversa rudes sint; iuxta tres similes lapides, duos rudes et unum 0'68^m latum, 0'46^m altum, 1'94^m longum ac simili crepidine insignem, unde hunc et illum capita antarum fuisse colligere licet; postea vero omnes isti lapides columnarum instar erecti sunt, quorum unus etiamnum celsus est; litterae 0'04^m altae.

Τιβ(έριον) Κλ(αύδιον) Αὐρήλιον Ἄτταλον
τὸν τῆς κρατίστης μνή-
μης γενόμενον ἄνδρα Τιβ(ερίας) Κλ(αυδίας)
Ἄρσινόης τῆς καὶ Τηλεμα-
χίδος] . . . . .
. . . . .

Anno 1908 ectypum feci.

282 Fragmentum 0'85^m latum et 0'62^m (sic) altum basis quadratae, cuius margo inferior sinisterque servatus est, cum de superiore dubitare liceat; immissum muro horti prope arcum triumphalem.

. . . . . ο]ς Κλαυδιανός . . . . . [Ῥωμαῖος
καὶ Ξάνθιος τὰς ἐν ἱππικῇ [τάξει ἀρχὰς πάσας
διελθὼν] μέχρι ἐπιτροπικ[ῆς ἀρχῆς καὶ ἐν τῷ
γένει] πρῶτος συνκλητικὸς [γεγενημένος τοῦ
5 δή]μου Ῥωμαίων καὶ πρεσβε[υτῆς ἀντιστράτηγος
ἐπ]αρχειῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἀσί[ας καὶ ἐπαρχος λεγεών-
ο]ς δευτέρας Τριακῆς [ισχυρὰς καὶ στρατηγὸς ἀ-
νθ]ύπατος Μακεδ[ονίας ἀνέστησεν
τῆ πατρίδι τῆ μητροπ[όλει τοῦ Λυκίων ἔθνους.

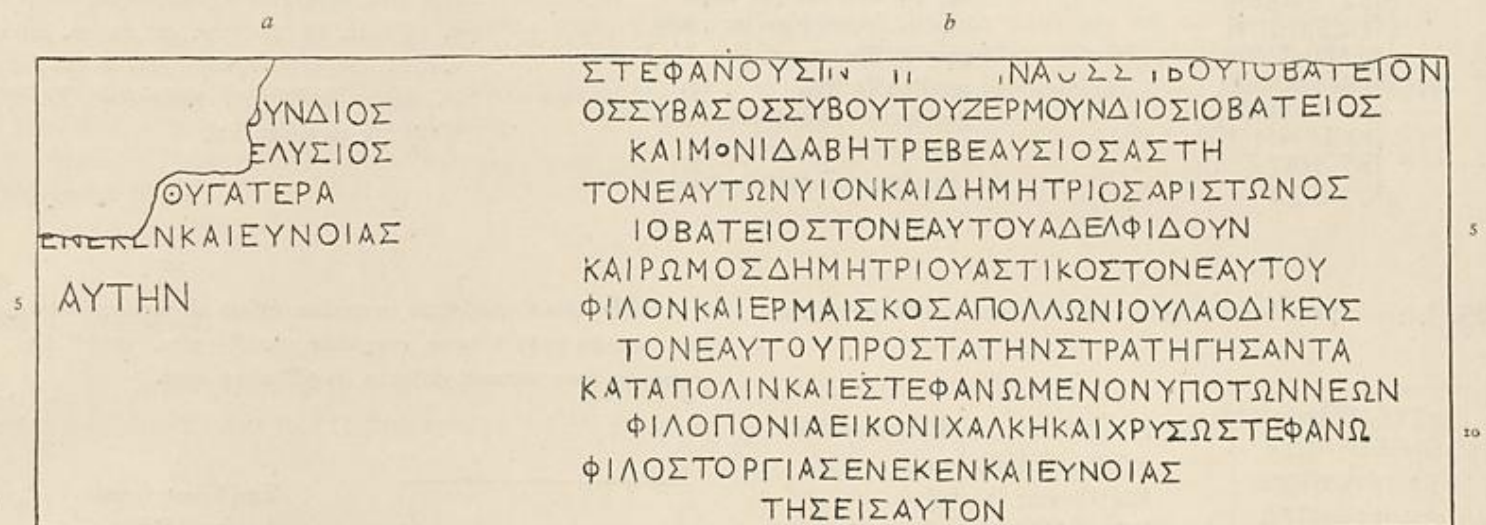
Benndorf 1881 descripsit.

Reisen I 92 n. 76 et p. 157. (IGRom. III 615, Dessau II 8821)

v. 1 vid. PIR I 346 n. 621; v. 2 Mommsen Staatsrecht III 1 p. 559¹: τὰς ἐν ἰππικῇ [τάξει στρατείας; v. 3 sq. Mommsen Reisen I 157: μέχρι ἐπιτροπικ[ῶν τοῦ γένους (οἴκου?)] πρώτος; Heberdey: ἐπιτροπικ[ῆς καὶ τοῦ γένους ἀ-νιῶν] πρώτος; v. 4 Reisen: [γενόμενος; v. 4 sq. Heberdey: [γενόμενος ταμίᾱς δῆ]μου; v. 6 Reisen: καὶ (O. Hirschfeld) λεγεῶνος, Mommsen Reisen I 157: καὶ ἑπαρχος λεγεῶνος, PIR: „At credi vix potest in hoc titulo, qui munera equestria, utpote inferiora, consulto non enumerat, in mediis honoribus senatoriis munus

equestre insertum esse, ita ut cursus honorum plane confusus esset. Immo veri videtur similis fuisse [καὶ], sive ponimus legionem illam per aliquantum temporis extra Aegyptum castra habuisse sive titulum pertinere ad illam aetatem, ubi ab imperio fere Elagabali distinctiones munerum equestrium et honorum ordinis senatorii non eodem rigore quo antea observabantur et praefecti praetorio viri clarissimi non semel inveniuntur“; v. 7 στρατηγός Heberdey; v. 8 extr. post ἀνέστησεν quicquam addendum esse recte Wilhelm negavit, quippe in quo versu litterae multo rariores maioribusque intervallis dispositae sint quam in ceteris versibus.

283 Lapis quadratus 1'49^m latus, 0'555^m altus, muri urbis Byzantini angulo, qui ad meridiem et orientem spectat, immissus.

[Στεφανοῦσι τὴν δεῖνα
Ὀσσύβας Ὀσσύβου τοῦ Ζερμούνδιος
Ἰοβάτειος καὶ Μονιδαβῆ Τρεβ[ε]λύσιος
ἀστὴ τὴν ἑαυτῶν] θυγατέρα
φιλοστοργίας] ἔνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς] αὐτήν.

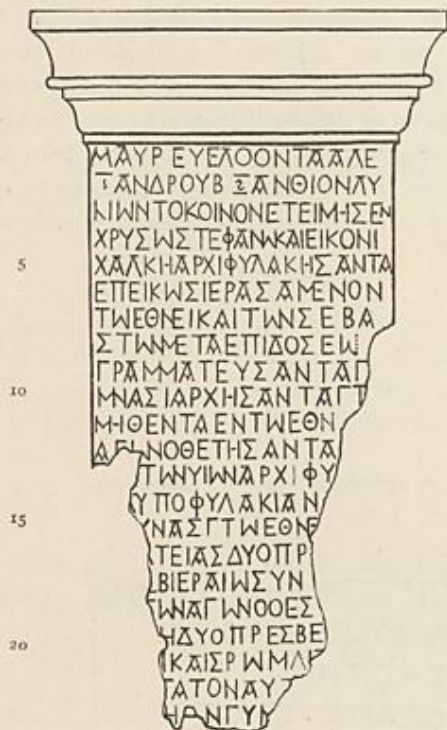
Στεφανοῦσιν . . . . . να Ὀσσύβου Ἰοβάτειον
Ὀσσύβας Ὀσσύβου τοῦ Ζερμούνδιος Ἰοβάτειος
καὶ Μονιδαβῆ Τρεβε[λ]ύσιος ἀστὴ
τὸν ἑαυτῶν υἱὸν καὶ Δημήτριος Ἀρίστωνος
Ἰοβάτειος τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφιδοῦν
καὶ Ρῶμος Δημητρίου ἀστικός τὸν ἑαυτοῦ
φίλον καὶ Ἑρμαῖσκος Ἀπολλωνίου Λαοδικεύς
τὸν ἑαυτοῦ προστάτην, στρατηγῆσαντα
κατὰ πόλιν καὶ ἑστεφανωμένον ὑπὸ τῶν νέων
φιλοπονία (sic) εἰκόνι χαλκῇ καὶ χρυσῷ στεφάνω,
φιλοστοργίας ἔνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς αὐτόν.

Quae descriperat Bailie (III 108 n. CCCXXI k et 111 n. CCCXXII), iterum edita CIG 4269 d et Le Bas (cui praeterea exemplum Rossii de Bladensburg suppetebat) 1260, contulit et emendavit Hula anno 1892. (Keil Philol. 1850 V 651 sqq.)

a 4 in. Bailie: ENEKEN, Le Bas: NEKEN; b 1 med. Benndorf: [Ἀρίστω?]να; b 1 extr. editiones: ΟΥΣΣΥΒΟΥΙΟΒΑΤΕΙΟ; b 10 Le Bas: φιλοπονία[ς] εἰκόνι, Wilhelm: φιλοπονία[ς] εἰκόνι, CIG: φιλοπονία[ς] ἔνεκα] εἰκόνι, sed videtur φιλοπονία esse datus causae; at Ziebarth Jahreshefte 1910 XIII 109 (conf. Aus dem griechischen Schulwesen² 143 sq.) „Dem Strategen“, ait, „war von den Neoi, über die er kraft seines

Amtes die Oberaufsicht gehabt haben wird, ... der Kranz verliehen worden mit der Inschrift φιλοπονίας νέων, weil er sich mit ihnen Mühe gegeben hatte. So tritt diese Inschrift erklärend neben den Kranz im Gymnasium von Eretria, der auf dem Titelblatt meines Griechischen Schulwesens nach dem Abklatsch abgebildet ist. Er trägt die Inschrift: Φιλοπονίας παιδῶν Παράμιονος Δωροθέου“, cuius genetivi probandi causa niti potuit eis quae Nachmanson Eranos 1909 IX 31 sqq. exposuerat; dativos εἰκόνι χαλκῇ καὶ χρυσῷ στεφάνω Keil 652 ad verbum finitum στεφανοῦσιν refert, sed desunt in a.

284 Basis muro immissa in horto a monte urbis ad meridiem sito, sed anno 1892 iam tota fere scalis oblecta.

M(άρκον) Αὐρ(ήλιον) Εὐέλ[θ]οντα Ἀλεξάνδρου β' Ξάνθιον Λυκίων τὸ κοινὸν ἐτείμησεν χρυσῷ στεφάνῳ καὶ εἰκόνι χαλκῆ, ἀρχιφυλακῆσαντα ἐπεικῶς, ἱερασάμενον τῷ ἔθνει καὶ τῶν Σεβαστῶν μετὰ ἐπιδόσεων, γραμματεύσαντα, γυμνασιαρχῆσαντα γ', τ[ε]ιμηθέντα ἐν τῷ ἔθνει . . . ἀγωνοθετήσαντα . . . [καὶ ὑπέρ] τῶν υἰῶν ἀρχιφυ[λακίαν], ὑποφυλακίαν, [ἱερα]ωσύνας γ' τῷ ἔθνει, γραμ[μα]τείας δύο, πρ[ο]υτανείας β', ἱεραϊωσύν[ην] Σεβαστῶν, ἀγωνο[θ]εσ[ίας] . καὶ κοιν[ή]ν δύο, πρεσβε[ίας] δύο? προ[ί]κα ἐς Ῥώμ[ην] ἐς τὸν θιότ[α]τον Αὐ[τοκράτορα] Σεβαστῶν, γυ[μνασιάρχ]ίας [ἀφειδῶς τελέσαντα] κτλ

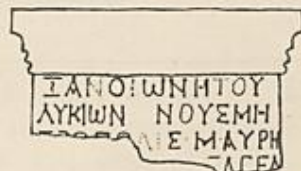
Benndorf descripsit 1881; undecim primos versus habet Birch p. 387. Reisen I 93 n. 77. (IGRom. III 621) Birch extremo in v. 8 N, v. 9 Υ v. 12 sq. Zingerle: [τελέσαντα], quod participium, quippe cui hoc loco spatium desit, ego in v. 23 relegavi post omnia munera quibus Euelthon ὑπέρ τῶν υἰῶν functus erat enumerata; Heberdey τελέσαντα continuo post ἀγωνοθετήσαντα propter eundem exitum esse omissum arbitratus mecum perguit: καὶ ὑπέρ] τῶν υἰῶν; v. 13 IGRom.: μετὰ]; v. 14 sq. Heberdey: [ἀρχι]ε[ρωσ]ύνας? v. 18 sq. idem: ἀγωνοθεσ[ίαν κα]τ' ἔτ]η δύο, Zingerle: ἀγωνοθεσ[ίας κο]μ[ι]δ]η δύο; v. 19 extr. et 20 extr. et 21 in. suppl. Keil; v. 19sq. Zingerle: πρεσβε[ύσαντα προ]ί]κα; v. 22 in. Keil: Σευ]ή[ρον]? Heberdey: Σευ]ή[ρον] γ' ὑπέρ τῆς πατρίδος] κτλ

285 Inferior pars basis crepidine ornatae muro urbis meridiano immissa.

..... [Μ(άρκου) Αὐρ(ήλιου) Εὐέλθοντος Ἀλεξάνδρου β' Ξανθίων ἡ τοῦ Λυκίων ἔθνους [μη]τρόπολις σωφροσύνης ἔνεκεν.

286 Basis quadratae crepidine etiam ab utroque latere ornatae pars summa 0.42m (sine crepidine 0.26m) alta, 0.58m lata, 0.56m crassa, in arce summa; litterae 0.05m altae sunt.

Ξαν[θ]ίων ἡ τοῦ Λυκίων [ἔθ]νους μητρόπολις Μ(άρκον) Αὐρήλιον Εὐέλθοντα? Εὐ[?]έ[λ]θ[οντος] Ἀλεξάνδρου β' .....

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit. Reisen I 93 n. 78. v. 3 Εὐέλθοντος per errorem duplicari Heberdey suspicatur itaque eundem significari qui titulo 284. honoratur, atque e nomine σωφροσύνης (v. 6) sagaciter hunc titulum ad eius uxorem pertinere concludit.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

287 Basis rotunda 1.27m alta (diam. 0.8m) in latere arcis meridiano; summa in parte vestigia, media in ima foramen; litterae 0.02m altae.

ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΔΙΣ ΦΟΥΕ ΣΤΙΑΙΟΥ ΤΛΩ Ε Α Κ Α Ι Ξ Α Ν Θ Ι Ο Ν Α Ν Δ Ρ Α Κ Α Λ Ο Ν Κ Α Ι Α Γ Α Θ Ο Ν Υ Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Α Δ Ι Α Π Ρ Ο Γ Ο Ν Ω Ν Κ Α Ι Κ Ο Ι Ν Η Ε Ν Τ Ω Ε Θ Ν Ε Ι Κ Α Ι Κ Α Τ Α Π Ο Λ Ι Ν Δ Ε Ι Γ Μ Α Τ Α Τ Η Σ Κ Α Λ Ο Κ Α Γ Α Θ Ι Α Σ Δ Ε Δ Ω Κ Ο Τ Α Τ Ε Ι Μ Η Σ Δ Ε Κ Α Ι Α Π Ο Δ Ο Χ Η Σ Κ Α Ι Π Α Ρ Α Τ Ο Ι Σ Δ Ι Κ Α Ι Ο Δ Ο Τ Α Ι Σ Η Ξ Ι Ω Μ Ε Ν Ο Ν Ι Ε Ρ Α Τ Ε Υ Σ Α Ν Τ Α Τ Ω Ν Σ Ε Β Α Σ Τ Ω Ν Κ Α Ι Π Λ Ε Ι Σ Τ Α Ε Ι Σ Τ Η Ν Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Ξ Α Ν Θ Ι Ο Ν Α Ν Δ Ρ Α Κ Α Ι Θ Η Ρ Ο Μ Α Χ Ι Α Δ Ι Η Μ Ι Λ Λ Η Σ Θ Α Ι Τ Α Ι Σ Τ Ω Ν Τ Ο Υ Ε Θ Ν Ο Υ Σ Α Ρ Χ Ι Ι Ε Ρ Ε Ω Ν Φ Ι Λ Ο Δ Ο Ξ Ι Α Ι Σ Κ Α Ι Π Α Σ Η Α Ρ Ε Τ Η Δ Ι Α Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Α

Φίλιππον δις [τ]οῦ Ἑστιάου Τλω-
έα καὶ Ξάνθιον, ἀνδρα καλὸν καὶ
ἀγαθὸν ὑπάρχοντα διὰ προγό-
νων, καὶ κοινῇ ἐν τῷ ἔθνει καὶ κατὰ
5 πόλιν δείγματα τῆς καλοκαγαθίας
δεδωκότα, τεμῆς δὲ καὶ ἀποδο-
χῆς καὶ παρὰ τοῖς δικαιοδότης ἡ-
ξιωμένον, ἱερατεύσαντα τῶν Σε-
βαστῶν καὶ πλείστα εἰς τὴν ἱερωσ[ύ]-
10 νην ἀνηλωκότα εἰς τε ἐπιδόσεις
καὶ ἦν ἐτέλεσεν πανήγυριν [θ]α[πα]-
νηρῶς καὶ ἐπιτυχῶς, δόντ[α] δ[ὲ] καὶ
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λητοῦς [πρ]οκυνή[γι]α
καὶ ταυρομάχια καὶ θηρομάχια [τοῦ?] διη-
15 μιλλῆσθαι ταῖς τῶν τοῦ ἔθνους ἀρχι-
ιερέων φιλοδοξίαις καὶ πάσῃ ἀρετῇ
διαφέροντα.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. (IGRom. III 631) v. 14 Zingerle: συνδιημιλλῆσθαι, quem infinitivum a δόντα pendere putat; Benndorf: θηρομαχία[ς ὡς], sed ante ΔΙΗ non fuisse scriptum Σ certum est, quamvis obscura sint vestigia litterarum.

288 Lapis quadratus marmoris albi 0.55m altus (praeter crepidinem), fere 1m latus, 0.37m crassus (Hogarth: broken at the bottom, and worn on the left), in sinistra fluminis ripa; litterae 0.02—0.025m altae sunt.

ΑΝΘΙΩΝ ΤΩΝ ΛΥΚΙΑΙΩΝ ΔΗΜΟΣ ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ ΧΡΥΣΩ ΣΤΕΦΑΝΟ
ΑΙ ΕΙΚΟΝΙ ΧΑΛΚΗ ΤΑΙΣ ΠΡΩΤΑΙΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ
ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΟΙΝΤΟΝ ΟΥΗΡΑΝΙΟΝ ΚΟΙΝΤΟΥ
ΟΥΗΡΑΝΙΟΥ ΕΥΔΗΜΟΥ ΥΙΟΥ ΚΛΟΣΤΟΜΕΙΝΑΤΛΗ ΠΟΛΕ
5 ΛΟΝ ΡΩΜΑΙΟΝ ΚΑΙ ΞΑΝΘΙΟΝ ΠΟΛΕΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΙ
ΕΝΤΑΙΣ ΚΑΤΑ ΛΥΚΙΑΝ ΠΟΛΕΣΙ ΠΑΣΑΙΣ ΑΝΔΡΑΚΑΛΟΝ
ΚΑΙ ΓΑΘΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΣΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛ
ΟΝ ΚΑΙ ΗΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΙΛΟΓΟΙΣ ΚΑΙ ΣΦΡΟΣΥΝΗΚΕΚΟΣ ΜΗ
10 ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΚΟΙΝΤΟΥ ΟΥΗΡΑΝΙΟΥ ΕΥΔΗΜΟΥ ΥΙΟΥ ΚΛΟΣΤ
ΙΝΑ ΕΥΔΗΜΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΞΑΝΘΙΟΥ ΗΡΧΙΕΡΑΤΕΥΚ
Σ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΓΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΚΟΤΟΣ ΕΝ ΤΩ
ΝΕΙΚΑΙ ΠΟΛΛΑΚΑΙ ΚΑΤΙΔΙΑΝΤΗ ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΤΩ
15 ΛΩΚΟΤΟΣ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΔΕ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΤΗ
ΔΙΠΑΡΕΣ ΧΗΜΕΝΩΝ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣ
ΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΘΝΕΙ ΦΙΛΟΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΠΛΕΙΣΤΑ ΑΝΑΛΩΣΑΝΤ
ΑΙ ΤΕΤΕΙΜΗΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΛΥΚΙΩΝ ΠΡΕΣ ΒΕΥΣΑΝΤΑ ΠΟΛΛΑ
ΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΔΟΝΤΑ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡ

Ξανθίων η βουλή και ο δήμος ετείμησεν χρυσῷ στεφάνῳ
καὶ εἰκόνι χαλκῇ ταῖς πρώταις καὶ δευτέραις τειμαῖς
καὶ τῇ διὰ βίου προεδρία Κοῖντον Οὐηράνιον Κοῖντου
Οὐηράνιου Εὐδήμου υἱοῦ Κλοστομείνα Τληπόλε-
5 μον Ῥωμαῖον καὶ Ξάνθιον, πολειτευόμενον δὲ καὶ
ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, ἄνδρα καλὸν
καὶ ἀγαθὸν καὶ φιλόδοξον καὶ φιλόπατριν καὶ μεγαλ[έ]-
φρον[α] καὶ ἤθεσιν καὶ λόγοις καὶ σωφροσύνη κεκοσμη-
μῆνον, υἱὸν Κοῖντου Οὐηράνιου Εὐδήμου υἱοῦ Κλοστ[ο]-
10 μείνα Εὐδήμου Ῥωμαίου καὶ Ξανθίου, ἡρχιερατευκό-
το[ς] [τῶ]ν Σεβαστῶν καὶ γεγραμματοευκτό[ς] ἐν τῷ [ἔθ]-
νει καὶ πολλὰ καὶ κατ' ἴδιον τῇ πόλει καὶ κοινῇ τῷ ἔθνε[ι] ἀ-
ναλωκός, προγόνων δὲ ἐπιφανῶν καὶ πολλὰ τῇ π[α]-
τρ[ί]δι παρεσχημένων, ἀρχιερατεύσαντα τῶν Σεβασ-
15 τῶν ἐν τῷ ἔθνει φιλοδόξως καὶ πλεῖστα ἀναλώσαντ[α]
καὶ τετειμημένον ὑπὸ Λυκίων, πρεσβεύσαντα πολλὰ-
κις πρὸς τοὺς Αὐτοκράτορας, δόντα τῇ πόλει καὶ ἀργυρί-
ου].....

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
IGRom. III 628, van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII
184 n. 7.
Hogarth (cuius testimonio van Buren in Journ. hell. st. nititur)
legit v. 3 in. ΚΑΙ, v. 7 in. ΚΑΙΑ, v. 9 in. //ΕΝΟΝ
v. 14 Veranius Tlepolemus ἀρχιερεὺς erat anno 149, conf. He-
berdey Opramoas p. 71.

289 Lapis inscriptus.

ΞΑΝΘΙΩΝ ΗΒΟΥΛΗΚ
ΜΗΣΕΝΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ξανθίων η βουλή και ο δήμος ετεί-
μησεν χρυσῷ στεφάνῳ κτλ

Birch p. 437.

290 Basis fragmentum „communicated by Sir Ch. Fellows from the third expedition“.

ΛΥΚΙΩΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΑΠΟ
ΝΟΜΟΥ ΞΑΝΘΙΟΝ ΕΤΕΙΜ
ΤΑΙΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙΣ ΤΕ
ΗΡΟΛΙΣΤΑΙΣ ΤΙΡΩΤΙΑΙΣ ΚΑ
5 ΤΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ ΑΝΔΡΑΚΑΛΟ

Λυκίων τὸ κοινὸν Ἀπολλωνίου...
νόμου Ξάνθιον ετείμησεν ταῖς πρώ-
ταις καὶ δευτέραις τε[ι]μαῖς καὶ Ξανθίων
ἡ πόλις ταῖς [π]ρώτ(ι)αις κα[ὶ] δευτέραις καὶ τρί-
5 ταῖς τειμαῖς, ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθόν.

Birch p. 381.

291 Basis rotunda 1.10m alta (diam. 0.96m) crepidinibus et superiore et inferiore ornata; in latere arcis meridiano; summa in parte vestigia, media in ima foramen; litterae 0.035—0.04m altae.

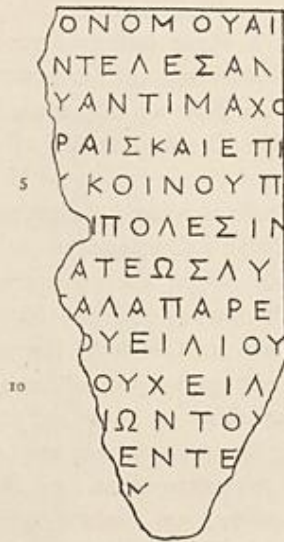
ΣΕΞΣΤΟΝ ΜΑΡΚΙΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ ΥΙΟΝ ΚΥΡΕΙΝΑ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΝ ΡΩΜΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΞΑΝΘΙΟΝ ΤΕΤΕΙΜΗΜΕΝΟΝ
5 ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΟΙ ΑΝΕΙΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝΚΥΚΛΙΟΥ
ΤΟΠΙΚΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ
ΑΠΟΛΙΠΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ
10 ΤΗΣ ΑΤΕΛΕΙΑΣ ΛΟΓΟΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΔΗΝΑΡΙΑ ΤΡΙΣΜΥΡΙΑ

Σέξστον Μάρκιον
Ἀπολλωνίδου υἱὸν Κυρεῖνα
Ἀπολλωνίδην [Ρ]ωμαῖον καὶ
Ξάνθιον, τετε[ι]μημένον
5 ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου,
οἱ ἀνειμένοι τοῦ ἐγκυκλίου
τοπικοῦ τέλους ἀνέστησαν
ἐκ τοῦ ἰδίου κατὰ τὴν διαθήκην
ἀπολιπόντος αὐτοῦ εἰς τὸν
10 τῆς ἀτελείας λόγον ἀργυρίου
δηνάρια τρεῖς μύρια.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
IGRom. III 634.
„Sextum Marcium Apollonidem intellego triginta milia denario-

rum eo consilio legavisse, ut, qui annum soli tributum pensitare nequissent, ex illa pecunia remissionem acciperent.“ Benndorf.

292 Lapis fractus 0'51^m altus et 0'27^m latus, cuius margo superior dexterque integer est vel potius videtur; in convalle iuxta latus orientale muri Byzantini.

..... κληρ[?]ονόμου αι .....
..... ν τελέσαν[τος] .....
..... ο]υ Ἀντιμάχο]υ τετιμημένου?
ἐφ' αἷς ἐποιήσατο? εἰσφο]ραῖς καὶ ἐπι[δόσεσιν ἀργυ-
5 ρικαῖς? ὑπὸ Λυκίων τοῦ] κοινοῦ, π[ολιτευομένου
δὲ καὶ ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν] πόλεσιν [πάσαις? .....
..... γραμμ]ατέως Λυ[κίων] .....
χρήματα πολλὰ καὶ μεγ]άλα παρε[σχημένου] .....
..... Οὐειλίου .....
10 κεχαρισμένου ἀργυρ[?]ου χειλ[ι] .....
..... ἐκ τῶν ἰδ[?]ίων τοῦ .....
..... εν τε .....
..... μ .....
.....

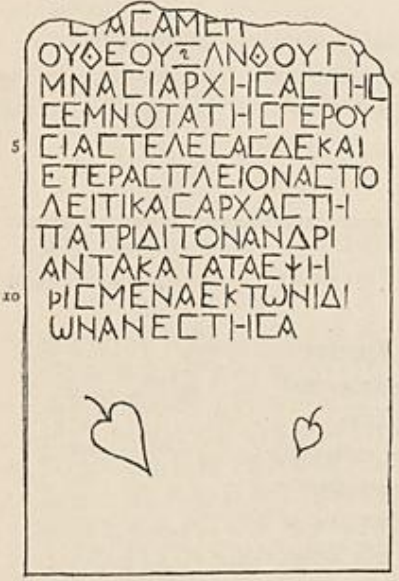
Hula 1892 descripsit.
Paene omnia supplevit Zingerle; v. 1 in ονόμου nomen latere idem atque in 290 v. 2 in Heberdey iudicat; v. 3 idem: ἐπὶ ἀρχιερέως Κλαυδίου] Ἀντιμάχο]υ καὶ τετιμημένου; v. 6 καὶ idem add.; v. 9 idem: Σερ]ουειλίου [Ἰσαυρικοῦ?

293 Lapis quadratus parvus ad septem triones et orientem a theatro situs inter fluvium et murum de quo delapsus esse videatur. ΑΕΗΘΜΖΣΞΥΩ

Ἰμβραμῖς Ἰάσο-
νος τοῦ Ἰμβρα[ι]-
μῖς Ἐάνθιος
ἱερασάμενος
5 πατρῶου θεοῦ
Ἐάνθου τὸν ἀν-
δριάντα σὺν τῇ
βάσει ἐκ τῶν ἰδ[?]ίων.

D. G. Hogarth et R. Norton descripserunt.
A. W. van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 184 n. 6.
v. 1 extr. ΣC; v. 2; 5, 8 litterae uncis seclusae perierunt.

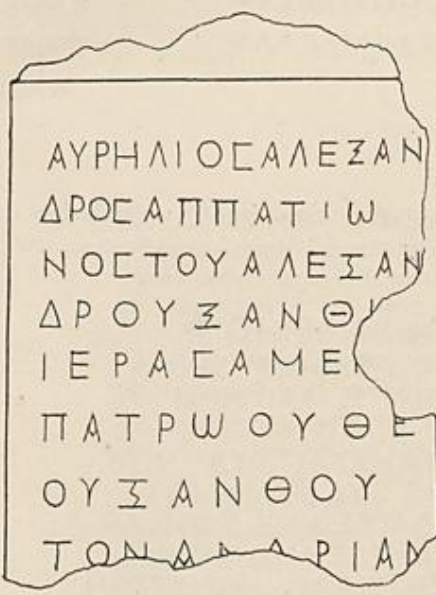
294 Basis quadrata nunc 1'14^m alta et 0'48^m lata, cuius pars summa defracta et crepido inferior 0'39^m alta decussa est, muro summae arcis, qui ad septem triones et orientem vergit, immissa; litterae 0'035^m altae.

.....
ἱερασάμε[νος πατρῶ-
ου θεοῦ Ἐάνθου, γυ-
μνασιαρχήσας τῆς
σεμνοτάτης γερου-
5 σίας, τελέσας δὲ καὶ
ἑτέρας πλείονας πο-
λειτικὰς ἀρχάς, τῇ
πατρίδι τὸν ἀνδρι-
άντα κατὰ τὰ ἐψη-
10 φισμένα ἐκ τῶν ἰδ[?]ίων
ἀνέστησα.

Anno 1892 descripsi.
CIG 4275 et Le Bas 1259, quarum editionum illa exemplo nititur Fellowsiano (Lycia 167 app. A p. 412 n. 165), haec (cum CIG Add.) Rossiano et eis quae proposuerat Bailie III 105 sq. n. CCCXIX h. v. 1 in. Fellows ΕΙΑC, Bailie PAC; v. 2 med. uterque AN; v. 10 in. uterque ΦΙC

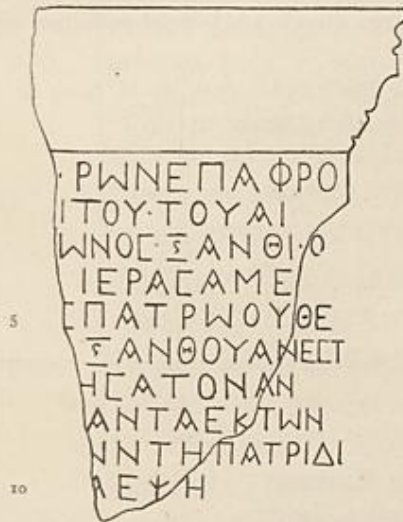
295 Basis quadrata, a parte ima fracta, nunc 0'56^m alta et 0'46^m lata, cuius crepido ipsa quoque fracta est, in latere occidentali muri Byzantini.

Αὐρήλιος Ἀλέξαν-
δρος Ἀππατίω-
νος τοῦ Ἀλεξάν-
δρου Ἐάνθι[ος,
5 ἱερασάμε[νος
πατρῶου θε-
οῦ Ἐάνθου
τὸν ἀν[δ]ριά[ν]-
τα] .....
.....

Hula 1892 descripsit.

296 Basis quadratae crepidine 0'23^m alta, quae ad latera quoque pertinet, ornatae fragmentum 0'38^m latum, 0'67^m altum, 0'41^m crassum, cuius margo superior dexterque superest, in muro arcis summae qui ad septem triones et orientem vergit; in latere dextro foramen quadratum 0'07^m latum et altum; litterae 0'035^m, in v. I 0'04^m altae.

Ἰέ?ρων Ἐπαφρο-
δε]ίτου τοῦ Αἰ[σ-?
χρ?]ωνος Ἐάνθιο[ς,
ἱερασαμίε-
5 νος] πατρῶου θε-
οῦ] Ἐάνθου, ἀνέστ-
ησα τὸν ἀν-
δρι]άντα ἐκ τῶν
ἰδί]ων τῆ πατρίδι
10 καθ]᾽ ἐψη[φίσατο
[Ἐανθίων ὁ δῆμος].

Ipsa 1892 descripsi; addita sunt in ima-
gine quae plura descriperat Ross de Bladens-
burg, cuius exemplum ediderunt Le Bas et
Bailie III 107 n. CCCXX i, quo nititur CIG.
CIG 4269 c, Le Bas 1261, C. Keil Philol.
1850 V 644.
v. 1 nomini Αἰσχρων spatium vix suppetit;
v. 2 sq. Αἰ[χμ]ωνος? (CIG: Αἰ[χμ] | ωνος); v. 9 sq.
CIG: κατὰ τ]ᾶ ἐψη[φισμένα, sed ad articulum
τὰ post κατὰ ponendum spatium non suppetit.

297 Basis quadratae 0'58^m latae pars inferior 0'80^m alta; inter crepidinem 0'20^m altam et titulum inscriptum fascia 0'20^m alta vacat scriptura; in arce summa obruta erat terra; litterae 0'045—0'055^m altae.

Σθ?]έ[νιππο?]ν ἄν-
δρα ἀγαθόν, ῥήτορα
ἐνδοξ[έ]στατόν τε [καὶ κρά?-
τιστ[ον?] τῆς πόλε?-
5 ο[ς τὸ κ]ο[ινο]βούλι-
ο]ν βουλευτήν.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
v. 3 sq. κράτιστον et v. 5 sq. κοινοβούλιον Zingerle.

298 Tabulae lapidis calcarii fragmentum muro immissum ad occidentem ab arcu Vespasiani.

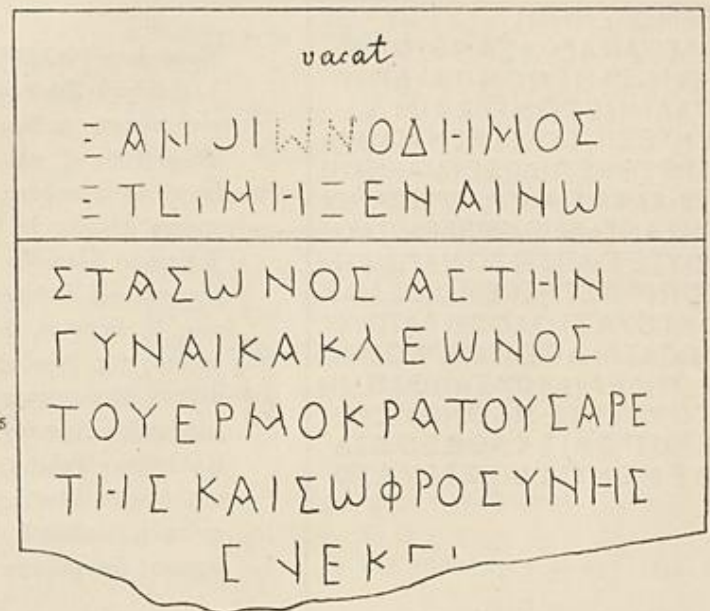

.....
ἐπίτροπον? βυ]βλιοθή[κης].....
πάτρωνα κα]! εὐεργ[έτην].....
.... εὐνο?]ίας τε καὶ σπ[ουδῆς] ἔνεκεν.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 92 n. 75.
v. 1 ἐπίτροπον Zingerle; v. 2
Heberdey supplevit.

299 Basis quadrata lapidis calcarii muro urbis Byzantino meridiano immissa.

Ἐ]αν[θ]ίων ὁ δῆμος
ἐ]τ[ε]μ[η]σ[εν] Αἰνῶ
Στάσωνος ἀστήν,
γυναίκα Κλέωνος
5 τοῦ Ἑρμοκράτους, ἀρε-
τῆς καὶ σωφροσύνης
ἐ]νεκ[εν].

Benndorf descripsit 1881, Hula 1892 contulit.
Reisen I 93 n. 79.

300 Basis quadrata, crepidine etiam ab utroque latere ornata, 1'36^m (sine crepidine 0'96^m) alta et 0'58^m lata; ei moenium parti immissa quae ad orientem et septem triones vergit; litterae 0'04^m altae sunt. ΑΕΗΘΜΝΞΣΩ

Ξανθίων ἡ πόλις
ἢ τοῦ Λυκίων ἔθνους
μητρόπολις Οὐλ-
πίαν Φίλαν, γενομέ-
5 νην γυναῖκα τοῦ
κρατίστου Ἀδρηλίου
Λαρίχου.

Exemplum Caroli Fellows (Lycia 166), quod redditum est in CIG, contuli anno 1892.

CIG 4273 et Add., Le Bas 1258 (copie de M. Ross de Bladensburg communiquée par Borrell). (IGRom. III 619) v. 4 extr. ΜΕ

4 VICTORVM

301 Basis quadrata 1'45^m alta et 0'47^m lata, cuius crepido periit, muri summae arcis lateri, quod ad septem triones et orientem vergit, immissa; infra titulum 0'78^m altum vacat scriptura spatium 0'20^m altum; litterae 0'025^m altae.

ΠΑΝΚΑΛΟΝ ΜΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΤΟΥ ΠΑΝΚΑΛΟΥ ΞΑΝΘΙΟΝ
ΥΙΟΝ ΑΝΔΡΟΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ
5 ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΑΝΤΟΣ
ΑΡΧΑΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ ΜΕΝ
ΜΙΑΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΣ ΔΕ
ΠΑΣΑΣ ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝ
ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΛΗΝΕΝΤΩ
ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩΝΙ
10 ΠΡΩΤΩ ΘΕΜΙΔΟΣ ΕΚΔΙΑ
ΘΗΚΗΣ ΤΙΒ·ΚΛ·ΚΑΙΣΙΑΝΟΥ
ΑΓΡΙΠΠΑ ΝΕΙΚΗΣ ΑΝΤΑ
ΚΑΙ ΕΚΒΙΒΑΣΑΝΤΑ ΚΛΗΡΟΥΣ
ΕΝΝΕΑ ΑΠΤΩΤΟΝ ΑΓΩ
15 ΝΟΘΕΤΟΥ ΝΤΟΣ ΤΗΣ
ΘΕΜΙΔΟΣ ΔΙΑΒΙΟΥΤΟΥ
ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ ΦΙΛΟ
ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
ΤΙΒ·ΚΛ·ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΞΑΝ
20 ΘΙΩΝ Η ΤΟΥ ΛΥΚΙΩΝ
ΕΘΝΟΥ ΣΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΘΩΣ ΟΔΙΑΘΕΜΕΝΟΣ
ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Πάνκαλον Μουκιανού
τοῦ Πανκάλου Ξάνθιον,
υἷον ἀνδρὸς ἐπισήμου
βουλευτοῦ τελέσαντος
5 ἀρχάς, δημοτικὴν μὲν
μίαν, βουλευτικὰς δὲ
πάσας, ἀγωνισάμενον
ἀνδρῶν πάλην ἐν τῷ
ἐπιτελεσθέντι ἀγῶνι
10 πρῶτω θέμιδος ἐκ δια-
θήκης Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ
Ἀγρίππα, νεικήσαντα
καὶ ἐκβιβάσαντα κλήρους
ἐννέα ἄπτωτον, ἀγω-
15 νοθετοῦντος τῆς
θέμιδος διὰ βίου τοῦ
ἀξιολογωτάτου φιλο-
πάτριδος Λυκίαρχου
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου, Ξαν-
20 θίων ἢ τοῦ Λυκίων
ἔθνους μητρόπολις,
καθὼς ὁ διαθέμενος
διεστείλατο.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
IGRom. III 623.
v. 19 conf. n. 175 v. 9 sq., 273 v. 4, ad n. 279 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II).

302 Basis quadrata 1'08^m alta et 0'49^m lata, cuius crepido periit, muri summae arcis lateri, quod ad septem triones et orientem vergit, immissa; litterae 0'025^m altae.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΝ ΤΟΥ ΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΞΑΝΘΙΟΝ Α
ΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΑΛΗΝΕΤΩΝ ΞΑΝΘΙΩΝ
5 ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩΝΙ
ΠΡΩΤΩ ΘΕΜΙΔΟΣ ΕΚΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΤΙΒ·ΚΛ·ΚΑΙΣΙΑΝΟΥ ΑΓΡΙΠΠΑ ΝΕΙ
ΚΗΣ ΑΝΤΑΚΑΙ ΕΚΒΙΒΑΣΑΝΤΑ ΚΛΗ
ΡΟΥΣ ΕΞ ΑΠΤΩΤΟΝ ΑΓΩΝΟΘΕ
10 ΤΟΥΝΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ ΔΙΑΒΙ
ΟΥΤΟΥ ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ ΦΙ
ΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ ΛΥΚΙΑΡΧΟΥ ΤΙΒ
Κ·ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΞΑΝΘΙΩΝ Η
ΤΟΥ ΛΥΚΙΩΝ ΕΘΝΟΥ ΣΜΗ
15 ΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΘΩΣ ΟΔΙΑΘΕΜΕ
ΝΟΣ ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Ἐρμογένην [Φιλώ?] τοῦ
Ἀλεξάνδρου Ξάνθιον, ἀ-
γωνισάμενον παίδων
πάλην ἐτῶν ἑξ' καὶ (μηνῶν) δ'
5 ἐν τῷ ἐπιτελεσθέντι ἀγῶνι
πρῶτω θέμιδος ἐκ διαθήκης
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ Ἀγρίππα, νει-
κήσαντα καὶ ἐκβιβάσαντα κλή-
ρους ἑξ ἄπτωτον, ἀγωνοθε-
10 τοῦντος τῆς θέμιδος διὰ βί-
ου τοῦ ἀξιολογωτάτου φι-
λοπάτριδος Λυκίαρχου Τιβ(ερίου)
Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου, Ξανθίων ἢ
τοῦ Λυκίων ἔθνους μη-
15τρόπολις, καθὼς ὁ δια-
θέμενος διεστείλατο.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
IGRom. III 622.
v. 13 conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II).

303 Basis quadrata 1'39^m alta et 0'48^m lata, cuius crepido periit, muri arcis lateri, quod ad septem triones et orientem vergit, immissa; titulus 0'96^m altus, litterae 0'035^m altae.

ΚΟΙΝΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΔΙΣΤΟΥ ΣΟΛΪΑΣΟΥ ΞΑΝ
 ΘΙΟΝ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΓΟ
 ΝΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΑΓΩΝΙ
 5 ΣΑΜΕΝΟΝ ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΛΗ
 ΝΤΩ ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩ
 ΝΙΘΕΜΙΔΟΣ ΓΕΚΔΙΑΘΗΚΗΣ
 ΤΙΒΚΛΑΙΣΙΑΝΟΥ ΑΓΡΙΠΠΑ
 ΝΕΙΚΗΣ ΑΝΤΑΚΑΙ ΕΚΒΙΒΑΣΑΝ
 10 ΤΑ ΚΛΗΡΟΥΣ ΔΑΓΩΝΟΘΕ
 ΤΟΥΝΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ ΔΙΑ
 ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ
 ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ ΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
 ΤΙΒΚΛΑΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΞΑΝ
 15 ΘΙΩΝ Η ΤΟΥ ΛΥΚΙΩΝ ΕΘΝΟΥΣ
 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΘΩΣ Ο ΔΙ
 ΑΘΕΜΕΝΟΣ ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Κοῖντον Ἀπολλωνίου
 δις τοῦ Σολ[λ]ᾶσου Ξάν-
 θιον πατρός καὶ προγό-
 νων βουλευτῶν, ἀγωνι-
 5 σάμενον ἀνδρῶν πάλην
 ἐν τῷ ἐπιτελεσθέντι ἀγῶ-
 νι θέμιδος γ' ἐκ διαθήκης
 Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ Ἀγρίππα,
 νεικήσαντα καὶ ἐκβιβάσαν-
 10 τα κλήρους δ', ἀγωνοθε-
 τοῦντος τῆς θέμιδος διὰ
 βίου τοῦ ἀξιολογωτάτου
 φιλοπάτριδος Λυκίαρχου
 Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου, Ξαν-
 15 θίων ἢ τοῦ Λυκίων ἔθνους
 μητρόπολις, καθὼς ὁ δι-
 αθέμενος διεστείλατο.

Anno 1892 emendavi exemplum Fellowsianum (Lycia 167, 412 sq. n. 166) quo nititur CIG 4274; ibidem Add., Le Bas 1257. (IGRom. III 626)

v. 14 conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

304 Basis quadrata 1'07^m alta, 0'56^m lata, plus 0'55^m crassa, cuius crepido periit, ad meridiem et orientem a pila sepulcrali in arce exstructa; litterae 0'03^m altae.

Τ. ΠΟΠΠΩΝΙΟΝ
 ΑΡΠΟΚΡΑΝ ΞΑΝΘΙΟΝ
 ΚΑΙ ΠΑΤΑΡΕΑ ΞΙΟΝ ΑΝΔΡΟΣ
 ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
 5 ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝ ΑΝΔΡΩΝ
 ΠΑΛΗΝ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕ
 ΝΤΙΑΓΩΝΙΘΕΜΙΔΟΣ ΕΚΔΙΑ
 ΘΗΚΗΣ ΤΙΒΚΛΑΙΣΙΑΝΟΥ
 ΑΓΡΙΠΠΑΝΕΙΚΗΣ ΑΝΤΑΚΑΙ
 10 ΚΒΙΒΑΣΑΝΤΑ ΚΛΗΡΟΥΣ Η
 ΞΠΤΩΤΟΝ, ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝ-
 ΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ ΔΙΑ
 ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑ
 ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ ΛΥΚΙ
 15 ΑΡΧΟΥ ΤΙΒΚΛΑΤΗΛΕΜΑΧΟΥ
 ΞΑΝΘΙΩΝ Η ΤΟΥ ΛΥΚΙΩΝ
 ΕΘΝΟΥΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
 ΚΑΘΩΣ Ο ΔΙΑΘΕΜΕΝΟΣ
 ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Τ(ίτον) Ποπώνιον
 Ἀρποκράν Ξάνθιον
 καὶ Παταρέα, υἱὸν ἀνδρὸς
 ἐπισήμου βουλευτοῦ,
 5 ἀγωνισάμενον ἀνδρῶν
 πάλην ἐν τῷ ἐπιτελεσθέν-
 ντι ἀγῶνι θέμιδος ἐκ δια-
 θήκης Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ
 Ἀγρίππα, νεικήσαντα καὶ
 10 ἐ]κβιβάσαντα κλήρους ἢ
 ᾤπτωτον, ἀγωνοθετοῦν-
 τ]ος τῆς θέμιδος διὰ
 βίου τοῦ ἀξιολογωτά-
 του φιλοπάτριδος Λυκι-
 15 ἀρχου Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου,
 Ξανθίων ἢ τοῦ Λυκίων
 ἔθνους μητρόπολις,
 καθὼς ὁ διαθέμενος
 διεστείλατο.

Petersen 1882, Hula et ego 1892 descripsimus.

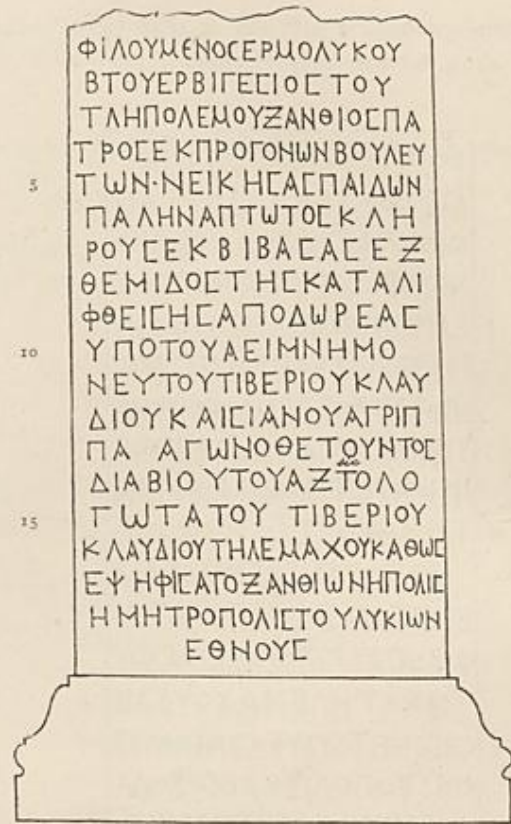
Reisen II 5 n. 12. (IGRom. III 625)

v. 15 conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

305 Basis quadrata 1'34^m alta et 0'48^m lata, cuius crepido superior defracta, inferior integra est, muro arcis summae qui ad septem triones et orientem vergit immissa; litterae 0'03^m altae.

Φιλουμενός Ἑρμολύκου
β' τοῦ Ερβιγέσιος τοῦ
Τληπολέμου Ξάνθιος, πα-
τρὸς ἐκ προγόνων βουλευ-
5 τῶν, νεικήσας παίδων
πάλην ἀπρωτος κλή-
ρους ἐκβιβάσας ἔξ,
θέμιδος τῆς καταλι-
φθείσης ἀπὸ δωρεᾶς
10 ὑπὸ τοῦ ἀειμνημο-
νεύτου Τιβερίου Κλαυ-
δίου Καισιανοῦ Ἀγρίπ-
πα, ἀγωνοθετοῦντος
διὰ βίου τοῦ ἀξιολο-
15 γωτάτου Τιβερίου
Κλαυδίου Τηλεμάχου, καθὼς
ἐψηφίσατο Ξανθίων ἢ πόλις,
ἢ μητρόπολις τοῦ Λυκίων
ἔθνους.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
v. 15 sq. conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

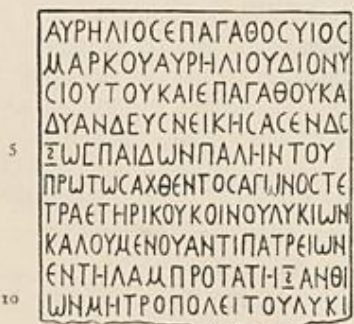
306 Basis quadrata 1'17^m alta et 0'44^m lata, cuius crepido superior 0'22^m alta contusa est, inferior cum versibus postremis latet; nam immissa est basis muro arcis summae, qui ad septem triones et orientem vergit; litterae 0'03^m altae.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ ΟΚΑΙ ΛΥ
ΚΙΑΚΟΣ ΘΕΟΚΛΕ
ΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟ
ΠΛΙΟΥ ΞΑΝΘΙΟΣ
5 ΚΑΙ ΚΙΔΥΜΕΥΣ
ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΣ
ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΛΙΗΝ
ΕΤΩ ΗΕΙΚΟΣΙ
ΘΕΜΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
10 ΤΕΛΕΣΘΕΙΣΗΣ
ΑΠΟΔΩΡΕΑΣΤΙΒ·
ΚΛ· ΑΓΡΙΠΠΑ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝ
ΤΟΣ ΔΙΑΒΙΟΥΤΟΥ
15 ΑΣΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ
ΛΥΚΙΑΡΧΟΥΤΙΒ·
ΚΛΑΥ· ΤΗΛΕΜΑ
ΧΟΥ ΞΑΝΘΙΩΝ

Φιλοκλῆς ὁ καὶ Λυ-
κιάκος Θεοκλέ-
ους τοῦ καὶ Πο-
πλίου Ξάνθιος
5 καὶ Σιδυμεύς,
ἀγωνισάμενος
ἀνδρῶν πάλην
ἑτῶν εἴκοσι
θέμιδος τῆς ἐπι-
10 τελεσθείσης
ἀπὸ δωρεᾶς Τιβ(ερίου)
Κλαυδίου Ἀγρίππα,
ἀγωνοθετοῦν-
τος διὰ βίου τοῦ
15 ἀξιολογωτάτου
Λυκίαρχου Τιβ(ερίου)
Κλαυδίου Τηλεμά-
χου, Ξανθίων [βου-
[λῆς καὶ δήμου κρίσει?]

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
IGRom. III 624.
v. 16 sq. conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.); v. 19 sqq. IGRom.: ἢ τοῦ Λυκίων ἔθνους μητρόπολις καθὼς ὁ διαθέμενος διεστείλατο, quae locutio usitata ad nominativum Φιλοκλῆς minus quadrat.

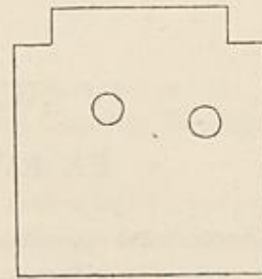
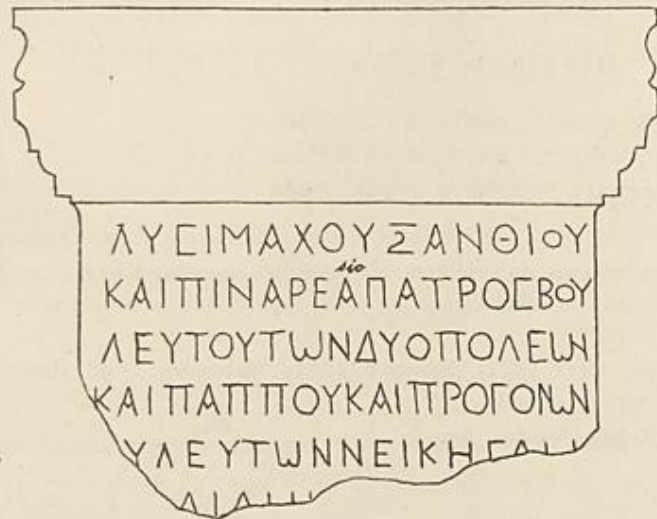
307 Basis quadrata nunc 0'87^m alta et 0'54^m lata, cuius pars ima fracta et crepido superior 0'31^m alta contusa est, muro immissa summae arcis, qui ad septem triones et orientem vergit; litterae 0'04^m altae.

Ἀδρήλιος Ἐπαγάθος, υἱὸς
Μάρκου Ἀδρηλίου Διονυ-
σίου τοῦ καὶ Ἐπαγάθου, Κα-
δυανδεὺς νεικήσας ἐνδὸ-
5 ξως παίδων πάλην τοῦ
πρώτως ἀχθέντος ἀγῶνος τε-
τραετηρικοῦ κοινοῦ Λυκίων
καλουμένου Ἀντιπατρείων
ἐν τῇ λαμπροτάτῃ Ξανθί-
10 ὼν μητρόπολει τοῦ Λυκί-
ων ἔθνους] . . . τ . . . . .
. . . . .

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
v. 4 extr. in ectypo iam lego Δο

308 Pars superior 0'51^m alta basis quadratae 0'40^m latae et 0'48^m crassae, cuius crepido 0'24^m alta ad utrumque latus pertinet; sita in latere arcis summae quod ad septem triones et orientem vergit; summa in parte duo foramina rotunda, quibus statua aenea infixata erat; litterae 0'03^m altae.

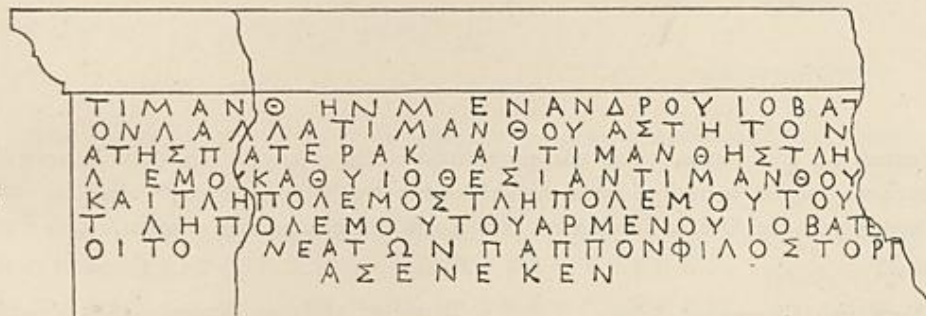
frons

Λυσίμαχ(ον? Λυσιμάχ?)ου Ξάνθιο[ν]
 και Πιναρέα πατρός βου-
 λευτού των δύο πόλεων
 και πάππου και προγόνων
 βουλευτών, νεική[σαν-
 τα πα]ιδων πάλην . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Descripsi anno 1892.
 Reliqua pars similis erat atque in titulis qui antecedunt.
 Initium deesse suspicatur Kubitschek; sed nescio quid praemittas,
 ut genitivos Λυσιμάχου Ξανθίου sequatur accusativus και Πιναρέα.

5 PRIVATORVM HOMINVM

309 Basis quadrata lapidis calcarii, 0'50^m alta, in duas partes 0'42^m et 0'56^m latas fracta, cuius crepido superior 0'13^m, inferior 0'15^m alta est; a monumento Nereidum quod vocatur ad orientem.

Τιμάνθην Μενάνδρου Ιοβάτ[ει-
 ον Λάλλα Τιμάνθου ἀστή τὸν [ἐ-
 ατῆς πατέρα· και Τιμάνθης Τλη[πο-
 λέμο[υ] καθ' υἰοθεσίαν Τιμάνθου
 και Τληπόλεμος Τληπολέμου τοῦ
 Τληπολέμου τοῦ Ἀρμένου Ιοβάτε[ι-
 οί τὸν ἑατῶν πάππον φιλοστοργί-
 ας ἔνεκεν.

Petersen 1882 descripsit. Reisen II 5 sq. n. 13 et p. 227.

Petersen titulum III. saeculo a. Chr. n. tribuit, vix recte; tamen eum ante Chr. n. inscriptum esse mihi quoque persuasum est.

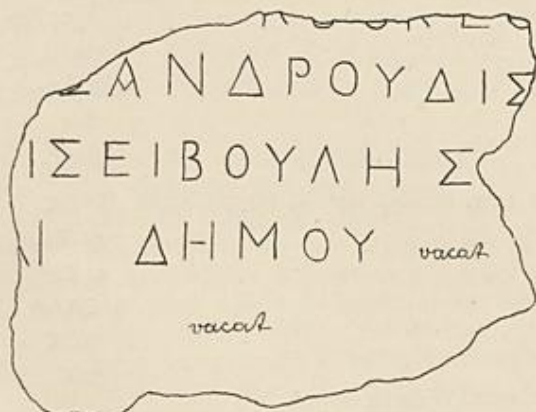
310 „Found near the Cyclopien gate at Xanthos by Sir Ch. Fellows.“

ΟΤΔΟΞΕΝΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
 ΑΝΟΙΟΝ ΦΙΛΟΠΡΝΙΣ ΟΙΝΕΝ
 ΑΤΟΝΕ □ ΤΗΣ ΕΓΓΟΝΙ
 ΑΝΤΑΕ Κ Β

Φιλ[ό]ξενον Ἀλεξάνδρου
 Ξάνθ[ι]ον Φιλοπ[ρ]νίς(?) Οἰνε[ί]δου?
 Ξανθί[α] τὸν ἑ[αυ]τῆς ἔγγον[ον]
 ζήσ[αν]τα ἔ[τη] κβ'.

Birch 473.

311 Lapidis fragmentum fere 0'4^m latum et 0'3^m altum muro domus privatae vici cui nomen est Kinik immissum.

. . . . .
 . . . . . θό[?]κε[ος]
 Ἀλεξάνδρου δις
 κρίσει βουλῆς
 καὶ δήμου.

Hula 1892 descripsit.

312 Lapis quadratus 1'06^m altus et 0'48^m latus in latere muri Byzantini quod ad meridiem et orientem vergit.

ΠΟΣΕΙ
ΔΩΗΙΟΣ

Ποσει-
δώνιος

Hula 1892 descripsit.
CIG 4278 g, Le Bas 1264.

IV SEPVLCRA

I EX RVPE EXCISA

313 Sepulcrum Lycii generis bipartitum denticulisque ornatum ad septem triones et orientem ab arce in convalle; litterae 0'04^m altae tituli 1'04^m longi in epistyllo incisae sunt loco rasurae ut videntur.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ Γ' ΙΟΒΑΤΙΟΥ
Ἀντιόχου γ' Ἰοβατίου.

Benndorf 1881, Petersen 1882, Heberdey 1898 descriperunt
Hula 1892 contulit.
Reisen I 94 n. 85.

314 Sepulcrum unius portae 1'18^m altae et 0'46^m latae excisum e rupe fastigata, sed omnino rude, quo ne triclinium quidem continetur; ad septem triones et orientem ab arce; ipsa in rupe, quae supra portam prominet, titulus 0'83^m longus litteris 0'03^m altis inscriptus est.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΤΟ ΜΝΗΜΙΟΝ

Εὐφροσύνου τὸ μνημῖον.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

315 Sepulcrum Lycii generis ad septem triones et orientem ab arce situm, cuius una porta 0'89^m alta et 0'43^m lata est; in epistyllo infra capita tignorum rotunda titulus litteris 0'035^m altis inscriptus est; in superiore parte antae dextrae tres litterae 0'065^m altae leguntur, quas non dubito pro parte media nominis μνημῖον habere, cuius reliquae litterae in sinistra anta magis corrosa perisse possunt.

ΛΥΡΙΠΡΥΤΑΝΙΚΟΥ ΔΙΔΑΞ
ΚΑΛΟΥ ΤΟ ΗΡΩΙ
ΟΝ

ΜΙΟ

Δ]ὺρ(ηλίου) Πρυτανικοῦ διδασ-
κάλου τὸ ἠρωϊ-
ον.

Benndorf 1881 et Petersen 1882 descriperunt, ego 1895 ectypa feci.
CIG 4278 e, Reisen I 94 n. 86. (IGRom. III 632)

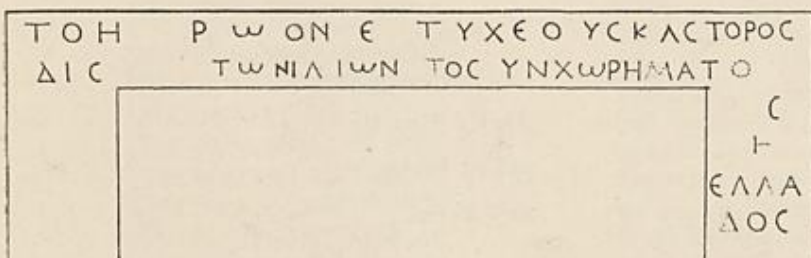
316 „In clivo arcis occidentali.“

Τὸ ἠρώειον προγονικὸν Δύρη[λίου] . . . . .
τοῦ καὶ Τροφίμου Ξανθοῦ καὶ . . . . .

CIG 4278 b: misit Schönbornius.

317 Sepulcrum Lycii generis, cuius una porta 1'04^m alta et 0'47^m lata est, in latere arcis orientali situm; litterae 0'03—0'04^m altae.

Τὸ ἠρώειον Ε[ὐ]τυχέου Κ[ά]στορος
δὲς [ἐκ] τῶν ἰδ[ι]ῶν [ἀπ]ὸ συνχωρήμα[τ]ος
Ἀ[πρ?]ω-
νία?]
Ἑλλά-
δος
δὲς(?).

v. 2 extr. et sqq. iam in ectypo lego: ΠΟΟC
Α ΤΩ
ΙΟ Ε
ἙΛΛΑ
ΔΟC
ΔΙC

Anno 1895 ectypum feci.

v. 2 extr. Wilhelm suppl.

318 Sepulcrum Lycii generis bipartitum in cuius epistyllo infra rotunda tignorum capita titulus incisus est; ab arce ad septem triones.

ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΕΡΜΑΚΟΥ ΚΑΤΑ ΓΛΑΥΚΟΥ ΕΩΝΗΣΑΤΟ ΤΟ ΗΡΕΙΟΝ ΕΠΙ ΤΩ
 ΤΕΘΗΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΥΡΗΛΙΑΡΘΕΝΑΝ ΖΩΣΙΜΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ
 ΑΥΤΩΝ ΕΤΕΡΟΝ ΔΕ ΜΗΔΕΝΑ

Αὐρήλιος Ἐρμακός Γλαύκου ἐωνήσατο τὸ ἡρέιον ἐπὶ τῷ
 τεθῆναι αὐτὸν τε καὶ τὴν γυναῖκα Αὐρηλίαν Παρθέναν Ζωσίμης καὶ τὰ τέκνα
 αὐτῶν, ἕτερον δὲ μηδένα.

Benndorf descripsit 1881, 1892 contulit Hula.
 CIG 4278, Reisen I 94 n. 87.

„Titulus totum sepulcri epistylum occupat; ΜΟΥ igitur, quod

priores fugerat, non pars esse potest alius tituli, veluti δῆ]μου, sed inte-
 grum est atque inscriptum videtur ante titulum sepulcralem ab eo qui
 sepulcrum emerat, ut interim ibi ius mancipii designaretur.“ Benndorf.

2 AEDES SEPVLCRALES

319 Lapis calcarius quadratus 1'84^m altus, 0'72^m latus, 0'65^m crassus, ante arcum triumphalem; litterae 0'03^m altae.

ΟΙΣ ΤΡΑΤΕΥΣΑ
 ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟ
 ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΑΙΧ
 ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟ
 ΞΑΝΘΙΩΝ ΑΥΑ
 ΛΥΚΙΩΝ ΗΡΕ

Οἱ στρατευσάμενοι
 κατὰ πόλεμον ἐν τῷ
 ναυτικῷ Αἰχμῶν
 Ἀπολλοδότου
 Ξανθίων ναυάρχου
 Λυκίων ἡρώων.

Heberdey 1898 descripsit et partis tituli
 ectypum fecit.

CIG 4269 b², Le Bas 1252 (IGRom. III
 620), Benndorf Festschrift für O. Hirschfeld
 1903 79 sq. (Dittenberger Suppl. 554)

v. 2 extr. Ω littera adeo adstricta est ad
 marginem ut spatium litterae I non supersit.

De Aechmone et de bello cuius commili-
 tones eius classici mentionem faciunt conf.
 supra n. 264 sq.

320 Saxum quadratum 0'30^m altum et 1'23^m longum; litterae 0'04^m altae (quae ad dexteram sunt additae: 0'035^m); ad orientem ab arce in campis.

ΤΟ ΗΡΩΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΑΥΡΖΩΕΙΜΟΣ
 ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΣ ΕΛΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΟΥ
 ΟΜΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΗΜΩΝ ΕΤΕΡΟΣ ΔΕ ΟΥΔΕ
 ΕΙΣΤΑΦΗ ΕΣΤΑΙ Η ΠΟΤΕΙΣ ΕΙΘΑΥΛΕΤΗΓΕ

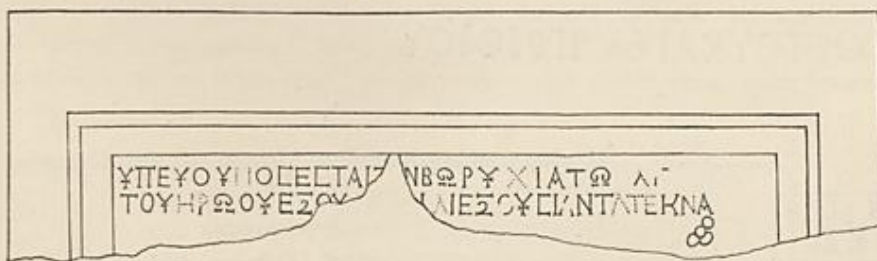
ΡΟΥ
 ΕΙΑ
 *φ

Τὸ ἡρώων κατεσκεύασεν [Α]ὐρηλίος Ζώσιμος
 Ἀφροδεῖσι[α]ς [ἐ]λυτῶ καὶ τῇ γυναικί μου
 Ὀμονοί[α] καὶ τοῖς (ἐ)ξ ἡμῶν. ἕτερος δὲ οὐδὲ
 εἰς ταφή[σ]τ[α]ι, ἢ [ἀ]ποτεῖσαι: ὁ θάψ[α]ς τῇ γε-
 (δηνάρια) ψ'.

Hula 1892 descripsit et priorem partem versus 3. ectypis expressit.
 Ormerod et Robinson 1911 descriperant et ediderunt Journ.
 hell. st. 1914 XXXIV 15 n. 21; qui semper Α praebent etiam ubi

Hula Α legit pro Α, deinde med. in v. 1 ΤΚΕΥ, med. in v. 2 ΑΣΕΛΥ,
 med. in v. 3 ΤΟΙΣΖΗ, med. in v. 4 ΗΣΕΤΑΙ ΗΝΤΟ, denique *φ
 v. 2 Ἀφροδεῖσῖας nomen matris est.

321 Sepulcri portae limen superius, in cuius parte intima 0'88^m lata et 0'14^m alta duo versus inscripti sunt, muro immissum qui ab arcu triumphali ad occidentem procedit; litterae 0'025^m altae.

.....
 .....
 ὑπεύ[θ]υ[σ]ος ἔσται τ[υ]ν βωρυχία· τῶ[ν δὲ] δ[ικαίων]
 τοῦ ἡρώου ἐξου[σιν τήν] ἐξουσί[αν] τ[ὰ] τέκνα.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
 v. 1 extr. iam lego in ectypo ΤΩΙΛΑΔΑΙ
 Primi versus in epistyllo inscripti fuisse possunt.

322 Lapis quadratus 0'56^m altus et 1'06^m latus moenium ei parti immissus quae ad fluvium vergit; margo sinister fasciis insignis est. ΑΕΗΘΜΞΣΩ

Τὸ ἡρώων κατεσκεύασεν [Νάν-?
 να Φαρνάκου Σιδύμισσα ἑαυτῇ
 καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς καὶ τέκνοις
 καὶ Μαυσώλω δις τοῦ Μενεκράτου,
 ὃ συνεχώρησεν κηδευθῆναι ἢ θυγά-
 τηρ αὐτῆς Λάλλα Νεύμονος, τὸ δὲ ὑπο-
 σόριον δούλοις αὐτῆς. ἐὰν δὲ τις
 παρὰ ταῦτα ἀνοίξῃ ἢ θάψῃ, θφειλέτω
 Ξανθίων τῷ δήμῳ (δραχμὰς) μυρίας, καὶ
 ὁ ἐλέξας (sic) τὸ ἦμισυ λήμψεται.

Hula 1892 descripsit.
 Hill Journ. hell. st. 1895 XV 123 sq. n. 13.
 v. 1 extr. ΚΕΙΑΣΕΝ; v. 9 med. Ω < Μ

323 „On the narrow side of a large stone, possibly a lintel, in large well-cut letters“. ΑΕΗΘΞΣΩ

Τὸ ἥρωον Οὐρανίας Μίου Ξ ἀνθίας,
ἐν ᾧ ταφῆσεται ἡ αὐτὴ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς
τέκνα· ἐτέρω δὲ μὴ ἐξὸν εἶναι τεθῆναι,
ἢ ὑφειλέσει τῇ Ξανθίων γερουσία (δηγάρια) χ'.
5 γεναμένην γυναῖκα Ἀπολλωνίου τοῦ
Πολυστράτου.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 106 n. 12, cuius exemplum sequimur.

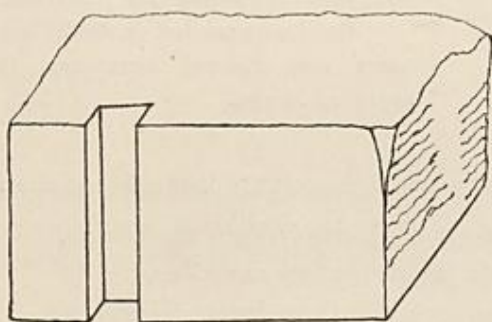
v. 5 sq.: „the grammar of the latter part is beyond discussion, but the reading is certain“; Zingerle lapidarium post v. 4 omisisse versum (velut συνχωρῶ δὲ καὶ ἐντεθῆναι τὴν δεῖνα) subtiliter suspicatus est.

324 Lapis quadratus, in cuius fronte strix quadrata edolata est et in latere dextro nunc 0.51^m lato et 0.37^m alto duo tituli litteris 0.025^m altis inscripti sunt; in colle ad orientem et meridiem ab arce.

a
ΕΡΜΟ
ΟΝΦΙΛΟΝ
ΥΤΟΥΤΑΜΕΙ
5 ΚΑΙΤΟΥΣΥΙΟΥΣ
ΘΗΕΟΜΕΝΑ
ΡΩΟΝΑΛΛΟΝ
ΑΗΤΟΝΣΩΕΙΜΟΝ
ΥΚΑΙΟΝΑΝΒΟΥΛΗ
ΕΙΜΟΥΘΗΕΠΩ
b
ΖΩCΙΑ
CΥΚΛ^{sic}
CΕΝΕΙΚ
ΦΟΝΤ^c
ΚΑΙΑΙ 5
Ν^οΔ
ΡΑΘΕ
ΟΤ

a
Τὸ ἥρωον κατασκευάσεν] Ἐρμιο-
..... ἐπὶ τῷ τ]όν φίλον
αὐτοῦ. .... καὶ α]ὐτοῦ τὰ μει-
ράκια? καὶ ..... κ]αὶ τοὺς υἱοὺς
5 καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεννηθῆσόμενα
εἰστεθῆναι εἰς τὸ ἥ]ρωον, ἄλλον
δὲ μηδένα πλὴν εἰ] μὴ τὸν Ζώσιμον
τὸν συνκλητικὸ]ν καὶ ὃν ἂν βουλη-
θῆ, ἢ ὁ θάψας προστ]είμιου θῆσι τῷ
10 ταμείῳ (δηγάρια) φ'.]

b
Ζώσιμ[ος] .....
συνκλητικὸς συνχωρεῖ? εἰ-
σενεῖκ[ασθαι? εἰς τὸν τά-
φον το]ύτον .....
5 καὶ Α ..... [καὶ Ζη?-
νόδ[στον? ἄλλον δὲ μὴ πα-
ραθε]ῖναι? .....
. οτ .....
.....

Hula 1892 ectypum fecit.

Lapidem istum cum duobus similibus, in quibus reliquae titulorum partes inscriptae erant, muro aedis sepulcralis immissum fuisse manifestum est.

a 3 in. iam lego in ectypo ΥΤΟΥ et a 9 extr. ΘΗΕΙΤΩ

3 SARCOPHAGI

a KARAKÖJ

325 Sarcophagus lapidibus quadratis impositus, 2.77^m longus, 1.27^m latus, 0.77^m altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; crepidines et superior 0.26^m alta et inferior 0.32^m alta ad latera quoque pertinent; tabula ansata 0.44^m lata et 0.37^m alta litteris 0.025^m altis inscripta est, litterae v. 1 0.04^m altae.

ΑΜΑΤΟΘΗΚΗΚΛΑΥΔΙΟΥΛΕΟΝΤΟCΤΟΥΚΑΙΕΥΠΕΙΘΙΟΥ

Ἡ σ]ωματοθήκη Κλαυδίου Λέοντος τοῦ καὶ Εὐπειθίου,
εἰς ἣν ἐνέθαψεν τὴν γε-
νομένην γυναῖκα
αὐτοῦ Ἄφ[φ]ιον Κλ(αυδίου) Πρυ-
5 τανικοῦ ἐπὶ τῷ τε-
θῆναι καὶ αὐτόν, ἕτε-
ρον δὲ μηδένα· εἰ
δὲ μὴ, ἀποτείσει
ὁ παρὰ ταῦτα ἐν-
10 θάψας τινὰ τῷ μὲν
ἱερωτάτῳ ταμείῳ
(δηγάρια) ἀφ' καὶ τῇ Ξαν-
θίων σεμινοτάτῃ
γερουσία (δηγάρια) βφ'.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

a

Τὴν σωματοθήκην κ[α]τε-
 σ]κεύ[α]σεν Μ(άρκος) Αὐρ(ήλιος) Θαλῆς Βασιλεί-
 δου δις τοῦ Δημητρίου Ξάν-
 θιος ἑαυτῷ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ γυν[α]ικί
 5 αὐτοῦ Μ(αρκία) Αὐρ(ηλία) Τρυφαίνῃ· ἕτερος γὰρ
 συνταφῆναί μοι οὐ δυναθῆσεται,
 δι' ἣν τελῶ δια βίου ἱεροσύνην Διὸς
 καί[?] Σεβασ[τῶ]ν [ἔ]ν Π[α]τ[ῆ]ρων δή-
 μ]ω [ἰ]δρυμ[?]ένων.
 10 Βούλομαι δὲ καὶ ἦν καὶ αὐτὴν
 ἐπέγημα ἀπὸ παρθενείας γυ-

b

ναϊκά μου τὴν εὐσχημονεστά-
 την Αὐρ(ηλίαν) Ἀγρωνίδα Εὐτόχους τεθῆ-
 ναι, ἕτερον δὲ μηδένα· ἔ[α]ν δὲ
 τις ἕτερον θῆ, ἀποτείσει
 5 τῷ ταμείῳ (δηγάρια) δισχέλια.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

a 8 sq. quae ectypo iterum ac saepius excutiendo investigasse
 mihi videor, separatim adumbranda curavi, licet non omnes litterae
 tam perspicuae sint quam in imagine ista apparent; sed omnino certae

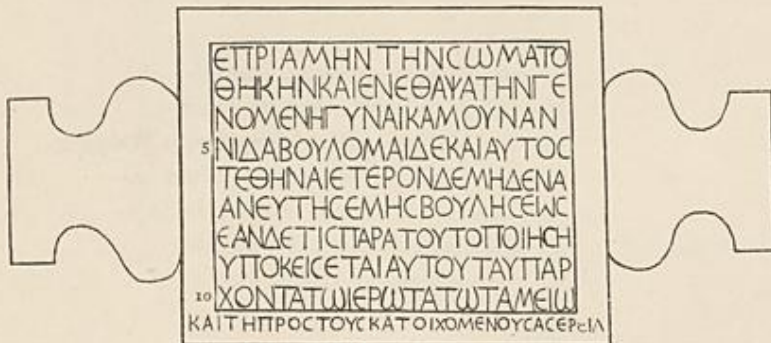
habendae sunt hae:

CEBA O N NI T P W N Δ H
 I I U I A N W N

versus a 10 sq. et b 1—5 postea additos esse puto.

329 Sarcophagus 2'43^m longus, 1'23^m latus, 1'29^m altus, crepidinibus et superiore et inferiore a fronte et utroque latere ornatus, ad quem duobus gradibus ascenditur, in quorum superiore duo lectuli pedes infra crepidinem simplicem exsculpti sunt; operculum, in cuius fastigio clipeus exsculptus est, quattuor acroteriis et sex denticulis, quorum unus in utroque latere, bini a fronte et a tergo prominent e crepidine, insigne est; tabula ansata 0'47^m lata et 0'35^m alta litteris 0'03^m altis inscripta est, v. 11 in eius margine inferiore litterae 0'015—0'02^m altae, v. 1 in summa fascia crepidinis sarcophagi 0'035—0'04^m altae sunt.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ ΥΙΟΣ ΗΡΑΪΣΚΟΥ ΤΟΥ

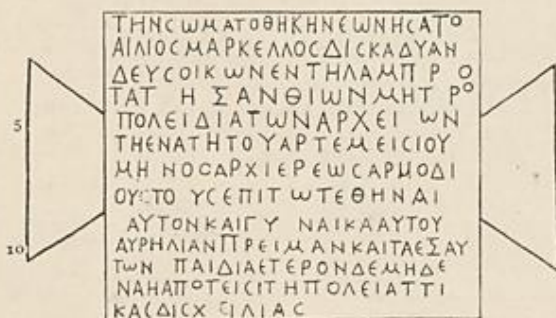

Αὐρήλιος Δημητριανὸς υἱὸς Ἡραΐσκου τοῦ [Βα?]τ[αρί?]δο[υ]
 ἐπριάμην τὴν σωματο-
 θήκην καὶ ἐνέθαψα τὴν γε-
 νομένη[ν] γυναῖκά μου Ναν-
 νίδα. βούλομαι δὲ καὶ αὐτὸς
 5 τεθῆναι, ἕτερον δὲ μηδένα
 ἄνευ τῆς ἐμῆς βουλήσεως.
 ἔὰν δὲ τις παρὰ τοῦτο ποιήσῃ,
 ὑποκείσεται αὐτοῦ τὰ ὑπάρ-
 χοντα τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ
 10 καὶ τῇ πρὸς τοὺς κατοικομένους ἀσε[β]ε[ί]α.

Petersen 1882 descripsit; ego 1892 emendavi, quae ille Reisen II 4 n. 9
 ediderat (ubi perperam eidem sepulcro tertium titulum tribuit), et 1892
 v. 1 et 11 extr., 1908 v. 2—11 ectypis expressi. (IGRom. III 637)
 Quia imago ista iam ante 1908, quo anno plenum ectypum feci,

confecta est, litterarum formae ex ectypo corrigendae sunt hae
 Α Δ Κ Μ Η W
 v. 1 extr. iam lego in ectypo Ι Α Τ Λ Ι Δ Ο v. 4 in. legendum
 est Ν Ο Μ Ε Ν Η Ι Γ

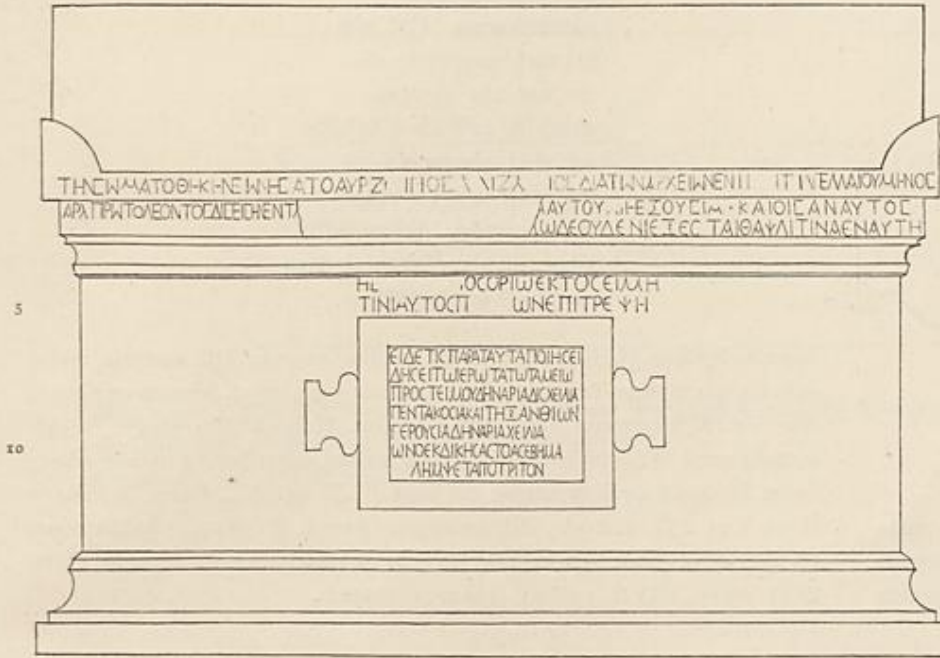
330 Sarcophagus 2'16^m longus, 1'11^m latus, 1'05^m altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una
 fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabula ansata 0'41^m alta et 0'49^m lata litteris 0'02—0'03^m altis inscripta est.

Τὴν σωματοθήκην ἐωνήσατο
 Αἴλιος Μάρκελλος δις Καδυαν-
 δεὺς οἰκῶν ἐν τῇ λαμπρο-
 τάτῃ Ξανθίων μητρο-
 5 πόλει διὰ τῶν ἀρχείων
 τῇ ἐνάτῃ τοῦ Ἀρτεμεισίου
 μηνὸς ἀρχιερέως Ἀρμοδί-
 ου [ἔ]τους ἐπὶ τῷ τεθῆναι
 αὐτὸν καὶ γυναῖκα αὐτοῦ
 10 Αὐρηλίαν Πρεΐμαν καὶ τὰ ἐξ αὐ-
 τῶν παιδία, ἕτερον δὲ μηδέ-
 να, ἣ ἀποτείσει τῇ πόλει ἀτι-
 κὰς δισχ[ε]λίαις.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

331 Sarcophagus lapidibus quadratis impositus, quibus fundamentum fere 6^m longum et latum constituitur, 2'41^m longus, 1'26^m latus, 1'30^m altus, cuius crepido superior 0'20^m, inferior 0'27^m alta, operculum autem quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabulae ansatae pars interior 0'52^m lata et 0'35^m alta est; v. 1 in margine infimo operculi, v. 2 et 3 in crepidine superiore sarcophagi, v. 6—12 intra tabulam, v. 4 et 5 supra ipsam; litterae v. 1 0'045^m altae, reliquae 0'04^m.

Τὴν σωματοθήκην ἐωνήσατο Ἀδρ(ήλιος) Ζώ[σι]μος [Πλ[ι]σ[των]ος(?)
διὰ τῶν ἀρχείων ἐν τῇ [τρίτ?]ῃ τοῦ Ἀπελλαίου μηνὸς
ἀρχ(ιερέως) Πρωτολέοντος δις· εἰς τὴν ἐντ[αφί]σσονται καὶ αὐτὸς καὶ
ἡ γυν[ὴ] αὐτοῦ Ἀδρ(ηλία) Ἐξουσία καὶ οἷς ἂν αὐτὸς
ἐπιτρέψῃ· ἐτέρω δὲ οὐδενὶ ἐξέσται θάψαι τινὰ ἐν αὐτῇ
ἢ [ἐν τῷ ὑπ]οσορίῳ, ἐκτὸς εἰ μὴ
5 τινὶ αὐτὸς περὶ ὧν ἐπιτρέψῃ.
εἰ δὲ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ,
δ[ώ]σει τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ
προστειμένου δηνάρια δισχέλια
πεντακόσια καὶ τῇ Ξανθίῳν
10 γερουσία δηνάρια χεῖλια,
ὧν ὁ ἐκδικήσας τὸ ἀσέβημα
λήμψεται τὸ τρίτον.

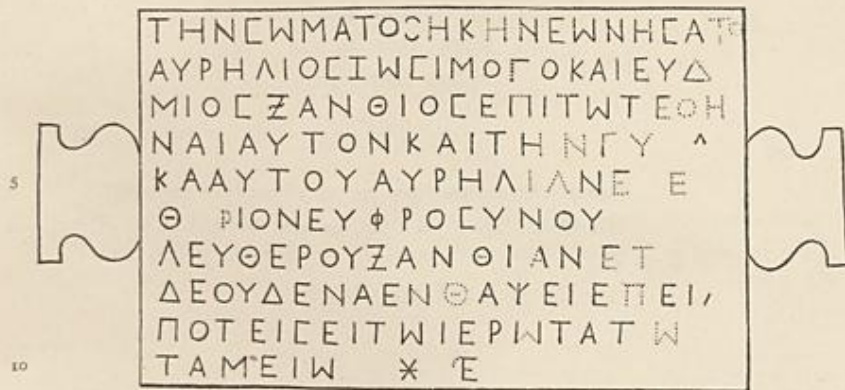
Anno 1892 descripsi primumque versum et anno 1908 versus
1—3 ectypis expressi.
v. 1 in ectypis saepe diuque excussis haec iam legere mihi
visus sum:

ΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΩΝΗΣΑΤΟΑΥΡΖΚΙΜΟΣΕΝΤΕΛΑΝΙΟ...ΑΤΗΝΑΧΕΙΩΝΕΝΤΕ...ΤΗΤΟΥΑΤΕΛΛΑΙΟΥΜΗΝΟΣ

v. 1 med. neque Φιλιστιώνος neque δις Ξανθίος cum vestigiis
litterarum consociari potest; v. 2 et 3 ita imagine reddidi ut de-

scripseram, sed in ectypo iam lego medio in v. 2 ΗΑΥΤΟΥΑΥΡΕ
et in v. 3 med. ΡΩ et paulo post ΨΑΙ; v. 7 in. [ἀφρ]ίλησαι?

332 Sarcophagus 2'55^m longus, 1'17^m latus, 1'25^m altus, cuius crepidines simplicissimae formae sunt, operculum autem quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabula ansata 0'49^m lata et 0'33^m alta litteris 0'025^m altis inscripta est.

Τὴν σωματο[θ]ήκην ἐωνήσατο
Ἀδρ(ήλιος) Ζώσιμος[ς] ὁ καὶ Εὐ[δ]ό[δ]ο-
μος Ξανθίος ἐπὶ τῷ τε[θ]ή-
ναι αὐτὸν καὶ τὴν γυ[να]-
5 κα αὐτοῦ Ἀδρ(ηλία)ν Ἐ[λ]ε[υ]-
θ[έ]ριον Εὐφροσύνου [τοῦ] Ἐ-
λευθέρου Ξανθίαν. Ἐ[τ]ερὸς
δὲ οὐδένα ἐνθάψει, ἐπεὶ [ἀ]-
ποτεῖσει τῷ ἱερωτάτῳ
10 ταμείῳ (δηνάρια) ,ε.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
v. 10 extr. /E legere mihi videor in ectypo.

333 Sarcophagus 2'13^m longus, 1'06^m latus, 1'10^m altus, fundamento lapideo crepidifera superiore ornato impositus, cuius e fronte pedes lectuli exsculpti sunt; operculi quattuor acroteriis insignis fastigium una media fascia et duabus transversis in sex lacunas divisum, tabula 0'61^m lata et 0'42^m alta litteris 0'03—0'035^m altis inscripta est.

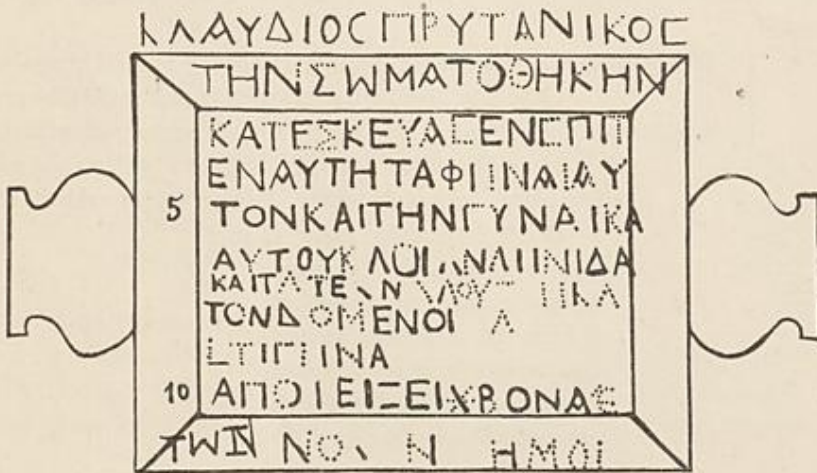
ΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝ
ΩΝΗΣΑΤΟΑΥΡΕΠΑ
ΦΡΟ ΕΙΤΣ Ε Ϊ
Δ

Τὴν σωματοθήκην [ἐ-
ωνήσ[α]το Ἀδρ(ήλιος) Ἐπα-
φρό[δ]ειτος Τληπ[ο]-
λέμου] . . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Anno 1892 ectypum feci.
v. 3 extr. iam in ectypo lego ΤΟΥΣΤΑΝΗΠ
e paucis litterarum vestigiis reliquis ut certi quicquam lucrarer non mihi
contigit; nisi quod in v. 9 quasi umbrae litterarum ΟΕΛΕΖ Τ Τ Ε

apparent, quas cum Ω quod in v. 8 extremo legitur ita coniungere
velim ut efficiatur ὦ[ν] ὁ ἐλέ[ξας] τ[ὸ] τ[ρίτον] ἔ[ξ]ει.

334 Sarcophagus fractus, qui lapidibus quadratis impositus est, 2'29^m longus, 1'19^m latus, 1'09^m altus, cuius crepido superior 0'23^m, inferior 0'25^m alta est, operculum iam deest; tabula ansata 0'32^m alta et 0'46^m lata litteris 0'03^m altis inscripta est, v. 1 supra tabulam, v. 2 et 11 in crepidine.

Κλαύδιος Πρυτανικός
 τὴν σωματοθήκην
 κατεσκεύασεν [ἐ]πὶ τῷ
 ἐν αὐτῇ ταφ[ῆ]ναι αὐ-
 5 τὸν καὶ τὴν γυναῖκα
 αὐτοῦ Κ[α]σ[α]ν [Α]ν[ν]ίδα
 καὶ τ[ᾶ] τέκν[α] αὐτῶν καὶ
 τὸν [ἐ]σ[θ]όμενον γανβρόν? ἐὰν
 δέ τι[ς] τι[να] [ἄ]λλον θάψῃ.
 10 ἀπο[τ]εί[σ]ει (θιγάρια) βόνα, ε
 τῷ [Ξ]α[ν]θ[ω]ν [δ]ήμῳ.

ἀρχαῖα θιγάρια (CIG 2826), quia medio saeculo III. nummis multo minoris pretii idem denarii nomen inditum erat, conf. Mommsen Gesch. des röm. Münzwesens 829, 790, 840 et Hultsch Metrologie² 338. accedit quod Wilhelm lectionem meam exemplis probat, in quibus adiectivum λαμπρός simili vi insigne est, conf. IG IV 946 A₁₀, Laum Stiftungen II 19² et 211 n. 19 b; Dittenberger Suppl. II 484₂₅; ἀσπρατούρα, IG XII 8 n. 568; χρυσο(σ)ύς ἑκατὸν ἀσπρούς; conf. denique Colin BCH 1903 XXVII 138 sq. (τάλαντα στερεά).

Anno 1892 describere coepi et ectypum feci.

v. 10 conf. Pl. Asin. 734 (hic inerunt viginti minae bonae mala opera partae); quamquam iste adiectivi usus et rarus nec sollemnis est, tamen denaria bona optime intellegi possunt sicut ἀργυρίου

335 Sarcophagus lapidibus quadratis impositus, 2'45^m longus, 1'17^m latus, 1'22^m altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabula ansata, cuius pars intima 0'38^m lata et 0'35^m alta est, litteris 0'04^m altis inscripta est; v. 1 0'94^m longus et v. 2 in crepidine superiore sarcophagi.

Αἴλιος Λογικός, ἄδελφός
 Σανθίου Στήν Σώματοθήκην κατεσκεύασεν

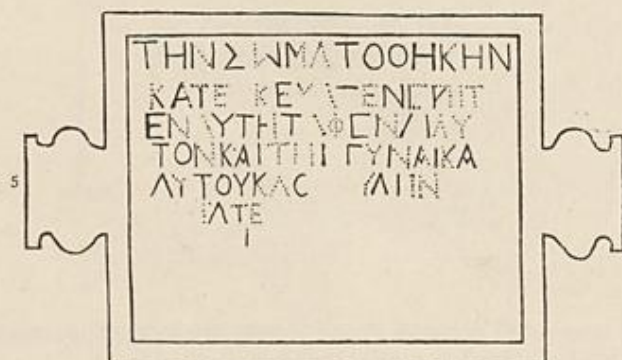
Αἴλιος Λογικός [Καδυνα?]νδεὺς καὶ
 Σανθίου τὴν σωματοθήκην κατεσκεύασεν
 ἑαυτῷ καὶ τοῖς
 τέκνοις αὐτοῦ καὶ
 5 τῇ γυναικὶ αὐτοῦ
 μόνῃ Λεοντίδι
 Μίδου Ἀπολλωνί-
 ου.

Anno 1892 descripsi et v. 1 ectypo expressi.

Mirum est, quod v. 1 sq. habent formas Σ et Μ, reliqui Ε et Μ

v. 1 Zingerle: [Οἶνοα]νδεὺς?

336 Sarcophagus impositus basi crepidine superiore ornatae, cuius e fronte pedes lectuli sunt exsculpti, 2'30^m longus, 1'19^m latus, 1'09^m altus, crepidinibus et superiore et inferiore insignis, cui operculum iam deest; in tabula frontis ansata 0'65^m lata et 0'52^m alta litterae 0'03^m altae inscriptae sunt.

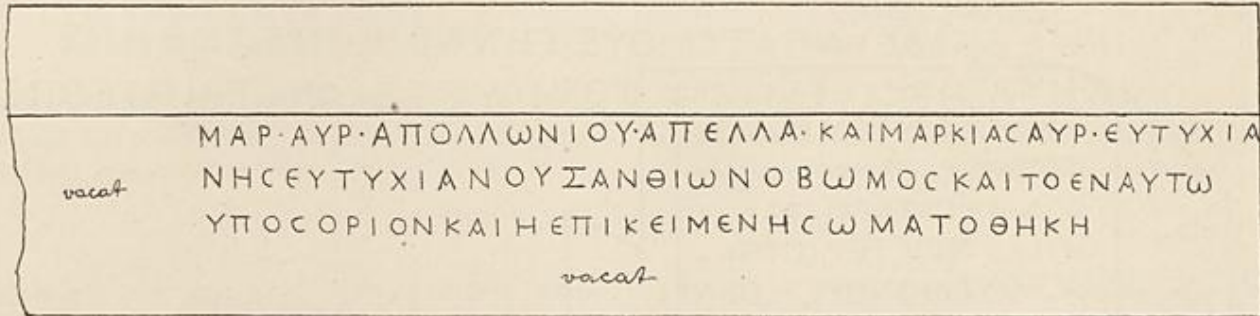

.....
 τὴν σωμα[α]τ[ο]θήκην
 κατε[σ]κε[ύ]ασεν [ἐ]πὶ τῷ
 ἐν [α]ὐτῇ τ[α]φῆναι [α]ὐ-
 τὸν καὶ τ[ῆ]ν γυναῖκα
 5 αὐτοῦ Κλ[ε]οβ[ο]ύλ[η]ν
 καὶ τᾶ τέκνα αὐτῶν .....
 .....
 .....

Ectypum feci anno 1908.

b RELIQVI SARCOPHAGI

337 Lapis quadratus 1'50^m longus et 0'47^m altus lateri orientali moenium immissus.

Μάρ(κου) Αύρ(ηλίου) Ἀπολλωνίου Ἀπελλά καὶ Μαρκίας Αύρ(ηλίας) Εὐτυχια-
νης Εὐτυχιανοῦ Σανθίων ὁ βωμὸς καὶ τὸ ἐν αὐτῷ
ὑποσόριον καὶ ἡ ἐπικειμένη σωματοθήκη.

Hula 1892 descripsit.
Idem et A et Δ promiscue, interpunctionem solo in
versu primo exhiberi adfirmavit.

338 Sarcophagus lapidis calcarii, cuius operculum fastigatum et quattuor acroteriis ornatum 1'95^m longum et 0'89^m latum est; in latere operculi prono titulus litteris 0'04^m altis inscriptus est; in colle ad orientem et meridiem ab arce sito.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΟΙΚΕΤΟΥ ΕΓΩ
ΚΗΔΕΥΘΗΣΟΜΑΙ ΚΑΙ
ΛΑΪΝΑ ΗΝ ΑΝΔΡΕΨΑΜΗΝ
ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΤΕΡΟΝ ΝΕΚΡΟΝ
5 ΕΠΕΙΣΕΝΕΝΚΗΥΠΟΚΕΙ
ΣΕΤΑΙ ΤΩ ΤΗΣ ΤΥΝΒΩΡΥΧΙΑΣ
ΝΟΜΩ ΤΗΣ
ΔΕ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΕΘΕΜΗΝ ΤΙΣ ΤΙΑ
ΙΣΑ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΑΡΧ(ιερέως)
10 ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΔΕΙΟΥ Κ'

Στεφάνου οἰκέτου. Ἐγὼ
κηδευ[θ]ήσομαι καὶ
Λαΐνα, ἣν ἀνδρεψάμην.
εἰ δέ τις ἕτερον νεκ[ρ]όν
5 ἐπεισενέγκῃ, ὑποκεί-
σεται τῷ τῆς τυμβωρυχίας
νόμῳ . τῆς
δὲ ἐπιγραφῆς ἀπεθέμην πίστια
ἴσα διὰ τῶν ἀρχείων ἀρχ(ιερέως)
10 Ἀριστολόχου τοῦ Δημητρίου
Δεῖου κ'.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, ego 1908 ectypum feci.
CIG 4278 d (ubi nihil nisi paucas litteras versuum 8 et 9 reperies).

Ectypo potius formae A et H quam Α et N confirmantur. supra
v. 1 nihil scriptum est; v. 4 extr. iam lego in ectypo ΗΕΥ ΟΗ

339 Sarcophagus in cuius operculo fastigato insculptus est leo iacens; titulus in tabula ansata frontis sarcophagi inscriptus est.

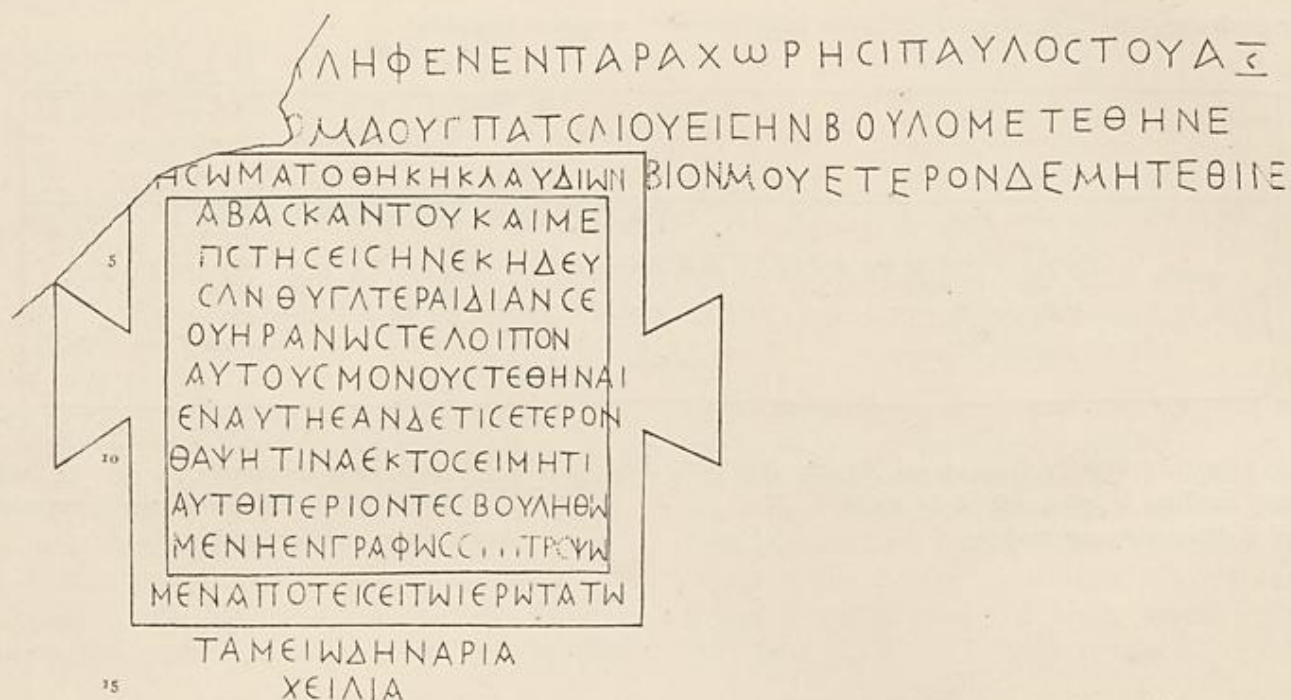
ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΕΠΙΤΗΤΟΥ ΑΡΧΙΑΤΡΟΥ
ΚΑΙ ΚΛΑΥΔΙΑΣ ΑΦΕΛΕΙΗΣ
ΕΠΙ ΤΩ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡΟΝ
5 ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙ ΜΗ ΜΟΝΟΝ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΑΥΤΩΝ ΛΑΪΝΑΝ
ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΕΤΕΡΟΝ ΘΑΨΗ
ΑΠΟΔΟΥΝΑΙ ΑΥΤΩΝ ΤΩ ΙΕΡΩ
ΤΑΤΩ ΤΑΜΕΙΩ *ΒΦ

Κλαυδίου Ἐπιτίτου ἀρχιά-
τρου καὶ Κλαυδίας Ἀφελεί-
ης ἐπὶ τῷ μηδένα ἕτε-
ρον τεθῆναι εἰ μὴ μόνον
5 θυγατέρα αὐτῶν Λαΐναν·
ἐὰν δέ τις ἕτερον θάψῃ,
ἀποδοῦναι αὐ(τ)ὸν τῷ ἱερῶ-
τάτῳ ταμείῳ (σηγάρια) βφ'.

Benndorf 1881 et Hula 1892 emendaverunt exemplum Corporis
IG, quod nititur eis quae Fellows et Schoenborn descripserant.
CIG 4277 et Add. (IGRom. III 636)

v. 2 sq. CIG: Ἀφ(φίας) Ἐλέ[ν]ης; v. 5 Λ[έ]αιναν coniecit Meier
Intelligenzblatt zur Allgem. Literatur-Zeitung 1845 p. 318 n. 9.

340 Sarcophagus ad septem triones et orientem ab arce in campis; tabula ansata 0'49^m lata et 0'46^m alta litteris 0'03^m altis inscripta est, supra eam duo versus, quorum litterae 0'035^m altae sunt, iuxta marginem tabulae superiorem unus versus, infra tabulam duo.

Ταύτην τὴν σωματοθήκην παρ[ε]ίληφεν ἐν παραχωρήσει Παῦλος τοῦ ἀξιολογωτάτου . . . . . Οὐκ[?]ομάου [σ]πατ[ε]λίου(?)· εἰς ἣν βούλομε τεθῆγε [τὴν σύνβιον μου, ἕτερον δὲ μὴ τεθῆγε.
 Ἡ σωματοθήκη Κλαυδίων
 Ἀβασκάντου καὶ Με-
 5 γίστης, εἰς ἣν ἐκήδευ-
 σ[α]ν θυγ[α]τέρα ἰδίαν Σε-
 σουήραν, ὥστε λοιπὸν
 αὐτοὺς μόνους τεθῆναι
 ἐν αὐτῇ· ἐὰν δὲ τις ἕτερον
 10 θάψῃ τινά, ἐκτὸς εἰ μὴ τι
 αὐτ[ο]ῖ περιόντες βουληθῶ-
 μεν ἢ ἐγγράφως [ἐπι]τρ[έ]ψω-
 μεν, ἀποτείσει τῷ ἱερωτάτῳ
 ταμείῳ δηνάρια
 15 χεῖλια.

Hula 1892 ectypum fecit.
 Versus supra tabulam inscripti aliquanto post reliquos additi sunt.
 v. 1 ἐν ante παραχωρήσει Zingerle putat dittographia quam vocamus ortum esse; v. 2 med. idem: Ἀν[α]τ[ο]λίου? (Heberdey:

Νικολ[ί]ου [Ἀν]ατ[ο]λίου) Radermacher: [ὄ]πατ[ικ]οῦ? cui utrique lectioni repugnant litterae incisae; σπατελίου = σπαθαρίου? Wilhelm: Σπατελίου (= Σπαταλίου).

341 Sarcophagus lapidis calcarii 2'20^m longus, 0'85^m latus, 0'89^m altus, crepidine inferiore ornatus; ex eius fronte pars effracta est operculum 0'47^m altum, in cuius fastigio patera exsculpta est, sex acroteriis est insigne et sex denticulis, quorum unus ab utroque latere, bini a fronte et a tergo prominent; ad meridiem et orientem ab arce; litterae 0'03^m altae.

Ἡ σωματοθήκη Μ(άρκου)
 Αὐρηλίου Λέοντος [ἀμ]σ-
 θι δωρηθεῖσα ὑπὸ
 Μαθίου Γ[ε]ρασ[ί]μου.

Anno 1908 ectypum feci.

v. 2 sq. ἀμσθι Zingerle.

342 Sarcophagus, in cuius operculo fastigato tabula ansata insculpta est; ad septem triones et orientem a pila sepulcrali.

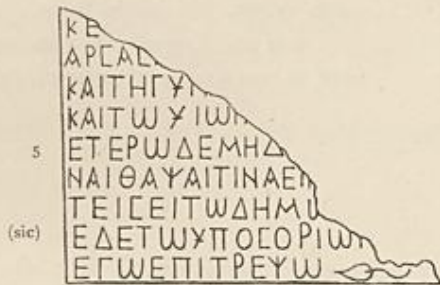
ΤΗΝ ΠΥΛΕΙΔΑ ΕΩΝΗΣ
 ΕΑΤΟΚ ΥΤΥΧΗΣ ΕΑΥΤΩ
 ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΡ· ΑΡΣΑΣΙΝ
 ΕΤΕΡΩ ΔΕ ΟΥΔΕΝΙ ΕΙ ΔΕ
 5 ΤΙΣ ΕΝΘΑΨΗ ΤΙΝΑ ΑΠΟ
 ΤΕΙΣ ΕΙΤΗΓΕΡΟΥΣΙΑ * †

Τὴν πυλείδα ἐωνή-
 σατο Κ[λ(αύδιος) Ε]ὐτύχης ἑαυτῷ
 καὶ γυναικὶ Αὐρηλία Ἀρσασίω?
 ἑτέρω δὲ οὐδενί. εἰ δέ
 5 τις ἐνθάψῃ τινά, ἀπο-
 τεῖσαι τῇ γερούσια (δηγάρια) φ'.

Hula 1892 emendavit quae CIG 4278 h repetita sunt ex Intelligenzblatt zur Allgem. Literatur-Zeitung 1845 p. 298 n. 6 (Ross). Birch p. 436, conf. Hill Journ. hell. st. 1895 XV 125 n. 16.

Fellows (ut testatur Birch) descripsit v. 3 extr. ΑΡΣΑΣΙΝ quam formam Hill probare studet; Zingerle: Ἀρσάσι (Heberdey: Ἀρσάση) = Ἀρσάσει? v. 5 Fellows-Birch: ΤΙΝΑ

343 Sarcophagus fractus nunc 1'15^m altus, cuius pars interior 1'87^m longa et 0'63^m lata est, inter sepulcra ad orientem ab arce sita; tabula nunc 0'58^m lata et 0'41^m alta litteris 0'025^m altis inscripta est.

[Τὴν σωματοθήκην κατεσ-]
 κε[ύασεν . . . . .
 Ἀρσάσιος Ξάνθιος αὐτῷ
 καὶ τῇ γυναικὶ . . . . .
 καὶ τῷ υἱῷ [Π? . . . . .
 5 ἑτέρω δὲ μηδ[ενὶ ἐξε]-
 ναὶ θάψαι τινά, ἐ[πεὶ ἀπο]-
 τεῖσαι τῷ δήμῳ [(δηγάρια) . . .
 ἐ(ν) δὲ τῷ ὑποσορίῳ, [ὅ ἂν
 ἐγὼ ἐπιτρέψω.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

344 Fragmentum sarcophagi 0'25^m altum, 0'23^m latum, 0'15^m crassum, inter sepulcra prope arcem sita; litterae 0'04^m altae.

[Τὴν σωματοθήκην κατεσκεύ-]
 ασεν Νό[?]γνος [ἑαυτῷ μόνω,
 ἄλλον δὲ ἐξε]ῖναι μ[ηδὲνα θά]-
 ψαι . ἐὰν δ[έ] τις ἐτ[ερον ἐπι]-
 θάψῃ ἐν] αὐτῇ, ἀ[ποτεῖσαι
 5 τῷ ἱερῳτά]τῳ ταμ[εῖῳ (δηγάρια) . .

Hula et ego 1892 descripsimus.
 v. 2 sq. Zingerle: ἄλλω δὲ ἐξε]ῖναι μ[ηδενὶ
 θάψαι τινά· εἰ δ[έ] τις, cui lectioni spatium vix
 suppetit.

345 Tabula 0'68^m lata et 0'445^m alta inter sepulcra quae tria milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0'03^m altae.

ΜΟΥΚΙΑΝΟΣ ΒΤΟΥ ΠΑΝΚΑΛΟΥ ΞΑΝΘΙΟΣ
 ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΗΡΩΟΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΥΝΒΙΩΑΥΤΟΥ ΛΑΝΠΡΟΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
 ΤΕΚΝΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ ΕΠΙ ΤΩ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡΩΝ
 5 ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ ΤΑΨΗΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΗ-
 ΛΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΚ ΤΟ ΕΙΜΗΑΥΤΟ ΕΓΩ ΒΟΥΛΗΘΩ
 ΕΤΕΡΟΝ ΤΙΝΑ ΤΑΨΗΝΑΙ· Η ΤΟΝ ΤΟΛΜΗΣΑΝΤΑ ΘΑ-
 ΨΑΙ ΕΤΕΡΟΝ ΑΠΟΤΕΙΣΑΙ Τῇ ΞΑΝΘΙΩΝ ΠΟΛΕΙ (δηγάρια) , α
 ὦν τὸ τρ[ί]τον ὁ ἐλέγχας λήγψεται.
 10 Ζῶμιεν.

Μουκιανὸς β' τοῦ Πανκάλου Ξάνθιος
 κατεσκεύασεν τὸ ἥρωον ἑαυτῷ καὶ
 τῇ συνβίῳ αὐτοῦ Λανπροτύχῃ καὶ τοῖς
 τέκνοις αὐτῶν ἐπὶ τῷ μηδὲνα ἕτερον
 5 ἐξουσίαν ἔχειν ταψῆναι ἢ μόνον τοὺς προδη-
 λουμένους, ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸς ἐγὼ βουληθῶ
 ἕτερόν τινα ταψῆναι· ἢ τὸν τολμήσαντα θά-
 ψαι ἕτερον ἀποτεῖσαι τῇ Ξανθίων πόλει (δηγάρια) , α
 ὦν τὸ τρ[ί]τον ὁ ἐλέγχας λήγψεται.
 10 Ζῶμιεν.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
 Hill Journ. hell. st. 1895 XV
 124 n. 15.

346 „On a sarcophagus lid; letters 0'035^m.“

ΛΗΤΟΙΣ Η ΚΑΙ ΝΥΝΦΙΔΙΑ
 ΔΙΟΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΛΑΜΟΥ
 ΡΕΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΛΙΔΑ ΚΑ
 ΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
 5 ΤΗ ΘΡΕΠΤΗ ΜΟΥ ΖΩΣΙΜΙ
 ΔΙΕΤΕΡΟΝ ΔΕ ΟΥΔΕΙΣ ΕΝ-
 ΘΑΨΕΙ ΤΙΝΑ, Η ΑΠΟΤΕΙΣΑΙ
 Τῇ ΠΟΛΕΙ (δηγάρια) φ'.

Λητοῖς ἡ καὶ Νυνφιδία
 Διονυσίου τοῦ Κλαμου-
 ρέος τὴν ποιαλίδα κα-
 τεσκεύασα [ἑ]αυτῇ καὶ
 5 τῇ θρεπτῇ μου Ζωσιμί-
 δι· ἕτερον δὲ οὐδεὶς ἐν-
 θάψῃ τινά, ἢ ἀποτεῖσαι
 τῇ πόλει (δηγάρια) φ'.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 107 n. 14,
 cuius ectypo uti nobis licuit.
 v. 2/3 Κλα(υδίου) Μ(ο)υρέος? litterae om-
 nino certae sunt; itaque nec quod Davies scripsit
 Καλλι[θ]υρέος, nec quod Benndorf proposuit Καλ-
 λίου [Πατα]ρέος, probari potest; Kubitschek:
 τοῦ κ(αὶ) Λαμουρέος?

347 Fragmentum sarcophagi; litterae 0'03^m altae.

ΤΗΝΠΟΙΛΙΔΑΚΑΤΕΚΕΥΑΣΕΝ
 ΧΡΥΣΕΑΞΑΝΘΙΑΚΑΙΣΙΔΥΜΙΣ
 5 ΑΥΤΗΚΑΙΤΩΑΝΔΡΙΔΡΑΚΟ
 ΙΙΛΕΣ ΙΙ ΜΙ ΔΕΝΑΙ
 ΝΟΛΥ Τ ΝΑ ΗΑΠΟΤΙ
 ΙΤΩ ΔΗΝΟΤΑΤΩΤΑΜΙΩ
 * Φ ΟΜΗΝΥΣΑΣΛΗΥΕ
 ΤΕΑΙΖΑΥΤΩΝ * Ρ

Τὴν ποιαλίδα κατεσκευάσεν
 Χρυσέα Ξανθία καὶ Σιδυμῆς
 αὐτῆ καὶ τῷ ἀνδρὶ Δράκο[ν]-
 5 τι· α[ἴ]τερο[ν] δὲ μ[η]δέν(α) α[ἴ]-
 ζῶ[ν] [θάψαι] τ[ι]νά· ἢ ἀποτί-
 σει] τῷ [σεμ]νοτάτῳ ταμῖῳ
 (δηγάρια) φ'· ὁ μὴ γύσας λήψε-
 τε αἰξ αὐτῶν (δηγάρια) ρ'.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 106 sq.
 n. 13, cuius ectypo uti nobis licuit.
 v. 4 in. iam in ectypo lego ΤΙΑΨΕΡΟΙΙ,
 v. 5 in. ⁷
 Davies: v. 2 in. ΧΡΥΣΕΑ, v. 3 in. ΕΛ,
 v. 4 in. ΙΑΡ, v. 5 . . . ΝΟΛ . . . ΔΙΗΑΠΟΤΙ,
 v. 8 extr. *Φ (minus recte); idem v. 7 in.
 scripsit * [α]φ.

348 Fragmentum sarcophagi; litterae 0'03^m altae.

ΤΗΝΠΟΙΛΕΙΔΑΚΑΤΕΚΕΥΑ
 ΣΕΝΑΥΡΗΛΙΟΣΕΥΤΥΧΗΣΘΑ
 5 ΥΤΙΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΛΕΟΝ
 Ρ ΔΕΟΥΔΕΝΙΕΣΘΙΕΙ
 Ι ΙΙΝ/ Ι Ι

Τὴν ποιαλεῖδ[α] κατ[ε]σκευά-
 σεν Αὐρηλῖος Εὐτύχης [ἐ]α-
 υτ[ῶ] κ[α]τ' τῆ γυναικί μου Λεον-
 5 τίδι? ἐτέρ[ω] δὲ οὐδενί ἐξῶ[ν] ε[ἴ]-
 ναι θάψαι τ[ι]νά· ἢ τίσει τῷ
 ἱερωτάτῳ ταμῖῳ (δηγάρια) . .

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 107 n. 15,
 cuius ectypo ubi nobis licuit.
 v. 4 sq. Zingerle: ἔ[σ]ται, sed spatium exe-
 unte in versu 4 vix suppetit litterae Γ.

349 Sarcophagus sine operculo, 1'94^m longus, 0'98^m latus, 0'96^m altus, in colle ad orientem et meridiem ab arce sito; tabula ansata 0'78^m longa et 0'535^m alta litteris 0'04^m altis inscripta est.

ΤΑ Ο Τ ΝΙ ΝΙ ΤΟ
 ΑΥΙ ΔΙΟΥΑΓΡΕΟΙΩΝΤΟΣ ΔΚΑΤΕΙ
 ΜΗΤΟΥΒΟΥΛΕΥΤΟΥΠΑΝΤΑΡΧΟΝ
 5 ΤΟΣΕΚΓΕΝΟΥΣΕΝΩΚΗΔΕΥΘΗΣΕΤΕ
 ΑΥΤΟΣΤΕΚΛΙΗΣΥΜΒΙΟΣΑΥΤΟΥΧΡΙ
 10 ΣΙΟΝΣΥΜΦΟΡΙΑΝΟΥΕΤΕΡΟΣΔΕΟΥ
 ΔΕΙΣΕΖΟΥΣΙΑΝΕΖΕΙΚΗΔΕΥΣΑΙ
 ΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΙΕΡΩ
 ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩΕΠΙΤΕΙΜΙΟΥ
 *ΧΕΙΛΙΑ

Τλ[ή]σων? τὸν τ[ά]φον [ἐ]ω[ν]ή[σ]α]το
 Αὐρηλίου Ἀγρεο[φ]ῶντος δις Ἀτει-
 μήτου βουλευτοῦ παντάρχον-
 5 τος ἐκ γένους· ἐν ᾧ κηδευθήσεται
 αὐτός τε καὶ ἡ σύμβιος αὐτοῦ Χρι(sic)-
 σίον Συμφοριανοῦ. ἕτερος δὲ οὐ-
 δεὶς ἐξουσίαν ἔξει κηδεύσαι
 10 τίνα, ἐπεὶ ἀποτείσει τῷ ἱερω-
 τάτῳ ταμῖῳ ἐπιτεμίου
 (δηγάρια) χεῖλια.

Hula 1892 ectypum fecit.
 Davies Journ. hell. st. 1895 XV 105 sq. n. 11.
 Davies: v. 1 med. ΟΝΙ (neque aliud quid in hoc versu), v. 5 med.
 ΚΑΙ, extr. ΧΡΥ; ego v. 2 in. iam lego in ectypo ΑΥΡΗΛΙΟΥ

v. 3 sq. (cf. n. 382 v. 4 sqq.) = ἀρξάντος πᾶσαν ἀρχήν (quod saepius legitur)? v. 4 Davies: ἐκ γένους will be equivalent to ἐκ προγόνων.

350 Sarcophagus sine operculo in colle ad orientem ab arce sito; tabula ansata 0'87^m lata et 0'52^m alta litteris 0'035^m altis inscripta est.

ΜΥΠ / ΝΩΠΙΕΥΣΥΝ ΟΥ ΕΓΡΙΑΝΙΗΝ
 ΤΟΝΟ/ΚΟΙΚΑΙΕΚΗΔΕΥΣΑΤΗΝΑΣΡΑΝ
 5 Ι ΝΟΥΣΓΥΝΑΙ ΑΜΟΥΘΕ ΔΩΡΑΝ
 ΥΘΗΣΟΜΑΙΣ ΕΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ Ι
 Γ Ι ΟΙ ΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΜΟΥΔΟΝΙΣ
 Ι ΥΠΙΟΙΟΚΑΙ ΛΥΤΗΣ ΜΗΤΡΕΑΠΙΣ
 ΕΤΕΡΟΣΔΕ ΟΥΔΕΙΣ ΔΟΥΣΙΑΝΕΖΕΙ
 ΕΝΘΑΥΑΙΤΙ Ν ΑΕΠΤΕΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
 ΕΣΤΑΙΤΩ ΙΕΡΩ ΤΑ ΙΩΤΑΜΕΙΩ
 10 *Ε

Μ(ἄρκος) [Αὐρ(ήλιος)] Π[ολέμ]ω[ν] Εὐ[θ]ύχου[ς] (?) ἐ[π]ρ[ι]άμ[η]ν
 τὸν οἶκο[ν] καὶ ἐκήδευσα τὴν ἀξ[ί]αν
 τοῦ γένους γυναι[κ]ά μου Θ[εο]δώρ[α]ν·
 κηδευθήσομαι δὲ καὶ αὐτὸς καὶ τὸ
 5 τέκν[ο]σ[ν] τῆς γυναικὸς μου Δ(ι)ον[ύ]σι[ος]·
 Ν[υ]μφ[ί]ου καὶ [α]ὐτῆς μητῆρ Ἑλπίς·
 ἕτερος δὲ οὐδεὶς [ἐ]ξ[ου]σίαν ἔ[ξ]ει
 ἐνθάψαι τίνα, ἐπεὶ ὑπ[ε]ύθυνος
 ἔσται τῷ ἱερωτά[τ]ῳ ταμῖῳ
 10 (δηγάρια) ε.

Hula 1892, ego 1908 ectypa fecimus.
 v. 1 med. Zingerle: Εὐ[θ]ύ[μ]ου?, v. 5 extr. idem: Δο[ρ]τ[ι]ς?
 v. 6 in. Ν[υ]μφ[ί]ου Radermacher, Zingerle: Ε[θ]υ[π]ιθ[ί]ου? inter
 αὐτῆς et μητῆρ non erat scriptus articulus ἦ.

351 Sarcophagus in colle ad orientem ab arce sito; litterae 0'05^m altae.

ΚΤ
 5 ΑΥΡΕΛΕΝ
 ΒΟΥΛΗΘΗΤΕΘΗΝΑΙΜΕ ΤΑΔΕΤΗΝΑΠΟ
 ΒΙΩΣΙΝΑΥΤΟΥΟΥΔΕΙΣΕΤΕΡΟΣΕΣΟΥΣΙΑΝ
 ΕΣΕΙΕΝΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩ
 10 ΙΕΡΩΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩΕΠΙΤΕΙΜΙΟΥΔΗΝΑ
 ΡΙΑΧΕΙΛΙΑΩΝΟΕΛΕΝΣΑΣΛΗΜΨΕΤΑΙ
 ΤΟΤΡΙΤΟΝ

Τὴν σωματοθήκην ἐωνήσατο Ἀῦρ(ήλιος) Ἀπε[λλ]ᾶς
 Ξάνθιος διὰ τῶν ἀρχείων? τῆ κη' τοῦ Λώου
 μηνὸς ἀρχιερέως] . . . . . ἔτους· ἐν ἣ
 κ[η]δευθήσεται αὐτὸς τε καὶ ἡ σύμβιος αὐτοῦ
 5 Ἀῦρ(ήλια) Ἐλέν[η] . . . . . ἡ καὶ ὄν ἂν περιῶν
 βουληθῆ τεθῆναι. μετὰ δὲ τὴν ἀπο-
 βίωσιν αὐτοῦ οὐδεὶς ἕτερος ἐξουσίαν
 ἔξει ἐνθάψαι τινά, ἐπεὶ ἀποτείσει τῷ
 10 ἱερωτάτῳ ταμείῳ ἐπιτεμίῳ δηνά-
 ρια χεῖλια, ὧν ὁ ἐλένξας λήμψεται
 τὸ τρίτον.

Hula 1892 ectypum fecit.
 Wilhelm in v. 4 κ[η]δευθήσεται ἢ γενομένη et in v. 5
 Ἐλέν[η καὶ αὐτ]ῶς proposuit scribendum, id quod minus placet,
 quia in v. 5 non 7, sed 9 litterae videntur esse deletae.

352 Sarcophagus fractus; litterae 0'03—0'04^m altae.

ΔΑΙΣ
 ΤΩΝΤΟ
 ΒΟΥΛΗΣ
 ΠΟΒΙΩΣΙΝ
 5 ΡΟΣΕΣΟΥΣΙΑΙΕ ΙΕΝΘ/
 ΨΑΙΤΙΝΑΕΠΙΑΠΟΓΕΙΣΕΙΤΩΙΕΡΩ
 ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩ ΤΙΤΕΙΜΙΟΥΧ/Α
 ΩΝΟΕΛΕΝΣΑΣΛΗΜΨΕΤΟΤΡΙΤΟΝ
 sic

Τὴν σωματοθήκην κατασκεύασαν]
 . . . . . [καὶ . . . . . Εὐ?-
 δαίμο[νος ἐπὶ τῷ τεθῆναι· αὐ-
 τῶν το[ῦ]ς ἐκγόνους? καὶ οὓς ἂν
 βουλη[θ]ῶσι ζῶντες· μετὰ δὲ τὴν ἀ-
 ποβίωσιν [αὐτῶν οὐδεὶς ἕτε-
 5 ρος ἐξουσίαν ἔ[ξει] ἐνθά-
 ψαι τινά, ἐπὶ ἀπο[τ]είσει τῷ ἱερω-
 τάτῳ ταμείῳ [ἐ]πιτεμίῳ (δηνάρια),
 ὧν ὁ ἐλένξας λήμψε(τε) τὸ τρίτον.

Hula 1892 descripsit, ego 1908 v. 1—3 charta expressi.
 CIG 4278 c.

117
 v. 1 in ectypo lego ΔΑΙΜ (Kubitschek: Ἀγαθοδαίμονος?);
 v. 5 Schoenborn (CIG): ΡΟΣΕΤΟΥΣΙΑ . . . . . ΝΕ . . . . . ΕΝΘΑ . . . .
 v. 6 ἐπὶ = ἐπεῖ.

353 Lapis quadratus 0'57^m latus, 1'08^m altus, fere 0'20^m crassus, inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0'025—0'03^m altae.

ΕΝΤΩΥΠΟΕΟΓΙΩΦΕΙΛΛΙΤΕΘ
 ΕΡΜΟΙΣΚΑΙΓΥΝΗΑΥΤΟΥΝΑΝ
 ΝΗΚΑΙΤΕΚΝΑΑΥΤΟΥΒ
 ΚΑΘΩΣΣΥΝΕΧΩΡΗΘΗ
 5 ΑΥΤΟΙΣΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙ
 vacat ΩΝΥΠΟΕΡ
 ΜΟΚΡΑΤΟΥ

Ἐν τῷ ὑποσσίῳ ὀφείλω τεθ[ῆ]ναι.
 Ἐρμοῖς καὶ γυνὴ αὐτοῦ Νάν-
 νη καὶ τέκνα αὐτοῦ β',
 καθὼς συνεχωρήθη
 5 αὐτοῖς διὰ τῶν ἀρχεί-
 ων ὑπὸ Ἐρ-
 μοκράτου.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1895 contulit.
 v. 1 extr. Heberdey ΛΩΤΕΣ; v. 2 Ἐρμοῖς (sic) = Ἐρμῆς (per

itacismum)? an = Ἐρμόης (pro Ἐρμόας)? Wilhelm Ἐρμῆος subesse
 suspicatur.

354 Sarcophagus, cuius operculum solum, quod fastigatum et quattuor acroteriis ornatum est, e terra eminent; extra eam portam arcis quae ad septem triones et orientem versa est; prope marginem inferiorem operculi duae litterae quae frontem fasciae mediam occupant:

ZW ζω

Hula 1892 descripsit.
 Ante litteram Z ipsam magna pars operculi defracta est.

Quod Kubitschek opinatur ZW esse exitum dativi, minus veri
 simile est.

4 ARAE

a QVADRATAE

355 Ara quadrata fere 1'15^m alta et 0'50^m lata immissa inferiori parti muri arcis medio aevo exstructi; litterae dispaes fere 0'02^m altae. ΑΖΞΣΩ

Βίκτορα πάλο[γ] α' σεκούτορα. Βίκτορα τόν στεναρόν 3 με σεκούτο- ρα νύ(ν) έσορζ- τε, όν πάν- τες τρόμι- ον σύνζυγοι. 10 έν σταδίσις. ού πατρίς ήν Διβύη· νύν δ' έ[ν] Ξάνθοιό με γαία αύ έ[έ]γι- 15 ον δάπεδον κατέ[χ]ει σύν	δόγματι Μοι- ρόν· Παίξε γέ- λα παροδείτα 20 βλέπων ότι καί σέ θανείν δει. Αμαζώ[γ] Βίκτορι άνδρι ήδίο έκ τών 25 έαυτοϋ μνεί- ας χάριν τόν βιο- μόν· εί τις δέ κα- θειλ[ώ]ν όρύξη, δώσει εις τόν φίσκον (δηγάρια) φ'. 30 Χ]αίρεται παρο- δείται.
--	---

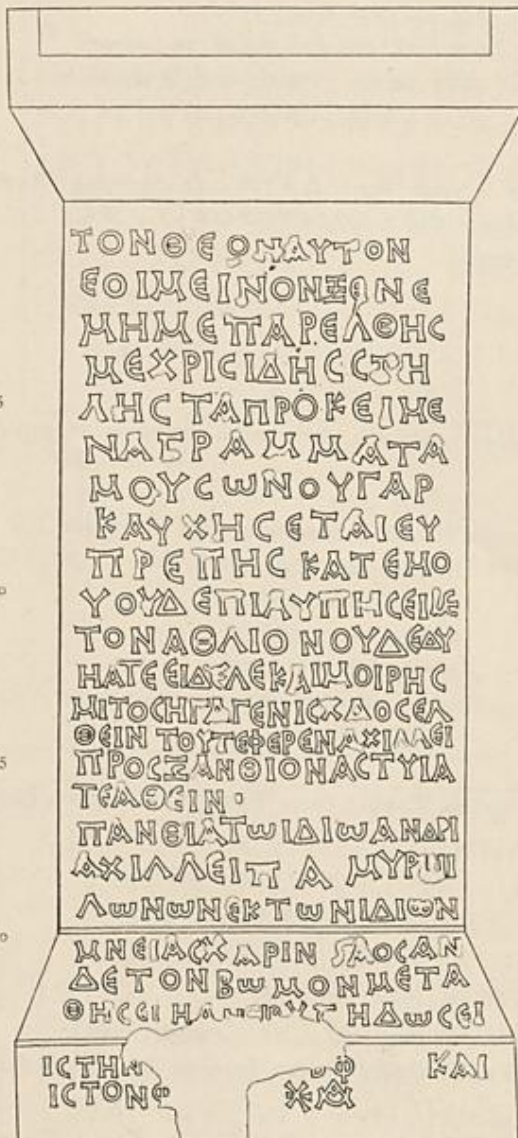
Ormerod et Robinson 1911 descriperant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 18 sq. n. 26.

Frons arae inscripta paene tota in muro latebat, ut legi non posset nisi saxis quae supra eam iacebant evulsis; itaque lectio difficillima erat et maxime incerta sunt quae in 1. versu legere sibi visi sunt primi editores.

v. 1 extr. ΛΟΥΛ; vocabulum πάλος editores p. 20 illustraverunt, conf. K. Schneider P.-Wiss. Suppl. III 778; v. 2 conf. Friedländer Sittengeschichte II⁵ 483; v. 12 extr. δ' έ[γ] Heberdey (pro ΔΕ); v. 14 extr. ΑΥΞΑΝΙ (ed. princ.: γαία, αύξανίον δάπεδον), Heberdey: [Α]υ[σ]ανί[σ]υ] quo nomine deum inferorum significari putat, Wilhelm qui δέ in v. 12 retinet: γαίας άξεινον? v. 16 med. ΕΛΕΙ; v. 22 extr. ΖΩ///; v. 24 in. ΔΙΩ; v. 25 έαυτοϋ = έαυτης, conf. Kühner-Gerth I 82; v. 28 in. ΘΕΛΠΙΟΝ (ed. princ.: καθέλ[κω]ν), Zingerle et Heberdey: καθελ[ώ]ν; v. 30 in. ///ΑΙΡ

Mirum quod unus pentameter interponitur inter quattuor hexametros.

356 Ara quadrata 1'07^m alta, 0'37^m lata, 0'35^m crassa, crepidinibus et superiore et inferiore ornata etiam ab utroque latere; in latere septentrionali summae arcis; litterae 0'015—0'025^m altae.

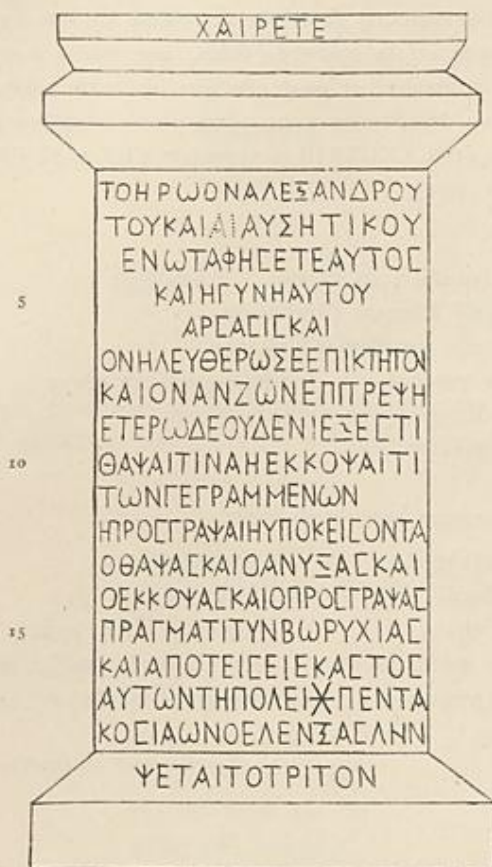
Τόν θεόν αύτόν
σοί· μείνον, Ξένε·
μή με παρέλθης,
μέχρις ήθης στή-
5 λης τά προκείμε-
να γράμματα
Μουσών· ου γάρ
καυχήσεται ευ-
πρεπής κατ' έμο-
10 υ ούδ' έπιλυπήσει με
τόν άθλιον ούδδ' δύ-
ν)ατε· εί δέ [μ]ε και Μοίρης
μίτος ήγαγεν ίς χάος έλ-
θειν, τοϋτ' έφερεν Άχιλλει
15 προς Ξάνθιον άστυ [κ]α-
τέ[λ]θειν.
Πανθήα τώ ιδίω άνδρι
Άχιλλει π(άλω) α' μυρ[μ]-
λώνων έκ τών ιδίων
20 μνείας χάριν· ός άν
δδ τόν βιομόν μετα-
θήσει ή άν[σ]ο[ρ]ύ[ξ]η, δώσει
ίς την [πόλιν (δηγάρια)] ,βφ' και
ίς τόν φ[ίσκον] (δηγάρια) α' μύρια.

esse Wilhelm cognovit, Zingerle confirmavit exemplis simillimis (Athen. Mitteil. 1900 XXV 410 sq. n. 20 et 21: Τόν θεόν σοί· μη άδικήσις ubi Koerte σοί falso interpretatus est σϋ, ibidem 469 n. 2: Τόν θεόν σοί· μη άδικήσεις ubi falso editur σο(υ), Sterrett An epigraphical journey in Asia Minor 157 n. 142: Τόν θεσιν(!) σύ (= σοί)· μη [ά]δικήσεις, Ramsay Studies in the history and art 222 n. 20: Τόν θεόν σοί· άναγν[σ]ός μη άδικαίσις ubi Ramsay legit σϋ [conf. ibidem p. 203 sq.: The formula τόν θεόν σϋ μη άδικήσεις] quamquam participio άναγνός interposito coniunctivum seiungendum esse ab accusativo θεόν manifestum est); v. 7 sqq. pentameter dum modo metiaris καυχέσεται ήυπρεπής; v. 11/12 δύνατε (quam lectionem Heberdey amico debeo); v. 14 έφερεν Άχιλλει metiendum; v. 14 sqq.: hoc (= fatum) attulit (imposuit) Achilli (= mihi) ut Xanthum perveniret; v. 18 sq. Kubitschek interpretatus est qui ad Dessau 5100 (myrmilloni . . . . primo palo) revocat, conf. ad n. 355 v. 1 et Daremberg-Saglio II 1587 sqq. (Lafaye) atque in primis IG XIV 1832 (πάλος πρώτος άσσεδαρίων); v. 20 litterae T(?)Α erasae videntur esse; v. 23 sq. ίς pro dativo sicut hodie.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 2 σοί = σαυτῶ? (conf. Kühner-Gerth I 571 sq.), Radermacher: = deum solum sibi attende? σοί Kubitschek; post σοί interpungendum

357 Ara quadrata 1'13^m alta, 0'44^m lata, 0'47^m crassa, crepidinibus et superiore et inferiore (etiam ab utroque latere) atque acroteriis ornata, summa in arce iuxta partem moenium quae ad septem triones et orientem vergit; litterae 0'03^m altae.

Χαίρετε.
 Τὸ ἥρωον Ἀλεξάνδρου
 τοῦ καὶ Αἰδ[ε]ητικού·
 ἐν ᾧ ταψήσετε αὐτὸς
 5 καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ
 Ἄρσασις καὶ
 ὄν ἠλευθέρωσε Ἐπίκτητον
 καὶ ὄν ἄν ζῶν ἐπιτρέψῃ·
 ἑτέρω δὲ οὐδενὶ ἔξεστι
 10 θάψαι τινα ἢ ἐκκόψαι τι
 τῶν γεγραμμένων
 ἢ προσγράψαι· ἢ ὑποκείσοντα[ι]
 ὁ θάψας καὶ ὁ ἀνύξας καὶ
 ὁ ἐκκόψας καὶ ὁ προσγράψας
 15 πράγματι τυν βωρυχίας
 καὶ ἀποτείσει ἕκαστος
 αὐτῶν τῇ πόλει (θηνάρια) πεντα-
 κόσια, ὧν ὁ ἐλένξας λήγ-
 ψεται τὸ τρίτον.

Anno 1892 correxi exemplar, quod a Frederico Howlett rev. domino anno 1845 exceptum officiose nobiscum communicaverat A. S. Murray.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 17 n. 25.

v. 3 med. Ormerod et Robinson: ΑΙΔΙΑΥΣ; litterae ΑΙ, quas per errorem duplicatas esse Hill bene suspicatus est, erasae sunt.

358 Lutetiae Parisiorum? „petit cippe quadrangulaire . . . envoyé de Rhodes, sans autre indication sur la provenance réelle . . . chez M. Desbuissons.“

ΙΟ ΗΡΩΝ
 ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
 ΕΩΣ ΑΔΕΩΣ
 ΔΕ ΕΠΠΩΤΕ
 5 ΘΗΝΕΕ ΜΕΚΑΙ
 ΤΑ ΕΞ ΕΜΟΥ Ε
 ΚΝΑ ΑΡΤΕΜΙ
 ΔΩΡΕΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙ
 ΟΝ ΑΕΤΕΡΟΝ ΔΕ
 10 ΟΥΔΕΙΣ ΕΘΑΨΕΙ
 ΤΙΝΑ Η ΑΠΟΤΕΙΣΙ
 ΤΗ ΑΝΘΙΟΝ ΠΟΛΙ
 * φ

Τὸ ἥρωον
 κατεσκεύασεν
 Σωσᾶς Σωσᾶ-
 δ[ο]ς ἐπ[ι] τῷ τε-
 5 θῆγε ἐμὲ καὶ
 τὰ ἐξ ἐμοῦ τέ-
 κνα Ἀρτεμί-
 δωρ[ο]ν καὶ Κυρί-
 ονα· ἑτερον δὲ
 10 οὐδεὶς ἐ(ν)θάψει
 τινά, ἢ ἀποτείσει
 τῇ [Ε]ανθίων πόλι
 (θηνάρια) φ'.

C. Clermont-Ganneau, qui ectypum et lapidem ipsum descripserat, edidit Revue arch. 1878 XXXVI 317 sqq.

Quia Clermont-Ganneau v. 3 sq. ΕΩΣ ΑΔΕΣ et v. 7 sq. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΕΝ legere sibi visus est, pro Ο scriptum fuisse □ suspicor.

Ex v. 12 apparere videtur aram Xantho transportatam esse in Rhodum insulam.

359 Ara quadrata lapidis calcarii 0'55^m alta, 0'34^m lata, 0'39^m crassa, crepidinibus et superiore et inferiore, quae 0'34^m inter se distant, etiam ab utroque latere ornata; ad meridiem ab arce; litterae 0'05^m altae.

Λικίννιος
 Σαρπηδών
 Ἵγίαν τὴν
 σύνβιον ἥρω-
 5 ισ[α]ν.

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.
 v. 4 sq. ἥρω[ι]σ[α]ν Zingerle; ac re vera lectionem ἥρω Ἴσιν, de qua cogitaveram, sustinere non audeo, quia, quamquam Cleopatra regina cognomen Isidis acceperat (conf. Roscher Lexikon II 1 518), aliae tamen hoc exemplum imitatae non sunt.

360 „Dans le mur d'une maison, fruste et mutilée; à côté il y a un bas-relief dégradé par le feu.“

Ross de Bladensburg:

ΠΤΟΛΜ . . . . . ΙΟC
 ΟCΖΩCΙΔ . . . . . ΝΟΝ
 ΜΗΝΤΗΝΤΟΝΚΑ . . . . ΕΜΕΟΝ
 ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΙΩΤΗ . . . ΤΑΤΕΚΝΑ
 5 ΚΑΝΜΝΗΜΗΣΜΝ . . . . . CΚΕΝ
 ΧΑΡΙΝ

Bailie:

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟC . . . . . ΘΙΟC
 ΟΚ . . . . . ΞΩCΙΜΟC . . . . ΝΕΩCΑ
 ΜΗΝΤΗΝΟCΤΟΘΗΚ . . . ΕΙCΤΗΝ
 ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΜΟΥΙΩΤΑΠ . . ΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
 5 ΚΑΙΜΝΗΜΟCΥΝ . . . . . CΕΝΕΚΕΝ
 ΚΑΙΦΙΛΟCΤΟΡΓΙΑC

Ross de Bladensburg descripserat, edidit Le Bas 1263, qui haec addit: „Je donne ici la copie de Ross, que Bailie a remanié de la façon la plus arbitraire, et pour produire un texte ridicule. La copie de Ross est trop défectueuse pour qu'on puisse restituer l'inscription.“ Ex Bailie III 111 n. CCCXXIII m repetivit CIG 4278 f (conf. C. Keil Philol. 1850 V 671):

• Πτολεμαῖος [τοῦ θεῖνος . . . Εἰν]θῖος
 ὁ καὶ Ζώσιμος [ἀνε]γεωσά-
 μην τὴν ὀστοθήκ[ην] εἰς τὴν
 ἰδίαν γυναῖκά μου Ἰωτάπ[ην] καὶ τὰ τέκνα . . . . .
 5 καὶ Μνημοσύνην εὐνοία]ς ἔνεκεν
 καὶ φιλοστοργίας.

Ego vero non dubito, quin Ross duos titulos, quorum alter iuxta alterum inscriptus erat, confuderit:

ΠΤΟΛ Μ		ΙΟC
ΟCΖΩCΙ	Δ	ΝΟΝ
ΜΗΝΤΗΝ	ΤΟΝΚΑ	ΕΜΕΟΝ
ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙ	ΚΑΙ ΩΤΗ	ΤΑΤΕΚΝΑ
5 ΚΑΝΜΝΗΜΗΣ	ΜΝ	CΚΕΝ
ΧΑΡΙΝ		

Πτολ[ε]μ[αῖ]- ος Ζωσί- μην τὴν ἰδίαν γυναῖ- 5 καν μνήμης χάριν.	Πτολεμαῖος Δ[ε]ξαμε[?]νόν τὸν καὶ Πτολ[ε]μ[αῖ]ον καὶ [Σ]ωτή[ρι]χον[?] τὰ τέκνα μν[ή]μης ἔνεκεν.
--	---

v. 4 Σωτήριχον? Heberdey.

361 Lapis quadratus 0'43^m altus et 0'39^m latus moenium lateri occidentali prope fluvium immissus; litterae 0'03^m altae.

Γ ΙΟΥΛΙΟΝΤΙΤΙΑΝΟ, ΚΛΑΥΔΙΟΝΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΑΡ ΡΟΥΝ ΤΙΑΜΑΡΚΕΛΛΑΓΥ 5 ΝΗΑΡΡΟΥΝΤΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ ΤΟ ΤΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΑΝΑ ΘΕΝΤΟΣ ΞΑΝΘΙΟΙΣ ΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝ vacat	Γ(άιον) Ἰούλιον Τιτιανὸν Κλαύδιον Διονύσιον Κλαυδί[α] Ἄρ ρουν- τία Μαρκέλλα γυ- 5 νή Ἀρρουντίου Κ]λαυδιανοῦ τοῦ τὸ β[α]λανεῖον ἀνα- θέντος Ξανθίσις τὸν ἀδελφόν.
---	--

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

362 Ara quadrata 0'56^m alta et 0'29 lata, crepidinibus et superiore et inferiore ornata quae 0'33^m inter se distant; inter sepulcra, quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΗΜΕΩ

Εὐτυχίς
 τῷ εἰδί-
 ω ἀνδρὶ
 μνήμης
 5 χάριν.

Hula 1892 descripsit.

363 Ara quadrata 0'70^m alta et 0'41^m lata, crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0'42^m inter se distant; inter sepulcra, quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho absunt.

Οὐγ(ρανία?) Δωρίς
 Κλ(αυδίω) Σαρδόνυχ(ι)
 γλυκυ[τ]άτω
 ἀνδρὶ μνή-
 5 μης χάριν.

Hula 1892 descripsit.

364 Ara quadrata 0'45^m alta, 0'225^m lata, 0'20^m crassa, cuius crepido periit; ante domum privatam; litterae 0'025—0'03^m altae. Α Δ Ε Η Θ Λ Μ Ξ Ω

Ἰμβραῖς καὶ
Ἐλπὶς Δημι-
οσθένει τῷ
φίλῳ μνή-
5 μης χάριν.

Anno 1892 descripsi.

365 Fragmentum arae quadratae lapidis calcarii 0'28^m altum, 0'22^m latum, 0'16^m crassum; supra v. 1 crepido; inter sepulcra quae lateri meridiano arcis adiacent; litterae 0'035^m altae.

Ἀυρήλιος Εὐδαί-
μων Παρμενίω-
νι τῷ ἀδελφῷ
μνήμης ἕνε-
5 κεν.

Hula 1892 et Heberdey 1898 descripserunt. v. 1 et 2 Heberdey supplere conatus est.

366 Ara quadrata 0'51^m alta et 0'29^m (ab ima parte 0'38^m) lata, crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0'27^m inter se distant; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. Α Ε Ζ Η Θ Μ Σ Σ Ω

Νεικίτης Ἠγή-
μονος ἱεροκλή-
ρυξ τοῦ ἔθνους
ἑαυτοῦ (sic) ζῶντι.

Hula 1892 descripsit.

367 Ara quadrata 1'19^m alta, 0'50^m lata, plus quam 0'24^m crassa, crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0'91^m inter se distant; litterae 0'03^m altae; infra titulum spatium 0'57^m altum scriptura vacat; summa in arce. Α Ε Ζ Η Θ Μ Σ Ω

Ζωσίμῳ Ἀσκληπιά-
δου Ἀρσασίς Διογνή-
του τῷ ἀνδρὶ καὶ Ἀρ-
σασίς καὶ Ζώσιμος
5 τῷ πατρὶ καὶ Ἰάσων
τῷ πενθερῷ καὶ Ἀρ-
σασίς καὶ Ἰάσων τῷ
πάππῳ ἥρωι.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

Asclepiades		Diognetus
Zosimus	o	Arsasis
Arsasis		Zosimus
o Iason		
Arsasis Iason		

368 Xantho Samuelis Birch testimonio in museum Britannicum anno 1851 transportata est ara marmoris caerulei fere 0'80^m lata et 0'60^m alta, in qua inter duas columnas vir tunica et pallio indutus in pulvino lectuli recubans exsculptus est, qui sinistra pateram tenet, dextera manum uxoris velatae quae ad pedes eius sedet amplectitur; citra lectulum mensa cibus instructa, a qua ad sinistram puer brevi tunica indutus stat qui manus ad faciem sustulit; summa in parte lapidis inter duo acroteria (a small temple, naiskos, with a pediment at each end) spatium oblongum excisum est (an oblong sinking in which are reserved two circular spaces) ad adfigendum fastigium ut equidem opinor; in columna dextra corona laurea, intra quam Ο Σ (ὁ δῆμιος?)

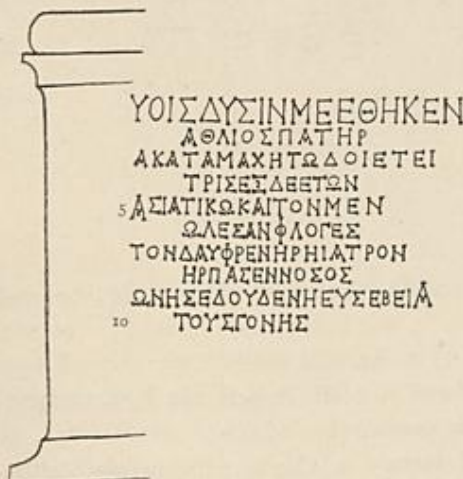
quondam legebatur, quarum litterarum in Corpore inscriptionum musei Britannici nulla iam mentio fit; infra simam litterae IV. vel III. saeculi a. Chr. n.:

ΕΛΛΑΝΙΩΝΤΑΡΞΕΥΞ Ἑλλανίων Ταρσεύς.

Arch. Anzeiger 1851 128 („Aus Mittheilungen des Hrn. Sam. Birch“), A. H. Smith A Catalogue of sculpture in the departement of greek and roman antiquities (British Museum) I (1892) 724, The Collection of ancient greek inscriptions in the British museum edited by Newton III 1 by Hicks 1886 n. CCCCXLV (sub nomine oppidi Iasi).

b ROTVNDAE

369 Ara rotunda, 0'61^m alta (diam. inf. 0'56^m, sup. 0'48^m), crepidinibus et superiore et inferiore ornata, inter sepulcra tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho sita; litterae 0'018^m altae (v. 1 0'028^m); media in ara summa et in ara ima foramen.

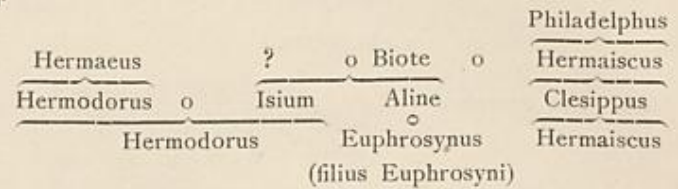
Υοῖς δυσὶν με ἔθηκεν
ἄθλιος πατήρ,
Ἀκαταμαχίτῳ δοίεται,
τρὶς ἐξ δὲ ἐτῶν
5 Ἀσιατικῷ. καὶ τὸν μὲν
ὤλεσαν φλόγες,
τὸν δ' αὖ φρενήρη ἱατρὸν
ἥρπασεν νόσος,
ὣνησε δ' οὐδὲν ἢ εὐσέβεια
10 τοὺς γονῆς.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 15 n. 20. v. 3 δοίεται pro δούεται quia longa desideratur syllaba; v. 7 ι in ἱατρὸν consonantis munere fungitur; v. 9 ἢ εὐσέβεια per synizesim legendum.

370 Ara rotunda 0.50^m alta (diam. ad 0.31^m) muro mediū aevi immissa, qui ad septem triones et orientem ab arce vergit; litterae 0.02^m altae. ΑΣΩ

Ἑρμόδωρος Ἑρμαίου
καὶ Εἰσίον Ἑρμοδώρω τῷ
ἑαυτῶν υἱῷ [κ]α[?] Β]ιότη τὸν τῆς
θυγατρὸς υἱὸν καὶ Ἑρμαῖσκος
5 Φιλαδέλφου τὸν τῆς προγόνου υἱ-
ὸν καὶ Ἀλίνη(?) τὸν [τ]ῆς ἀδελφῆς υἱὸν καὶ
Εὐφρόσυνος δις αὐτοῦ τῆς γυναικὸς
ἀδελφῆς υἱὸν καὶ Ἑρμαῖσκος Κλησίππου
τὸν ἑαυτοῦ (sic) ἀνεψιόν.
10 ἤρωι.

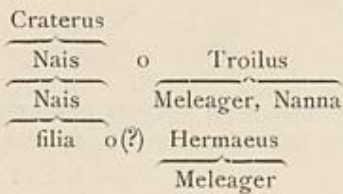
Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 16 n. 23.
v. 3 med. ΥΙΩΙ//Α//ΙΟΤΗ; v. 6 med. ΤΟΝ ΗΣ;
v. 7 ΑΥΤΟΝΤΗΣ (ed. princ.: αὐτὸν τῆς).
v. 3 Β]ιότη Zingerle; v. 5 προγόνου = privignae; v. 6 Heberdey: Λαίνη.

371 Ara rotunda 0.44^m alta (diam. sup. 0.32^m) in domo privata; crepidines et superior et inferior fractae sunt; litterae 0.018^m altae; ad dexteram a titulo inscripto aedicula, in qua duae figurae humanae vestitae, sinistra multo maior, a fronte stantes adumbratae sunt, quarum utraque dexteram ad pectus porrexit.

^{sic!}
ΝΑΛΕΚΡΑΤΕΡΟΥΣΑΝΘΙΑΜΕΛΕ
ΑΓΡΟΝΤΡΟΙΛΟΥΤΟΝΕΑΥΤΗΣΥΙ
ΟΗΚΑΙΝΑΝΗΗΤΡΟΙΛΟΥΤΟΝΑ
ΔΕΛΦΟΝΜΗΜΗΗΣΕΝΕΚΕΝΣΥΝ
5 ΧΩΡΕΙΔΕΝΑΙΣΔΙΣΤΟΥΚΡΑΤΕ
ΡΟΥΤΩΓΑΜΒΡΩΕΧΕΙΝΜΕΤΟΧΗΝ
ΤΟΥΜΗΜΕΙΟΥΕΤΕΡΩΔΕΜΙΗΙΕ
ΣΙΝΑΙΤΕΘΗΝΑΙΕΑΝΔΕΤΙΣΘΗΟ
10 ΦΕΙΛΗΣΕΙΟΘΕΙΣΤΩΔΗΜΩ Γ
ΚΑΙΕΡΜΑΙΟΣΜΘΛΕΑΓΡΦΝΤΟΜ
ΙΟΝ

Να[?] Κρατέρου Ξανθία Μελέ-
αγρον Τροίλου τὸν ἑαυτῆς υἱ-
ὸν καὶ Νάννη Τροίλου τὸν ἀ-
δελφὸν μνήμης ἕνεκεν. συν-
5 χωρεῖ δὲ Ναῖς δις τοῦ Κρατέ-
ρου τῷ γαμβρῷ ἔχειν μετοχὴν
τοῦ μνημείου, ἐτέρω δὲ μ[η]δε[ν]ι ἐ-
ξίναί τεθῆναι. εἰ δέ τις θῆ, ὁ-
φειλήσει ὁ θεὸς τῷ δ[ή]μῳ [(δηνάρια)] γ.
10 καὶ Ἑρμαῖος Μ[ε]λέαγρ[ο]ν τὸν υ-
ιόν.

Hula 1892 descripsit et ectypa fecit.
versus 10 sq. postea additos esse manifestum est a lapidario quodam, qui linguae Graecae minus peritus exemplar quod inscribendum susceperat male intellegebat.

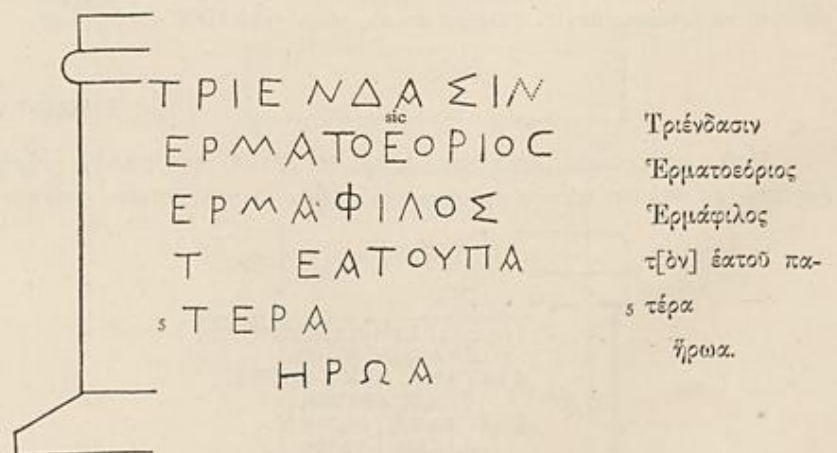
372 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0.50^m) crepidine insignis, muro immissa prope arcum Vespasiani; litterae 0.02^m altae.

ΣΕΙΜΑΠΑΠΟΥ
ΛΕΩΝΙΔΗΝ
ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΙΟΒΑΤΕΙΟΝ
5 ΤΟΝΕΑΤΗΣΑΝΔΡΑ
ΗΡΩΑ

Σείμα Πάπου
Λεωνίδην
Ἱεροκλέους
Ἰοβάτειον
5 τὸν ἑαυτῆς ἀνδρα
ἤρωα.

Benndorf 1881 descripsit, ego 1908 ectypum feci.
Reisen I 93 n. 81.
Titulum iam ante Chr. n. inscriptum esse e formis litterarum apparet.

373 Ara rotunda lapidis calcarii 0.53^m alta (diam. inf. 0.44^m), crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0.30^m inter se distant; prope arcum triumphalem; litterae 0.02^m altae.

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit, ego 1908 ectypum feci.
Reisen I 93 n. 84.
v. 2 Sundwall Klio XI. Beiheft 284 Ἑρματοβόριος legi tam praecise quam falso iussit.
Titulum I. saeculo a. Chr. n. tribuere non dubito.

374 Ara rotunda (diam. 0'4^m) crepidine ornata, cuius pars in terra latet, pars inscripta 0'39^m alta est; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem distant a Xantho.
Δ Ε Η Μ Η Ρ Σ Ω

Τ]ηλέμαχον
Χρυσέρωτος
Χρυσέρως β'
ἀδελφός και
s Χρυσέρως ὁ υἱός
τὸν ἑαυτοῦ
πατέρα ἦρωα.

Hula 1892 descripsit.
v. 1 in. IH; v. 3 extr. B

375 Ara rotunda 0'61^m alta (diam. 0'525^m) muro medii aevi immissa, qui ad septem triones et orientem ab arce vergit; litterae 0'025^m altae tenues et elegantes sunt.

ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑΣΙΘΕΜΙΟΣ
ΚΑΙ ΛΥΚΙΑ ΤΕΙΘΩΝΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΩΙ ΤΩΙ ΥΙΩΙ
ΗΡΩΙ

Τληπόλεμος Στασιθέμιος
καὶ Λυκία Τειθωνοῦ
Τληπολέμωι τῷ υἱῷ
ἦρωι.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 17 n. 24.

376 Ara rotunda lapidis calcarii 0'48^m alta (diam. fere 0'50^m), ornata crepidine inferiore simplicissima, cum crepido superior defracta prope iacere videatur; inter sepulcra quae tria fere milia passuum a Xantho ad septem triones et orientem distant; litterae v. 1—3 0'015^m, v. 4—7 0'02^m, v. 8 0'03^m altae.

ΕΛΛΑΓΛΥΚΕΙΝΟΥ
ΣΑΝΘΙΑΤΤΙΣΩΔΑΡΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ
ΣΑΝΘΙΟΝΑΚΤΙΩ
s ΝΙΚΗΝΤΩΙΔΙΩ
ΑΝΔΡΙΑΝΕΣΤΗΣΕ
ΜΝΗΜΗΕΝΕΚΕΝ
ΗΡΩΙ

Ἑλλάς Λυκείου
Ἐανθία Πεξώδαρον
Ἀπολλωνίδου
Ἐάνθιον Ἀκτιω(sic)-
s νίκην τῷ ἰδίῳ
ἀνδρὶ ἀνέστησε
μνήμης ἕνεκεν
ἦρωι.

Heberdey 1898 descripsit.
CIG 4276 b, Le Bas 1262.

377 Ara rotunda 0'82^m alta (diam. sup. 0'48^m) crepidinibus superiore et inferiore ornata, quae 0'50^m fere inter se distant; litterae 0'02^m altae; summa in ara foramen; ad orientem ab arce in fossa inter villas sita.

ΟΛΥΚ^{αι}ΝΕΡΜΟΥΚΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥΚΟΥ
ΤΙΚΟΝΕΡΜΟΥΚΟΣ ΕΡΜΟΥΚΟΥ ΤΟΥ
ΔΟΝΕΜΙΟΣ ΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΚΑΙ
ΡΘΕΝΙΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΣΤΗ ΤΟΝ ΥΙΟΝ
s ΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΡΜΟΥΚΟΥ ΑΣΤΙΚΟΣ
ἸΝΑ ΔΕΛΦ^{αι}Ν ΗΡΩ^{αι}

Ἐρμ]όλυκ(ο)ν Ἐρμολύκου τοῦ Ἐρμολύκου
ἀσ]τικὸν Ἐρμολύκος Ἐρμολύκου τοῦ
Ἐρμ]α]δονέμιος ἀστικός τὸν υἱὸν καὶ
Πα]ρθενίς Ζήνωνος ἀστὴ τὸν υἱὸν
s καὶ Ἀ]πολλώνιος Ἐρμολύκου ἀστικός
τὸ]ν ἀδελφ(ὸ)ν ἦρωι.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 3 in. vid. n. 391 v. 6; v. 6 ἦρωι pro ἦρω = ἦρωα?

378 Ara rotunda lapidis calcarii 0'49^m alta (diam. 0'33^m), crepidine superiore ornata, a parte inferiore fracta; summa in ara media foramen; anno 1881 in horto sub radicibus arcis sito, 1892, quo anno superior pars iam ita fracta erat ut ara non plus 0'34^m alta esset, ante domum hominis cuiusdam cui nomen erat Hadschi Hassan oglu Mogla Musa.

Benndorf 1881, R. de Schneider 1882, Hula 1892 descripserunt, sed anno 1892 superior tituli pars ad sinistram iam erat obtruncata. Reisen I 93 n. 80.

Mirum quod nomen ipsius mortui non videtur proferri, nisi forte in crepidine superiore inscriptum erat, quamquam nec Benndorf nec Schneider tale quid animadvertit; Wilhelm in v. 2; Νεικομήδης (Νεικομήδην quo accusativo omisso vitium in v. 5 effectum esse putat), sed qui fieri potuit ut filius Nicomedis nominaretur Νεικομήδης Ιμβράνου? omnis vero huius quidem loci difficultas tollitur, si Schneider et Hula, quorum iam neuter in v. 2 ΟΥ descripsit, maiore fide digni videntur quam Benndorf, qui lineis casu ortis deceptus esse potest.

ΟΥΗΡΑ ΝΙΟΣ ΝΕΙΚΟ
ΜΗΔΗΣΙΜΒΡΑΝΟΥ
ΤΟΝΥΙΟΝ ΜΗΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΕΡΜΟΓΕΝΗΣΟΚΑΙΝΕΙΚΟ
5 ΜΗΔΗΝ^{sic}
ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΜΝΙ
ΑΣΧΑΡΙΝ

Οὐηράνιος Νεικο-
μήδης Ιμβραν(ου)
τὸν υἱὸν μνήμης χάριν·
Ἐρμογένης ὁ καὶ Νεικο-
5 μήδης
τὸν ἀδελφὸν μνί-
ας χάριν.

379 Ara rotunda 0'65^m alta (diam. 0'24^m) crepidine inferiore ornata; summa in ara media foramen; ad dexteram et ad sinistram a titulo inscripto certa; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΗΘΜΞΣ

Ἄνδρόβιος
Ἐρμούου
Ἐάνθιος
Ἐρμόαν
5 τὸν ἑαυ-
τοῦ πατέρα
καὶ τὴν ἀδελ-
φὴν Λάλλαν
μνήμης ἔνεκεν.

Hula 1892 descripsit, Heberdey 1895 contulit.

380 Ara rotunda crepidinibus et superiore et inferiore ornata et paulo infra superiorem toro quodam cincta, supra quem prior, infra eum altera tituli pars inscripta est; infra versum ultimum hydriae forma adumbrata est e qua duae serpentes utrimque bibere videntur; inter sepulcra, quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0'017^m altae.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΔΑ
ΟΝ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
5 ΒΡΗΝΑΙΔΑΙΣ ΑΡΓΥΡΟΥ ΛΑ ΜΕΝ
ΔΡΑΚΑΙ ΚΡΗΝ

ΠΕΝΘΕΡΑΝ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΔΕ ΚΑΙ ΛΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗ
5 ΝΑΙΟΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΡΗΝΑΙΔΑ ΤΗΝ
ΕΑΥΤΩΝ ΜΑΜΜΗΝ ΗΡΩΑΣ

Λάλλα] . . . . . καὶ Ἀντίγονος καὶ Λάλλα καὶ Εἰρηναῖος
Ἀντίγονον Δα . . . . . [καὶ Κ]ρηναῖδα Ἰσαργύρου, [Λ]άλλα] μὲν
Ἀντίγονον [Δα . . . . . τὸν ἀν]θ[ρ]α καὶ Κρηναῖδα Ἰσαργύρου] τῆ[ν
5 πενθεράν, Ἀντίγονος δὲ καὶ Λάλλα καὶ Εἰρη-
ναῖος τὸν ἑαυτῶν πατέρα καὶ Κρηναῖδα τὴν
ἑαυτῶν μάμμην, Ἡρώας.

Hula 1892 ectypa fecit.
v. 1, 2, 3 in. nomina patrum addita fuisse opinor.

381 Ara.

Γάιος Λικίνιος Λικιν-
ίου Κρατίππου υἱὸς
Σεργία Φλαβιανὸς Ἰάσων
Γάιον Λικίνιον Ἰάσονα
5 τὸν πάππον μνήμης ἔνεκεν.

Quae Fellows descripserat, et Benndorf et Hill e libro Birchiano repetiverunt, Hill edidit Journ. hell. st. 1895 XV 123 n. 11. (IG Rom. III 633)
v. 1 extr. ΣΛ; v. 2 extr. Benndorf ΥΙ, Hill Υ; v. 3 extr. Benndorf Ι, Hill ΙΑ; v. 4 extr. ΣΟ; v. 5 in. Benndorf ΤΟΝ, Hill ΤΩΝ; v. 5 extr. Benndorf ΕΠ, Hill Ε; quae differentiae eo expli- cantur quod titulus bis inest in libro Birchiano.

382 „On a stone in Turkish burial-ground.“

Εὐτυχία Ἀπ-
πελλείδου
τοῦ Εὐτυχέ-
ους βουλευ-
5 τὴν παντάρ-
χοντα μνή-
μης χάριν
οἱ συν[έ]φηβοι.

Hill Journ. hell. st. 1895 XV 123 n. 12 eis usus quae Fellows descripserat. (IG Rom. III 630)
v. 5 sq. conf. n. 349 v. 3 sq; v. 8: ΟΙΕΥΝΒΦΗΒΟΙ

383 Ara rotunda lapidis calcarii 0'46^m alta (diam. 0'30^m) crepidinibus et sertis boumque capitibus ornata quae omnia sunt defracta; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0'02^m altae.

//////////ΓΑΛΕΣΤΗΝΙΑΣΟΝΟΣ vacat

Γαλέστην Ίάσονος.

Heberdey 1898 descripsit. Birch: ΓΑΛ

plis velut Dittenberger I² 268₁₃₃ (= II³ 585₁₃₇) et Suppl. I 319 (conf. P.-Wiss. VII 601 sq.).

Wilhelm lectionem Γαλέστην confirmat aliis huius nominis exem-

384 Ara rotunda 0'64^m alta (diam. sup. 0'36^m, inf. 0'58^m) crepidinibus et superiore et inferiore ornata; litterae 0'015—0'02^m altae; summa in ara media foramen; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant.

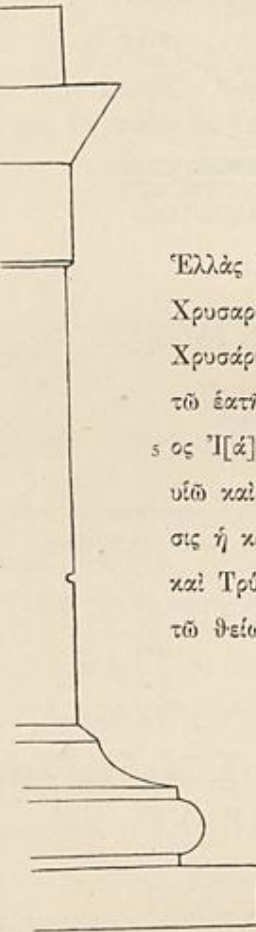
ΕΛΛΑΣ ΠΕΝΕΛΑΙΟΣ ΑΣΤΗ
 ΧΡΥΣΑΡΙΟΝ ΤΗ ΜΗΤΡΙ ΗΡΩΙ
 ΧΡΥΣΑΡΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΙΑΣΟΝΙ
 ΤΩ ΕΑΤΗΣ ΥΙΩ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ ΠΕΝΕΛΑΙ
 ΟΣ ΙΑΣΟΝΙ ΤΩ ΑΔΕΛΦΩ ΚΑΙ ΒΟΗΘΩ ΤΩ
 ΥΙΩ ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝΙ ΤΩ ΑΝΔΡΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕ
 ΣΙΣ Η ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ ΒΟΗΘΩ ΤΩ ΑΔΕΛΦΩ Ι
 ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΙΑΣΟΝΙ
 ΤΩ ΘΕΩ ΗΡΩΑΣ

Ἑλλάς Πενελαίος ἀστὴ
 Χρυσάριον τῆ μητρὶ Ἡρῶι.
 Χρυσάριον Δημητρίου Ἰάσονι
 τῷ ἐατῆς υἱῷ· καὶ Ἑλλάς Πενελαί-
 ος Ἰ[ά]σονι τῷ ἀδελφῷ καὶ Βοήθῳ τῷ
 υἱῷ καὶ Τρύφωνι τῷ ἀνδρὶ· καὶ Σύνε-
 σις ἢ καὶ Ἑλλάς Βοήθῳ τῷ ἀδελφῷ·
 καὶ Τρύφωνι τῷ πατρὶ καὶ Ἰάσο[νι]
 τῷ θεῷ· Ἡρῶας.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

		Demetrius	
Penelais	ο	Chrysarion	
Iason		Hellas	ο Tryphon
		Boethus	Synesis

versus 1 et 2 postea additos esse manifestum est.

385 Ara rotunda (diam. 0'60^m), cuius pars superior sub solo terrae latet et inferior crepido fracta est, cingitur sertis a quibus capita arietum pendent; infra haecserta titulus inscriptus est, cuius primi versus quin supra sertas inscripti sint et in terra lateant dubium non est; media in ara summa foramen; inter sepulcra quae ad septem triones et orientem tria fere milia passuum a Xantho distant. ΑΕΗΘΜΣ

.....
 .....
 καὶ Μηχανικὸς καὶ Θεοφιλα καὶ
 Παρθενὴ καὶ Πρωτανικὸς καὶ
 Νυμφόδοτος τῆ μητρὶ καὶ
 Ναννίς καὶ Θεοφιλιανὸς καὶ
 Μηχανικὸς τῆ μάμμη καὶ Ἀρτέ-
 μιον τῆ πιάτρα καὶ Κλαύδιος Ἀτει-
 [μήτου τῆ πενθερά?]

Hula 1892 descripsit.

Versum extremum in crepidine inscriptum fuisse et cum ea perisse puto.

v. 6 de nomine πιάτρα conf. Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilien 1896 (Denkschriften Akad. Wien XLIV) 132; idem nomen Journ. hell. st. 1905 XXV 174 legendum censeo pro πινατραν (minime cum H. v. H. Rhein. Mus. 1905 LX 454 εἴνατραν, quamquam ei Keil et Præmerstein Denkschriften Akad. Wien 1908 LIII_{II} 78 adsentiri videntur); Wilhelm adfert Wiegand Athen. Mitteil. 1905 XXX 327 sq. (πιάτρα = patruī uxor vel amita), Br. Keil Hermes 1908 XLIII 539, Keil-Præmerstein 1911 (Denkschriften Akad. Wien LIV_{II}) 68 n. 138 (πατρεία = amita).

386 Ara rotunda lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore insignis, sed ab hac utraque parte fracta, nunc ad 0'60^m alta (diam. 0'56^m), muro immissa prope arcum Vespasiani; pars scapi 0'27^m alta, in qua titulus inscriptus est, et superiore striga et inferiore terminatur; litterae 0'015^m altae; media in ara ima foramen quadratum. ΑΕΗΜΣΩ

Τρύφων Δημητρίου Ἰοβάταιος
 καὶ Μουνατία Λευκίου Μουσογέ-
 νεια ἀστὴ Κινδαβύρει Κινδα-
 βύριος ἀστικῶι Ἡρῶι.

Benndorf 1881 descripsit, ego 1908 ectypum feci.
 Reisen I 93 n. 82.
 v. I conf. n. 388 v. 2.

387 Ara rotunda lapidis calcarii in tres partes dilapsa 0'63^m alta (diam. sup. 0'32^m) crepidinibus et superiore (0'17^m alta) et inferiore (0'10^m alta) ornata, quae media cingitur sertis a quibus quattuor boum capita pendent; supra haec anaglypta duo versus, infra quos medios caput hominis barbati inter duo boum capita, infra anaglypta tres versus; litterae 0'02^m altae; media in ara ima foramen; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant.

Ἀπολλώνιος Φιλιστίωνος
Ναννίς (sic) Ἰμβρέους Ξάνθιοι

Φιλιστίωνι Λασθένου Ξανθίω,
Ἀπολλώνιος μὲν τῷ πατρὶ,
Ναννίς δὲ τῷ ἀνδρὶ, ἥρωι.

Hula 1892 partem inferiorem, Heberdey 1898 omnia descripsit.
Hill Journ. hell. st. 1895 XV 124 n. 14.
Daniell, cuius auctoritate Hill nititur, v. 2 NANNISIMBPEOYΣ:
v. 3 ΛΑΣΘΕΝΟΥΣ, v. 5 ΑΝΔΡΙ:

388 Ara rotunda crepidinibus et superiore et inferiore ornata; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0'02—0'025^m altae.

ΜΑΜΙΟΝΝΟΥ ΜΗΝΙΟΥ
ΤΡΥΦΩΝΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΩ ΕΑΤΗΣ ἄνδρϊ καὶ Λάλλ[λα]
καὶ Κινδάβυρις τῷ ἐατῶν
ΠΑΤΡΙ ἥρωϊ

Μάμιον Νουμηγίου
Τρυφ[ων]: Δημητρίου
τῷ ἐα[τ]ῆς ἀνδρὶ καὶ Λάλλ[λα]
καὶ Κινδάβυρις τῷ ἐατῶν
ΠΑΤΡΙ, ἥρωι.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

v. 2 in. Hula descripsit ΤΡΥΦΩΝΙ; Τρυφών Δημητρίου in alio quoque titulo Xanthio (n. 386) nominatur.

389 Ara rotunda (diam. sup. 0'42^m) crepidinibus et superiore (0'20^m alta) et inferiore ornata in altitudinem 0'67^m e terra eminent; litterae 0'02^m altae; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΞΗΘΜΝΣΩ

Ἄνθουσα Ἀπολλωνίου
Λαοδίκισσα μετὰ προσ-
στατῶν Κλέωνος καὶ
Σωσικλέους τῶν Κλέ-
ωνος Διογένη Διογένου
Ἰοβατείω τῷ ἐατῆς ἀνδρὶ
ἥρωι.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 6 extr. ΑΝ ΠΙ
Titulum iam ante Chr. n. inscriptum esse iudico.

390 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0'50^m) inter sepulcra prope moenia urbis, quae ad septem triones et orientem vergunt, sita.

ΕΥΕΛΩΝ ΤΩ ΠΑΤΡΙ^{sic}
ΚΑΙ ΓΩΡΙΣ ΤΩ ΝΑΓΓΙ^{sic}
ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙ ἥρωϊ

Ευέλ[ων] τῷ πατρὶ
καὶ Γ[ωβ?]ρίς τῷ [ἀ]νδρὶ:
Ἀλεξάνδρωι ἥρωι.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 93 n. 83.

v. 2 med. Reisen: [τῷ ἀ]ρίστωι, sed Radermacher nomen mu-
lieris desiderari cognovit; Wilhelm: Ζωήρις?

391 Ara rotunda crepidinibus et superiore et inferiore ornata; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΗΘΜΞΣΩ

Διοδότη Πτολεμαίου
καὶ Εὐρήνη Μοκόμου
Ξάνθιος τὸν βωμὸν
ἀνέστησεν καὶ ἀφειέ-
ρωσεν Ἰάσων Φαρνά-
κου τοῦ Ἐρμαδονέμου
Ξάνθιος τοῖς ἑαυτοῦ
φροντισταῖς μνήμης χά-
ριν, ἥρωσιν.

Hula 1892 descripsit.
v. 2 extr. Zingerle: Μοκόλλου, conf. Athen. Mitt. 1890 XV 332.

392 Ara rotunda marmorea (diam. 0.54^m) in altitudinem 0.49^m e terra eminet ante casam hominis Turci, cui nomen est Erman oglu Altyn, in ea parte pagi quae vergit ad meridiem et orientem. ΑΕΖΗΜΗΣΩ

Παύζων καὶ Τει-
μεικὴ Κοστου
τοῦ ἀδελφοῦ
μνήμης ἕνεκα.

Hula 1892 descripsit.
v. 1 sq. Τειμεικὴ = Τειμητικὴ; v. 2 Κοστου = Κωνσταν-
τίνου?

393 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0.32^m) crepidine 0.11^m alta insignis in altitudinem 0.33^m e terra eminet; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0.02^m altae.

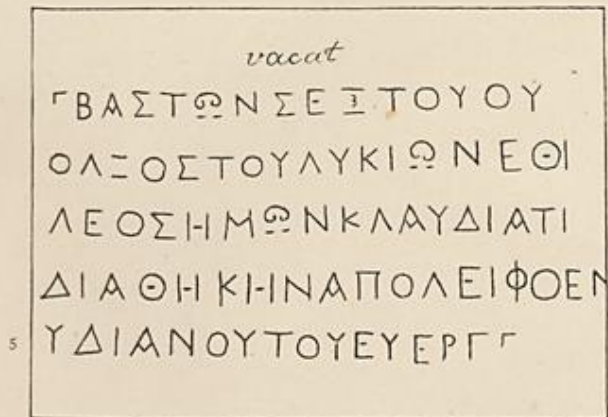

Ἰάσωνι γ' τοῦ
Ἀπολλωνίου καὶ
Ἀνδρόμαχος γ'.

Heberdey 1898 descripsit.
v. 2 ante καὶ deesse videtur nominativus nominis cuiusdam, nisi meliore iure in v. 1 Ἰάσων(ι) γ' legere mavis aut cum Josepho Zingerle Ἰασων[ις].

V FRAGMENTA INCERTA

394 Lapis calcarius quadratus muro immissus prope arcum Vespasiani.

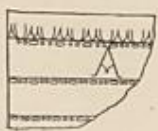

Benndorf 1881, Petersen 1882 descripserunt.
CIG 4276 et Add., Le Bas 1255, Reisen I 92 n. 74. (IG Rom. III 627)
Primas extremasque versuum partes in aliis lapidibus inscriptas fuisse patet.

Ἐπὶ ἀρχιερέως? τῶν] Σεβαστῶν Σέξτου Οὐ . . . .
δόγματι? τῆς μητροπ[ό]λεως τοῦ Λυκίων ἔθ[νους
τῆς κρατίστης? πό]λεως ἡμῶν Κλαυδία Τι . . . .
. . . . . ἐκ τῶν κατὰ] διαθήκην ἀπολειφ[θ]έν[των
αὐτῆ ὑπὸ . . . . Κλα]υδιανοῦ τοῦ εὐεργέ[του τῆς πό]λεως?

v. 1 in. Bailie III 99 n. CCCXV d (quo CIG Add. nituntur) et Le Bas ΣΕΒ, extr. TONEY; idem Bailie v. 2 et 3 in. εως pro εος; v. 1 extr. litterae ΟΥ iuxta ipsum marginem positae sunt, id quod in hac imagine corrigendum est; v. 2 in. Petersen ΟΛΕ; v. 2 extr. CIG post ἔθ[νους] add. Ξάνθου; v. 2 sq. Zingerle: Ξανθίων τῆς π[ό]λεως τοῦ Λυκίων ἔθ[νους] μητροπ[ό]λεως, at si inter ΕΘ et ΛΕΟΣ non plus undecim litteras perisse statuas, in ceteris versibus supplementa satis apta indagari non possunt; v. 3 in. Wilhelm θυγάτηρ τῆς πό]λεως? (conf. Dittenberger Suppl. II 470^b, 545 et Liebenam Städteverwaltung 131 sq.); v. 3 extr. CIG: Τιτανή? v. 5 extr. Petersen ΓΓ

395 Moenibus summis et maxime lateri occidentali partes fractae magni epistylii Ionii immissae sunt, quarum complures singulis litteris fere 0.15^m altis sunt insignes, quae inter cymatium et astragalos superiores inscriptae erant (sicut Α); una littera I utrimque astragalus contingitur.

inter cymatium et astragalum
supra astragalum
supra duos astragalos

Hula 1892 descripsit.
Litterae istae pro reliquiis ingentis tituli habendae sunt, qui nescio an imperatori cuidam dedicatus fuerit.

